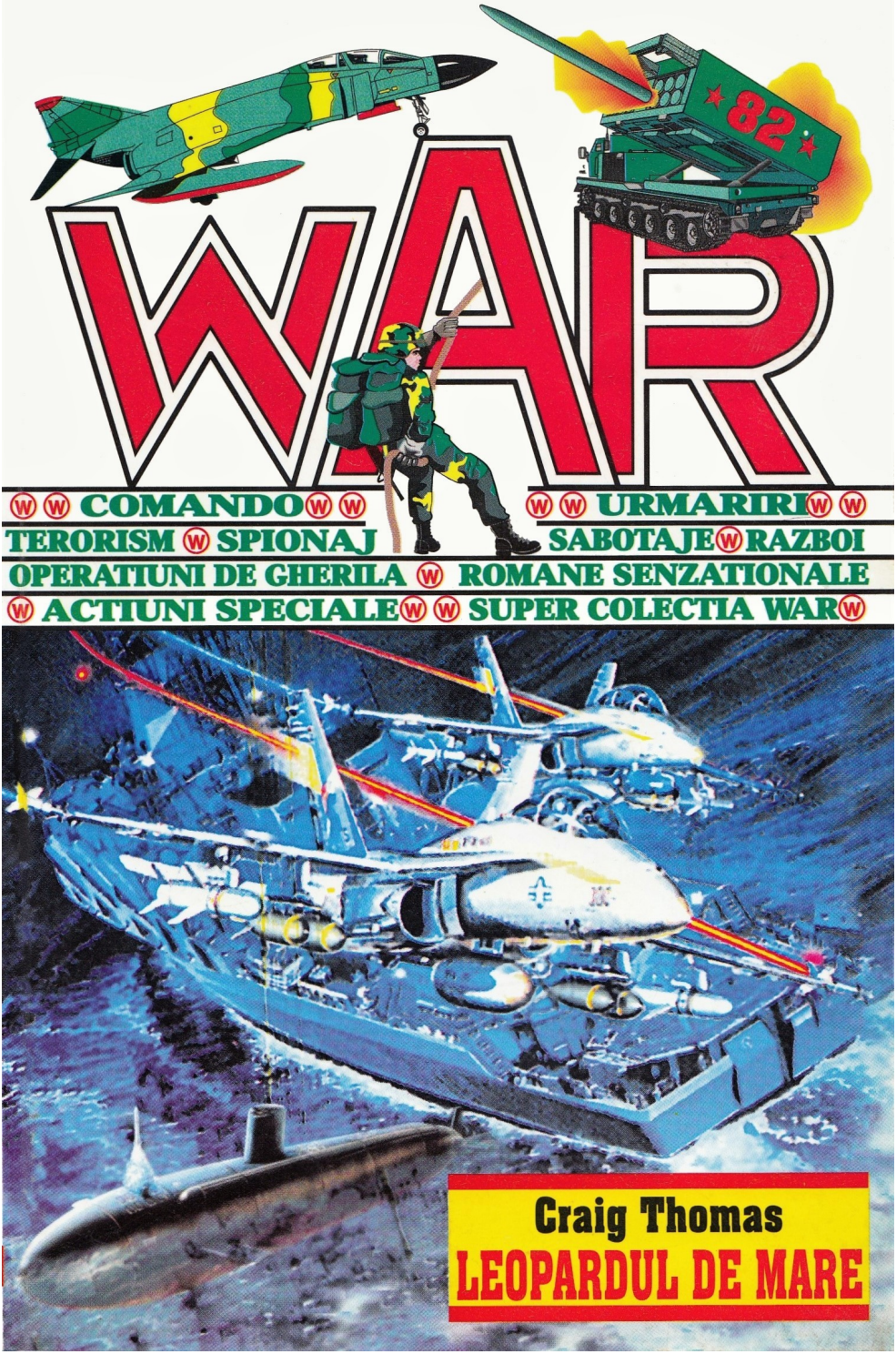
WAR
COMANDO
URMARIRI
TERORISM
SPIONAJ
SABOTAJE
RAZBOI
OPERATIUNI DE GHERILA
ROMANE SENZATIONALE
ACTIUNI SPECIALE
SUPER COLECTIA WAR
Craig Thomas
LEOPARDUL DE MARE

CRAIG THOMAS

LEOPARDUL DE MARE

EDITURA Z 2000

PARTEA I

JOCUL DE ŞAH

1
MOMEALA

Biroul lui Tamas Petrunin, ataşatul comercial al ambasadei sovietice din Londra, dădea spre grădinile palatului Kensington, vizibile dincolo de pajiştea de pe terenul ambasadei. Şirurile de platani desfrunziţi marcau frontiera dintre el şi oraşul occidental pe care-l dispreţuia şi-l invidia în acelaşi timp. Un vânt puternic de primăvară timpurie răscolea frunzele rămase din toamna trecută şi le purta de-a lungul străzii şi pe sub porţile de fier forjat în aleea din faţa ambasadei; în cele din urmă, frunzele se împrăştiau peste pietriş şi gazon, precum cenuşa unor mesaje şi documente secrete. Cerul era incredibil de mohorât şi stătuse să plouă toată dimineaţa. Tamas Petrunin realiză, în timp ce asculta, furios, conversaţia din camera de serviciu, înregistrată pe casetă, că Londra îl agasa mai ales în această perioadă a anului. Nu era nici urmă de zăpadă! Vânt şi ploaie – o umbrelă aproape întoarsă pe dos de rafalele care o zgâlţâiau dizgraţios, purtată de un bătrân ce trecea prin faţa porţii – vânt şi ploaie, dar foarte puţină zăpadă. Doar fulgi, câteodată, în aerul serii, transformaţi imediat în lapoviţa ce se scurgea pe streaşină, ca o promisiune deşartă. La Moscova trebuie să fie câţiva centimetri buni de zăpadă, şi toată lumea e încotoşmănată cu haine şi căciuli de blană.

Vocea înregistrată a scoţianului îl făcea să turbeze de furie, ca de fiecare dată. Acum însă nazalizarea şi semnificaţia celor spuse se combinau, dându-i crampe la stomac.

— Am încercat să te contactăm vreme de două zile! insistă o voce autoritară, în limba rusă.

Era Ruban, ataşatul naval, care lucra la ambasadă sub auspiciile lui Petrunin şi ale KGB-ului.

— Doar ştii cât e de greu pentru oamenii noştri de aici să se mişte în afara Londrei! De ce nu ne-ai contactat conform programului? Şi, acum, îmi spui că submarinul a plecat!

Când răspunse, vocea scoţianului era alterată de o nazalizare suplimentară şi de o tuse studiată.

— Am zăcut la pat, de gripă. Nu e vina mea! N-am fost la slujbă toată săptămâna. Am fost în patul meu, înţelegeţi?!

Vaietul era aproape revoltat.

— Nu te plătim ca să fii bolnav, MacFarlane!

— N-am avut încotro. Încă mă simt slăbit. M-am ridicat să răspund la telefon. E şi ceaţă…

Buletinul meteo fu urmat de un început de tuse, prefăcut. În pofida furiei, Petrunin nu-şi putu reţine un zâmbet.

— Când a plecat submarinul din Faslane?

— Acum trei zile, în zori.

— Ceee?!! Trei zile? Ce altceva ai mai aflat?

— Parcă puteam să întreb? Doar că a plecat acum trei zile!

— Nu ne eşti de nici un folos! izbucni Ruban, pe casetă.

Unul dintre şoferii ambasadei mergea, aplecat împotriva vântului, către o limuzină Mercedes neagră. Pantalonii negri ai uniformei îi fluturau în jurul picioarelor şi-şi ţinea strâns chipiul pe cap.

— N-am avut ce face… Ce vină am că am luat blestemata asta de gripă!?

— Aparatul era la bord? Măcar atâta lucru ştii sigur?

— Am auzit că da.

— Nu eşti sigur?!

— La naiba, da, era la bord!

Scoţianul se smiorcăia. Petrunin şi-l imagină: palid, faţă de şobolan, neras, neinspirând nici un pic de încredere. Gunoi.

Aveau prea puţine informaţii ca să poată lua o hotărâre. După voce, şi Ruban gândea la fel. Va trebui să raporteze la Murmansk, prin intermediul lui, şi ei vor trebui să decidă, doar după spusele lui MacFarlane, dacă submarinul britanic *Proteus* avea sau nu la bord sistemul „Leopard” în momentul în care se strecurase din Faslane în Atlantic, cu trei nopţi în urmă.

— O spui la nimereală, spuse Ruban după o pauză. Nu poţi fi sigur.

— Sunt sigur, fir-ar al naibii! Nu s-a debarcat nimic de pe vas după ce s-a întors din probele pe mare cu chestia asta, „Leopard”! (MacFarlane uitase de politeţea sa obişnuită.) Atâta lucru am aflat şi eu. N-a fost luat nimic de pe vas.

— Şi unde e acum?

— Nu ştiu, zise MacFarlane, devenit din furios, ursuz.

— Şi cu asta se termină raportul tău?

În tăcerea care urmă, Petrunin se îndreptă spre birou şi opri casetofonul. Apoi se reîntoarse la fereastră, frecându-şi bărbia. În mai puţin de o jumătate de oră va trebui să-l convoace pe

Ruban şi, împreună, să ia o decizie, înainte de orele cinci-cinci şi jumătate, asupra conţinutului mesajului pe care-l vor expedia către Centrul de la Moscova şi către comandamentul Flotei Armatei Roşii, strict personal amiralului Dolohov. La naiba cu MacFarlane, cu gripa lui cu tot!

Era oare „Leopard” la bord? Dacă da, atunci supoziţia ca *Proteus* să fi început cartografierea poziţiei şi extinderii celei mai noi reţele sonar sovietice, în Marea Barents, de la Capul Nord la Murmansk, se transformase într-o posibilitate. Singura modalitate de a realiza aceasta era folosirea unui submarin nedetectabil prin sonar, adică *Proteus*, echipat cu sistemul „Leopard”. Ethan Clark, expertul american, se afla la Londra, în misiune de joncţiune, *Proteus* plecase şi el în misiune la ordine secrete, spre o destinaţie necunoscută, imediat după ce testările pe mare fuseseră terminate. Era o posibilitate? Sau o certitudine?!

Petrunin păşea prin cameră, atent, urmărind marginea covorului persan, studiindu-şi paşii cu aparentă concentrare, frecându-şi uşor, neîncetat, bărbia, cu degetul mare şi arătătorul. Pentru ca planul de „croşetare” al Flotei Armatei Roşii să poată fi pus în aplicare, *Proteus* trebuia să ajungă la Capul Nord. Dacă ar fi navigat spre altă destinaţie, atunci toate pregătirile n-ar fi fost decât o risipă de timp şi energie.

Petrunin se pomeni din nou în faţa ferestrei. Frunzele prinse de curând în bătaia vântului păreau că fug care încotro peste pajiştea ambasadei, căutând să evadeze. Sigur, ţinta lui *Proteus* trebuia să fie „Tabla de Şah”! Realizarea „Leopard”-ului fusese mult accelerată în ultimele şase luni, testele pe mare fuseseră făcute în mare grabă, ambele fapte indicând nevoia urgentă de folosire a sistemului anti-sonar. În afară de asta, nu mai existau alte unităţi „Leopard”, sau cel puţin nici una instalată pe vreun alt submarin sau navă de suprafaţă a Marinei Regale. Doar acest inestimabil prototip de aparatură anti-sonar, folosit pentru o misiune specială.

Da! Dădu din cap cu convingere. Va relua raţionamentul peste circa cincisprezece minute, împreună cu Ruban, dar se hotărâse deja. Vor transmite la Moscova şi Murmansk că *Proteus* se îndrepta spre nord, cu destinaţia Capul Nord. Restul era treaba Flotei Armatei Roşii.

Şi, îşi reaminti, nu pentru prima dată în acea după-amiază,

de acum încolo se va dedica găsirii lui Quin. Quin, inventatorul şi constructorul „Leopard”-ului, dispărut fără urmă. Nu era ţinut sub protecţie, deoarece îl căutau şi Serviciul de Informaţii britanic, şi Departamentul de Securitate, şi Forţele Speciale. Quin, mai important – cel puţin pentru Petrunin – decât invenţia însăşi. Unde putea să fie?

Realiză deodată, cu o dezamăgire crescândă, că decizia sa cu privire la *Proteus* nu era deloc o decizie. Era numai o soluţie parţială, o dovadă de autosuficienţă, un joc de-a războiul pentru marinari. Quin era cel care conta cu adevărat. Şi Quin era de negăsit!

Supravegherea casei din Sutton Coldfield, aflată pe o stradă rezidenţială liniştită, între şoselele către Lichfield şi Brownhills, devenise o treabă de rutină.

Era o clădire din perioada interbelică, puţin îndepărtată de stradă şi înălţată deasupra nivelului acesteia, mascată parţial de un zid de piatră şi de un gard viu. Ferestrele erau zăbrelite cu gratii de plumb şi iedera se căţăra pe un spalier de lemn în jurul intrării principale, dirijată ca pentru a sugera o îmbătrânire artificială. Cireşii înmuguriţi aşteptau parcă primăvara. Strada era încă udă de la ultima ploaie şi trunchiurile zvelte ale copacilor sclipeau, verzui. Rutină, cea mai plictisitoare rutină!

Tânărul ofiţer din Serviciul Special, detaşat pe lângă comisariatul din West Midlands, cunoştea atât de bine faţada casei în care locuia fosta soţie a lui Quin, încât totul i se părea ridicol şi enervant.

Femeia lucra câteva ore pe săptămână într-un magazin de antichităţi, la câteva sute de paşi depărtare. Acum era acolo.

Ofiţerul din Serviciul Special îşi parcase maşina Ford Escort neînmatriculată astfel încât să vadă atât casa, cât şi intrarea în magazin. Văzuse trecând femei elegante, câte un cuplu, un mic camion de aprovizionare, dar nici un semn, nici urmă de Quin sau fiica sa, care dispăruse de la Institutul Pedagogic din Birmingham în acelaşi timp cu tatăl ei. Şi nimeni nu vizitase casa, cu excepţia lăptarului, a comisionarului de la băcănie, într-o joi, a camionului cu peşte, miercuri…

Sugden se pomeni răsfoind în van paginile carneţelului, resimţind toată plictiseala celor două săptămâni de supraveghere continuă a străzii liniştite din cartierul liniştit.

Dădu din cap şi aruncă notes-ul pe scaunul de lângă el. Îşi mai aprinse o ţigară, se uită la ceas, gândindu-se că doamna Quin trebuia să vină acasă pentru prânz abia peste o jumătate de oră, apoi se lăsă mai jos în scaun, încercând să-şi întindă picioarele. Apoi căscă. De două săptămâni, el şi Lane erau aici, în eventualitatea că cel dispărut şi-ar fi căutat nevasta pe care o părăsise cu patru ani în urmă, sau în caz că ar fi apărut fiica lor.

Nici o şansă, îşi spuse cu o satisfacţie răutăcioasă, ca o răzbunare pe superiorii lui din Londra care-l puseseră în această situaţie ingrată, nici cea mai mică şansă. Fusese chiar mai plictisitor decât pregătirea unei vizite a reginei la o şcoală din Lichfield cu câţiva ani în urmă, sau pregătirile pentru inaugurarea altei şcoli din Lichfield, imediat după ce intrase în filiala din Birmingham a Serviciului Secret. Plictisitor, groaznic de plictisitor. Quin şi fata dispăruseră fără urmă. Bineînţeles, nu din voia lor. Răpiţi, luaţi pe sus... Sugden căscă din nou. De bună seamă că acum Quin construieşte sistemul „Leopard” pentru Uniunea Sovietică, în plăcuta companie a supraveghetorului său din KGB. În ciuda dorinţei de a se menţine dispreţuitor la adresa misiunii şi a şefilor săi, Sugden nu se putu abţine să nu zâmbească.

De îndată ce doamna Quin va intra în casă, îşi va lua un sandviş şi o bere în snack-barul de vizavi de magazin. Putea să întrezărească în oglindă chiar aleea ce ducea spre casa Quin. Destul de bine, în orice caz. Suficient de bine ca să observe orice maşină care ar fi parcat în apropierea casei sau un trecător pe trotuar.

Se întrebă de ce îşi părăsise Quin nevasta. Sau poate că ea îl părăsise. Se mutaseră la Londra după ce el începuse să lucreze la Plessey, iar ea venise înapoi în Midlands după divorţ, deoarece amândoi erau din zonă şi pentru că Tricia, fiica lor, urma un colegiu la Birmingham. După cum reieşea din dosar, fata repetase primul an de două ori, apoi pierduse anul doi, chiar înainte de pronunţarea divorţului, şi numai o „pilă” puternică o salvase de la exmatriculare. Acum dispăruse împreună cu tatăl ei. Încă o pârghie pentru a acţiona asupra lui Quin, aflată în mâna KGB-ului, se gândi Sugden.

Doamna Quin părea simpatică şi cumsecade. Părul blond argintiu, coafat elegant, sugera că avea în jur de patruzeci de ani. Quin, în fotografia aflată pe bordul Escort-ului, nu era cine

ştie ce, cel puţin ca fizionomie. Fata era drăguţă, afectând însă o neglijenţă tipic studenţească, fapt care nu-i punea deloc în valoare trăsăturile. Aproape spălăcită, ca femelele unor specii de păsări la care masculii au penajul viu colorat.

Ea coborî pe alee în timp ce Sugden îşi freca faţa şi căsca din nou. Tricia Quin, ieşind din casa mamei sale! Îl alertase zgomotul produs de uşă. Ea nu păru să observe maşina, se întoarse spre stânga şi începu să coboare cu paşi repezi spre şoseaua Lichfield. Purta blugi jerpeliţi, un hanorac de lână de culoare nedefinită, cu părul blond nepieptănat sub o cagulă. Tricia Quin!

Ea coborâse deja cincizeci-şaizeci de metri în josul străzii, înainte ca el să apuce mânerul portierei şi să iasă din maşină. Nu-i venea să creadă, cu toate că fotografia din mână îi confirma ceea ce văzuse. Rămase cu gura căscată, înghiţi în sec, apoi trânti uşa cu furie. Era caraghios, va fi ridicol chiar dacă va reuşi să…

Urmă o avalanşă de gânduri. Quin ar putea fi încă în ţară, totuşi, fata – cum intrase în casă azi-noapte, cum îi scăpase lui Lane? (Gândul ca era vina lui Lane era reconfortant.) Unde se afla Quin? Auzi un zgomot de uşă deschisă, apoi închisă, în casa goală, cu plăcuţa „De vânzare”, cea pe care el sugerase s-o folosească, dar nu i se permisese. Alt zgomot de uşă trântită, în timp ce fata se îndepărta în josul colinei, ignorându-l. Pe el, sau pe tipul bondoc, cu privire pătrunzătoare, în costum gri la două rânduri, care cobora pe aleea casei nelocuite, urmat în fugă de un altul, mai înalt şi mai slab? Amândoi alergau, la nu mai mult de douăzeci de metri de el, poate o sută de metri, sau chiar mai puţin, depărtare de fată. KGB-ul! Ar fi râs din răsputeri, dar apariţia lor fusese atât de neaşteptată, încât rămăsese încremenit şi era conştient doar de superioritatea lor numerică.

— Stai aşa! reuşi să spună, ocolind maşina şi păşind pe trotuar.

Cel în costum gri alerga spre el, cu braţele întinse şi palmele desfăcute, pregătindu-se să-l placheze ca la rugby. Slăbănogul ocolise maşina pe partea dinspre stradă. Vor trece de el, fără îndoială!

— Stai!

Se feri de mâna întinsă, o simţi lovindu-l în umăr, apoi apucă braţul, mâneca costumului gri sfâşiindu-se imediat. Întrezări cu

coada ochiului un pumn greu, care zvâcni şi-l atinse în tâmplă, năucindu-l.

Bondocul spuse ceva în ruseşte. Doamna Quin ieşea din magazin. Sugden o văzu în timp ce individul îl strivea de maşină. Bărbatul mai slab alerga în jos pe mijlocul şoselei, fără pretenţii de atlet, dar destul de sigur şi rapid ca s-o ajungă pe fata încă neprevenită. Sugden deschise gura şi o strigă pe nume. Bondocul îl lovi cu genunchiul în vintre. Sugden se încovoie, înecându-se şi icnind.

Fata se alarmase brusc, apoi începuse să alerge. Bondocul înjură şi se îndepărtă, nu înainte de a-i aplica lui Sugden o lovitură de picior care-i lipi capul de umăr. Amândoi bărbaţii alergau acum. Sugden, gemând, cu ochii încă înceţoşaţi de ultimul val de durere, ştia că trebuie să se concentreze şi să nu-şi piardă cunoştinţa. Ai lui îi vor cere un raport complet.

La trei sute de metri depărtare, încă vizibilă, Tricia Quin se aruncă într-un autobuz vopsit în crem şi albastru, chiar în clipa în care acesta demara spre centrul cartierului Sutton Coldfield. Cei doi ruşi erau doar la câţiva paşi în urma ei, dar culorile semaforului erau în favoarea autobuzului. Fata scăpase! O pierduseră, aşa cum o pierduse şi el.

Sugden se lăsă pe spate, încă ţinându-se cu mâinile de testiculele lovite, şi auzi pe trotuar ţăcănitul tocurilor înalte ale doamnei Quin, care alerga spre el.

Patrick Hyde se năpusti prin camerele casei nelocuite, ca şi cum graba lui ar fi fost de ajuns pentru a-i surprinde şi reţine pe ocupanţii ei temporari. Două paturi de campanie într-unul din dormitoare, lenjerie de schimb în şifonierul de pe palier, cutii de carton în care mai era încă mâncare, în special conserve, şase cartoane de bere, sticle de votcă… Cei doi oameni ai KGB-ului trebuie că sosiseră înainte ca filiala din Birmingham a Serviciului Special să-şi fi început supravegherea. După tomberoanele aproape pline de lângă casă, se părea că cei doi se instalaseră aici imediat după dispariţia lui Quin.

Hyde pufni autoironic şi furios pe el însuşi, pe Kenneth Aubrey, pe DS, pe Serviciul Special, pe toată lumea. Quin intrase pur şi simplu în panică şi se ascunsese. Sau mai degrabă… Era posibil chiar să fi murit, iar ei s-o urmărească pe fată din alte motive… „Nu, Quin trăieşte, e sănătos şi se ascunde undeva în

Anglia”, îşi spuse.

Se întoarse spre inspectorul de poliţie care se ţinuse scai de el prin toată casa.

— Nici urmă de ei, prietene, nu-i aşa?

Apoi trecu brusc la un accent strident, pe care el însuşi nu-l avusese niciodată, dar pe care-l folosea întotdeauna pentru a le aminti celorlalţi de originea sa australiană. Asta pentru că ştia cât de mult îi irită şi-l ajuta să se delimiteze de incompetenţa lor. Singura persoană scutită de prefăcătoria lui era Kenneth Aubrey.

— Am luat o ţeapă pe cinste, colega. Nu-i aşa?

Inspectorul de poliţie îşi stăpânea mimica. Îi displăcea să aibă de-a face cu cineva de la spionaj, mai degrabă decât cu ceea ce ar fi considerat el corect, respectiv contraspionajul. Nu putea înţelege de ce Hyde, ca agent operativ al SIS [1], trebuia să acţioneze oficial pe teritoriul Marii Britanii, şi pe deasupra să-şi afişeze cu atâta stridenţă superioritatea. Un *Aussie* împutţit…

— Presupun că acum veţi dori să vorbiţi cu Sugden, domnule Hyde? spuse el, cu buzele strânse, printre dinţi.

Hyde se încruntă.

— Pe cinstea mea, ai dreptate! Unde e?

Inspectorul întinse mâna spre fereastră, arătând casa de vizavi.

— E încă acolo. Doamna Quin l-a îngrijit, apoi ne-a chemat el prin radio. Doctorul tocmai îl consultă.

— Testiculele zdrobite… A avut noroc că s-au jucat doar cu el. OK, hai să schimbăm o vorbă cu el.

Inspectoral dădu să iasă primul din cameră. Era mai înalt, mai solid, în uniformă. Vocea şi manierele lui Hyde păreau să batjocorească toate acestea. Hyde îl dojeni cu degetul, făcând să apară două pete de culoare în pometii poliţistului.

— Şi zici că tu ai anunţat Serviciul Special?

— Sugden e omul lor!

— Ai primit ordin să-mi raportezi mie, nu Serviciului Special, sau DS-ului, ministrului de Interne sau Majestăţii Sale Regina Mamă, mie! Data viitoare, să mă anunţi pe mine, direct! Cu taxă inversă dacă trebuie, dar fă-o! Quin e al meu!

Hyde pronunţase numele lui Quin ca pe un fel de mâncare. Inspectorul fierbea în tăcere şi-i făcu loc lui Hyde să părăsească

[1] Secret Intelligence Service – Serviciul de Spionaj britanic (n.tr.).

primul încăperea, doar pentru ca australianul să nu-i vadă ochii şi mesajul lor fără echivoc.

— Ai scrântit-o rău de tot! spuse Hyde, peste umăr. Şi a trecut prea mult timp, fir-ar să fie!

Hyde trânti de perete uşa de la intrare şi coborî pe alee, silueta-i firavă fiind stăpânită de aceeaşi grabă ca mai devreme. Blugii şi hanoracul spălăcit, îmbrăcat peste o cămaşă cadrilată, nu-l făceau deloc mai simpatic inspectorului, care-l urmă totuşi conştiincios. Traversară strada şi porniră în sus pe alee, către uşa doamnei Quin. Hyde sună insistent.

— Ştiţi, femeia a avut un şoc, îl preveni inspectorul.

Hyde se întoarse spre el:

— Ştia foarte bine că-i căutăm pe soţul ei şi pe fiică-sa! Ne-a anunţat cumva? Nici gând! KGB-ul era cât pe ce să i-o răpească pe comoara de fiică-sa şi…

Doamna Quin întredeschise uşa, atât cât îi permitea lanţul de siguranţă. Părul îi scăpase din strânsoarea fixativului şi două şuviţe îi atârnau rebele peste ochiul stâng. Încercă să le aranjeze cu mâna. Hyde nu-i arătă nici o legitimaţie, dar ea îl zări pe inspector în spatele lui şi scoase lanţul de la uşă. Hyde trecu pe lângă ea şi pătrunse în holul întunecat şi răcoros. Doamna Quin îl urmă, cu gura tremurând. Inspectorul închise uşa cu grijă.

— Unde e, doamnă Quin?

— E întins în salon. (Vorbea parcă s-ar fi scuzat, iar poziţia confortabilă a lui Sugden ar fi fost o dovadă a bunelor sale intenţii.) Bietul om!

— Mă duc să stau de vorbă cu el. Apoi aş vrea să discut cu dumneavoastră, doamnă Quin.

— Domnule Hyde, interveni inspectorul.

Hyde se întoarse spre el:

— Las-o baltă!

Apoi intră în salon şi închise uşa. Sugden era întins pe un şezlong, cu faţa încă palidă, cu cravata desfăcută şi jacheta agăţată de spătarul unui scaun. Faţa îi era schimonosită de durere, de sub care răzbătea însă, ca erupţiile cutanate provocate de unele boli, vinovăţia.

— Domnule Hyde, îngăimă el.

— Nu te scuza, fiule, e prea târziu pentru aşa ceva.

Hyde împinse un scaun cu spătar în faţa şezlongului.

— Dar îmi pare rău, domnule Hyde! Pur şi simplu, n-am avut habar că ei erau aici!

— Ai făcut-o de oaie, băiete! Nu te aşteptai s-o vezi pe fată, nu te aşteptai să fii cotonogit, la ce dracu' te aşteptai?

Sugden dădu să se ridice, pentru a-şi mai diminua senzaţia acută de inferioritate. Hyde îi făcu semn să se aşeze şi el se prăbuşi înapoi în şezlong, chircindu-se de durere. Hyde râânji, însă fără răutate.

— Nu ştiu, veni răspunsul.

Apoi scoase un carneţel şi i-l întinse lui Sugden.

— Astea sunt semnalmentele celor doi? (Sugden aprobă din cap.) Nu-mi par deloc cunoscuţi. Probabil că au fost aduşi special pentru asta. KGB-ul are probleme cu deplasările prin ţară. Deci, n-au pus mâna pe fată?

Sugden scutură energic din cap.

— Nici noi! Ea când a venit?

— Doamna Quin nu mi-a spus asta.

— Ştii ce înseamnă asta, nu?

— Că nu l-au găsit pe Quin?!

— Fireşte că nu l-au găsit! La naiba, trebuia să ne fi dat seama că n-au pus mâna pe el! (Hyde îşi pocni zgomotos palmele de coapse.) De ce dracu' am presupus că l-au găsit? Prea multe complexe imperialiste la Whitehall, băiete, de-aia! Quin a dispărut, noi suntem atât de incompetenţi şi de proşti, concluzia e că l-au prins ceilalţi! Asta e ceea ce meritäm noi, britanicii!

Îl văzu pe Sugden holbându-se la el şi râânji. Zâmbetul păru să-i lumineze faţa, îndulcindu-i asprimea trăsăturilor. Aceasta îl surprinse pe Sugden la fel de mult ca şi cuvintele pe care le rostise.

— Ăsta-i calul meu de bătaie, băiete. Îmi place să-l abordez din când în când. Tare mă tem însă că de data asta am căzut în propria-mi cursă.

— Nu dai doi bani pe noi, nu-i aşa?

— Ai ghicit. În orice caz, nu prea mulţi. Sunteţi cu toţii mult mai rafinaţi decât noi, australienii, dar asta nu vă foloseşte la nimic, în special când e vorba de KGB. Împuţiţii de ruşi n-ar rezista nici cinci minute în Brisbane!

Hyde se ridică.

— OK, băiete, de acum interogatoriul a luat sfârşit. Mă duc

să stau de vorbă cu mămica. Are de dat o groază de explicaţii.

Îi găsi pe doamna Quin şi pe inspector aşezaţi în bucătărie, sorbind ceai din nişte ceşti albastre cu model auriu.

— Foarte intim! îi persiflă Hyde, şi inspectorul se înroşi.

Doamna Quin arăta vinovată şi revoltată, iar Hyde nu putu decât să admire modul în care aceasta îi susţinea privirea. Se temea, dar mai mult pentru fiică-sa decât pentru ea însăşi.

— Un ceai, domnule Hyde?

Se simţea stânjenit, ridicol chiar, în acel decor. Stânjenit de mobila de pin, de maşina de gătit, de vasele de bucătărie de un verde pal. Numai că era foarte grăbit, era în criză de timp.

— N-am timp.

Stătea în picioare, privind-o de sus. Inspectorul se juca cu mănuşile pe masă.

— Vrei să verifici identitatea doamnei Quin, inspectore?

Poliţistul păru că se împotriveşte să plece, dar numai pentru o clipă. După ce acesta ieşi, Hyde rămase tot în picioare.

— N-aveaţi de gând să ne anunţaţi, nu-i aşa, doamnă Quin?

Ea scutură din cap, încă ţinându-şi răsuflarea.

— De ce, pentru Dumnezeu, de ce?

— Tricia mi-a cerut să n-o fac.

— Am fi avut grijă de ea!

— Mi-a zis că n-aţi fi putut, nu ştiu de ce. Nu mi-a explicat.

Mâna îi tremura uşor în timp ce ridică ceaşca spre gură. Buzele îi fremătară, lăsând urme de ruj roz pe marginea aurie a ceştii.

— Ea ştie unde e tatăl ei, nu-i aşa?

Doamna Quin aprobă din cap, atenuând faptul că divulgase secretul. În ochii ei nu se putea citi decât îngrijorare. Era clar că se temea pentru fiica ei, dar, în ceea ce-l privea pe soţ, era liniştită, indiferentă chiar.

— Nu v-a spus unde se află el?

— Nu.

— S-a întors la el acum?

— Nu ştiu.

Schimbul de replici atinsese un ritm mai satisfăcător, îmbrăcând parcă vidul de informaţie din spatele răspunsurilor. Femeia ştia foarte puţin, poate chiar nimic.

— Unde s-a dus ea acum?

— Nu avea de gând să plece.

Doamna Quin îşi flutura fără vlagă mâinile lipsite de viaţă, ca nişte mănuşi la capătul braţelor plinuţe.

— Nu ştiu unde s-a dus.

Vocea îi era spartă, gura îi tremura.

— A venit să vă liniştească, nu-i aşa? (Doamna Quin aprobă din cap.) Şi nu v-a spus nimic despre soţul dumneavoastră... tatăl ei?

Ea scutură din cap. Acum îşi ferea faţa de ochii lui, dar nu ascundea nimic, poate numai ceva din trecutul ei. Se ascundea pe sine, nu şi informaţia.

— Nu v-a dat nici un indiciu?

— Nu, domnule Hyde. Doar că e sănătos şi că se ascunde. Cred că ea spera să mă bucur de veşti. Am încercat s-o fac să creadă că aşa e.

Confesiunea erupse în conversaţie, ca o fractură deschisă.

— A fost cu el?

— Da.

— De la dispariţia lui? A dispărut o dată cu el?

— Da, domnule Hyde. Şi apoi s-a întors aici. Ea e întotdeauna împărţită între noi, chiar şi după ce am divorţat. (Doamna Quin încercă să zâmbească.) E perseverentă, chiar dacă e ghinionistă.

Hyde îşi dădu seama că cinismul prefăcut era o încercare de a-l ţine la distanţă.

— Unde ar putea fi ea acum, doamnă Quin?

— N-am nici cea mai vagă idee. Înapoi la el, presupun, dar n-am habar unde ar putea fi asta.

Hyde expiră zgomotos. Privi spre tavan, cu mâinile în şolduri. Conversaţia lor devenise greoaie, frânată de intimităţi. Ar mai putea găsi nişte indicii din caracterul fetei, din comportamentul ei, locurile pe care le frecventa, dar astfel de întrebări nu-şi aveau rostul acum, nu erau urgente. Hyde era nerăbdător să acţioneze. Fata era vitală acum, şi atât el cât şi KGB-ul o ştiau. Le fusese fluturată prin faţa ochilor, ca un trofeu ce va fi acordat celui mai isteţ, mai puternic, mai neîndurător.

— Mulţumesc, doamnă Quin. E posibil să revin. Trebuie doar să mai dau un telefon de la dumneavoastră.

Doamna Quin îi permise, cu o mişcare uşoară a unei mâini. Cu cealaltă freca, absentă, muchia mesei de pin, ştergând parcă amintiri. Hyde ieşi în hol. Aubrey trebuia să afle.

Directorul SIS era cu ministrul de Externe când mesajul telefonic de la Birmingham fusese în cele din urmă trimis la Queen Ann's Gate [1]. Hyde îi lăsase un mesaj, dar acum Aubrey trebuia să fie informat de proporţiile problemei şi să ştie dacă mai e vreo speranţă.

Tocmai forma numărul, când uşa de la intrare se deschise şi apăru inspectorul. Hyde îl ignoră şi continuă să formeze.

— Indiferent cui raportaţi acum, remarcă sarcastic poliţistul, cred că ar fi bine să menţionaţi maşina care tocmai a trecut. Bag mâna în foc că în ea se aflau cei doi indivizi care l-au aranjat pe Sugden.

— Ce?

Telefonul începuse deja să sune în biroul lui Aubrey în timp ce Hyde simţea nelămurit că, încă o dată, făcuse o gafă, dând buzna în intimitatea cuiva. Doamna Quin nu meritase să fie tratată astfel. Se purtase mizerabil şi, chiar dacă n-o ciomăgise, fusese lipsit de orice urmă de politeţe şi blândeţe. Luă receptorul de la ureche.

— Ai pus mâna pe ei?

Inspectorul scutură din cap.

— Au şters-o de îndată ce i-au văzut pe băieţii mei. Cred că nici numărul de înmatriculare nu ne va fi de vreun folos, nu m-ar mira ca maşina să fie…

— Un drac!

— Mă scuzaţi? răspunse glacial, la celălalt capăt al firului, secretarul lui Aubrey.

De o săptămână, de când se alăturase echipei „Chessboard Counter" [2] a Amiralităţii britanice, Ethan Clark, de la comandamentul serviciului de spionaj al Marinei americane, fusese făcut să se simtă ca directorul unei companii gigantice care vizitează o firmă mică, recent preluată. Se afla aici atât ca reprezentant al Marinei americane, cât şi ca expert al NATO, dar aceşti bărbaţi din Marina Regală sau, mai precis, de la Biroul de spionaj al marinei (secţia război submarin), îi arătau o ostilitate tăcută, nejustificată. Ceea ce, ştia prea bine, făcea ca toate îndoielile şi temerile sale cu privire la misiunea lui *Proteus* să fie interpretate ca „lamentări americane". În încăperea lungă

[1] Sediul SIS (n. tr.).

[2] Cronometrul de şah (n.tr.).

şi joasă din subsolul vechii clădiri a Amiralităţii din Whitehall, comandorul şi echipa sa erau nişte marinari de uscat ce se jucau, captivaţi şi entuziaşti, de-a războiul. Clark presupuse că această situaţie avea la bază un complex de inferioritate ascuns. Ani la rând, Marina Regală, din ce în ce mai restrânsă, îşi dezminţise glorioasa istorie. Şi iată că acum, dintr-o dată, realizaseră sistemul „Leopard” şi-l instalaseră la bordul unui submarin cu propulsie nucleară, angajându-se în cartografierea reţelei sonar „Tabla de Şah” din Marea Barents. Le venise din nou apa la moară. NATO avea nevoie de ei mai mult ca niciodată, iar Marina americană voia cu orice preţ să obţină şi să finanţeze în continuare sistemul antisonar britanic.

Fără îndoială, „Tabla de Şah” ar fi trebuit să mai aştepte, îşi spuse el, sorbind cafeaua dintr-o ceaşcă de plastic şi privindu-i pe ofiţerii britanici ce aşteptau ritualul servirii ceaiului de după-amiază. NATO şi Departamentul Marinei ceruseră Marinei Regale să instaleze singurul sistem funcţional „Leopard” pe un submarin, să urgenteze testele pe mare şi apoi să-l trimită în cursă către Cercul Polar. Britanicii reacţionaseră ca un copil ce se precipită în a-şi demonstra cuminţenia şi talentele. Chiar înainte de a-şi fi achitat nota de plată către Plessey şi fără să mai fi comandat alte unităţi „Leopard”. Cu această grabă, deseori lucrurile eşuaseră, se făcuseră o groază de rebuturi. Mai fuseseră pierdute nave şi înainte, dar ar fi fost mare păcat dacă „Leopard” ar fi fost pierdut, o tragedie dacă oricine altcineva punea mâna pe el.

Încăperea lungă, cu ofiţerii aşezaţi în faţa monitoarelor de la terminalele calculatorului, plină de hărţi, telegrame, cabluri, mese pliante, era dominată de un ecran panoramic uriaş, luminat pe margini, plasat chiar în mijlocul camerei. Din el se desprindeau o mulţime de fibre optice care transmiteau datele de la computerele ce controlau ecranul. Luminile de pe marginile ecranului permiteau echipei să folosească din când în când creionul cu tuş pentru a adăuga manual date, în afara celor furnizate de computere. Acum, ca şi în cea mai mare parte a ultimei săptămâni, ecranul înfăţişa o proiecţie a fiordurilor de pe coasta de nord a Norvegiei, de la Capul Nord la Murmansk. Coasta era colorată în verde şi brun, iar marea într-un albastru din ce în ce mai închis, pe măsură ce avansa spre nord. O reţea fină de luminiţe roşii, nu mai mari ca nişte puncte, se înşira în

largul coastei, ca şi cum curenţii ce străbăteau ecranul ar fi tricotat sau ar fi trasat rubricile unui catalog. Alte luminiţe se mişcau încet sau rămâneau nemişcate. Erau unităţi ale Flotei Armatei Roşii, nave de suprafaţă şi submarine. Se mai vedeau şi una sau două unităţi ale NATO. Echipa comandorului se învârtea în jurul ecranului ca şi cum ar fi invocat un idol păgân.

Camera era acum liniştită, ordonată. Acum o oră, *Proteus* se ridicase la adâncime periscopică, pentru una dintre transmisiile sale periodice, aleatoare, dar prestabilite. Transmisiile se făceau prin RABFITS (sistem de transmisiuni pentru spionaj, cu frecvenţă aleatoare) şi foloseau o legătură prin satelit, conţinând fiecare amănunt al operaţiunilor de cartografiere efectuate de submarin de la transmiterea ultimului mesaj. Aceste date erau introduse în computerele cartografice, actualizând reţeaua de puncte roşii care marcau reţeaua sonar „Tabla de Şah”.

Clark nu putea decât să admire şi să invidieze sistemul „Leopard”. Fusese la bordul lui *Proteus* ca observator, în timpul probelor pe mare, şi i se permisese de asemenea accesul în avionul Nimrod, în timp ce aparatul, echipat special, încerca să găsească submarinul. Nimrod-ul se dovedise incapabil să detecteze, să localizeze sau să identifice măcar o dată submarinul, fie că acesta se afla în Canalul Mânecii, în Marea Nordului sau în Atlanticul de Nord. Nici măcar în cooperare cu „covorul-sonar” instalat de Statele Unite în Atlanticul de Nord. Nici un ecou de sonar, foarte puţine şi slabe emisii în infraroşu, nimic! Funcţionase! Funcţionase perfect chiar şi împotriva sateliţilor de supraveghere.

Poate că, îşi spuse el, îngrijorarea sa provenea – ca fumul, fără formă, dar dens şi învăluitor – doar din faptul că atunci când cinase cu Kenneth Aubrey la club, la începutul săptămânii, aflase că omul care construise sistemul „Leopard” la Plessey dispăruse, presupunându-se că acesta ajunsese la ruşi. Dacă se întâmplase aşa, atunci „Leopard” era tot atât de inutil pe cât era de unic.

— Merge excelent, căpitane Clark, nu crezi?

Clark tresări din contemplarea absentă a zaţului din ceaşca de plastic. Locotenent-comandorul Copeland, expertul în război antisubmarin al echipei „Chessboard Counter”, cu cincisprezece centimetri mai scund, stătea în faţa lui, afişând un rânjet trufaş

şi ironic. Luminile hărţii panoramice străluceau în spatele lui.

— Nu pari să fii prea încântat, remarcă Copeland, cu o ironie şi mai pronunţată. Ridică un braţ spre harta sclipitoare: Toţi ceilalţi se simt în înaltul cerului!

— Eşti cu adevărat fericit, Copeland, nu-i aşa?

— Ai voştri vor fi şi ei încântaţi, iar NATO va sări în sus de bucurie.

— Desigur.

Clark îşi deplasă greutatea pe muchia biroului pe care se cocoţase.

— Zău aşa, Clark! (Exasperarea lui Copeland era sinceră.) Din cauza acestei reţele sonar, în ultimele două luni nici Statele Unite şi nici noi n-am mai reuşit să trimitem vreun vas-torpilor sau orice alt tip de submarin la est de Capul Nord, de fapt de când „Ohio” a fost detectat, urmărit şi escortat din zonă. (Copeland se întoarse să privească spre harta gigantică.) Suntem neajutoraţi până nu aflăm cât e de mare, de eficace, şi în ce constă de fapt această „Tablă de Şah”. (Se întoarse din nou spre Clark.) Şeful dumitale de la Operaţiuni Navale a înţeles asta foarte bine, ca şi Comandamentul Aliat Suprem al NATO. *Proteus* are cei mai distinşi susţinători.

Zâmbea din nou, ironic.

— Şi dacă pierdem submarinul? Atunci vom fi pierdut şi „Leopard”-ul pentru totdeauna.

— Să-l pierdem? Pierdut? Ce vrei să spui? Ah, te referi la Quin, presupun. (Copeland ridică din umeri.) Dacă Quin este deja dincolo, atunci „Leopard” va fi inutil în câteva luni, de acord? (Clark dădu din cap.) Şi atunci? Trebuie să neutralizăm „Tabla de Şah” acum, cât avem mijloacele.

Clark se uită din nou la hartă. O împletitură de puncte roşii. „Covorul” de balize sonar active şi pasive şi alte dispozitive de detecţie începea în interiorul apelor teritoriale norvegiene, se întindea în larg pe aproape opt kilometri şi se desfăşura, după datele existente, pe aproape o sută de kilometri spre nord, în Marea Barents. Puteau fi chiar două sute de kilometri. *Proteus* se deplasase între Capul Nord şi Kirkenes ca un tractor ce ară un câmp. Treaba putea să dureze săptămâni de zile. Copeland avea dreptate, desigur. Flancul nordic al NATO era ameninţat de „Tabla de Şah”. Coasta norvegiană era interzisă submarinelor americane sau britanice, iar coastele Uniunii Sovietice

deveniseră inaccesibile pentru un atac de la mică distanţă. De fapt, Marea Barents devenise un lac rusesc.

— Sigur. Ai dreptate, Copeland, ai dreptate.

Copeland zâmbi, cu evidentă satisfacţie, şi în clipa aceea părea foarte tânăr şi entuziast.

— Mă bucur că eşti de acord, spuse el, fără ironie.

— Ar mai fi ceva însă, adăugă Clark, maliţios, arătând spre hartă. Nu ţi se pare că e mult prea puţină activitate navală sovietică acolo sus?

Computerul central introducea pe harta-ecran toate datele transmise, prin computerele uriaşe de la SACLANT [1], de staţiile de urmărire de la Capul Nord, de sateliţii de supraveghere şi patrulele aeriene.

— Două distrugătoare tip „Kotlin”, un crucişător „Svedlov”, două submarine „Romeo” şi unul „Quebec”! De obicei ruşii mişună prin toată Marea Barents. Unde sunt acum?

— La Murmansk, bătrâne, din câte ştim noi. Poate că iau lucrurile mai uşor acum, că au „Tabla de Şah” ca să le facă treaba.

Observaţia era de bun-simţ.

— Poate!

Copeland era pe punctul de a răspunde, când uşa se deschise şi apăru o femeie ofiţer, împingând un cărucior cu ceai.

— Ah, ceaiul! exclamă Copeland. Minunat!

Pătrunzând în camera strâmtă a computerelor, în partea dinspre pupa a sălii principale de comandă, spaţioasă ca o catedrală, Richard Lloyd, căpitanul submarinului HMS *Proteus*, simţi dintr-o dată senzaţia de claustrofobie despre care majoritatea oamenilor îşi închipuie că este soarta inevitabilă a celor din echipajul unui submarin. Nu mai încercase această senzaţie şi nu-şi dădea seama cum ar fi fost pentru oamenii care nu călcaseră în viaţa lor pe un submarin, sau pentru echipajele submarinelor de acum patruzeci de ani. Camera computerelor era mai înghesuită ca niciodată, de vreme ce mai mult de jumătate din spaţiul ei disponibil era acum ocupată de echipamentul „Leopard”.

— Salut, Don, spuse el.

Ofiţerul său responsabil cu războiul electronic, locotenent-

[1] Centru de supraveghere prin satelit (n.tr.).

comandorul Hayter, fusese desemnat ca ofiţer de încercări pentru sistemul „Leopard” datorită competenţei sale în navigaţia specială şi în războiul electronic. Priceperea locotenent-comandorului Hayter îl despovărase pe Lloyd de noianul de informaţii, de altfel superficiale, asupra efectelor şi avantajelor folosirii sistemului „Leopard”. Hayter era aşezat în faţa monitorului, urmărind luminiţele care clipeau, apărând din suprafaţa de un gri odihnitor a ecranului şi apoi pălind treptat. În clipa aceea, o luminiţă tocmai strălucea, în vreme ce alte două se stingeau. Ele formau aproximativ un triunghi pe ecran. Apoi una dintre ele dispăru, şi apăru alta, clipind cu strălucire crescândă. În stânga monitorului se afla un alt ecran, un ecran de holograf acustic, care arăta balizele, simulând o proiecţie tridimensională, dându-le acestora o identitate, o formă. Nici Lloyd şi nici Hayter nu priveau spre ecranul holografic. Clipirile scurte, luminoase şi tăcute erau mult mai obsedante.

— Domnule, răspunse Hayter. Bine aţi venit în debara.

— În ultimul război existau submarine mai mici decât camera asta, observă Lloyd, degajat.

Privi de la monitor la ecranul holografic, apoi spre hârtia de înregistrare.

— Fantomatică, spuse Hayter ca pentru sine. E pur şi simplu fantomatică!

— Ce anume?

— Senzaţia pe care o am, că nu existăm. Mai exact, practic nu existăm! Balize sonar, traductori termici, hidrofoane! (Arătă spre holograf, pe ecranul căruia tocmai se contura, luminoasă, forma unei balize sonar.) Sunt înşirate pe zeci de kilometri, dar din punctul lor de vedere noi nu existăm. Ce plictiseală! Culmea e că ar trebui să fiu entuziasmat că navigăm spre est. (Se întoarse spre Lloyd, zâmbind larg.) Nu-i aşa, căpitane?

— În mod sigur, îţi lipseşte ceva din dietă! E ceva mişcare pe sus?

— Foarte puţină.

— Te intrigă?

— Poate. De fapt, nu, nu prea mult. Cred că ei se bazează pe chestia asta. (Indicase spre cele două ecrane.) În mod sigur, se bazează pe „Tabla de Şah”. Unul sau două vase de suprafaţă, câteva submarine. Ceva mişcându-se departe spre nord – unul din vasele torpilor de tipul „Echo II”, fără îndoială – pentru a

supraveghea coasta estică a Statelor Unite. Chiar dacă ne-ar putea detecta, nu cred că s-ar interesa prea mult de noi. În afară de aceste câteva obiective, nimic altceva pentru astăzi.

— N-aş putea spune că-mi pare rău.

— Să nu-mi spui că nu mai eşti mândru şi bucuros!

Lloyd arătă cu o mişcare a capului în direcţia pupitrului de comandă al sistemului „Leopard”.

— Nu. Dar dependenţa totală de un sistem incredibil de complicat de urmărire a semnalelor sonar, de surdine şi toate celelalte… Nu e acelaşi lucru ca şi când ai avea o bâtă zdravănă în mână sau ai purta armură, nu-i aşa? „Tabla de Şah” este cel mai avansat, cel mai extins şi mai minuţios sistem de detecţie submarină care a fost instalat vreodată. Amândoi ştim asta. E ca şi cum am juca şotron într-un câmp de mine sau am da o spargere la un reactor nuclear. (Zâmbi.) Şi iată-ne aici, aceleaşi feţe, acelaşi submarin, numai că de data asta suntem invizibili. Hm, totuşi cred că sunt emoţionat.

— Cam cât am cartografiat până acum, cu aproximaţie? Nu vreau să te ţin din treabă.

— Computerele fac numai greşeli grosolane, nu şi aproximaţii!

Hayter se aplecă asupra tastaturii de sub ecran. Aşteptă câteva secunde, după care apăru un mesaj, suprapus peste clipirile luminoase, făcându-le să pară şi mai fantomatice şi ireale ca până atunci.

— După cum vezi. Ne mai trebuie douăsprezece zile şi câteva ore.

— Asta înseamnă că reţeaua sonar se întinde pe cel puţin două sute-două sute cincizeci de kilometri în largul Mării Barents!

Tonul lui Lloyd exprima surpriză, deşi aproape că se aşteptase ca „Tabla de Şah” să aibă proporţiile impresionante de care aflase acum.

— Ar putea fi şi mai mare. Avem o marjă de eroare de doisprezece-paisprezece la sută în acest moment. Va scădea cu cât cartăm mai mult. (Hayter se întoarse din nou spre Lloyd.) Aş pune pariu că un covor sonar similar a fost instalat la sud şi vest de Novaia Zemlea. Cred că ruşii vor închide complet Marea Barents, cel puţin în ceea ce ne priveşte.

Lloyd îşi frecă gânditor bărbia.

— Tot ce se poate. Dar asta nu e treaba noastră, fiule, chiar dacă vom ajunge să facem ture în jurul Insulei Wight, pentru că nu vom mai avea unde merge în altă parte. Bine, fie, douăsprezece zile. Nu-i lăsa pe oameni să afle, te rog.

Interfonul pârâi deasupra capului lui Lloyd:

— Căpitanul în camera de comandă, vă rog.

Era vocea secundului, emanând calm şi urgenţă în acelaşi timp. Lloyd recunoscu imperativul, mascat de tonul stăpânit.

— Deci, spuse el, crezi că, dacă cumva „Leopard” este distrus sau construit de ceilalţi, vom asista la sfârşitul puterii de atac submarin a NATO?

— Nu m-ar surprinde deloc, spuse Hayter fără să-l privească şi mai serios decât ar fi vrut să pară.

— Căpitanul e chemat în camera de comandă!

Lloyd dădu din cap şi părăsi camera computerelor, trecând prin ecluza deschisă în camera de comandă a lui *Proteus*. Îşi îndreptă umerii din poziţia aplecată cu care nu era obişnuit. Lumina artificială devenise aproape mediul lui natural. Camera de comandă – camera sa de comandă – era spaţioasă, aproape aerisită faţă de „debaraua” în care Hayter îşi petrecea majoritatea timpului.

Secundul lui Lloyd, locotenent-comandorul John Thurston, stătea lângă monitoarele pupitrului principal de comunicaţii, aplecat peste unul dintre operatori, ţinând o cască la ureche. Privi în sus cu uşurare când îl văzu pe Lloyd lângă el.

— Ce e, John?

— Ascultaţi aici, domnule.

Thurston îi puse căştile în mână. Caporalul de transmisiuni se răsuci în scaun, urmărind reacţia căpitanului.

— O scurtă secvenţă de cod, repetată la nesfârşit.

Lloyd privi întrebător spre Thurston.

— E unul dintre codurile noastre, cod de naufragiu, nu-i aşa?

— Nu e de-al nostru. Computerul l-a identificat ca fiind un cod submarin sovietic, de prioritate redusă, unul pe care l-am descifrat cu câteva luni în urmă. Cod de naufragiu, da.

— De când aţi început să-l recepţionaţi?

— De circa cincisprezece minute, domnule, răspunse caporalul. E transmis regulat. L-am introdus în computerul de semnale şi a rezultat că e un semnal S.O.S.

— L-aţi identificat?

— Da, domnule, răspunse Thurston, alungindu-şi faţa pământie pentru a sublinia parcă dramatismul situaţiei.

— Ei bine?

— E un submarin cu rachete balistice, de tipul „Delta”. Dotare completă.

— Eşti sigur?

— Da, domnule.

— Ce dracu’ li s-a întâmplat, de folosesc un cod de joasă prioritate? Care-i necazul?

— Explozie puternică în camera computerului principal. Cea mai mare parte a sistemului lor electronic de comandă e distrusă şi au gaze în sistemul de purificare a aerului. Au deconectat aproape totul. Sunt aşezaţi pe fundul mării.

Lloyd se strâmbă neîncrezător.

— Par foarte descriptivi.

— Panica, domnule, nenorocita de panică.

— Ai vreo idee pe unde se află?

— Da, domnule.

Lloyd păru din nou consternat.

— Cum i-aţi localizat?

— Nu i-am localizat noi. Ne-au spus unde-i putem găsi. Strigă după ajutor. Sunt atât de speriaţi, încât e posibil să înceapă să emită în clar, dintr-o clipă în alta.

— Unde sunt?

Thurston, care în mod sigur pregătise fiecare amănunt al micii scene dintre el şi Lloyd, indică din cap spre panoul cu harta de pe peretele dinspre pupa al camerei de comandă. Lloyd îl urmă.

— Aici, spuse Thurston, bătând cu degetul în hartă, chiar aici. (Desenase pe hartă o cruce roşie, spectaculoasă şi supradimensionată.) Tanafjord!

— Cum? Trebuie că aţi înţeles greşit!

Thurston scutură din cap.

— Nu, domnule. Ei sunt cei care au greşit, pentru că se află acolo acum şi folosesc un cod descifrat pentru a-şi transmite poziţia. Dar sunt în Tanafjord. Sunt în apele teritoriale norvegiene, într-un submarin cu rachete balistice, şi sunt speriaţi de moarte!

— Dumnezeule! exclamă Lloyd.

Tăcu o clipă, apoi spuse:

— Vom întrerupe tăcerea radio pentru chestia asta. Lansaţi o baliză de transmisiuni. Mai bine să raportăm Amiralităţii, şi cu cât mai repede, cu atât mai bine!

Amiralul Flotei Armatei Roşii, Dolohov, măsura pasarela, paşii săi şi ai aghiotanţilor răsunând pe fâşia metalică. Din când în când, privea în jos, în buncărul biroului operativ al comandamentului flotei din Murmansk. Dedesubt, harta uriaşă radia de lumină. De-abia sosise, şi lumina caldă a încăperii şi punctele luminoase, în culori deschise şi strălucitoare ale hărţii proiectate de computer, păreau sărbătoreşti şi promiţătoare. Se opri, strânse balustrada pasarelei în mâini şi se întoarse spre aghiotantul său. Părea că se află pe puntea unui vas.

— Serghei, raportează te rog.

Bărbatul mai tânăr zâmbi afectat, cu o satisfacţie anticipată şi nedisimulată.

— Am înţeles. Submarinul britanic se află în zona aceasta. (Pocni din degete şi cineva îi pasă o hartă. Era ataşată de o mapă şi pe partea expusă era fixată o folie de plastic. Pe folie se vedeau dâre slabe, roşiatice, şi una sau două imagini mai clare.) Astea sunt luate de satelitul cu infraroşii, tovarăşe amiral. Foarte, foarte vag, dar acolo. Trebuie să fie *Proteus*. (Indică una din imaginile mai clare.) Acesta e crucişătorul nostru din zonă. O imagine clară, chiar prin pătura de nori. Dârele acestea abia vizibile…

— Deci, funcţionează? Acest echipament antidetecţie e chiar aşa cum ni s-a dat de înţeles?

Aghiotantul cântări posibilele implicaţii ale întrebării, apoi spuse:

— Sateliţii meteorologici ne promit o breşă în pătura de nori, ceea ce ne va spori şansele de a obţine o urmă bună în infraroşu.

— Nu asta am vrut să spun, băiete! se răsti Dolohov, privindu-l cu severitate şi nerăbdare. Înţeleg că e un joc de-a baba-oarba, chiar şi cu noul nostru satelit geostaţionar şi toate unităţile flotei pe urmele acestui submarin. Sunt încântat că funcţionează, că miza jocului e mare.

— Am înţeles, tovarăşe amiral, spuse, ruşinat, aghiotantul. Când submarinul se va apropia mai mult de ţărmul norvegian, în ape mai puţin adânci, am putea obţine o urmă mai bună. Nu cu

mult mai bună, dar suficientă, adăugă el cu solemnă candoare.

Dolohov râse.

— E un joc de noroc, Serghei, un mare joc! explică el. Atâta vreme cât miza e suficient de mare, cineva acceptă riscul de a pierde partida.

Îşi mută privirea pătrunzătoare spre harta de dedesubt. Operatorii se mişcau în jurul ei, preocupaţi, încă în aşteptare, ştiind că deocamdată doar îşi umplu timpul, repetând.

— O, miza e mare, tovarăşe amiral. Funcţionează, numai că funcţionează prea bine. Nu avem nici un semnal de la covorul sonar, nici unul, cu toate că britanicii sunt în zonă de două zile încheiate.

Dolohov îi întoarse spatele, cu privirea absentă şi respiraţia înăbuşită. Zâmbetul încă îi flutura pe buze. Dădu din cap, ca un bătrân aproape senil. Serghei n-ar fi fost surprins să vadă un firişor de salivă neaşteptat prelingându-i-se pe buze.

Apoi Dolohov se învioră din nou.

— Da. Stăm binişor.

Privi în jos, în camera gigantică, spre masa cu harta. Luminile de diferite culori erau nave. Crucişătoare, distrugătoare, transportorul *Kiev*, submarine, vasul special de salvare „Dioklas” şi nava de salvare submarină *Karpatî*, toate gata să plece din Pecenga şi Poliarnîi, de îndată ce vor primi ordin. La distanţă de ore, numai câteva ore de Tanafjord şi semnalul S.O.S. Gândul acesta aproape că-l îmbăta de mulţumire. Se întoarse din nou către Serghei.

— Ei, Serghei, dacă am şti măcar momentul exact în care *Proteus* a interceptat semnalul S.O.S. şi computerele lor au descifrat codul! Da, ştiu când au transmis la Londra, ştiu asta. Mi-ar fi plăcut totuşi să ştiu când anume l-au interceptat. Momentul exact. Ce-au gândit, ce-au simţit şi ce-au spus. Totul! (Râse, apoi vorbi mai încet, privind încă în jos, la panoul cu harta.) Haide, dă-i drumul! Direcţia Tanafjord, şi intră în capcana noastră dichisită! Vino!

2

CONTACT

Comandorul era încă înconjurat de un colectiv de ofiţeri adunat în grabă, care pledau pro sau contra cercetării de către *Proteus* a semnalelor S.O.S. venite din Tanafjord. În sala operaţiunii „Chessboard Counter”, Clark se pomeni că vorbeşte în zadar, că nu e luat în serios sau, mai rău, că e luat peste picior, fiind singurul care se împotrivea oricărei abateri a submarinului de la misiunea sa.

Nu-şi putea explica nici el care erau motivele împotrivirii sale. Îl exasperau bărbaţii tineri, proaspăt bărbieriţi şi îmbrăcaţi în uniforme impecabile, cu entuziasmul lor copilăresc. Tocmai optimismul lor lipsit de orice îndoială îl determinase să se opună şi să contraargumenteze. Se repetase la nesfârşit, şi orice afirmaţie pe care o făcea era însoţită de zâmbete amabil-compătimitoare şi de murmure de dezaprobare. Ştia că cel pe care trebuia să-l convingă era comandorul, de aceea repetă ideea centrală a pledoariei sale, pe un ton răstit, iritat. Îşi justifică propria insubordonare reamintindu-şi că era unicul reprezentant autorizat al Departamentului Marinei, al Americii însăşi.

— Uite ce e, oameni buni! zise el şi remarcă buzele strânse a batjocură sau dezaprobare. Ştiţi deja care e tipul submarinului, aţi putea chiar să aflaţi care anume este. Doar zece la sută din submarinele lor balistice se află în afara Murmansk-ului, la orice moment. Dacă strigă după ajutor, s-ar putea să nu mai fie nimic de investigat în momentul în care *Proteus* va ajunge la fiord.

Văzu stupoarea albindu-le feţele. Se enervă:

— La naiba, dacă aveau de gând să joace tare, ce caută într-un fiord, la apă mică, fără acces la mare? Mai bine lansaţi o bombă nucleară de adâncime peste ei, s-ar putea să ne coste mai puţin decât să trimitem „Leopard”-ul acolo!

— Zău aşa, Clark, eşti de-a dreptul isteric în dimineaţa asta, remarcă, veninos, Copeland.

Clark era pe punctul de a răspunde, când se deschise uşa. Îl recunoscu pe Gyles Pyott de îndată ce acesta intră în încăpere. Pyott era în uniformă, ca şi comandorul care-l urma. În cameră se lăsă brusc o tăcere glacială, politicoasă şi oficială, tipul de formalism pe care Pentagonul sau Departamentul Marinei nu l-

ar fi putut niciodată impune sau imita. „Slavă Domnului!” îşi spuse Clark.

Pyott, cu părul complet cărunt, parte integrantă a uniformei sale apretate şi lustruite, părea mulţumit şi exaltat. Clark se gândi încă o dată la copii şi la dorinţa lor de a plăcea sau a ieşi în evidenţă.

— Să le spun eu, domnule comandor, sau le spui dumneata?

— Dă-i drumul, colonele Pyott, spuse comandorul, ipocrit, în timp ce un zâmbet i se lăţea pe faţă, deformându-i linia fermă a buzelor.

— Foarte bine.

Cei doi bărbaţi se apropiaseră de grupul din jurul hărţii. Pyott o studie teatral, privi spre Clark şi-l salută din cap, apoi se adresă grupului de ofiţeri din Marina Regală. Se purta ca şi cum Clark ar fi părăsit încăperea.

— Domnilor, s-a decis ca *Proteus* să primească ordin să se îndrepte, cu cea mai mare prudenţă şi cu viteza maximă, spre Tanafjord.

Se auziră un suspin de satisfacţie colectivă şi unul sau două murmure de felicitare şi mulţumire; complimente gratuite, de linguşire, gândi Clark. El era civilul în costum gri, cu buzunarele pline de cărţi de credit, nefamiliare şi mai degrabă dispreţuite, nu un gentleman, probabil că spuneau ei. Îngrijorarea îi zvâcnea din nou în stomac şi ştia că nu va putea să tacă.

— Da, domnilor, continuă Pyott, care era membru al unui comitet secret şi important al NATO, numit STRATAN, amiralul şi şefii de stat-major tratează cu cea mai mare seriozitate această violare a apelor teritoriale ale NATO.

Se auzi din nou un murmur de aprobare.

— Când a fost informat, guvernul Norvegiei ne-a cerut în mod oficial ajutorul. *Proteus* va primi ordin de la dumneavoastră să realizeze o acţiune de supraveghere şi monitorizare la intrarea în Tanafjord. (Zâmbi, ca un director de şcoală în faţa elevilor.) Las la latitudinea voastră formularea şi codificarea ordinelor pentru misiune.

— Ne vom ocupa noi de asta, domnule colonel, se oferi ofiţerul cu comunicaţiile, ştergându-şi ochelarii.

Fără ei, pentru o clipă, uniforma neagră cu butoni aurii îi venea mai bine. Punându-i la loc pe nasul acvilin, îşi recăpătă aerul de conţopist.

— Eşti sigur că ştii ce faci, Pyott?

Era ca şi cum Clark ar fi aclamat echipa adversă. Pyott îi întoarse o privire seniorială americanului, care era tot atât de înalt ca şi el, şi mai musculos, numai că nu poza în lord.

— Ai spus ceva, căpitane Clark? (Menţionarea gradului se vroia o reamintire a bunelor maniere şi a formulărilor politicoase de adresare.) N-am înţeles exact sensul întrebării dumitale.

Tonul spunea mai mult: „intrusule, piratule”. Pyott îl înfrunta, măsurându-l cu privirea din cap până la picioare şi înapoi, trecând peste hainele civile, pieptul şi umerii musculoşi, faţa bronzată cu trăsături aspre. Clark era fără îndoială un gigolo angajat într-o mascaradă dubioasă.

— Am întrebat dacă eşti sigur. Sunt sigure înălţimile lor, lorzii Amiralităţii? Sau şefii de stat-major? Sau NATO?

— Totul a fost respectat, căpitane Clark. Procedurile de rigoare, protocolul, răspunse Pyott glacial.

— Ce naiba cred ei că au de gând să facă ruşii cu un submarin purtător de rachete balistice tocmai în Tanafjord? aproape că şopti Clark, scos din sărite de imperturbabila aroganţă şi mulţumire de sine a ofiţerului. (Ca la comandă, operatorii din faţa ecranelor şi terminalelor tresăriră şi deveniră atenţi. Grupul din jurul hărţii părea că se îndepărtează uşor de el, ca şi cum ar fi început să emane un miros puternic şi neplăcut.) Credeţi că vor să invadeze Norvegia, să declanşeze al treilea război mondial?

— Nu ştiu, spuse Pyott glacial, cu faţa albă ca varul. Nu fac presupuneri, şi mai ales nu din cele defetiste şi, de aceea, mai liniştitoare. Prin urmare, e necesar ca *Proteus* să facă această recunoaştere. Propriul dumitale Departament al Marinei a fost consultat şi a fost de acord. Bruxelles-ul e de acord. Eşti depăşit de evenimente.

— *Proteus* are echipamentul „Leopard” la bord. Asta nu vă îngrijorează deloc?

— Acest fapt a contat foarte mult pentru toţi cei prezenţi la întâlnire şi a fost dezbătut cu toată lumea. E în avantajul nostru că tocmai *Proteus* e submarinul aflat în post, ca să zicem aşa…

— Rahat! Rahat şi prostii, Pyott! Oameni buni, voi vreţi să vă jucaţi, vreţi să încercaţi pe viu jucăria voastră nouă şi sclipitoare! Vreţi să vă plimbaţi pe buza prăpastiei! Acum înţeleg.

— Poate că ar trebui să continuăm discuţia asta afară, scrâşni Pyott printre buzele strânse, aproape imobile.

Avea acum faţa lividă de furie. Ofiţerii de marină, inclusiv comandorul, se îndepărtaseră de ei, închipuindu-şi cât de jenat trebuie să fie Pyott.

— N-aş vrea să fiu în locul tău nici măcar pentru o zi, Pyott. Eşti un rahat. Un rahat cu moţ şi nimic mai mult.

Clark trecu pe lângă Pyott, care se feri de el ca un matador experimentat. Americanul îşi pierduse controlul. Era furios pe sine însuşi, furios că era mai supărat pe Pyott-individul decât pentru ce spusese acesta în legătură cu *Proteus*. Când tocmai voia să trântească uşa camerei de operaţiuni „Chessboard Counter", îl auzi pe Pyott repetând adunării ordinele STRATAN şi NATO cu privire la *Proteus*. Vocea acestuia era laconică, stăpânită şi glacială.

Asta îl înfurie şi mai tare pe Clark, care realiză că trebuie neapărat să vorbească cu Kenneth Aubrey. Ceva puternic ca un instinct şi totuşi neprecizat îl avertiza că trebuie să pună capăt acestei aventuri cu „Leopard" şi *Proteus*.

Ieşi, trântind uşa cu zgomot.

Aubrey studia faţa lui Hyde. Era limpede că provocarea acestuia în legătură cu dispariţia lui Quin era făcută să-l irite şi, în acelaşi timp, să acopere propriile îndoieli ale australianului.

Aubrey îşi netezi ultimele vestigii ale părului cărunt pe deasupra urechilor şi se cufundă în fotoliu. Aghiotantul său, Shelley, îl privea pe Hyde de la ferestrele înalte ale biroului din Queen Ann's Gate.

— Nu sunteţi sigur, nu-i aşa? repetă Hyde.

— Nu te grăbi să tragi concluzii, îl apostrofă sever Aubrey. N-ai văzut-o decât pe fată. Ştim că e o neserioasă, aproape o ratată, o căzătură. E vreun motiv să presupunem că ştie unde e tatăl ei? Nu cumva încerca doar s-o liniştească pe maică-sa?

— KGB-iştii au urmărit-o până în staţia de autobuz. Flăcăii s-au ţinut scai de ea.

— Sau poate Quin nu colaborează cu ei la Moscova fără s-o aibă pe fată lângă el?

Hyde scutură vehement din cap.

— Propriul tău informator de la ambasada sovietică ţi-a spus foarte clar, aproape categoric, că o echipă de răpitori a rămas

peste noapte şi a plecat înapoi cu Aeroflot-ul a doua zi după dispariţia lui Quin. L-ai crezut atunci pe omul tău. De ce nu şi acum?

— Lăsaţi-mă să-l văd, mai întâi. Am fost dus de nas, trimis la plimbare, dacă vreţi. Recunosc. Dar încetaţi să credeţi că nu mai e nimic de făcut. Quin a avut motivele lui să se dea la fund – putea să fi avut o cădere psihică, ştiu şi de ce – iar fata s-a întors la el, sau e pe cale s-o facă. Ştiu că ruşii n-au pus încă mâna pe el, dar o vor face de îndată ce o vor găsi pe fată.

Hyde bătea uşor cu mâna în biroul lui Aubrey, pentru a-şi sublinia spusele. Când termină de vorbit, se uită spre Shelley, apoi îl întrebă:

— Tu crezi că l-au prins?

Shelley ridică din umeri. Hyde, conştient de influenţa lui asupra lui Aubrey, îl voia de partea sa. Shelley îşi ciupi buza inferioară cu degetul mare şi cu arătătorul, apoi spuse:

— Nu ştiu ce să spun. Cred că există ceva loc de îndoială. Totuşi, pare prea frumos ca să fie adevărat, mai ales după tot ce s-a întâmplat în ultimele câteva săptămâni.

— Patrick, spuse încet Aubrey, voi face presupunerea – e de preferat s-o numim aşa – că apariţia fetei înseamnă că KGB-ul nu l-a dus pe Quin la Moscova. (Hyde răsuflă zgomotos şi se relaxă în fotoliul de piele.) Totuşi, încă mai cred că Quin a plecat în Est. (Ridică o mână uscăţivă, cu pete de icter.) Asta până vom avea dovezi mai puternice care să demonstreze contrariul. De aceea, zâmbi el subţire, prima ta sarcină e să iei legătura cu utilul, dar cam derutantul tău prieten de la ambasada sovietică.

Hyde încuviinţă din cap.

— Azi e zi de întâlnire. Nu mai poate sta deoparte după ce s-a întâmplat ieri, indiferent dacă e cinstit sau ne înşală.

— Crezi că ar fi trebuit să-l considerăm infiltrat sau „întors” de ai lui? reflectă Aubrey.

— Ruptura a fost cu mult timp în urmă. Poate că a intrat din nou în graţiile şefilor săi, sugeră Hyde.

— Întreabă-l. Apoi găseşte fata. Atât. Ce-ar fi să încerci la colegiul ei, de exemplu?

— Poliţia Judiciară a vorbit cu o parte dintre prietenii ei, aseară. Nimic.

— Te vei duce înapoi, la faţa locului. Şi să fii atent, Patrick, dacă începi să-ţi încrucişezi paşii cu domnii care erau ieri în

Sutton Coldfield. Mai bine ţi-ai lua o armă.

Aştepta reacţia lui Hyde. Într-un târziu, acesta încuviinţă din cap.

— Bine. Nu atrage atenţia. Dacă teoria dumitale e corectă, atunci s-ar putea ca în curând să înceapă să te urmărească pe tine, ca cea mai bună călăuză spre domnişoara Quin.

— Altceva?

— Nimic, deocamdată. (Apoi adăugă, bătând cu palma într-un dosar din dreapta sa.) Neserioasă, nonconformistă. Eşti de acord?

— Maică-sa o iubeşte. Dacă nu e cumva o simplă nebună, atunci s-ar putea să fie mult mai greu de găsit.

— Cred că-i mai bine s-o găsim, ce zici? E în pericol, indiferent dacă Quin e sau nu în ţară. Se pare că pe ea o vor.

— Cât timp avem la dispoziţie?

— Nu ştiu. Avem sistemul „Leopard”. La urma urmei, poate fi fabricat în serie şi fără Quin. Din punctul ăsta de vedere, avem timp berechet. Dar nu mai suntem singuri. Timpul fetei, cel puţin, se pare că a început să expire.

— Să-i dau drumul, deci, spuse Hyde ridicându-se. (Pielea fotoliului scârţâi când se eliberă de greutatea lui.) Pardon, spuse el, rânjind. Mă puteţi bârfi după ce plec. Vă comunic în după-amiaza asta ce are de spus tovarăşul Vasiliev.

Părăsi camera, zâmbind.

Zâmbetul pe care i-l întorsese Aubrey dispăru de îndată ce uşa se închise în urma lui Hyde.

— Ce părere ai, Peter? întrebă el.

Shelley ocoli biroul lui Aubrey ca să-l privească în faţă. Aubrey îi arătă pachetul de Chesterfield, şi Shelley se aşeză şi, în timp ce-şi încrucişa picioarele lungi, îşi trase pantalonii pentru a nu le strica dunga. Shelley îşi aprinse o ţigară, pe care Aubrey o privea cu o concentrare impasibilă şi nesăţioasă. În materie de fumat, ascultase, de mai bine de un an, de sfatul medicului. Când liftul din blocul în care locuia nu funcţionase timp de o săptămână şi trebuise să urce câte trei etaje în fiecare seară, pe scări, tăierea respiraţiei şi slăbiciunea trupului îl alarmaseră ca o bătaie neaşteptată pe umăr. Fără ţigări, nici măcar la ocazii.

— Mă tem că Patrick are dreptate, indiferent cât ar fi de enervant, zâmbi Shelley.

— Am fost duşi de nas, şi în special de această sursă de

informaţii de la ambasada sovietică.

— De acord. Dar noi toţi l-am acceptat pe Vasiliev după ce Hyde rezolvase povestea cu avortul şi fata în cauză fusese plătită să renunţe. Vasiliev a intrat în capcana de muşte, noi l-am lăsat pe Hyde să fie principala lui legătură. Dacă Vasiliev joacă dublu, atunci e un profesionist. Bineînţeles, e posibil ca Vasiliev să fi încercat doar să-l mulţumească pe Hyde. Fanfaronul nu se lasă prea des păcălit. De asta e aşa de furios acum. Nu pot spune că-l condamn.

Shelley exhală fumul şi Aubrey îl alungă ostentativ, dând din mâini. Shelley nu păru să observe faptul că-şi incomoda superiorul.

— Incidentul acela din Sutton n-a fost cumva o şaradă bine elaborată, pregătită pentru noi?

— Mă îndoiesc de asta, domnule.

— Şi eu. Problema e că afacerea asta, „Leopard”, e al naibii de importantă. Este, într-adevăr, unul dintre acele obiective de tehnologie militară pe care ruşii nici măcar n-au început să le cerceteze. Cel puţin aşa-mi spun cei de la MoD [1] şi Plessey. Ne va duce poate cu ani înaintea lor în competiţia războiului antisubmarin. Mi-ar plăcea cu adevărat să cred că nu l-au prins pe Quin. Doar că e prea frumos ca să fie şi adevărat.

— De acord. Dar calul de dar nu se caută de dinţi etc…

— Posibil. Alt lucru care mă îngrijorează: care-i preţul încrederii în tovarăşul Vasiliev? Dacă ne-a vândut gogoşi din ordinul lor, ei vor şti că Hyde se va întoarce cu întrebări suplimentare. (Aubrey scutură din cap.) Nu-mi place deloc ideea asta.

— „Bruce the Lifeguard” îşi poate purta singur de grijă.

— Sper. Peter, trimite nişte băieţi din Serviciul Special să verifice încă o dată împrejurimile Bracknell-ului, în special bulevardele pe care nu le-am cercetat sau cărora nu le-am dat prea multă atenţie. Campinguri, vile, tot ce e de genul ăsta. Oamenii în general fug să se ascundă în munţi şi nu în oraş. Nu înţeleg de ce.

— Bine, domnule.

— Şi dosarul ăsta…, spuse Aubrey, bătând cu degetul în dosarul Triciei Quin. Scoateţi tot materialul pentru Hyde. O listă cu numele şi adresele. Am sentimentul că ne-a mai rămas foarte

[1] Ministry of Defence – Ministerul Apărării al Marii Britanii (n.tr.).

puţin timp, nu ţi se pare?

Aubrey privi în sus spre Shelley, în timp ce acesta se ridica în picioare.

— Fără comentarii, domnule.

— Ei bine?

Lloyd se trântise în scaun şi, cu braţele larg deschise în aşteptarea unui răspuns, parcă îmbrăţişa cabina mică şi curată a căpitanului de pe *Proteus*. Apoi, ca şi cum ar fi fost atrase de o forţă gravitaţională nouă şi subită, mâinile îi încremeniră pe harta de pe biroul său. Thurston adusese harta cu el, din camera de comandă. El şi Carr, navigatorul, marcaseră cursul lui *Proteus* către Tanafjord. Thurston stătea vizavi de Lloyd. Carr înţepenise în spatele secundului, iar Hayter era rezemat de uşa închisă a cabinei. Instalaţia de aer condiţionat vuia, sugerând o aşteptare prelungită.

— Ce zici, Thurston? Sau voi? Aveţi ceva de spus?

Thurston îşi drese glasul şi, după privirile lungi pe care le aruncă acesta, Lloyd ştiu că cei trei ofiţeri se consultaseră. Ei formau acum un fel de delegaţie.

— Nu, spuse Thurston într-un sfârşit, mai ales că acum îi cunoaştem poziţia.

— De ce nu? (Lloyd privi în sus.) Presupun că voi doi sunteţi de aceeaşi părere, nu?

Carr răspunse brusc, hotărât:

— Asta nu face decât să încurce şi mai mult lucrurile, domnule. Nu pot să pricep de-a ce crede MoD că se joacă, trimiţându-ne la intrarea în Tanafjord. Nu miroase a bine.

— Aşa e, confirmă Hayter. Un submarin de tip „Delta” într-un fiord. De ce? Ce să caute tocmai acolo? Putea să lanseze câte rachete vroia din docul de la Murmansk, tot aşa de bine ca şi din fiordul acela. De ce neapărat acolo şi nu în altă parte? Apă mică, fără spaţiu de manevră. Domnule, amândoi ştim că e foarte neplăcut gândul că declanşezi al treilea război mondial!

Hayter zâmbi, transmiţându-i căpitanului starea sa de nervozitate.

Lloyd îşi frecă obrajii, transformându-şi pentru o clipă faţa într-o mască de cauciuc, apoi lăsându-i să revină la normal. Părea să aibă o înfăţişare schimbată. Thurston urmărea expresia lui Lloyd aproape cu disperare.

— Îmi sugeraţi să nu executăm un ordin de maximă prioritate al Amiralităţii?

— Nu. Să cerem confirmarea. Avem dreptul s-o facem.

— Da, avem dreptul. (Lloyd privi din nou spre hartă.) Câte ore de marş mai avem, în regim silenţios, cu toată prudenţa?

— Ceva mai mult de treizeci şi şapte de ore, răspunse Carr.

Hayter îl privi cu reproş, ca şi cum acesta ar fi încălcat o înţelegere sau ar fi trădat un secret.

— Dar cred că ar trebui să cerem confirmare, căpitane.

— Treizeci şi şapte. (Lloyd bătu cu arătătorul în hartă.) Schimbarea de curs este minimă, cel puţin pentru primele şase ore. Trebuie să ne continuăm treaba cu „Tabla de Şah”. Măcar pentru următoarele şase ore, totul rămâne neschimbat. (Zâmbi.) Între timp, vom trimite un mesaj la Ministerul Apărării, prin care vom cere confirmarea ordinului şi o definire mai exactă a naturii misiunii noastre. E îndeajuns pentru a vă mulţumi trio-ul vostru de Toma Necredinciosul?

— Mie tot nu-mi place, se încăpăţână Thurston.

— Erai al naibii de fericit când am interceptat semnalul de la prietenul nostru rus, John. Ce s-a schimbat de atunci?

— Îmi place să văd meciuri de box, dar n-am fost niciodată tentat să-l practic ca pe un hobby.

— Don, vreau o testare completă a benzii şi o verificare pe computer a echipamentului „Leopard” de îndată ce schimbăm cursul.

— S-a făcut.

— Mai primim semnale de la vasul rusesc?

Thurston aprobă din cap.

— Sandy le-a înregistrat de când am primit răspunsul de la Ministerul Apărării.

— Acum emite în clar, spuse Carr. Cu precauţie, desigur. Dar transmisia e slabă. Cred că folosesc o sursă de avarie, de joasă tensiune, şi schimbă frecvenţa cu cartele preprogramate. E un talmeş-balmeş.

— Ceva detalii în plus?

— Nu. Nume cifrate, informaţii asupra defecţiunilor în câteva secvenţe în alfabetul chirilic. Pe astea nu le putem descifra. Literele şi cifrele se pot referi la orice.

— Ce aţi mai recepţionat în afară de asta?

— Murmansk-ul fierbe de mesaje codificate. (Văzând

sclipirea din ochii lui Lloyd, Carr scutură din cap.) Nu le-am descifrat. Folosesc numai codul zilei, transmisiuni cu variaţii rapide de frecvenţă, tot tacâmul. Dar transmit foarte mult. Au intrat în panică de-a binelea.

— OK, Sandy, e timpul să-l schimbi pe locotenent-comandorul Hackett.

Lloyd arătă din cap spre uşa cabinei şi Hayter îi făcu loc navigatorului să plece în căutarea ofiţerului mecanic. După ce Hayter închise uşa din nou, Lloyd spuse:

— Doar nu crezi că cei de la minister se înşeală de data asta?

Thurston făcu o grimasă melancolică.

— Nu sunt infailibili. Cred că le surâde ideea unui joc, asta-i tot.

— Ne riscăm nava, pe noi înşine şi sistemul „Leopard” pe deasupra, în vânătoarea asta de gâşte sălbatice, adăugă Hayter, cu o furie reţinută. Asta nu pare să le doară pe înălţimile lor. Oricum, cred că surplusul de informaţii din această „acţiune de monitoring” nu va face doi bani.

— Sunt de aceeaşi părere cu Don.

Lloyd tăcu pentru o vreme, acoperindu-şi faţa cu mâinile, cu degetele uşor depărtate, ca şi cum s-ar fi uitat pe furiş la ei sau la harta de pe birou. Apoi se frecă la ochi şi-şi îndreptă spatele în scaun.

— Voi cere confirmare de la Ministerul Apărării. Între timp, vom trece la marş silenţios, şi vreau să fie silenţios de acum încolo.

Un zâmbet neaşteptat şi ghiduş alungă seriozitatea de pe faţa lui.

— N-o luaţi prea în serios, băieţi! Nu vom fi noi responsabili de declanşarea celui de-al treilea război mondial. Nu ni se va întâmpla nimic. Tanafjord-ul e în Norvegia. Fruntea sus! Luaţi-o ca pe un antrenament pe mare.

Thurston dădu să-i răspundă, dar amuţi când auzi un ciocănit în uşa cabinei. Lloyd îi făcu semn lui Hayter să deschidă. Zâmbetul încă plutea pe faţa lui Lloyd când Carr îl pofti pe Hackett în cabină.

Hyde simţea în ceafă atingerea aspră şi prăfuită a vântului, care părea să-l urmărească în gura staţiei de metrou Lancaster

Gate, ridicând deasupra capului său pagini din *New Evening Standard* şi ambalaje de batoane de ciocolată. Trecu de barieră şi coborî pe lângă reclamele înrămate pe peronul ramurii de est a Liniei Centrale. Fiind ora prânzului, numărul de călători scăzuse. Hyde se rezemă de zid şi-l observă pe Vasiliev, care stătea ceva mai încolo pe peron. Vasiliev purta un palton închis la culoare, pe umeri, peste un costum pepit. În ciuda pometţilor proeminenţi, de slav, şi a nasului subţire, acesta semăna destul de bine a englez. Totuşi, era prea nervos pentru hainele şi statutul diplomatic pe care Anglia i le oferise. Hyde era încă nelămurit în privinţa lui: era vinovat de crimă prin omisiune, sau prin comiterea ei.

Trenul intră în buncărul arcuit al staţiei. Hyde îl privi pe Vasiliev urcându-se, apoi aşteptă până ce fu ultimul pe peron şi se urcă în alt vagon, uşile închizându-se imediat în spatele lui. În timp ce trenul se punea în mişcare, privi cu atenţie peronul ce rămânea în urmă. Nimic. Nu era nimic de observat.

El şi Vasiliev coborâră din tren la Tottenham Court Road. Hyde rămase la douăzeci de metri în spatele lui Vasiliev, apropiindu-se de el în timp ce se îndreptau spre Linia de Nord şi apoi urcându-se în acelaşi vagon, în primul tren care plecă din staţie. Cercetă cu atenţie vagonul şi călătorii, până ce ajunseră la staţia Euston, apoi se aşeză lângă Vasiliev. După cum tresărise şi se retrase spre fereastră, funcţionarul de la ambasada sovietică părea neplăcut surprins sau speriat. Hyde îl apucă de braţ, cu un gest care ştia că-i provoacă dezgust. Tipul era parţial convins de heterosexualitatea sa, dar avea anumite îndoieli de natură sexuală care-l chinuiau ca durerile de dinţi ce strică buna dispoziţie sau pofta de mâncare. Braţul tresări sub atingerea sa.

— Ei, şi acum, amice, noi doi avem ceva de discutat, nu-i aşa?

Vasiliev privea afară pe fereastră. Mornington Crescent. Numele îşi încetini mişcarea şi apoi se materializă, ca uleiul în forma unei matriţe.

— Ştiam, eram sigur că mă vei lua la întrebări, răspunse el.

— Bineînţeles că ştiai, colega! Mi-ai vândut gogoşi, Dimitri, când mi-ai spus că Quin a trecut de partea voastră. Că l-a luat „omul negru”!

Vasiliev tresări sub strânsoarea braţului şi se holbă la Hyde.

Aşezat, era cu puţin mai înalt decât australianul. Pentru o clipă, faţa îi devenise brusc autoritară şi, în mod inexplicabil, expresia lui îl îngrozi pe Hyde. Apoi, la fel de brusc, expresia lui Vasiliev reveni la nervozitate şi vinovăţie.

— Nu sunt membru al KGB-ului, ştii doar. Nu sunt la curent cu ce fac ei. Ceea ce ţi-am spus e un fapt real. Am mai auzit, de asemenea, nişte zvonuri cu privire la persoana pe care o vizează şi ţi le-am transmis. Nu pot face mai mult.

Vasiliev îşi mută privirea de la Hyde, scrutând bezna tunelului.

— Nu te plătesc pentru gogoşi, Dimitri! Nu te şantajez pentru baliverne! Şi, acum, spune-mi ce ştii!

Vasiliev îşi scuturã agasat braţul şi Hyde i-l eliberă, îndesându-şi mâna în buzunar şi, spre indignarea tăcută şi înfricoşată a unui bărbat mai în vârstă, se lăţi şi mai teatral în scaun, cu picioarele pe locul de vizavi.

— Ştii, eu… E greu să întreb, pot numai să trag cu urechea. La cantina personalului se vorbeşte despre ce s-a întâmplat ieri. Sunt, ei bine, da – sunt aproape sigur că ei încă îl mai caută pe Quin.

Hyde îl asculta pe bărbatul de pe scaunul vecin, cu toate simţurile concentrate asupra lui. Temperatura corpului răzbătând prin mâneca subţire a pardesiuiui său, coapsa lipită de a lui Hyde tremurând uşor, mirosul vag de transpiraţie, perceptibil pe fondul mirosurilor de praf şi unsoare ale vagonului şi al celui de naftalină degajat de bătrân. Vocea emanând sinceritate, respiraţia oarecum artificial accelerată. Pauzele dintre cuvinte, date mai degrabă de inteligenţă decât de emoţie, ezitări premeditate.

— Nu i-am văzut pe cei doi bărbaţi, înţeleg că au dormit tot timpul, dar ştiu că nu aveau acreditare la ambasadă.

Acum folosea limbajul oficial, vorbind degajat, neîntrerupt, dar nu neapărat din cauza obişnuinţei. „O face premeditat”, gândi Hyde, dar tăcu. Corpul lui Vasiliev încetase să mai tremure. Credea că se descurcase destul de bine.

— Totuşi, s-a vorbit despre ei şi despre fată, iar acum sunt sigur că sunt pe cale de a pune mâna pe Quin.

— Ai aflat o mulţime de lucruri ieri şi în dimineaţa asta, remarcă laconic Hyde.

— Îmi dau silinţa, pledă Vasiliev, întorcându-şi faţa spre

Hyde. (Era o oglindă de bunăvoinţă şi sinceritate spontană. Ochii însă erau impasibili.) Ştiu ce-ai fi dorit să afli. Am fost la fel de surprins, şocat chiar, cum trebuie să fi fost şi dumneata.

Staţia Camdem Town se contura afară, o dată cu oprirea trenului. Hyde supraveghea cu atenţie pasagerii de pe peron, pe cei care urcau în vagonul lor. Nu putea să creadă că-l lăsaseră pe Vasiliev să iasă de unul singur, fără un înger păzitor, când avea un rol aşa de important de jucat. Dar nu reuşi să-l identifice pe însoţitor. Totuşi, oare ce rol interpreta Vasiliev? De ce să recunoască faptul că Quin e încă în libertate?

— Vreau mai multe detalii, mai multe informaţii, Dimitri. Asta vreau să aud de la tine, şi le vreau în seara asta!

— Nu pot face asta!

Hyde privi fix în ochii rusului.

— Ba poţi! Oh, sigur că poţi. Nu uita că eu te-am creat, tu eşti în mâna mea şi nu invers.

Hyde îi urmărea reacţiile. Buzele lăsându-se în jos a aprobare, obrajii uşor îmbujoraţi de o urmă de ruşine, creştetul transpirat, cu broboane minuscule, argintii – nu, asta se datora zăpuşelii din vagon şi paltonului... O mirare mută în ochii goi, care căpătară privirea hăituită la care se aştepta Hyde. Faţa lui Vasiliev pierdu pentru o clipă această expresie, după care o regăsi şi reuşi s-o păstreze. Vasiliev se juca cu el, la ordinul rezidentului din Londra sau al unuia dintre superiorii săi. Din nou, Hyde se simţi pentru o clipă înspăimântat.

— Bine, voi încerca, spuse Vasiliev, morocănos.

Highgate. Urmă un moment de tăcere. Nu urcă şi nu coborî nimeni din tren. Nemişcare. Apoi, uşile pufniră zgomotos, închizându-se din nou. Luminile se alungiră, literele îşi pierdură conturul, după care pătrunseră în bezna tunelului, ai cărui pereţi parcă striveau ferestrele vagonului. Hyde se scutură, alungându-şi senzaţia apăsătoare de vulnerabilitate. Fusese dus de nas, programat să le scoată el castanele din foc.

— Eşti sigur? întrebă, privindu-şi absent picioarele.

— Sigur de ce? întrebă Vasiliev, derutat pe moment.

— Că n-au pus mâna pe el?

— Pe Quin?

— Da.

— Nu. Nu, nu l-au prins.

East Finchley. Vasiliev începuse să pară neliniştit, ca şi cum

ar fi intrat pe un teritoriu neexplorat.

— Ei cred că fata îi va duce la el. Sunt sigur că aşa gândesc, spuse Vasiliev, încercând să pară convingător.

— Acum trei săptămâni erai foarte sigur că l-au prins.

— De data asta, sunt sigur. Atunci am greşit. Nu s-a vorbit nimic atunci. De data asta, se bârfeşte mult. (Privi peste umărul lui Hyde, la peronul luminat ce se pierdea în spatele lor, apoi aruncă o privire la ceas.) Trebuie să cobor! Sunt sigur! Domnule Hyde, de data asta, sunt sigur!

— Bine, bine.

— Vorbe, asta e tot ce pot să-ţi aduc, ştii bine. Erai conştient de asta când m-ai „găsit”!

— Şi ţi-am salvat pielea, amice, să nu uiţi asta!

Vasiliev roşi, vexat.

— Nu uit, nu uit.

Trenul frână în staţia Finchley Central. Vasiliev era nerăbdător să se ridice.

— Unde ne vedem diseară şi la ce oră?

— La club, la unsprezece.

— Bine, bine. Da, da, voi fi acolo.

Trenul se oprise şi uşile se deschiseseră. Hyde îşi schimbă poziţia, mişcându-şi piciorul, şi Vasiliev trecu pe lângă el, ţâşnind afară din vagon. Îşi aprinse imediat o ţigară, şi lui Hyde, care privi atent de-a lungul vagonului şi al peronului, nu i se păru a fi un semnal. Apoi, Vasiliev se afundă într-o fâşie de lumină, îndreptându-se spre peronul magistralei sudice.

Hyde îl privi până dispăru, apoi se lăsă înapoi în scaun, cocoţându-şi din nou picioarele pe locul din faţă. Bătrânul mirosea încă a naftalină. Închise ochii. Îi aducea aminte de mirosul rudelor din Anglia aflate în vizită la Wollogong, aducând cu ei haine pe care nu le mai purtaseră de multă vreme, deoarece nu erau siguri de clima Australiei. Mătuşa Vi, mătuşica Maud, mătuşica Ethel, cu sânii mari şi îmbrăcate în cardigane ce miroseau a naftalină. El, cu picioarele goale şi în şort, arătând ca un ţigan sau, mai exact, ca un băiat bronzat în Australia. Mirosul de naftalină! Şi vocile ce se auzeau prin peretele dormitorului său, aducând cu ele magia Angliei, ploaia şi zăpada, televiziunea.

Woodside Park. Sări în picioare, cu privirea absentă. Amintirile din copilărie, revenite ca un nor de cerneală

protectoare, păliră şi se retraseră. Fusese păcălit!

Vor fi la un pas în urma lui, sau prin preajmă, în fiecare clipă de-acum încolo.

Aubrey nu se arătase încântat să audă relatarea lui Clark. I-ar fi fost mult mai la îndemână, şi poate nu greşea prea mult, s-o considere o simplă pârâ şcolărească. Săptămâna trecută, după sosirea lui Clark la Londra, prânzise cu americanul, în calitatea sa de protejat al multor ofiţeri cu state îndelungate în CIA. Protestase în nenumărate rânduri, îi ceruse lui Clark să-şi retragă afirmaţiile, ba chiar s-o lase baltă. Şi totuşi, încetul cu încetul, căzuse pe gânduri, apoi se alarmase.

Clark îi povesti despre submarinul de tip „Delta" din Tanafjord, după care vocea îi pieri şi tăcu. Aubrey tăcea şi el, cu ochii închişi şi faţa poleită de anemicele raze de soare ce pătrundeau prin fereastra biroului. Cu ochii minţii îşi imagina faţa lui Quin şi-şi dădu seama că îi scăpase un amănunt: o legătură, nedefinită, dar inevitabilă, între om şi invenţia sa. Nu cumva legătura se manifestă prin existenţa unei ameninţări comune?

— Ce-a spus Giles Pyott? întrebă el în cele din urmă.

— Nu m-a ascultat…

— Te-am întrebat ce-a zis?

Clark îşi înăbuşi furia.

— A zis, începu el încet, să-mi văd dracului de treabă şi că toată lumea, inclusiv propriul meu Departament al Marinei, e de acord cu trimiterea lui *Proteus* acolo.

— Parcă-l aud vorbind, deşi nu cu aceleaşi cuvinte, remarcă Aubrey ironic. Toată lumea e de acord, până şi la Bruxelles?

— Da.

Aubrey se ridică brusc, fără să pară convins sau măcar impresionat, apoi spuse:

— Mi-ai povestit despre submarinul rusesc. Spune-mi ce părere ai despre „Tabla de Şah". E importantă?

— Da. „Tabla de Şah" ne-ar putea interzice accesul în Marea Barents, dacă nu o cartografiem.

— Şi echipamentul „Leopard"? Susţii că are valoare inestimabilă?

— Da, atâta vreme cât este unic şi ruşii nu au încă aşa ceva.

— De acord. Dar dacă, aşa cum discutam zilele trecute,

Quin, inventatorul, este la ruşi?

— În cazul ăsta, cu cât cartăm mai repede „Tabla de Şah” şi cu cât folosim mai mult echipamentul pentru a afla orice altceva, cu atât mai bine. Şi asta până ca ruşii să reuşească să-l producă ei înşişi.

— Bun. Trebuie să-ţi spun, Ethan, că e posibil ca Quin să nu fie deloc la ruşi. Cum ar afecta acest fapt raţionamentul tău?

Clark tăcu, iniţial surprins, apoi concentrându-se. Norii provocau jocuri de umbre pe covorul lui Aubrey şi deasupra capului acestuia. Americanul spuse:

— În cazul ăsta, se schimbă socoteala.

— Crezi că semnalul S.O.S. e autentic?

— Aşa pare să fie.

— Înţeleg. Ştiu că ruşii au aflat de „Leopard”. Trebuie să fi avut pe cineva la Plessey, la un moment dat. Au fost şi încă mai sunt interesaţi să beneficieze în mod permanent de serviciile lui Quin. Sau poate că ar prefera să pună mâna mai degrabă pe „Leopard”?

— Doar nu vorbeşti serios?

— Mă întrec în speculaţii. Ai putea afirma că submarinul *Proteus* e în pericol datorită noilor ordine primite?

— E mai aproape de Uniunea Sovietică.

— De asta eşti aşa de afectat de toate acestea? se răsti Aubrey. Sau pentru că nu-ţi place de Giles Pyott sau de tipii de la Amiralitate?

Faţa lui Aubrey era severă, chiar dispreţuitoare.

— Uite ce e, am venit la dumneata cu bună-credinţă…

— Ba ai venit la mine să-ţi jeleşti soarta!

— Să te ia naiba, domnule Aubrey, zise Clark, dând să se ridice.

— Stai jos, Ethan! (Aubrey se întorsese cu faţa spre birou, cu mâinile şi încremenite pe marginile acestuia.) Stai jos!

— Îmi pare rău…

— Nu te scuza. Ai venit la mine pentru că simţi că *Proteus* ar putea fi periclitat de noua sa misiune. Să ştii că la prima vedere nici mie nu mi-au plăcut ordinele de marş. Aş fi vrut să fie ţinut în regim de probe pe mare sau într-un port sigur, până rezolvam problema cu Quin. Aş mai fi vrut ca echipamentul „Leopard” să fie demontat de pe *Proteus* până în momentul în care l-am fi găsit pe Quin sau am fi fost siguri că e pierdut pentru noi. Am

fost ignorat, s-a trecut peste mine. Nu e tocmai specialitatea mea, îţi dai seama. Aubrey zâmbi. Problema e că Ministerul Apărării e câteodată – şi asta e una dintre acele ocazii – înţesat de prea multe capete pătrate, cel puţin pentru criteriile mele de securitate. Giles Pyott e un soldat inteligent şi experimentat. În acelaşi timp, e mai degrabă un luptător decât un analist. Sincer să fiu, m-am închipuit totdeauna mai degrabă în Noua Armată decât în cavaleria prinţului Rupert. Mi s-a părut întotdeauna mult mai bine organizată şi mai sigură.

Clark, simţindu-se invitat să răspundă zâmbetului încântat şi autoironic al lui Aubrey, surâse. Se părea că fusese testat şi trecuse examenul. Nu-i purta pică lui Aubrey.

— Problema mea e că mi se pare greu să deosebesc razele mortale ce emit lumină purpurie de sistemele antisonar şi covoarele sonar instalate în Marea Barents. Totuşi, trebuie să ne adaptăm şi să facem faţă situaţiei prezente.

Aubrey îl privi atent pe Clark.

— Să recapitulăm. Avem un sistem „Leopard”, pe un submarin britanic, angajat într-o misiune de importanţă limitată. Mai avem un om de ştiinţă dispărut. Aş sugera ca până ce oaia rătăcită se va întoarce la turmă, să n-o lăsăm pe cealaltă să se piardă. Ce zici?

— Ce poţi face dumneata?

— Mă întreb şi eu. Aş vrea să opresc submarinul, aş vrea să-l găsesc pe Quin… Ethan, am încredere în raţionamentul dumitale. Cred în acea intuiţie pe care un om că Pyott n-ar lua-o în serios. Spre deosebire de el, tu ai lucrat în spionaj. Suntem cu toţii în mod cronic suspicioşi, poate puţin paranoici. Cu toate astea, tu şi cu mine, şi alţii ca noi, suntem singurii pe care se poate conta. Poate singurii pe care „Leopard” poate conta. Întoarce-te la Amiralitate, cere-i scuze lui Pyott – da, te rog – şi apoi fii numai ochi şi urechi. Sună-mă diseară…

Bâzâitul interfonului îl întrerupse. Secretara lui anunţă sosirea unor sandvişuri şi iminenţa unui ibric de cafea. Aubrey o pofti înăuntru. Înainte ca uşa să se deschidă, Clark întrebă repede:

— Ce puteţi face?

— Nu ştiu, Ethan. Din păcate, va trebui să fac ceva, căci altfel nu voi putea dormi la noapte. Ah, cafea şi sandvişuri – minunat!

— L-am prins! Al nostru e!

— Când? îl întrebă Dolohov pe Serghei în timp ce acesta închidea uşa de la camera de operaţiuni.

— Abia acum câteva minute. Satelitul a avut probleme mari cu pătura de nori…

— Arată-mi, amirale, făcu semn Dolohov către comandantul Biroului Operativ, apoi aproape smulse harta cu coperţi, acoperită de foliile de film infraroşu developat. Pete slabe, neclare, ca urmele de rugină sau de sânge închegat… După cum vedeţi, forma s-a schimbat. (Serghei era aplecat peste umărul lui Dolohov şi bătea cu degetul în folia ce acoperea harta.) Asta era acum trei ore, aceleaşi urme intermitente – cursul de cartografiere, suficient ca să ne dăm seama că-şi continuă operaţiunea de cercetare. Apoi, aici, presupunem că avem altă urmă…

Pata era aproape invizibilă, dar Dolohov nu-şi apropie harta de ochi.

— În următoarele două ore, nimic, apoi asta, şi alta, cu cincizeci şi patru de minute înainte de a o obţine pe ultima, adică aceasta…

Pata arăta ca ultima răbufnire a unui foc ce se stinge. Era în afara curbei descrise de celelalte urme, întâmplătoare dar secvenţiale, şi se deplasase spre sud şi est faţă de celelalte pete.

— Eşti sigur?

Dolohov îl privea întrebător pe viceamiral.

— Am folosit sonarul în zona aceea şi n-am obţinut nimic. Dacă e într-adevăr un submarin, atunci nu poate fi decât cel britanic.

— Excelent! Deci, funcţionează, şi încă ce bine funcţionează, nu?

— Chiar prea bine!

— Haide, amirale, nu face pe vulpea în vie. Ai o estimare pe computer a vitezei şi cursului?

— Am una, bazată pe ultimele trei urme. Am mai avea nevoie de cel puţin două ca să fim cât se poate de siguri.

— Arată-mi, omule, arată-mi!

Unul dintre aghiotanţii amiralului se precipită spre camera de comandă, iar Dolohov se sprijini de balustradă. În timp ce

privea spre hartă, amiralul i se alătură. Apoi o linie curbă apăru pe proiecţia de dedesubt, pornind de undeva departe din afara Mării Barents, îndreptându-se spre sud şi est, către Tanafjord. Curba intersecta poziţia imaginarului submarin sovietic eşuat în fiord.

— Cel puţin treizeci de ore, şi nu mai mult de treizeci şi şase, murmură viceamiralul. Asta e tot ce putem face în lipsa unei alte imagini în infraroşu de la satelit. Pentru moment, a dispărut din nou. E posibil să fie din cauza păturii de nori.

— Bun băiat, bolborosi Dolohov, absent, încleştându-şi mâna în umărul amiralului.

Acesta era cu mult mai tânăr decât el, purta ochelari şi arăta a funcţionar. Un expert în computere, un intelectual, mai degrabă om de ştiinţă decât marinar. Cu toate acestea, Dolohov se simţi pentru o clipă inexplicabil de apropiat de acesta.

— Bun băiat, repetă el, întorcându-se spre Serghei. Anunţă Leningradul. Indiferent unde s-ar afla, la Academia Greciko sau la Şcoala de Marină Frunze, vreau ca Ardeniev şi echipa lui să fie informaţi în acelaşi timp. Să plece imediat spre Murmansk!

— Am înţeles!

Dolohov se întoarse spre amiral:

— Continuaţi-vă treaba tot aşa! Dacă Unitatea de Operaţiuni Submarine Speciale a Flotei îşi va face datoria la fel de bine ca voi, atunci nu se poate să nu iasă bine. (Râse cu toată gura.) Nu-mi mai pasă ce succes are KGB-ul în căutarea lui Quin, noi vom fi în stare să prezentăm Moscovei jucăria lui Quin! Singur, omul nu are nici o valoare, iar noi vom culege laurii! Excelent, excelent!

Hohotele sale interminabile îl făcură pe unul dintre operatorii de la masa hărţii să privească în sus, uimit.

Clubul de strip-tease se afla la câţiva paşi de strada Oxford, „furişat” pe o străduţă îngustă şi mărginaşă de la marginea cartierului Soho, ca şi cum ar fi aspirat să aparţină acestuia sau ar fi fost de curând expulzat. Hyde îl folosea ca loc de întâlnire cu Vasiliev, pentru că astfel de cluburi atrăgeau diplomaţii şi funcţionarii ambasadelor est-europene, în special la începutul perioadei lor de serviciu. În plus, chiar dacă Vasiliev ar fi fost supravegheat de conaţionalii săi, astfel de vizite ar fi fost privite mai degrabă ca o abatere minoră, decât ca fiind suspecte sau

periculoase.

După ce-i dădu portarului un bacşiş, Hyde aruncă o privire pe lista membrilor clubului. Apăruseră unul sau doi membri noi astă-seară, dar numele nu-i spuneau nimic. Puteau fi prietenii lui Vasiliev, suporteri de fotbal sau oameni de afaceri rămaşi peste noapte la Londra. Dacă i s-ar fi pregătit o cursă, atunci prietenii lui Vasiliev şi-ar fi asigurat calitatea de membri ceva mai devreme. Hyde nu credea să fie aşa. Ştia că aveau nevoie de el în mişcare, cu o aparentă libertate de acţiune. Coborî treptele, pe sub o lumină sordidă, de un verde submarin, fiind întâmpinat de mirosul amestecat de transpiraţie, fum şi parfumuri ieftine. Auzise sunetul soneriei din ghereta portarului când începuse să coboare şi uşa se deschise, lăsându-l să intre.

Muzica disco îl izbi în timpane, falsă, enervantă, de nereţinut. Lumini stroboscopice jucau pe deasupra spectatorilor. Scena minusculă era goală, dar în fundal se vedea un pat îngust, învăluit într-o lumină argintie, fantomatică. Hyde rămase lângă uşă. Bărbatul masiv, cu părul prins în coadă şi purtând o jachetă de seară demodată, răsări ca din pământ lângă umărul său. Hyde îl bănuia că-i ghicise profesia şi că nu-l confunda cu poliţia de moravuri sau cu brigada judiciară. În cel mai rău caz va crede că face parte din securitate, mai degrabă decât din serviciul de spionaj. Nu avea importanţă. Dimpotrivă, prezenţa lui legitima într-un fel clubul, dând impresia unei protecţii guvernamentale.

Înăuntru, numai câţiva clienţi aşteptau începutul următorului număr pe scenă. Vasiliev, pe care-l văzu după ce ochii i se acomodară cu lumina sordidă, intermitentă, era într-un colţ lângă scenă, privind morocănos şi absent într-un pahar. Nimeni nu părea să-l fi observat sau să fi sesizat intrarea sa în local. Îşi croi drum către Vasiliev printre mesele cu feţe de masă jegoase şi cu băuturi scumpe. Rusul păru surprins să-l vadă. Dacă avea emoţii, din cele conflictuale, clipirile stroboscopului le ascundeau. Hyde se aşeză pe un scaun, cu faţa spre uşă, şi imediat un chelner apăru lângă el. Nu se vedea nici o fată la parterul clubului, nici o animatoare. Locul emana un puritanism curios.

Femeia apăru şi urcă pe scena izolată şi inaccesibilă. Era intangibilă, provocatoare, incredibil de vulgară, cu formele vizibil retuşate cu silicon.

Lângă ei, pianistul îşi ocupă locul. Bateristul lovi uşor tobele, ca şi cum ar fi comunicat cu ele. Un contrabasist se sprijinea obosit de gâtul şi umerii instrumentului său. Toţi păreau că aşteaptă dintr-o clipă în alta să fie convocaţi la Ronnie's, două blocuri mai departe, pe Frith Street. Oricum, majoritatea fetelor se dezbrăcau doar pentru palmares. Hyde comandă o bere, care îi fu adusă într-un pahar de un sfert de litru. Nu primi nici un rest la bancnota de o liră şi el plescăi din limbă, făcându-i chelnerului cu ochiul.

Hyde sorbi din băutură. Trio-ul atrăgea atenţia asupra scenei, cu o chemare imperioasă ce amintea de Oscar Peterson, apoi devie spre celebrul „I'm forever blowing bubbles", în timp ce de pe scenă se auzea un zgomot ce sugera umplerea unei căzi de baie.

— O, Doamne, iar avem program de baie! murmură Hyde. „Ivy Teribila!"

Şoaptele înăbuşite ale spectatorilor se transformară într-o tăcere ce exprima mai degrabă îngrijorare decât nerăbdare.

— Ei bine, Dimitri?

Vasiliev se aplecă spre el, privind peste umărul lui Hyde, spre scenă, în timp ce pianistul imita o fanfară. Hyde nu era sigur dacă interesul lui Vasiliev pentru fete era sincer şi vulgar, comun adică, ori mai degrabă o etichetă a bărbăţiei sale, afişată special pentru a fi observată de cei din jur. KGB-ul îi vedea pe homosexuali într-un singur fel – ca victime, maleabili, cocote masculine. În orice caz, chiar dacă ar fi avut ceva înclinaţii către bărbaţi, Vasiliev era destul de înţelept să şi le ascundă.

— Te-ai înşelat, spuse acesta.

Era tocmai afirmaţia la care Hyde se aştepta cel mai puţin, provocându-i acestuia, în primul moment, un noian de îndoieli, întrebări şi angoase. Femeia de pe scenă era tânără şi avea sânii exagerat de mari, aduşi la dimensiuni nenaturale prin implanturi cu silicon. Sub machiaj, faţa îi era lipsită de expresie. Avea un combinezon transparent, un burete şi o bucată de săpun în mână. Trio-ul improviza, subliniind suspens-ul, în încăperea cufundată acum în întuneric. Hyde privea acum spre scenă, pregătindu-se să arboreze o expresie convingătoare de sinceră surprindere.

— Dimitri, cum adică m-am înşelat?

— L-au prins pe Quin. Îl au, dar o vor şi pe fată.

Sudoarea lui Vasiliev emana mirosul deodorantului pe care-l folosea. Acesta contrasta cu mirosul after-shave-ului, cu parfumul puternic al fetei şi cu omniprezentul fum de ţigară.

— Nu m-am înşelat, începu Hyde, dar Vasiliev dădea deja precipitat din cap.

Hyde simţi că-l ia cu frig.

— Ba da. Uite ce e, am riscat totul în după-amiaza asta. Asta nu mai e bârfă. M-am uitat în agenda de voiaj. Am luat-o din urmă şi am verificat persoanele care au sosit. Au plecat cu un al treilea bărbat, a doua zi. Au zburat până la Paris cu un avion mic. Am adresa, rezervările… Trei pasageri.

Băgă mâna în buzunar, dar Hyde îl apucă de braţ, şi acesta tremura în strânsoarea lui. Pielea lui Vasiliev era umedă şi Hyde îşi dădu seama că-i cedau nervii. Fata verifica presupusa temperatură a apei din baie, lăsându-şi neglige-ul să se desfacă până aproape de pubis. Nici unul dintre cei prezenţi nu privea spre colţul lor.

— Trei? Ai spus trei? Ce dovedeşte asta? Nu te cred, Dimitri. Nu cred că ştii nimic, îi şuieră Hyde rusului, încă ţinându-i mâna strâns lipită de pieptul său.

Fata păşise peste marginea căzii, reuşind s-o facă aproape cu eleganţă. Neglige-ul îi alunecase de pe unul din umeri şi rămăsese agăţat de un sân enorm.

— Trebuie neapărat să mă crezi, trebuie!

— Nu te cred, Dimitri. Şi acum, ia spune-mi, de-a ce crezi că te joci cu mine?

Era evident că fata intenţiona să facă baie îmbrăcată! Ea se lăsă să alunece în presupusa apă. Apoi, ochii lui Vasiliev începură să joace în orbite şi să arunce priviri repezi în jurul încăperii. Hyde făcu un efort să nu se întoarcă. Nu însemna neapărat că „ei” erau în local, ci numai că erau pe aproape, sau pur şi simplu îi dăduseră ordine lui Vasiliev. Hyde se ciupi de coapsă, încercând să-şi alunge de pe faţă şi din voce furia şi surprinderea.

— Ce joc împuţit joci, colega?

Fata se dezbrăcase de neglige, dar nu şi de sutien. Acum se freca cu buretele de lufa.

— Nici un joc, domnule Hyde, nici un joc!

În întunericul fierbinte, Vasiliev se aplecase spre el ca un amant, dar nu putea să privească chipul lui Hyde. Voia să scape,

cerea ajutor, răspundea... Repetă povestea pe care fusese pus s-o înveţe:

— Trei bărbaţi au plecat cu avionul acela spre Paris. Da, o vor pe fată, dar îl au pe Quin la Moscova, sunt sigur de asta!

— Nu ştii cine a fost al treilea? Nu putea să fie Quin...

Hyde se pomeni încercând să-şi justifice suspiciunea pe care şi-o exprimase în faţa lui Aubrey, ca şi cum l-ar fi crezut pe Vasiliev. Fata era pe punctul de a intra în copulaţie cu buretele de lufa. În curând va arunca săpunul...

— Nu, Dimitri, tu mă minţi. De ce vor ei ca tu să mă minţi?

— Care ei? Ce vrei să spui?

Reacţia lui Vasiliev era prea inocentă.

— Azi la prânz nu m-ai minţit şi nici n-ai greşit. Atunci ştiai! Acum lucrezi pentru ei. Te-au întrebat cât de multe mi-ai spus? Da sau nu?

Faţa lui Hyde era aproape de cea a lui Vasiliev şi simţea în respiraţia lui mirosul mâncării şi al coniacului de după cină. Prea mult coniac – nu, ei nu i-ar fi permis mai mult de un pahar sau două.

— Au ştiut întotdeauna ce faci, dar n-au arătat-o. Asta până şi-au dat seama că mi-ai spus mai mult decât era bine să aflu.

Hyde scutura mâna lui Vasiliev, cu furie şi înţelegere în acelaşi timp.

Fata aruncase săpunul, care nu alunecase însă de-a lungul scenei. În timp ce încerca să-l apuce, sânii ei enormi rămăseseră atârnaţi pe marginea căzii. Trio-ul cânta acum o muzică lascivă. Blândeţea ei feciorelnică, plictisitoare, îl agasa pe Hyde.

— Te-ai descurcat foarte bine până mi-ai spus că nu crezi că l-au prins pe Quin. Şi ştiai că aşa e!

— Eu... trebuie să plec, îngăimă Vasiliev.

Acum săpunul era în cadă, dar fusese scăpat din nou. Fata îl căuta, în patru labe. Răsună muzica îmblânzitorilor de şerpi şi ea se ridică, cu spatele spre asistenţă, unduindu-şi aţâţător fesele.

— Nu pleci nicăieri! Unde sunt ei?

— Nu sunt aici, nu aici!

— Vii cu mine, Dimitri!

— Nu!

— Trebuie! Vom avea grijă de tine. Nu mă pot preface că te-am crezut. Tu eşti cel aflat în pericol acum.

Vasiliev se gândise şi el la asta, dar încercase să ignore

realitatea. Scutură din cap, ca şi cum gândul ar fi fost o durere trecătoare, care se va atenua. Fata apucase din nou buretele, stând acum în picioare, întoarsă din profil către spectatori, şi-l mânuia energic.

— Haide, adăugă Hyde.

— Nu, nu pot pleca împreună cu tine, nu pot!

— De ce nu?

— Nu pot!

De data asta, îl implora. „Ei” erau afară. Dacă apărea cu Hyde, şi-ar fi dat seama că acesta nu le înghiţise povestea.

Tăcerea aproape pioasă din încăpere fu întreruptă de strigăte sălbatice de încurajare, acompaniate în surdină de ceea ce părea a fi un chicotit general. Corpul fetei reacţionase pe măsura eforturilor depuse.

— Ba ai să poţi!

Pistolul, îşi aminti el, pistolul – îl lăsase în apartament. Îl ţinuse pentru o clipă în mână, aproape amuzat, înainte de a-l îndesa sub un morman de cămăşi, într-un sertar. Pistolul…

— Nu, nu, nu!

Vasiliev dădea din cap, vehement.

— E singura ta şansă. Haide, prin spate.

Hyde se ridică, se aplecă deasupra rusului, trăgându-l. Vasiliev se ridică şi se strecură printre mese către toaletă. Uşa ce dădea în coridorul de beton, slab luminat, se închise în urma lor cu un scârţâit. Vasiliev se întoarse imediat spre el şi spuse:

— Nu!

— Ei au ticluit povestea asta, nu-i aşa?

Vasiliev aprobă din cap, nervos, fără să-l privească.

— De ce?

— Nu ştiu. Mi-au spus că au ştiut de mine, că ţi-au transmis intenţionat, prin mine, informaţia despre Quin. Apoi s-a întâmplat ce s-a întâmplat ieri şi, în timp ce se gândeau ce să facă cu mine, am vorbit. Le-am… le-am spus totul!

O umbră de ruşine, vizibilă ca o durere fizică, trecu peste chipul lui.

— Hai, linişteşte-te, nu-i nimic. Era vreunul în club?

Vasiliev scutură din cap. De dincolo de uşă se auzeau aplauze.

— Haide!

Hyde aproape că-l împinse pe Vasiliev înainte, spre ieşirea

de dincolo de toaletă. Se opinti să deschidă zăvorul şi-şi aminti cum îşi introducea prietenii, pe uşi similare, în cinematografele din Wollongong, chiar înainte de a începe filmul principal. Apoi uşa se deschise larg. Vântul nopţii urla în aleea cufundată în beznă. Se opri pentru o clipă şi privi către Vasiliev. Apoi dădu din cap, afirmativ.

Ieşiră aproape simultan, dar chiar şi aşa omul cu arma trebuie să fi fost în stare să-i deosebească unul de celălalt. Vasiliev ţipă. Hyde de-abia dacă auzise plescăitul sec al armei cu amortizor înaintea strigătului înăbuşit al rusului, şi acesta se prăbuşi peste el, agăţându-se de hainele lui, mânjind pieptul cămăşii australianului cu ceva întunecat şi lipicios. Timp de o clipă, faţa i se înverzi, din cauza luminii ce semnaliza ieşirea, apoi căzu pe spate, devenind pur şi simplu o grămadă de haine abia vizibilă de partea cealaltă a aleii. Hyde încremenise, aşteptând să audă, pe deasupra şuieratului sec al vântului, zgomotul paşilor sau sunetul ca plescăitul unei pietre aruncate în apă, care ar fi fost ultimul sunet pe care l-ar fi auzit vreodată.

3
INTRUSUL

Ceasul franţuzesc, aurit, de pe şemineul de marmură, bătu ora douăsprezece, cu un sunet clar, cristalin şi melodios. Aubrey îşi întrerupse expunerea şi ascultă bătăile, împreună cu sir Richard Cunningham, directorul SIS, urmărind cadranul numerotat cu cifre albastre al ceasului. Când bătăile încetară, Aubrey privea fix în bolul său cu coniac, conştient de cât de nepotrivit era să folosească jargonul tehnic şi militar în acest loc, în biroul din apartamentul lui Cunningham din Eaton Place. În jurul lor se aflau cărţi, picturi (Cunningham avea în acea cameră un mic Braque şi două gravuri de Picasso), mobilă grea, într-un cuvânt – civilizaţie. O atmosferă menită să pună sub semnul întrebării realitatea sistemelor de detecţie şi antisonar, a sateliţilor şi a semnalelor S.O.S. în coduri descifrate. Preţ de o

clipă, lui Aubrey i se făcu dor de un agent dublu, de intimitatea unei dezbateri sau a unui interogatoriu, de vremea când între Serviciul de Spionaj şi Ministerul Apărării exista o delimitare clară. Clark îl împinsese dincolo de această frontieră.

Cunningham abia dacă scosese un cuvânt de-a lungul înşiruirii de evenimente, suspiciuni şi temeri ale lui Aubrey. Umpluse şi reumpluse asiduu paharul lui Aubrey şi pe al său, se abţinuse să fumeze şi ascultase, privindu-şi cu ochii pe jumătate închişi picioarele încrucişate la nivelul gleznelor. Cartea pe care o citea când lady Cunningham îl anunţase pe Aubrey era deschisă pe măsuţa de serviciu de lângă fotoliul său, discul cu muzica de Bach era încă pe platanul picup-ului, iar ochelarii i se odihneau pe vârful nasului coroiat. Buzele i se strânseseră într-o linie fermă, fără expresie. Lui Aubrey îi venea foarte greu să continue.

Apoi, Cunningham vorbi:

— Ce anume ai dori să faci, Kenneth?

— Să merg la faţa locului, să-mi fac o idee.

— Înţeleg. Ştii care e părerea Ministerului Apărării despre noi. Ştii care e părerea Marinei Regale despre ea însăşi. E delicat. Şi, în plus, nu ai nici un motiv plauzibil, nici un pretext.

— Sunt conştient de asta, sir Richard. Totuşi, există o problemă de interes comun, care poate fi evidenţiată: Quin.

— Ah, da. Ministerul Apărării ne va spune că asta ne priveşte mai degrabă pe noi, după cum un submarin al Marinei Regale se află mai degrabă sub autoritatea lor. Nu le va cădea prea bine când le vei sugera că ar trebui să-şi anuleze ordinele. Cu atât mai puţin celor de la Bruxelles sau Washington. Eşti sigur că nu faci ca bătrânul cal de luptă, care simte mirosul bătăliei de la mare distanţă?

— Nu cred, zâmbi Aubrey.

— Hm, nici eu nu cred asta. Totuşi, a dracului încurcătură. Îmi dau foarte bine seama de importanţa acestui sistem antisonar şi a lui Quin, cât şi de importanţa punerii lor la adăpost faţă de sovietici. Dar nu suntem noi experţii, nu suntem noi militarii. Ei nu par să creadă că ar exista vreun risc. Apropo, americanul ăsta, Clark – ai încredere în el?

— Da, şi am încredere şi în raţionamentul lui.

— Hm, ştiam că-i aşa. (Cunningham îşi depărtă mâinile, ridicându-le în aer.) Şi totuşi, nu ştiu dacă…

Sună telefonul. Cunningham se ridică greoi şi se îndreptă spre el. Ascultă, apoi făcu semn cu receptorul spre Aubrey. Avea faţa impasibilă.

— Da?

Era Hyde. Aubrey asculta vocea de la celălalt capăt al firului, urmărindu-l din priviri pe Cunningham, cufundat în gânduri în fotoliul său.

— … e clar că nu s-au obosit să mă omoare pe mine, ci doar să-l elimine pe Vasiliev. Au ştiut că voi încerca să-l iau cu mine în caz că voi intra la bănuieli…

— Eşti teafăr?

Cunningham tresări la nota de îngrijorare din vocea lui Aubrey.

— Neatins, v-am spus. Ce fac acum?

— O vizitezi mâine pe doamna Quin şi apoi faci o excursie până la colegiul fetei. Trebuie să fie cineva în stare măcar să ghicească unde ar putea să fie.

— Bine, cum doriţi.

— Mâine te duci înarmat, ne-am înţeles? Noapte bună, Hyde.

Cunningham îl privea întrebător, în timp ce el punea receptorul în furcă.

— Ce s-a întâmplat?

— Era Hyde. Agentul lui de legătură de la ambasada sovietică tocmai a fost lichidat, ca la carte, pe o alee întunecată. Înainte ca acesta să fie eliminat, Hyde descoperise că informaţia despre răpirea lui Quin fusese lăsată să se „scurgă” în mod deliberat şi că evenimentele de ieri, din Sutton Coldfield, fuseseră camuflate în spatele unui nor de fum. KGB-ul era pe urmele bietului ticălos, au încercat să-l „întoarcă”, şi-au dat seama că au eşuat şi l-au împuşcat.

— Omul nostru e teafăr? (Aubrey aprobă din cap.) Deci, nu-l au pe Quin. Cred că putem fi siguri de asta acum. Totuşi, încă nu există nici o legătură între aceste evenimente şi submarin.

— De acord. N-am putea cere o suspendare a operaţiunilor cu sistemul „Leopard” până se lămureşte afacerea Quin?

— Ba da. Presupun că în primul rând ar trebui să te introduc în afacerea cu „Tabla de Şah”. O dată ajuns acolo, va depinde de tine. Tu va trebui să găseşti mijloacele pentru a-l convinge pe ministru să ceară cabinetului să oprească această mică aventură. Îţi sugerez să mergi acolo pentru o discuţie asupra

problemei „Leopard”, să adulmeci în jur şi să apreciezi dacă merită efortul care s-a făcut. Dacă mă poţi convinge pe mine, atunci vom merge împreună la ministru şi, dacă va fi de acord cu noi, va face el în continuare ce e necesar. Eşti mulţumit?

Aubrey îşi ţuguie buzele, îşi studie paharul, apoi dădu din cap:

— Da, Richard. E-n regulă. Voi fixa o întâlnire pentru mâine, probabil cu Giles Pyott. (Faţa i se înnegură.) Sunt prea bătrân pentru presimţiri şi intuiţii, dar Clark e un individ inteligent, cu mintea limpede şi un talent autentic pentru meseria noastră. Nu-mi face plăcere s-o spun, dar cred că există motive de îngrijorare şi sunt sigur că ar trebui să-l rechemăm pe *Proteus* până când îl vom găsi pe Quin.

— Convinge-te, Kenneth. Şi ai grijă pe unde calci, sunt o mulţime de bătături sensibile la Ministerul Apărării.

— Doamnă Quin, trebuie să aveţi măcar o idee unde l-am putea găsi! Pur şi simplu nu pot crede că nu mă puteţi ajuta!

— Aţi fost vreodată divorţat sau măcar despărţit?

— Nu.

— Nici părinţii dumneavoastră?

— Nu.

— Ce s-a întâmplat cu unele dintre fetele pe care le-aţi cunoscut? Ce sunt ele acum, numai unele dintre ele? Spuneţi-mi ce a făcut „ea” ieri?

— Nu e acelaşi lucru.

— Este, domnule Hyde, credeţi-mă că e acelaşi lucru. Venirea Triciei aici a fost unul dintre capriciile ei. Şi-a petrecut copilăria crezând că soţul meu şi cu mine eram fericiţi, când în realitate nu eram, iar în ultimii trei ani a încercat să ne unească din nou. (Doamna Quin oftă şi se încruntă, pe frunte apărându-i riduri adânci.) Îmi pare rău pentru ea, îmi pare rău şi pentru mine.

Hyde stătea pe scaunul pe care i-l arătase când îl poftise în living. Era în ziua ei liberă de la magazinul de antichităţi. Afară trecea din când în când câte o maşină; o „Panda”, parcată pe partea opusă a străzii, sărea în ochi. Copacii, încă desfrunziţi, se clătinau şi se mişcau în bătaia vântului. Ora ginului pentru nevestele singure sau plictisite din suburbii. Îi oferise ceai şi nu părea să-i poarte pică pentru felul în care se comportase cu

două zile în urmă.

— Iisuse, e o încurcătură grozavă, doamnă Quin! oftă el, trecându-şi mâinile prin păr. Fata dumitale e în mare pericol – bine, ştiţi deja asta, iertaţi-mă că vă reamintesc. Fără îndoială, e în pericol. Ca şi soţul dumitale. Ea e cu el, sau încă în drum spre el. Ceilalţi – ceilalţi oameni interesaţi de soţul dumitale ştiu asta. Ştiu şi că noi suntem interesaţi…

— De ce a trebuit s-o amestece şi pe ea? strigă brusc femeia, cu vocea şi expresia acuzatoare, dispreţuitoare chiar. Nu, cred că sunt nedreaptă. Ea s-a implicat. O cunosc pe Tricia.

— Eu nu. Povestiţi-mi despre ea.

— Vreţi să spuneţi că nu ştiţi deja? întrebă cu un zâmbet ironic şi o sclipire a dinţilor albi.

Astăzi avea părul bine strâns în fixativ, hainele erau bine alese, rezultatul fiind un aer de eleganţă.

— Nu ştiţi de grupurile rock, de droguri…?

— Droguri? Slabe sau puternice?

— Dintre cele care se pot fuma, cred.

— Sunt slabe. Le folosea ocazional?

Doamna Quin dădu din cap.

— OK, vorbiţi-mi despre grupurile rock.

— Nu le aveţi la dosar? întrebă ea cu acelaşi aer puţin dispreţuitor.

Uitase de alianţa ei cu inspectorul în uniformă, de grija ei pentru tânărul Sugden. Vecinii vorbiseră, puseseră întrebări, şi cei de la poliţie nu reprezentau un pericol aşa de mare.

— Ba da, avem câteva referiri. S-a întâmplat mai demult, presupun?

— Bănuiesc că a trecut de la unul la altul. S-a culcat cu ei, cred că ăsta e cuvântul potrivit.

— Era o *groupie*[1]?

— Cred că da. Greşesc oare dacă dau vina pe colegiul ei şi pe cei care primesc astfel de oameni şi-i învaţă în zilele noastre?

Era evident că n-o interesa prea mult părerea lui.

— Probabil că nu, spuse el. E dreptul dumitale.

— S-a terminat, oricum. Dar nici după aceea n-a dat semne că i-ar fi venit mintea la cap.

— Cine erau, ce grup?

---

[1] Admiratoare înfocată a muzicienilor rock, care îi însoţeşte pe aceştia în turnee (n. tr.).

— Nu cunosc numele nici unuia dintre ei. Cred că erau renumiţi.

— Călătorea împreună cu ei? (Femeia încuviinţă din cap.) Când?

— Acum doi ani, în vară, prin toată ţara, chiar şi pe continent. Şi la un festival în aer liber.

— Şi nu le cunoaşteţi numele?

— Chiar dacă i-aş fi cunoscut, m-aş fi străduit să-i uit.

— Înţeleg. E posibil ca prietenii ei de la colegiu să ştie ceva despre toate astea?

— Sunt sigură că s-au delectat cu detaliile picante.

— Poate că ar trebui să vorbesc şi cu ei?

— E deja de domeniul trecutului. Nu puteţi renunţa?

Era o rugăminte sinceră, iar îngrijorarea îi netezi faţa, întinerind-o. Hyde se ridică.

— Dacă se întâmplă ceva, orice, sunaţi la numărul acesta. Un om numit Aubrey. O să vă placă de el.

Hyde rânji, fără haz.

— De ce n-a venit el în persoană? replică ea pe un ton tăios.

— E prea important. Mulţumesc, doamnă Quin.

Când ajunseră la uşă, se întoarse şi adăugă:

— Voi ajunge primul la ea, dacă e posibil. Totuşi, n-ar fi rău să vă rugaţi puţin pentru asta, ce ziceţi?

— Stop maşinile!

Submarinul sovietic se întorsese. Le tăiase calea cu o oră în urmă, la o sută de metri deasupra lor, îndepărtându-se spre tribord. Lloyd ordonase marş silenţios, maşinile împingându-i încet înainte, deoarece computerul identificase un submarin de atac de tip „Victor II”, cu propulsie nucleară şi specializat în vânătoare şi distrugere. Un rechin se întâlnise cu alt rechin... Apoi „Victor II” schimbase din nou cursul, recepţionând probabil urme slabe ale emisiei de căldură sau zgomotul elicei.

Şi începuse să caute, ştiind că era ceva de găsit acolo.

În liniştea deplină care urmă, *Proteus* gemea de tensiune. Se auzea murmurul aparaturii electronice – erau sonarele de la pupa, necesare pentru a urmări traseul submarinului sovietic. Lloyd putea să audă chiar mişcarea mânecii lui Carr de-a curmezişul hărţii, în timp ce acesta, aşezat la biroul său, actualiza graficul de evaluare a contactului. Se auzeau

zgomotele uşoare ale roţilor de control ale hidroplanului, manevrate neîntrerupt de doi membri ai echipajului, pentru a menţine submarinul nemişcat şi la adâncime constantă. Ei compensau permanent tendinţele submarinului de a-şi schimba poziţia sau adâncimea. Era o jonglerie. Mai uşor de făcut dacă ar fi fost pe fundul mării, numai că ei nu erau pe fund.

Lloyd se apropie de Thurston, care stătea în spatele operatorului sonar ce urmărea apropierea lui „Victor II” şi al cărui ecran înfăţişa urma luminoasă, ca dâra unui melc, care indica poziţia submarinului sovietic. Dedesubtul ecranului, cifre roşii furnizau rezultatele citirilor de deplasare şi distanţă. „Victor II” se apropia.

Lloyd îşi aminti involuntar că mai fuseseră pierdute submarine şi înainte. Nu fusese vorba însă nici de curaj şi nici de teamă. Doar vase întâlnindu-se brusc în întuneric, ciocnindu-se sau evitându-se, atacând sau retrăgându-se. Submarinul „Victor II” le adulmeca urma: căldura, curentul propulsiei, hula, fâşâitul uşor produs de trecerea lor, pe care „Leopard” nu le putea neutraliza total. Pereţii bordajului, care-i acoperea ca o cutie de carton, aşteptau să transmită orice zgomot pe care l-ar fi făcut. Mai aproape! Curs neschimbat, cu o viteză de 12,7 noduri, viteză de căutare şi atenţie. Cinci minute până la contact.

Lloyd şopti ceva către Thurston, care dădu din cap. Secundul, după ce înghiţi în sec, îşi arcui buzele pentru a răspunde în cea mai uşoară şoaptă.

— Chiar dacă nu ne găseşte acum, va trece pe lângă noi.

— La ce distanţă?

— Nu cu mult.

Mâna lui Lloyd era pe spătarul scaunului operatorului sonar. Ceva ca un curent electric transmis de căpitanul său îl făcu pe marinar să tresară. Lloyd îşi retrase mâna. Se întoarse să-i vadă pe cei doi de la hidroplan, jonglând cu roţile de control ca doi şoferi nervoşi. Ca şi cum ar fi pierdut controlul vehiculului. *Proteus* rămăsese nemişcat, încremenit în beznă, aşteptând. Alte dâre de lumină pe ecranul sonarului. Nu erau noi, dar nervii încordaţi la maximum le făcură să fie mai evidente şi mai semnificative. Erau patru alte submarine, două distrugătoare şi ceea ce părea a fi transportorul *Kiev*, nava amiral a flotei nordice a ruşilor. Era prea departe pentru o identificare pozitivă, şi Lloyd era înclinat să se îndoiască de apariţia ei în Marea

Barents. În mod normal, în această perioadă timpurie a sezonului, nava era încă în revizie la Murmansk. Şi submarinul „Victor II”, care apărea mai strălucitor ca toate celelalte! Timp de contact – patru minute şi cincizeci de secunde. Lloyd simţi, în pofida voinţei sale, că încep să-i transpire mâinile. Camera de comandă părea mai fierbinte. O iluzie…

Curs neschimbat. Viteză constantă. Terminat. Noi cifre roşii apărură pe panoul de citire. Viteza – zece noduri. „Victor II” încetinea. Timp de contact – trei minute douăzeci şi opt, douăzeci şi şapte…

Operatorul sonar se întoarse spre Lloyd, consternat. Submarinul „Victor II” se oprea, derularea timpului şi a distanţei de contact încetinindu-se, apoi oprindu-se. Se oprise! Timpul de contact îngheţase la două minute şi treizeci şi unu. Spaţiul mic, înghesuit, al camerei de comandă dogorea. Thurston transpirase, un şirag de broboane de sudoare marcându-i conturul părului. Lloyd îşi simţi sudoarea umezindu-i cămaşa, şiroind îngheţată pe piele. Simţi brusc mirosul greţos al briantinei din părul operatorului sonar. Îşi simţea stomacul gol, crispat.

Oprit. La o treime de milă distanţă. Şase sute de metri… Destul de aproape pentru senzorii termici. Cu coada ochiului vedea mişcarea antebraţelor cu mânecile suflecate ale celor doi hidroplanişti care îl menţineau pe *Proteus* nemişcat. Bâzâitul ca de bondar al aparatelor, amplificat de autosugestie, părea imposibil de ascuns. Îşi închipui submarinul „Victor II” digerând frânturile de informaţie, căpitanul aşteptând un răspuns de la computerul său. „E vreun submarin inamic prin apropiere?”

Cifrele roşii dispărură. Un cadran gol, verde închis, contrastând cu luminile strălucitoare de pe ecranul sonaralui. Apoi apărură noi numere. Viteza – patru noduri, cinci, şase… Timp de contact – două minute şi nouăsprezece, optsprezece, şaptesprezece, cincisprezece, doisprezece, şapte – un minut şi cincizeci şi nouă de secunde. Cursul neschimbat…

Lloyd aştepta. Era greu de suportat să vadă cum „Victor II” se mişca spre ei, prin beznă. Un minut şi douăzeci… Viteza – zece noduri. Distanţa – două sute de metri, poate ceva mai mult, acel „ceva mai mult” înghiţit chiar în timp ce se gândea la el… Unsprezece noduri, curs neschimbat, ca şi cum ar fi ştiut unde se află *Proteus*.

Apoi îl auziră. Două turbine cu aburi, antrenate de un reactor cu apă presurizată. Îi vor auzi, chiar dacă la unsprezece noduri mai mult pluteau.

Privirile se ridicară spre tavan. „Întotdeauna se întâmplă aşa”, se gândi Lloyd.

Un reflex de orientare, adus cu ei pe submarin. Putea să fie dedesubt, în lateral, oriunde.

Se balansau violent. Un bâzâit uşor, aproape imperceptibil, se auzea în coca navei. Feţele li se îngustară, senzaţia de fragilitate devenind apăsătoare. Mai tare. Iluzia unei vibraţii crescânde în pereţii ca o coajă de ou ai calei… Mâinile simţeau vibraţia, de oriunde s-ar fi agăţat. Hidroplaniştii jonglau şi mai violent acum, pe măsură ce apa dislocată asalta pereţii submarinului. Toate instrumentele simţeau vibraţia, picioarele lor o simţeau şi ele, gambele li se încordau spasmodic. Mai tare…

Vibraţia atinse maximum de intensitate, menţinându-se parcă timp de câteva minute. Oamenii de la hidroplan nu mai reuşiră să oprească căderea botului submarinului, întreaga navă alunecând înainte în ceea ce părea începutul unui plonjon; apoi opriră mişcarea şi readuseră vasul la orizontală. Zgomotul şi vibraţia scădeau în intensitate. Vuietul şi mişcarea se simţiseră din toate părţile, dar Lloyd era acum sigur că submarinul sovietic trecuse pe sub ei, puţin către babord.

Plecase. Thurston îşi şterse fruntea uşurat şi zâmbi nervos către Lloyd.

— A fost aproape, murmură el.

— Prea aproape.

Apoi avu revelaţia şi-i dădu glas înainte de a-i cântări consecinţele:

— Cred că ne aştepta, vreau să spun că ne aştepta pe noi, submarinul ăsta, cu sistemul lui antisonar.

— Cum?

Lloyd privi către operatorul sonar, apoi către ceilalţi care se aflau în încăpere. Nu voia să le explice, nu acum. Ideea, încă vagă, îl înspăimânta şi ar fi vrut s-o uite. Thurston îi aştepta explicaţiile şi Lloyd spuse, şovăitor:

— Rusul ăsta a urmărit o dâră foarte slabă timp de o oră. Ca şi cum ar fi ştiut că suntem aici.

— Ţi se pare, căpitane.

— Ca şi cum ar fi căutat un submarin care n-ar fi apărut pe sonarul său, adăugă Lloyd.

— Dovada e în faţa ta, omule. E posibil să nu fie concludentă, dar există acolo date care sugerează faptul că *Grişka* a întâlnit submarinul britanic cu sistemul antisonar în funcţiune. Nu-i aşa?

— Admit că nu orice urmă de emisie de căldură poate fi explicată prin diferenţele de temperatură ale apei în mare, poate că sunt urme sesizabile ale siajului şi ale activităţii turbinelor, poate că ne-au ajutat urmele slabe de gaz…

Viceamiralul privi în jur către subordonaţii săi, apoi dădu din umeri:

— Vom marca submarinul britanic în poziţia semnalată de *Grişka*, şi vom aştepta orice eventuală confirmare de la satelit.

— Excelent. E pe direcţie. Care-i timpul de sosire estimat?

— Pe baza presupunerilor noastre, nu mai mult de optsprezece ore.

Dolohov era pe punctul de a răspunde când uşa dinspre camera de comandă se deschise, şi un bărbat în haine civile apăru în prag. Bărbatul păşi în lumină şi Dolohov văzu că zâmbea. Părul îi era ciufulit. Dolohov îi întoarse zâmbetul şi-l împinse deoparte pe tânărul ofiţer care-l însoţea pe noul venit.

— Valeri, Valeri, băiete! exclamă el, ignorând prezenţa celorlalţi, îmbrăţişându-l şi sărutându-l pe amândoi obrajii, gest la care bărbatul mai tânăr răspunse în acelaşi fel.

— Tovarăşe amiral, spuse tânărul, în timp ce Dolohov îl ţinea de umeri şi-l privea la distanţa braţelor sale întinse.

Viceamiralul păru surprins să descopere că civilul, pe lângă faptul că avea un permis de intrare în biroul lui operativ, era un fel de ofiţer de marină. Tunsoarea, cunoaşterea gradelor… Şi, totuşi, amiralul îl privea mai degrabă ca pe un fiu. Îl cuprinse o mică răbufnire de invidie. După toate aparenţele, acest om nu trebuia tratat ca un şcolar cu mintea înceată…

— Ai venit direct încoace?

Chiar în timp ce rostea întrebarea, Dolohov îl trăgea pe tânăr către fereastra camerei de comandă, cu braţul liber deja întins spre a orienta privirea celuilalt. Ca şi cum i-ar fi arătat un trofeu mult râvnit. Viceamiralul se înclină ţeapăn când fu prezentat, formal, resimţind intimitatea care invadase camera sa de

comandă, altfel sterilă, cu aer de clinică.

— Căpitanul Valeri Ardeniev, comandantul Unităţii Speciale de Operaţiuni Submarine a Flotei, explică Dolohov cu emfază, cu un ton posesiv, aproape părintesc, apoi îl ignoră pe contraamiral.

— Acolo, jos, îi spuse lui Ardeniev. L-am marcat cu o lumină verde. O culoare numai pentru el.

— Sunteţi sigur, tovarăşe amiral?

— Aşa credem. E în marş, la optsprezece ore distanţă de fiord.

Ardeniev privi câtva timp la panoul-hartă. Ca un preot oficiind o slujbă, Dolohov îi respectă tăcerea şi se abţinu să-l întrerupă din gândurile sale, deşi trăsăturile-i aspre erau marcate de o nerăbdare care-l îmbătrânea şi-l întinerea în acelaşi timp.

— Vremea se înrăutăţeşte, tovarăşe amiral, spuse în cele din urmă Ardeniev. Dar desigur că ştiţi asta.

Ardeniev rânji, trecându-şi mâna prin păr.

— Nu e chiar aşa de rea, Valeri, spuse Dolohov cu o nuanţă sarcastică.

— Nu încă. Va trebui să văd rapoartele şi prognozele.

— Ai îndoieli?

— Nu încă, tovarăşe amiral, nu încă.

— Avem optsprezece ore, Valeri.

— Va trebui să ne transferăm la bordul vasului de salvare cu mult mai devreme. Cu elicopterul.

Dolohov îl apucă de braţ:

— Totul va fi în ordine, Valeri.

Îi dădea indicaţii lui Ardeniev, ba până şi vremii. Le ordona.

— Va fi în ordine. Vom pune mâna pe el. (Se întoarse spre Serghei, aghiotantul său, a cărui poziţie în micul grup al echipei contraamiralului apărea ca nesubordonare mascată faţă de Dolohov.) Serghei, adu-mi un raport de ultimă oră asupra vremii din zona care ne interesează. Şi adu-mi toate prognozele meteo pentru următoarele douăzeci şi patru de ore, imediat, Serghei.

Apoi Dolohov se întoarse către Ardeniev, ca la un copil pe care-l iertase şi acum trebuia să devină ascultător:

— Trebuie să reuşeşti, Valeri, trebuie să reuşeşti.

— Dacă e posibil, voi reuşi, tovarăşe amiral. Vă promit.

Urmărind discuţia, contraamiralul trebui să admită că

Ardeniev nu era lipsit de înţelepciune şi viclenie. Dolohov răspunse strângând braţul tânărului cu recunoştinţă şi cu ceva ce aducea a afecţiune. Viceamiralul îşi reaminti zvonurile despre modul în care cariera lui Ardeniev fusese propulsată de amiral. Avusese ceva legături cu tatăl lui Ardeniev, sau chiar cu bunicul lui, după cum se spunea. În ceea ce-l privea, contraamiralul avansase prin loialitate faţă de partid şi dispreţuia versiunea sovietică a ceea ce britanicii ar fi numit „reţeaua babacilor”. Şi nu avea încredere în tânărul ofiţer de marină, îmbrăcat în haine civile, cu maniere elegante şi o evidentă aroganţă. „Aventurieri elitişti”, îşi spuse.

Viceamiralul se îndreptă spre cealaltă parte a camerei de comandă, aşteptând informaţiile actualizate ale supravegherii prin satelit. O vagă speranţă că Dolohov se grăbise, că greşise chiar, îi invadă stomacul, ca arsura unei băuturi tari.

Colegiul era unul nou, construit pe terenurile fostei reşedinţe a unui magnat victorian, în suburbia Edgbaston. Clădirea iniţială, căzută în paragină atât înainte cât şi după scoaterea la licitaţie a terenului, dispăruse. Un bloc turn de locuinţe se ridica pe locul acesteia, purtând acelaşi nume cu grandioasa casă pe care unul din magnaţii industriei sau comerţului din Birmingham o ridicase pentru propria proslăvire. Două sau trei şantiere, probabil pentru construirea de locuinţe ieftine, încălcaseră perimetrul campusului.

Hyde îşi parcă maşina lângă blocul turn şi rămase o clipă pe loc, gândindu-se la interviul iminent cu Sara Morrison, colega de cameră a Triciei Quin. Cei de la Poliţia Judiciară din Birmingham vorbiseră cu ea în ziua în care Tricia Quin apăruse şi dispăruse, şi o descriseseră ca nefiind de nici un ajutor. Hyde se consultase şi cu detectivul care o interogase, care-şi amplificase observaţiile, numind-o pe domnişoara Morrison „o vacă de stânga, anti-poliţie, de familie bună – ca de obicei, nu-i aşa?”, şi-i urase lui Hyde mult noroc. Un sentiment de inutilitate, descurajant şi epuizant în acelaşi timp, îl copleşi pe Hyde, apoi ieşi din maşină şi trânti uşa.

Cerul era acoperit, întunecat de ploaie. Potopul cu care ameninţa era întârziat doar de vântul puternic, în rafale, care mătura hârtiile, praful şi frunzele peste iarbă şi aleile de beton din jurul blocului. Vântul grăbea şi deranja serios cele câteva

siluete pe care le putea vedea. O senzaţie copleşitoare de beton, sticlă şi cenuşiu, complexul modern de uzină. Hyde urcă grăbit treptele spre holul blocului turn.

Un portar în uniformă şi cu aer oficial apăru dintr-o gheretă, ştergându-şi buzele. Hyde îi arătă legitimaţia de la Brigada Judiciară, care-l scăpa de explicaţii, şi întrebă de camera Triciei Quin. Portarul, nepărând să ia în seamă lungimea părului lui Hyde şi îmbrăcămintea-i de ocazie, îi spuse în silă numărul şi faptul că Sara Morrison era acasă. O văzuse întorcându-se de la un curs, cu o jumătate de oră înainte. Hyde urcă în lift, oripilat de inscripţiile satirice care-i decorau pereţii. Putu să constate, totuşi, că muzica punk căpătase atât statutul de artă, cât şi de armă politică.

Un coridor lung, cu uşi simple, furniruite. Covorul era pătat şi deja uzat, tencuiala pereţilor prezentând crăpături de tasare. Bătu la uşa cu numărul 405.

Fata care-i deschise era coafată în şuviţe creţe. Faţa ei părea mai degrabă suspicioasă decât mirată sau neajutorată. Gura-i era lăsată într-o încruntare aproape naturală. Avea pielea gălbejită, era nemachiată şi purta o bluză şifonată şi blugi. Era desculţă.

— Da? Ce doreşti?

Avea un accent burghez, din sud-est, mascat de cel urban, la modă.

— Sara Morrison? (Ea dădu din cap.) Putem vorbi puţin despre Tricia Quin? Cred că... (Avea legitimaţia în mână şi-şi propti umărul în uşă în timp ce ea încerca s-o trântească.) Dacă nu mă înşel, locuiţi împreună.

Fata se resemnă cu ideea că nu-i poate închide uşa în nas.

— E de domeniul trecutului, spuse ea, cu ochii strălucind de şiretenie.

— Chiar aşa?

— Eşti australian!

— Get-beget.

Zâmbi dezarmant, dar fata nu-i răspunse.

— La Birmingham? se strâmbă ea. Un porc de australian la Birmingham?

— Tot ce se poate. Nu numai politicienii călătoresc la mare distanţă. Pot să intru?

Fata ridică din umeri şi dădu drumul uşii. El o deschise, spre

o cameră dezordonată şi strâmtă, cu două paturi de o persoană rezemate de doi pereţi opuşi. O fereastră în peretele din faţă dădea spre parcarea campusului. Haine aruncate pe un scaun funcţional, cărţi împrăştiate pe un birou mic şi ieftin. Pe pereţi, postere cu Mao, Lenin, Sex Pistols, o pagină de mijloc din *Playboy* cu o mustaţă mâzgălită neglijent, ochelari şi chiar dinţii înnegriţi, Castro, Margaret Thatcher folosită ca ţintă, un afiş cu Two Tone.

— Ce vrei? întrebă fata, arţăgoasă, în timp ce el privea uşa ce dădea spre baie şi toaletă. Ştii, ea nu-i aici.

Accentul ei oscila între superioritatea glacială a originii şi bunăstării ei materiale în afară de orice îndoială şi argoul urban la care se simţea îndreptăţită.

— Presupun că nu. Cineva trebuie totuşi s-o fi văzut. Portarul, de pildă.

— Beria, adică?

Hyde râse.

— Pot să mă aşez?

Fata smulse hainele de pe singurul scaun şi se ghemui pe marginea patului, cu picioarele strânse sub ea, mimând indiferenţa. Hyde se aşează. Fata îl studia.

— Un porc modern.

— Ne străduim, dragă, ne străduim.

— Greşiţi sau, poate ar fi fost mai bine să spun, judecaţi şi condamnaţi?

Îşi depărtă buzele într-un rânjet provocator, concentrându-şi isteţimea în acel semnal vizual precis.

— M-ai atins, trebuie să mărturisesc. Putem vorbi acum despre fosta ta prietenă?

— Ce mai e de spus? Nu e aici. Sfârşitul poveştii.

— Nu şi al poveştii ei. Ştii că a fost văzută. Ai văzut-o? (Fata scutură din cap.) Eşti sigură?

— I-am spus colegului tău solid din Brigada Judiciară că n-am văzut-o. Nu mă credeţi?

— Nici dacă te întreb ora exactă. Ce-mi vei spune – ora Moscovei sau a Beijing-ului?

— A Cubei, răspunse Sara Morrison, impasibilă.

Hyde privi în sus, la portretul retuşat al lui Fidel Castro.

— E puţin cam demodat, nu crezi? Până şi Arthur Scargill a auzit de el.

Fata aplaudă ironic.

— Foarte nostim, oh, nu se poate exprima în cuvinte.

— Vai, mulţumesc, dragă, mulţumesc, răspunse el, cu cel mai ţipător accent posibil. Acum ne-am aventurat amândoi pe terenuri care nu ne sunt familiare.

Se aplecă înainte în scaun. Surprinzător, fata tresări. El spuse:

— Aici nu e Franţa sau America de Sud, dragă. Şi nici Germania nazista, Cambodgia sau Uniunea Sovietică. Puteam să te duc la secţie, adevărat, dar tăticul tău te-ar fi scos de acolo până la ora ceaiului, sunt sigur.

Faţa fetei se strâmbă a dispreţ, apoi reveni la indiferenţă, ca şi cum ar fi dezvăluit prea mult despre ea însăşi.

— E întotdeauna prea ocupat la birou, nu-i aşa? Umblă după femei? A pornit de jos, nu?

— Du-te-n mă-ta!

Obscenitatea îi scăpă de pe buze instantaneu.

— Uite ce e, Tricia Quin are necazuri, nu cu noi – asta până nu mă înjuri din nou – ci cu nişte tipi despre care ai putea crede că-ţi plac, nu însă şi dacă ai avea de-a face cu ei.

După o clipă de tăcere, fata spuse:

— Placa cu securitatea naţională, presupun.

— Îmi pare rău, dragă, e singura scuză pe care o am.

— De ce dracu’ nu vrei s-o laşi în pace? ţipă fata brusc, cu faţa roşie de furie.

Schimbarea de dispoziţie fusese neaşteptată, cu aer de nebunie.

— Asta şi vreau! Are nevoie însă de protecţie!

— Un drac!

— Nici un drac, ascultă bine ce-ţi spun!

Fata îşi strângea pumnii în poală, apoi îi desfăcea, ca şi cum ar fi apucat nişte arme imaginare. Furia, vinovăţia şi revolta erau atât de violente, încât corpul ei nu era în stare să exprime sentimente atât de intense.

— Nu pot s-o scot altfel din situaţia în care se află. Dă vina pe taică-său, pe securitatea naţională, pe nenorocita de cursă a înarmărilor dacă vrei, dar eu sunt singura ei şansă de scăpare! Tipii o urmăresc pentru că prin ea pot ajunge la tatăl ei. Sunt în stare să-i facă orice ca să le dezvăluie ascunzătoarea. Şi, înainte de a spune ceva, da, şi eu îl caut pe tatăl ei! Numai că nu vreau

să-i fac nici un rău, iar pe ea vreau s-o ajut!

Ea abia dacă clipi la auzul „mărturisirii” sale. Avea convingeri politice, prejudecăţi ferme, cimentate. Nu va afla nimic de la ea. Hyde îşi dădu seama că va trebui să recurgă la arma ameninţării şi tare ar fi vrut să nu fie nevoit s-o facă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, fetiţo! explodă Hyde. O parte din cei circa două sute de diplomaţi sovietici cu costume prost croite şi hrăniţi cu zeamă lungă o caută chiar acum pe prietena ta! Când o vor găsi, vor începe cu o mică pălmuială, apoi cu pumnii, după aceea cu găleata pe cap şi bâtele de baseball, apoi cu vârful ţigării aprinse pe unde nici nu gândeşti! Chiar dacă ar vrea ei să fie drăguţi, nu vor avea timp de politeţuri, căci un ticălos mai mare le va sufla în ceafă, aşteptând rezultate. Chiar de le-ar spune că e membră de partid cu carnet, şi tot i-ar smulge unghiile, până le-ar spune ceea ce vor ei să afle!

Fusese aproape calm când rostise ultima frază, dar faţa ei era albă de furie, de surprindere şi de teamă, exprimând altruism şi stupoare în acelaşi timp.

— Chiar crezi ce spui? întrebă ea într-un sfârşit. (Imaginaţia şi prejudecăţile i se reactivaseră.) Iisuse, eşti funcţionarul perfect!

— Doamne, dar eşti chiar proastă!

— Nu-ţi dai seama că Tricia a fost înnebunită de frică? se răsti fata la el. Înainte ca tatăl ei să dispară, avea toane, era înspăimântată. Apoi a plecat, pur şi simplu! N-a pus geană pe geană în noaptea dinaintea plecării! Nu-ţi spun nimic toate astea?

— Era speriată acum două zile, când ai văzut-o?

— Cară-te, tâmpitule!

Amândoi ajunseseră la capătul răbdării. Numai vântul, şuierând mai puternic în jurul clădirii, sugera că ar mai exista şi altceva în afara cuptorului din cămăruţa strâmtă. Expresia fetei era implacabilă.

Hyde se ridică, apoi se îndreptă brusc spre ea, acoperindu-i gura cu o mână şi apucând-o de încheieturi cu cealaltă.

— Cred că ştii ce urmează acum, drăguţă. Ţi-ai imaginat, ai vorbit chiar deseori despre asta. Eu sunt deasupra oricărei bănuieli, dragă. Va părea un accident.

Îi simţi saliva în palmă; transpirase şi ochii i se albiseră de

groază.

— Tot ce ţi-ai închipuit vreodată despre noi, porcii, e adevărat. Acum eşti pe cale să simţi pe pielea ta!

Apoi îi dădu drumul, se îndepărtă şi se aşeză. Fata se şterse la gură şi-şi frecă încheieturile. Când îşi recăpătă vocea, începu să-l blesteme.

— Îmi pare rău, spuse el. Mi-ai fi spus până la urmă. Ochii tăi regretau deja bravada de mai devreme. (Vocea lui era calmă, indiferentă, lipsită de emoţie.) Ştim amândoi că-i aşa. Tricia ar vorbi şi mai repede, chiar dacă e vorba de tatăl ei.

— Pentru numele lui Dumnezeu..., exclamă fata, dar nu părea să mai aibă ceva de adăugat.

— Da. Ai dreptate şi de data asta. A fost aici, nu-i aşa?

— A fost pe dracu'!

Şi el ştiu, cu o senzaţie de secătuire, că era adevărat. Fata părea rănită şi frustrată. Ar fi ajutat-o, ar fi minţit, ar fi ascuns-o pe Tricia, i-ar fi dat banii ei, i-ar fi înfruntat pe „porci", ar fi făcut orice! Dar Tricia Quin nici măcar nu încercase să-i ceară ceva! Lui Hyde îi era milă de ea. Energia nefolosită şi emoţiile o învăluiau pe Sara Morrison, fiindu-i balast într-o călătorie fără ţintă.

— Îmi pare rău. Spune-mi atunci, unde ar putea fi? Adăugă, mânat de un impuls: Mama ei mi-a spus că se ţinea după o formaţie rock, acum două veri – marihuana, sex, tot tacâmul. Ştii ceva despre asta?

— Erau dinozaurii de colo, preciză ea, aruncând o privire spre grupul Two Tone ai cărui membri se strâmbau la ea de pe perete.

— Ei? întrebă el, ridicându-şi privirea.

Fata râdea.

— Îţi aminteşti de o formaţie care se numea Heat of the Day?

— Da, îmi plăceau.

— Eşti destul de bătrân.

Fata devenise brusc alta, parţial reprezentată de posterele de pe pereţi şi de casetele de pe una din noptiere, aflate lângă un radio uriaş, cu căşti. Ea devenise acum o pasionată a muzicii pop, iar el, un individ cu gusturi demodate. Hyde se întrebă cât o va ţine starea de şoc. Pista părea mai promiţătoare decât altele, dar nu pentru multă vreme. Evident, ea nu va reuşi să se

amăgească în privinţa ameninţării pe care el o reprezenta.

— Credeam că s-au despărţit.

— Da. Se vede că nu prea citeşti *Melody Maker*.

— Şi nici *Rolling Stone*. Ce vrei, vârsta!

Tonul lui o invita să zâmbească, dar ea nu răspunse. Acum nu-l mai privea, ci-şi fixa mâinile din poală. Părea drogată, sau poate numai medita.

— S-au adunat din nou, pentru un turneu. Mi-aduc aminte că vestea a interesat-o pe Tricia.

— Cum a intrat în relaţii cu ei, la început?

— Vocalistul, John Alletson, a fost coleg de şcoală cu fratele ei, cel care a emigrat în Canada.

— E vreo şansă să se fi dus la ei, să mai fie încă în legătură cu ei?

Faţa Sarei deveni impenetrabilă, sub o mască de viclenie:

— N-am de unde să ştiu, spuse ea, şi Hyde simţi că discuţia lor ajunsese la final.

Doar câteva minute în plus, şi totul s-ar fi transformat într-un caz de brutalitate poliţienească, abuz în serviciu, cu riscul de a fi dat în judecată. Se ridică şi fata tresări.

— Mulţumesc, spuse el. Cu bine.

Închise uşa cu grijă. Foamea îi rodea stomacul şi simţea un vag entuziasm. Supergrupul rock? Prieten cu fratele ei? Poate că fata ştia că e urmărită pas cu pas şi se dusese acolo unde ştia că era oricând binevenită şi unde nimeni n-ar fi căutat-o, printre claviaturile electronice, chitarele stridente şi tobele asurzitoare, isteria şi zgomotul, şi drogurile de canabis – printre tineri. În acel mediu şi-ar fi recunoscut cu uşurinţă duşmanii, din oricare parte ar fi fost ei.

Şi dacă totuşi…

Plictiseala, furia şi chiar teama făceau ca starea de alertă să fie şi mai acută. De-a lungul vizitei sale de o oră, Aubrey se simţi reacţionând surprinzător de violent la ceea ce vedea şi auzea despre operaţiunea „Chessboard Counter”. Abordarea subiectului privind aventurarea submarinului *Proteus* către Tanafjord se dovedi a fi punctul sensibil, picătura care umplu paharul şi-l făcu să-şi iasă din fire. Se gândi că, probabil, ceea ce îl înfuriase atât de tare fusese tocmai modul blazat, plin de încredere şi rezervat, în care-i fusese prezentată operaţiunea de

urmărire a submarinului sovietic avariat. Dar chipul lui Quin şi angoasele legate de el, cât şi senzaţia acută a unei posibile capcane contribuiau şi mai mult la a-l face să-şi piardă răbdarea. Clark, la rândul lui, părea că aşteaptă din partea lui Aubrey un semn, o mişcare decisivă, care să influenţeze desfăşurarea lucrurilor.

Şi, pe deasupra, mai erau şi indivizii cu mişcări line, aproape mecanice, din încăpere, aerul conspirativ al ofiţerilor în misiune, atmosfera de hangar steril şi propria sa senzaţie că este privit, în cel mai fericit caz, ca un intrus. Nu mai putea să tacă sau să se mulţumească cu scurte surâsuri de circumstanţă sau cu întrebări inofensive. Scuza că se concentrase să facă lumină în cazul Quin era acum şubredă, chiar inacceptabilă. Chiar şi aşa, vehemenţa cu care vorbi, observată de el însuşi, de Pyott şi de ceilalţi, îl surprinse.

— Giles, ce speri să câştigi din această acţiune de urmărire? se răsti el, arătând în silă cu mâna spre uriaşul panou-hartă.

— Kenneth, aici e în joc propria noastră securitate în flancul nordic, răspunse Pyott, surprins, cu nările îngustate ca nişte fante şi vârful nasului albit de furia cu care reacţionase la tonul lui Aubrey. Chiar nu-ţi dai seama?

— E un punct de vedere.

— Kenneth, nu eşti un expert…

— Nu. Cât despre semnalul S.O.S., nu aveţi nici o îndoială privind autenticitatea lui?

— Nu, Doamne fereşte!

— Nici dumneata, căpitane Clark?

— Nu chiar. Numai că nu cred că problema e atât de importantă, încât să merite să riscăm sistemul „Leopard”.

Privi în sus, la roiul de lumini de pe hartă. Păreau să graviteze în jurul unui centru, acolo unde săgeata clipitoare a indicatorului luminos mânuit de Pyott indicase poziţia lui *Proteus*.

— Aha. Acum, prima mea reacţie, ţinând cont de experienţa meseriei mele, ar fi să suspectez semnalul S.O.S. Voi avea nevoie de dovada că a fost autentic.

— Am identificat submarinul în cauză, explică brusc comandorul. Am verificat de trei ori. Nu cred că există vreo îndoială în privinţa asta.

Privi spre Pyott, ca şi cum i-ar fi cerut sprijinul, şi-l primi sub

forma unei mişcări din cap, pline de emfază.

Aubrey simţea din plin împotrivirea celor doi ofiţeri. Ei reprezentau un pol opus de interese. Şi, pe deasupra, erau într-un fel legitimizaţi de uniformele lor.

— Înţeleg. Şi, totuşi, eu cu asta aş începe.

— Şi care ar fi, mă rog, obiectul unei păcăleli atât de bine puse la punct? aproape că silabisi Pyott.

— „Leopard”.

— Ferească Dumnezeu! Sper că nu vorbeşti serios…?

— Ce părere ai despre rechemarea lui *Proteus* până ce tipul ăsta, Quin, va fi găsit?

— Ar fi un nonsens!

— Cele două probleme n-au nici o legătură una cu cealaltă, Kenneth.

— Bună idee.

— Aşa. Ai susţine o asemenea măsură, căpitane Clark?

— Da.

Pyott tresări ca scuturat de crampe de indigestie, în timp ce comandorul arăta ca şi cum ar fi fost trădat.

— Cred cu adevărat că e periculos să riscăm sistemul „Leopard”, până nu-l vedem pe Quin la loc sigur.

— Ai afirmat asta acum câteva săptămâni, Kenneth. Încearcă şi altceva!

— Giles, KGB-ul e atât de interesat de Quin, încât a început să ucidă. E oare necesar să insist asupra importanţei lui sau a invenţiei sale? (Aubrey arătase spre hartă, apoi spre restul încăperii şi ocupanţii ei.) Cine altcineva se mai ocupă de acest semnal S.O.S.?

— E treaba noastră.

— Ceea ce faceţi aici e important, chiar dacă consider că v-aţi pripit. Dar, Giles, ce crezi că ai putea câştiga din această aventură?

Aubrey văzu răspunsul în ochii lui Pyott înainte ca acesta să vorbească.

— Kenneth, am permisiunea să te informez, şi pe dumneata de asemenea, căpitane Clark, că „aventura”, cum ai numit-o, are în cel mai înalt grad un caracter de securitate.

— Pentru un semnal S.O.S.?

— Pentru misiunea lui *Proteus*, preciză Pyott, grăbit şi sever.

Aubrey bănui natura misiunii şi fii şocat. Era exact ceea ce

se aşteptase să audă, dacă l-ar fi zgândărit suficient pe Pyott, şi în acelaşi timp ceea ce-şi dorea din toată inima să nu fi auzit.

— Misiunea a fost numită codificat…

— Giles, vrei să spui că nu e decât un alt test pe mare, extrem de data asta, pentru sistemul „Leopard”?

— De ce nu? recunoscu Pyott, puţin dezumflat.

— Ce dracu’…?

— Scuzaţi-mă, căpitane Clark, Giles, vreţi să spuneţi că s-a aprobat deplasarea lui *Proteus* aproape în interiorul apelor teritoriale sovietice, numai pentru a demonstra eficacitatea sistemului său antisonar?

— Exact.

— Doamne, Giles, dar e o aiureală! Vă jucaţi! Aţi pus echipamentul, submarinul şi viaţa echipajului în joc, doar pentru a câştiga puncte suplimentare la examen? E un nonsens, ba mai mult, un nonsens periculos!

Privi chipul lui Pyott, care se colorase de mânie, apoi pe al comandorului. Aceeaşi încredere nestrămutată!

— Care e timpul estimat până la sosirea lui *Proteus* în Tanafjord?

Pyott zâmbi subţire.

— Nu văd nimic rău în a-ţi răspunde, Kenneth. Făcând abstracţie de schimbările de curs şi viteză, estimăm între şaisprezece şi optsprezece ore. Mâine dimineaţă, devreme.

— Giles, ce suport logistic aveţi de la norvegieni?

— Din fericire, s-au retras.

— Supravegherea aeriană?

— Avem nişte confirmări, în infraroşu, desigur. Am localizat, cu alte cuvinte, submarinul sovietic.

— Asta-i doar o scuză, nu-i aşa, Giles?

Pyott dădu din umeri, expansiv; autocompătimirea şi frustrarea răzbăteau clar din gesturile sale.

— Este un exerciţiu important, crucial, al NATO. Un test de mare, după cum am spus. Nu poate fi numit „scuză”!

Aubrey tăcu pentru o clipă, apoi rosti calm şi distinct:

— Giles… Giles, îmi pare teribil de rău, dar trebuie să iau măsuri.

Îşi simţi gâtul uscat şi tuşi pentru a-şi drege glasul înainte de a continua:

— Tot ce am văzut astăzi şi toate instinctele mele îmi spun

să acţionez. (La rândul său, dădu din umeri, un gest mult mai modest, mai puţin spectaculos.) Nu există nici un motiv întemeiat pentru această misiune, care depăşeşte riscurile inerente pentru echipaj, pentru vas şi pentru problema de securitate. Nu am de ales.

— Nu vei obţine niciodată autoritatea de a trece peste STRATAN, Ministerul Apărării şi NATO.

— Nici nu am nevoie. Această misiune de spionaj este pe punctul de a evolua periculos. De aceea, va trebui să invoc un ordin ETNA. Voi cere ministrului de Externe să declare misiunea lui *Proteus* o operaţiune a Serviciului de Spionaj, după care o voi anula şi voi rechema submarinul.

Pyott tremura aproape vizibil, de furie. Când Aubrey termină de vorbit, liniştea din încăperea uriaşă apăsa asupra grupului strâns în jurul hărţii; tăcerea se lovea de ei ca valurile.

— Să te ia naiba, Aubrey! spuse în cele din urmă Pyott. Mă voi împotrivi din răsputeri.

Aubrey îl privi pentru o clipă. Nu era nimic conciliant de spus, nici un paleativ, chiar dacă ar fi vrut. El spuse:

— Nu va dura prea mult. Sper să mă întorc mai târziu în după-amiaza asta cu împuternicirea necesară – împuternicirea de a opri această joacă de şcolari!

4
CERCUL SE STRÂNGE

— Kenneth, sunt la ministru acum.

— Da, Richard.

Cunningham îl sunase pe o linie protejată, ditect de la Ministerul de Externe.

— Cererea ta pentru statut special – ordinul ETNA…

Aubrey se înfioră la ezitarea lui Cuningham. „C” trebuie să fi vorbit cu unul dintre secretarii de stat şi, fără îndoială, direct cu ministrul, după prânz. Ca subsecretar permanent, directorul Serviciului de Spionaj putea solicita o astfel de întrevedere

directă. Ca şi Aubrey, de altfel, a cărui funcţie civilă era cea de secretar general adjunct. Totuşi, Cunningham hotărâse să prezinte el însuşi, şi singur, cazul lui Aubrey. Se părea că nu reuşise să-i convingă pe politicieni.

— Da, Richard? repetă Aubrey.

— Ministrul a aprobat cererea dumitale. Amiralitatea a fost informată asupra hotărârii. Operaţiunea „Chessboard Counter" este, începând de la ora trei şi un sfert după-amiază, o operaţiune a Serviciului de Spionaj.

Oftatul de uşurare al lui Aubrey se auzi până la Cunningham.

— Mulţumesc, Richard, spuse el. (Ar fi vrut să ştie mai multe, neplăcându-i faptul că fusese ţinut în aşteptarea evenimentelor.) Sunt sigur că ai fost foarte convingător.

— Cred că ar fi mai bine să spunem că am prins momentul oportun, sublinie Cunningham.

Aubrey pricepu. Ministrul, din motive personale, descoperise şi folosise un mijloc de a-şi impune autoritatea asupra altui minister.

— Împuternicirea te aşteaptă aici. Ţi-aş sugera să vii încoace imediat.

Aflaseră, şi-i purtau pică. Toată lumea şi fiecare în parte din membrii echipei „Chessboard Counter", cu excepţia lui Ethan Clark, întâmpinară intrarea sa în camera subterană cu tăcere şi ostilitate făţişă. Un grup era adunat strâns în jurul hărţii. Pyott şi comandorul erau lângă biroul acestuia din urmă, stând ca şi cum ar fi pozat pentru un portret oficial, care-şi recâştigase claritatea şi culoarea de sub uleiul ancestral. Operatorii de comunicaţii şi cei de la computere stăteau cu spatele spre el, nu atât pentru că ar fi fost foarte ocupaţi, ci mai mult într-o atitudine solidară de sfidare.

Aubrey se îndreptă imediat spre birou, dezbrăcându-şi paltonul închis la culoare şi scoţându-şi pălăria. Îşi aminti că el era „intrusul", şi ideea îl amuză mai degrabă, în loc să-l supere.

— Domnilor, îmi pare rău.

— N-avem de gând să ne supunem aşa, pur şi simplu, începu Pyott, fluturând împuternicirea scrisă a lui Aubrey, dar Aubrey ridică mâna.

Cu coada ochiului îl putea vedea pe Clark, care se îndrepta spre ei, triumfător.

— Regret, domnilor, dar timpul discuţiilor a trecut. Îmi pare rău că v-am uzurpat autoritatea, dar operaţiunea „Chessboard Counter” e acum în responsabilitatea mea. Şi sper că veţi coopera.

Vocea îi era impregnată de interogaţie. În mod paradoxal, comandorul părea mult mai puţin recalcitrant decât Pyott. Soldatul din el ieşise la suprafaţă. Clark se oprise la câţiva paşi mai încolo.

— Prea bine, Aubrey, vom coopera. Răul pe care l-ai făcut astăzi securităţii NATO şi bunelor relaţii între diversele servicii de informaţii e ceva ce se va vedea doar în timp. (Se opri, cu buzele tremurând.) Voi avea grijă să fiu sigur că această problemă va fi investigată complet şi adecvat.

— Nici nu mă aştept la altceva, Giles. Asta când îi va veni rândul.

Aubrey zâmbi, provocator şi trist în acelaşi timp. Apoi se întoarse spre Clark:

— Căpitane Clark, primul lucru pe care-l avem de făcut – vocea lui îl invita pe american în dezbatere, împreună cu el şi cei doi ofiţeri superiori – este să-l rechemăm pe *Proteus*.

— Mă tem că asta nu se poate, spuse comandorul, fără menajamente.

Aubrey îşi dădu seama că greşise. Faţa lui Pyott şi a comandorului, controlate şi liniştite, nu exprimau nici un resentiment, ci mai degrabă acea expresie ermetică, secretă, a jucătorilor de cărţi. Nu se considerau învinşi.

— De ce, mă rog? întrebă Aubrey glacial.

— *Proteus* păstrează cea mai strictă tăcere radio până la îndeplinirea misiunii şi se îndreaptă spre o poziţie în afara Capului Nord. Numai după aceea va transmite şi va putea să recepţioneze.

— Îmi pare rău, Kenneth, adăugă Pyott. Am omis să-ţi spun asta mai devreme. Este foarte adevărat ce spune comandorul, nu există nici o posibilitate de comunicare între noi şi *Proteus*.

Aubrey se înfuriase în sinea lui, dar faţa îi era de un calm glacial.

— Înţeleg, spuse el. E chiar imposibil?

— Nu chiar, spuse Clark încet, pe deasupra umărului lui Aubrey.

Bătrânul se întoarse şi privi în sus spre american. Radia de

mulţumire, de satisfacţia că cei doi ofiţeri britanici fuseseră contrazişi. Clark îşi dădea pe faţă opoziţia sa personală.

— Continuă, insistă Aubrey.

— *Proteus* are perioade de ascultare predeterminate. Poate fi contactat atunci, cu o baliză hidrofonică.

— Adică aruncată din avion?

— Da. De unul dintre aparatele voastre Nimrod. O transmisiune cu baleiere continuă a frecvenţei, cu cod de maximă prioritate. Un cod de unică utilizare, imposibil de descifrat. Doar să-i spuneţi lui *Proteus* să iasă dracului de acolo!

Comandorul părea dezarmat. Pyott era înfuriat la culme, dar tăcea.

— Vreau să văd care e stadiul jocului, spuse Aubrey cu frenezie, ca şi cum ar fi primit o moştenire şi ar fi aşteptat să fie condus să vadă proprietatea. Vino, Ethan. Giles?

Pyott dădu din umeri şi-i urmă. Grupul de tineri ofiţeri din jurul uriaşului panou-hartă se dispersă puţin. Simţeau că Aubrey câştigase. Fuseseră trădaţi de american, care deschisese portiţa secretă. Fuseseră păcăliţi – inamicul era printre ei.

Aubrey privi spre hartă, apoi se întoarse spre Clark şi Pyott:

— Ei bine, unde e?

— Cam pe aici.

Clark arătă spre săgeata indicatorului luminos. Punctul luminos era înconjurat de un roi de luminiţe, strălucind ca meteoriţii în cădere.

— Luminile acelea sunt toate vase sovietice, dacă înţeleg bine? întrebă Aubrey cu voce scăzută.

— Aşa e.

— Explicaţi-mi.

În timp ce Clark vorbea, săgeata poposi pe fiecare din luminiţe.

— Aceste poziţii n-au mai fost actualizate de acum trei ore – mai avem o oră de aşteptat până ce satelitul se va ridica deasupra orizontului şi vom putea intercepta imaginea următoare. Acesta este transportorul *Kiev*, mândria flotei. A schimbat cursul de trei ori, ultima dată de aici până aici… Către sud. Iniţial, se îndrepta spre vest. Acestea două sunt distrugătoare de tip „Kashin”, au plecat ieri din Pecenga. Cele trei sunt vase tip „Elint”, probabil nave-spion mascate ca traulere, dar nu sunt cu flota de pescuit. Au schimbat cursul, de

aici până aici. Spre sud şi est... Acesta, cel puţin după o fotografie de ieri, foarte slabă, luată din satelit, e vasul de salvare *Karpatî*. A părăsit Murmansk-ul acum două zile. N-aş putea spune de ce se află în zonă. E posibil nici să nu fie *Karpatî*, ar putea fi alt vas „Elint", dar unul mare. Şi aici sunt submarinele... Submarine de vânătoare şi distrugere, fără excepţie.

Săgeata indica acum, una după alta, petele luminoase.

— Mulţumesc, căpitane Clark.

Aubrey se întoarse spre Pyott şi comandor, care li se alăturase între timp. În spatele lor, ofiţerii mai tineri formau un buchet de suporteri tăcuţi.

— Să fie de vină oare doar faptul că sunt un civil amărât, pentru că aceste dispozitive navale sovietice mă înspăimântă, că mă duc spre o concluzie, singura?

Se opri, dar nu se auzi nici un răspuns. El continuă:

— Domnilor, mie mi se pare evident faptul că sovieticii au presupus, dacă nu mai mult, că *Proteus* e în zonă şi că se îndreaptă spre Tanafjord. Această activitate nu se desfăşoară în scopul salvării submarinului eşuat. Nu-mi propun să ghicesc ce se urmăreşte cu adevărat. Dacă se întâmplă ceva cu *Proteus*, eu sunt cel care are această responsabilitate acum. Dacă pot să-i previn, nu se va întâmpla nimic în continuare. Clark, vino cu mine. Se pare că avem nevoie de ajutorul şefului forţelor aeriene. Domnule comandor, o linie telefonică sigură, vă rog.

— Mulţumescu-ţi ţie, Doamne, şopti Clark.

Aubrey se întoarse spre el.

— Ethan, s-ar putea să fie deja prea târziu. Din ce mi-ai arătat, problema depinde doar de stabilirea timpului exact. *Proteus* se îndreaptă – a intrat – spre o capcană. Roagă-te ca timpul prezent să se mai aplice încă.

Avea un TR7 galben strălucitor. Era o maşină uşor de urmărit şi cei doi bărbaţi într-un Ford Granada se ţinuseră de el ca scaiul, de la Edgbaston, prin centrul Birmingham-ului, în pofida traficului aglomerat de după-amiază, şi mai departe pe autostrada M6. Oprindu-se în uşa cafenelei de lângă colegiu, cu revista *Melody Maker* împăturită sub braţ şi ducându-şi cealaltă mână la gură, pentru a-şi opri o răbufnire de gaze, semn al

indigestiei provocate de sos şi de cartofii prăjiţi, văzuse maşina parcată de cealaltă parte a străzii. Aceasta se întoarse pe loc şi-l urmă. De atunci, o văzuse permanent în oglindă şi ei nu-l pierduseră niciodată din vedere.

De aceea se întorsese pe propriile urme, cale de vreo opt mile înapoi spre Birmingham. Indicatoarele anunţau următorul service. Semnaliză şi ieşi din autostradă, urcând panta spre parcare. Ieşi din maşină fără să se uite la Granada care trase într-un loc liber, la douăzeci de metri de el, şi intră în foaierul clădirii. Se furişă în toaletă, o traversă şi ieşi pe a doua uşă, îndreptându-se din nou spre parcare, pe partea laterală a clădirii. Se apropie încet de colţ, privind pe după el. Unul dintre cei doi bărbaţi stătea lângă maşină, celălalt se făcuse nevăzut. Probabil că-l urmase pe Hyde în service.

Hyde aştepta nerăbdător. Dacă cel de-al doilea nu-l urmase imediat, va trebui să se întoarcă la toaletă şi să încerce să scape de ei mai târziu. Nerăbdarea îl chinuia ca o durere de dinţi. Bărbatul de lângă maşină fuma şi-şi lovea uşor dinţii cu degetul mare al mâinii cu care ţinea ţigara. „Haide, haide o dată…”

Bărbatul îşi mângâie burta voluminoasă, care i se revărsa peste curea. Ezită, apoi se îndreptă spre magazinul din faţa clădirii, mişcându-se cu o încetineală enervantă şi ieşind din câmpul vizual al lui Hyde.

Hyde o luă la fugă. Ajunse la TR7, deschise uşa şi se aruncă pe bancheta joasă. Lăsase cheile în contact. Porni motorul şi ieşi scrâşnind, cu spatele, din locul său de parcare, năpustindu-se spre ieşire. Văzu pentru o clipă în oglinda laterală chipul grăsanului, care alerga, apoi pe celălalt ţâşnind din clădire în spatele lui şi strigând ceva. Coborâse deja panta şi pătrunsese pe aleea de acces. Ţâşni prin faţa unui camion greu şi călcă pedala de acceleraţie. Următoarea ieşire de pe autostradă era la două mile în faţă. Va scăpa de ei acolo, apoi se va întoarce spre adevărata sa destinaţie. Vitezometrul indica nouăzeci de mile pe oră. Încă respira greu, dar rânjea.

Hyde intră cu maşina în parcarea cea mai apropiată de sala 5 a Centrului Naţional de Expoziţii. Fântâna arteziană din mijlocul lacului artificial din faţa complexului hotelier părea rece şi îngheţată, ca o tufă de iarbă uscată. Îi luase aproape o oră să parcurgă înapoi cele aproape douăsprezece mile până la Centrul

Naţional de Expoziţii. Nu fusese urmărit prin suburbiile din Coventry, cel puţin de la aeroport încoace. Era posibil – doar posibil – ca ei să fi presupus că se îndreaptă spre est, către autostrada M1.

Peste tot erau steaguri cu slogane. Se formase deja o coadă la bilete. Se vedeau sacii de dormit, blugii, ca o uniformă sau zeghe, jachetele de camuflaj împodobite cu insigne, pletele demodate purtate de mulţi. Concertul formaţiei Heat of the Day era anunţat să înceapă la ora opt. Acum era aproape ora cinci. Camioanele lui Edwin Shirley descărcau deja aparatura de sunet şi lumini. În jur, poliţişti.

Hyde îşi arătă legitimaţia de la Poliţia Judiciară şi i se permise să treacă prin cordon. O recunoscu imediat pe Mary-Grăsana, una dintre însoţitoarele de turneu cu cea mai mare publicitate. Multe feţe îi erau cunoscute, aproape familiare, din documentarele de televiziune de pe vremea când Heat of the Day erau în vogă. Se întorseseră ca discipolii rătăciţi.

— Scuză-mă…

— Cară-te! răspunse grăsana.

— Poliţia, dragă.

Flutură cu lehamite legitimaţia.

— Nu face nimeni pe nebunul aici.

— Nu mă interesează asta. Formaţia e aici?

— Peste două ore. Vrei un autograf?

Se uită la doi membri ai echipei de instalare, care cărau o oglindă uriaşă, şi ţipă:

— Pentru Dumnezeu, n-aţi terminat încă cu oglinzile?

— Nu vreau nici un autograf. Spune-mi, Tricia Quin e cu ei?

Văzu o uşoară tresărire la colţul gurii fetei, ca şi cum ar fi înţepat-o o viespe, apoi aceasta îşi recăpătă expresia neprietenoasă.

— Cine?

— Tricia Quin. A fost cu voi în turneul din Europa acum doi ani. Fratele ei îl cunoştea pe Jon.

— Ah, da, îmi amintesc. Nu, n-am văzut-o. Nu e chiar totul ca înainte, înţelegi?

— Îmi închipui. Deci nu e cu ei.

Grăsana scutură din cap. Sânii îi pendulau, distorsionând inscripţia de pe tricou, care o proclama studentă a Universităţii California.

— Mă mai învârtesc pe aici, poate adun câteva autografe.

— Sau câţiva „fumători”…

— Cine ştie, Mary-Grăsana, cine ştie…

Fetei îi făcea plăcere să-şi audă numele, ca o restituire a unui trecut de semi-celebritate.

— Ţine chestia aia în buzunar, nu în dinţi. Pa.

Fata privi după el, încruntată.

Dacă nu se înşela – nu, sigur nu – Tricia Quin era cu formaţia. Două ore însă… era insuportabil de mult.

Mesajul în cod unic era lung, până şi transpunerea acestuia în clar de către computer părea să ia mult mai mult timp ca de obicei. Cu toate acestea, când Petrunin, rezidentul KGB, văzu textul în clar, iritarea luă imediat locul nerăbdării. Se simţea stânjenit de instrucţiunile primite de la central din Moscova şi în acelaşi timp ar fi vrut din toată inima să nu se supună acelor ordine.

Părăsi camera cifrului din subsolul ambasadei şi luă liftul spre biroul său. „Cu orice preţ, imediat. Fata.” Era umilitor că un asemenea test de competenţă şi loialitate avea ca obiect o fetişcană care nu părea în stare să se maturizeze. Şi era enervant faptul că ofiţeri superiori eminenţi, ca directorul general al Biroului 2 al KGB, se pretau la o întrecere vulgară, numai de dragul gloriei, cu Flota Armatei Roşii, pentru a vedea cine reuşeşte primul să obţină sistemul „Leopard” pentru Uniunea Sovietică. Toţi acei bătrâni erau de aceeaşi teapă, aparţineau aceleiaşi ere. „Dolohov pare să fie convins că submarinul va cădea în capcană. Aveţi foarte puţin timp la dispoziţie.” Fata, fata…

Intră şi încuie uşa biroului, aruncând caseta cu documente secrete pe unul dintre fotolii. Îşi înfundă mâinile în buzunare şi se opri în faţa ferestrei. Norii treceau foarte jos, împinşi pe cer de rafale puternice. Arborii se îndoiau sub bătaia vântului.

Să-i ia naiba pe fraierii aceia din Birmingham, care l-au pierdut pe Hyde! Mai bine zis, l-au lăsat pe Hyde să scape de ei. Hyde era cheia, chiar mai mult decât fata. Şi avea o mişcare înainte spre Quin, iar aceasta era încă o cauză a furiei pe care i-o produsese inechitatea ordinului pe care-l primise. Hyde trebuie să ştie ceva, trebuie să fi descoperit vreun indiciu în anturajul fetei, altfel nu s-ar fi obosit să-şi scuture coada.

Ce ştia oare?

Studenta, mama? Şi una, şi alta? Vreo idee care-i venise în timp ce pleca din Birmingham? Tamas Petrunin rânji. Era imposibil de aflat. Interesant însă pentru speculaţii. Era ceea ce îi plăcea cel mai mult. Deducţiile. Îşi frecă mâinile şi se întoarse cu spatele la fereastră, unde vântul zgâlţâia uşor geamurile duble. Birmingham… Nu putea trimite pe nimeni s-o viziteze pe tânăra Morrison, nici pe mamă. Şi prea curând nici după Hyde… Poate că nici nu era necesar.

Birmingham. Oare când observase maşina urmăritoare? Petrunin deschise teancul de ziare de pe birou. De obicei, ar fi fost trimise jos, la personalul inferior, pentru analiză, dar lui Petrunin îi plăcea să arunce deseori o privire prin ziarele de provincie, pentru a găsi semne ale activităţii KGB-ului, actuale sau potenţiale. *Birmingham Post*. Un ziar mai degrabă plicticos, neinteresant. Îi răsfoi paginile. Nimic. *Evening Mail*. Nimic. Probabil că Hyde nu spera s-o găsească pe fată la un meci de fotbal.

Atunci, unde? Unde s-ar aştepta el s-o găsească pe fată? „Închipuie-ţi că eşti Hyde”, îşi spuse el. Discuţia cu mama şi cu prietena, apoi dintr-o dată apare ceva de care să se agaţe, o şansă de a o găsi pe fată. Şi nevoia de a scăpa de supravegherea pe care o descoperise – fraierii…

Unde? Se întoarse la ziare. Acum, fata… Ce ştia el despre ea? Traversă cu paşi rapizi, precipitaţi, către un dulap mare cu dosare aflat pe peretele opus al biroului, îmbrăcat în lemn, astfel încât funcţionalitatea sa să nu distoneze cu restul camerei. Deschise un sertar şi scoase dosarul despre fiica lui Quin. Un dosar subţire, cenuşiu. Se întoarse cu el la birou, aruncând majoritatea ziarelor pe covor, lăsând deschise cele două cotidiane din Birmingham. Unde s-ar fi aşteptat Hyde s-o întâlnească pe fată?

Deplasări în Birmingham: parcurgea rubricile din dosar. Cluburi, baruri, cinematografe, una sau două expoziţii, concerte, vizite la mama ei. Lipsit de interes.

Activităţi sociale: cluburi, cinematografe, baruri.

Comportament sexual: Petrunin parcurse rubrica respectivă. În ultimii doi ani, una sau două relaţii ocazionale, de scurtă durată, la colegiu, o foarte scurtă idilă cu unul dintre profesorii ei, apoi un profesor pe care-l cunoscuse când era în practica

pedagogică. Hyde îi pusese pe detectivii din Birmingham să chestioneze toate aceste persoane. Nici unul n-o văzuse de curând. Când termina o poveste de amor, nu se întorcea niciodată la „locul crimei”. Petrunin savură metafora, apoi îl înfurie adevărul pe care-l conţinea. Era adevărat că fata nu se întoarce niciodată… Alletson? Ah, da, cântăreţul pop. Marea dragoste, călătoriile cu grupul pop dintr-un loc în altul. După toate datele, părinţii ei fuseseră îngrijoraţi de povestea asta. Droguri uşoare, promiscuitate. Un coşmar pentru cei din Sutton Coldfield. Din nou, Petrunin rânji. Până şi Alletson eşuase în a face o impresie durabilă asupra fetei. Ce păcat…

Profil psihologic: „Un exemplu instructiv pentru toată lumea”, îşi spuse el. Îl parcurse în grabă. O cunoştea deja pe fată, atât cât putea fi cunoscută „la a doua mână”, şi chiar dacă educaţia şi trecutul ei îl determinau să-i acorde circumstanţe atenuante (îmbrăţişase atât de uşor miturile occidental şi sovietic despre tineretul modern şi societăţile democratice), era convins că nu era nimic în acea caracterizare care să explice de ce Hyde dispăruse cu maşinuţa lui galbenă.

Aruncă dosarul înapoi pe birou. Îl ştia aproape pe de rost, şi-ar fi făcut iluzii deşarte dacă şi-ar fi închipuit că răspunsul va izvorî din foile subţiri ale acestuia. Dacă ar fi fost propria sa fiică (cum ar fi putut fi, cel puţin ca vârstă), n-ar fi ştiut nimic despre anturajul ei. Ca spion KGB, era dificil să-şi închipuie ce anume exact era în capul ei. Mintea lui Hyde era mult mai asemănătoare cu a lui însuşi.

Unde?

Ziarele. Puse dosarul deoparte. Fotbal, filme, fabrici în grevă, o vizită regală anunţată peste câteva luni, obişnuitul rebus, preţuri…

Împături ziarul de dimineaţă şi-l puse deoparte, apoi se întoarse la ziarul ilustrat din seara precedentă. Regina frumuseţii zâmbind, fotbalişti cu braţele ridicate ca nişte gladiatori… Cinematografe, cluburi, discoteci, concerte.

Literele începură să-i fugă din faţa ochilor. Ştia că nu va găsi nimic. O fotografie cu lume stând la coadă, saci de dormit, veste de camuflaj, plete. Nu va găsi… Concert pop la Centrul Naţional de Expoziţii. Textul pentru fotografie: „Pe cine aşteptăm?”

Întoarse pagina, apoi şi pe următoarea, înainte să conştientizeze informaţia pe care nu se ostenise s-o citească şi

aceasta să-i facă inima s-o ia la trap şi mâinile să tremure. Mototoli paginile ziarului şi se întoarse la fotografie şi textul acesteia. Erau şi alte fotografii mai mici dedesubt, bineînţeles. Eroii de ieri. Heat of the Day. Alletson, iubitul fetei. Părul lung şi lins, trăsături aproape feminine. Concert diseară, la NEC, Birmingham.

Începu să râdă tare, felicitându-se. Hazardul, norocul, coincidenţele fericite, şansa nu-l tulburaseră niciodată. Nu făcuse altceva decât să se pună în calea lor. Hyde ajunsese aici în acelaşi mod. Ceva spus de tânăra Morrison, de mama fetei, sau ceea ce se întâmplase cu doi ani în urmă…

Indiferent dacă fata era sau nu acolo, Hyde va fi. Aceasta era o certitudine, poate singura. Caz în care Tamas Petrunin va fi de asemenea acolo. Se uită la ceas. Cinci şi jumătate. Calculă. Era şi timpul, dacă ar fi reuşit să iasă din centrul Londrei fără întârziere, către autostradă. La fix…

— Traficul acela de semnale e coordonat?

— Tovarăşe…, răspunse Serghei.

Tânărul aghiotant înghiţise o îmbucătură de pâine înainte de a-i răspunde lui Dolohov. Apoi, deoarece i se oprise în gât, o făcu să alunece cu nişte ceai. Un colţ al centrului de comandă al Biroului Operativ devenise o rezervaţie, separată de personalul obişnuit prin bariere invizibile: autoritatea, nervii, tensiunea. Adunaţi în jurul unei mese metalice, Dolohov, Serghei şi Ardeniev stăteau şi beau ceai şi mâncau pâine cu brânză. Mâncarea şi băutura cu care-i servea Dolohov aveau ceva spartan şi neîmbietor, ca şi cum s-ar fi aflat în misiune pe teren şi s-ar fi bazat pe raţiile de supravieţuire. Serghei începu treptat să înţeleagă modul febril, superficial, în care amiralul trata operaţiunea. Era un om bătrân. Îşi alesese această capturare a submarinului britanic drept un fel de cântec de lebădă al îndelungatei şi strălucitei sale cariere.

— Pentru orice eventualitate – îi explică Dolohov lui Ardeniev, tânărul dând din cap, într-un mod ce sugera şi îngrijorare, şi atenţie – în caz că vor primi vreun mesaj sau că vor intercepta semnalele noastre; vom părea că facem orice efort pentru a găsi şi salva submarinul nostru.

Zâmbi, gura deschizându-i-se ca un buzunar în pielea tăbăcită.

— Înţeleg, tovarăşe amiral, răspunse Ardeniev.

— Valeri, te-a impresionat echipamentul britanic?

Ardeniev nu răspunse imediat. Serghei simţi că acesta cântărea ce grad de linguşire trebuia să conţină răspunsul său.

— Foarte mult. Trebuie să punem mâna pe el, tovarăşe amiral.

— Bine, bine, dar ce zici de eficacitatea lui? Întrece aşteptările noastre, nu-i aşa?

— Da.

— Îşi va menţine cursul? întrebă, brusc, Dolohov.

— Cred că da, tovarăşe amiral. (Ardeniev păru surprins de întrebare, ca şi cum nu s-ar mai fi gândit la asta până acum.) Cred că da. Acum se supune unor ordine.

— Nu-i va descuraja activitatea noastră?

— Mă îndoiesc. Căpitanul lui *Proteus* ar putea avea dreptul să abandoneze, dar eu, pur şi simplu, nu cred c-o va face. Atâta vreme cât „Leopard” funcţionează, se va juca de-a şoarecele şi pisica.

— Exact aşa mi-am imaginat şi eu despre om şi situaţie. (Dolohov îşi privi ceasul.) Se pare că-şi menţine cursul şi viteza. Avem cinci ore, sau chiar mai puţin. Succes sau eşec.

Serghei putea să audă răsuflarea amiralului. Aproape că „înfuleca” aerul, ca şi cum atmosfera sterilă a camerei de comandă ar fi oferit şi altceva în afară de oxigen.

— Valeri, mai bine şterge-o la Pecenga, să te întâlneşti cu oamenii tăi.

Ardeniev se ridică imediat, ca un automat, electrizat de ordin. Serghei îşi dădu seama că nu făcea decât să sugereze o impresie de acţiune imediată, aşa cum s-ar fi aşteptat Dolohov.

— Uraţi-mi noroc, tovarăşe amiral.

Dolohov se ridică şi-l îmbrăţişă.

— Da, Valeri, îţi doresc noroc. Tu adu-mi numai submarinul britanic…

Îl prinsese din nou pe Ardeniev de braţe cu mâinile sale pătate de icter. Ardeniev simţi în îmbrăţişare disperarea şi bătrâneţea ce refuză să admită întunericul ce se apropie. Se simţi înduioşat în acelaşi timp. Simţea că el însuşi nu e altceva decât creaţia lui Dolohov. Mai târziu, va fi altfel, dar acum era neplăcut. I-ar fi plăcut să fie deja la bordul elicopterului, să-şi fi luat deja zborul spre Pecenga.

— Nu te va împiedica vremea rea?

Era un ordin, dar şi o şovăire.

— Nici dacă aş vrea.

— Raportează când ajungi, apoi aşteaptă-mi ordinul pentru transferul pe *Karpatî*.

— Bineînţeles, tovarăşe amiral.

După ce el ieşi din încăpere, Dolohov continuă să se uite lung la uşa care se închisese în urma lui. După cât era de concentrat, Serghei îşi dădu seama că bătrânul încerca să ignore vocea cuiva din echipa viceamiralului, care citea raportul despre starea vremii, primit de la un satelit meteorologic din zona Tanafjord. Cel puţin pentru Serghei, nu suna bine deloc.

Aproape imediat ce se ridică de pe pista principală a bazei RAF Kinloss din golful Moray din Scoţia, avionul de supraveghere Nimrod viră spre nord-est, ieşi din golf şi se pierdu în norii joşi. O flacără albastră în spatele aripilor, lumina roşie clipind sub burtă, cele două străluciri slabe la vârfurile aripilor, apoi nimic, cu excepţia norului rostogolindu-se peste apa rece şi cenuşie şi a ploii în rafale.

Durase mai puţin de două ore să fie autorizat un Nimrod să plece în căutarea lui *Proteus*, transportând, în afară de aparatura electronică antisubmarin, ordinul codificat care cerea submarinului să se întoarcă la bază cu viteza maximă. Era ora şase şi două minute după-amiaza.

Când sosiră, era aproape întuneric. Un microbuz luxos trase la una din intrările în sala 5, şi Hyde, stând lângă superintendentul în uniformă însărcinat cu paza şi ordinea la concertul rock, îi privi pe cei de la Heat of the Day cum coborau din maşină şi intrau prin uşa deschisă către cabinele lor. Aroganţă, automulţumire, opulenţă deghizată în blugi… Hyde avu aceste impresii chiar şi în timp ce studia figurile pe care nu le recunoştea: manageri de turneu, agenţi de publicitate, secretare. Fata nu fusese împreună cu Alletson şi prima reacţie, necontrolată, a lui Hyde, fu de puternică dezamăgire. După orele petrecute în parcare şi pe peroanele staţiei de metrou Birmingham International şi în interiorul şi în afara sălii 5, fără să fi văzut vreo urmă de KGB sau de Ford-ul Granada, dar

îngrijorându-se şi mai mult, avusese imediat o senzaţie de timp pierdut, de timp expirat. Şi, de asemenea, una de ridicol.

Dar ea era acolo. Purta blugi şi o geacă gonflată, închisă la culoare, prea mare pentru ea – oare era chiar ea? (în mod sigur, geaca era prea mare pentru cel care o purta) – ieşind din maşină fără să se oprească, mergând împreună apoi în faţa celorlalte două femei. Îi văzuse pentru o clipă ovalul alb al feţei, în timp ce ea privise în jur, apoi trecuse prin uşa luminată şi dispăruse.

— Era acolo? întrebă superintendentul.

Tonul nu era neprietenos, nici necooperant. Hyde fusese deosebit de respectuos şi politicos.

— Nu ştiu.

Simţi o strângere de inimă. Oare fusese ea? Totul fusese regizat, fără îndoială. Alletson se oprise, se lăsase recunoscut, atrăsese atenţia asupra sa. Aproape declarând că era singur, că nu era nici o fată.

— Aşa cred.

— Cea cu haina prea mare?

— Aşa cred.

— Bine. Mai bine du-te să afli. Vrei să-ţi dau pe unul dintre băieţii mei să te însoţească?

— Nu. Eu însumi sunt de ajuns ca s-o fac să intre în panică.

— Faci cum vrei.

— Mulţumesc pentru ajutor.

Hyde păşi pe pavaj, ocoli microbuzul şi-i arătă legitimaţia poliţistului aflat în post la intrare. Superintendentul fusese pus la curent cu statutul real al lui Hyde, dar nu era nevoie să mai afle şi altcineva.

— Unde sunt cabinele?

— Coborâţi pe coridor, apoi faceţi la stânga. Veţi vedea un alt tip îmbrăcat exact ca şi mine. Şi presa, gărzile de corp, suporterii. Imposibil de greşit.

— Nu e teritoriul tău aici, nu?

— Aş prefera să fiu la Villa, cu vagabonzii şi toate celelalte.

— Cântă acasă astă-seară, nu?

— Al naibii de adevărat.

— Păcat.

Hyde parcurse coridorul şi dădu colţul într-o îmbulzeală de reporteri şi cameramani, aşezaţi cu grijă în faţa uşilor închise ale

cabinelor. Heat of the Day revenise în „afaceri” şi interesul publicului trebuia stârnit şi ţinut în viaţă. Hyde îşi făcu loc prin aglomeraţie către poliţistul de la uşa uneia dintre cabine. Îşi flutură legitimaţia.

— În care dintre ele e Alletson?

— Cine?

— Tipul scund cu plete.

— A, acolo, răspunse poliţistul, arătând spre cealaltă uşă, în faţa căreia stăteau doi bărbaţi masivi, cu braţele încrucişate.

Hyde se întrebă pe cine păzeau ei de fapt. O secretară de presă sau de publicitate îi informa pe cameramani că li se va permite să filmeze chiar înainte ca grupul să urce pe scenă. Cuvintele ei fură primite cu un cor de proteste. Hyde îi arătă legitimaţia unuia dintre oamenii din paza grupului, care păru că se prăvăleşte peste el.

— Pe cine cauţi?

Întrebarea era greşită şi relevantă. Din nou, Hyde îşi simţi pieptul strâns de o presimţire. Fata era acolo, înăuntru.

— N-am venit după autograful lui.

— Atunci, ce vrei?

Nici unul dintre ei nu părea să ştie ce să facă.

— Doar o verificare de rutină. Şi vreau să vorbesc cu Jon despre ce va fi după concert. Despre plecare.

— Îl întreb.

— Nu te deranja. Vorbesc eu cu el.

Dădu să pună mâna pe clanţă. O mână uriaşă o strânse pe a lui, şi privi în sus, văzând faţa care căpătase o expresie agresivă, respingătoare, dar nesigură.

— Nu fi prost, spuse Hyde. Ar putea să iasă necaz mare, va fi o mare nenorocire.

Cei doi se priviră, apoi mâinile îi fură eliberate.

— Uşurel, ai înţeles?

— Uşurel, uşurel – „nu-l supăraţi pe artist”, nu-i aşa?

Hyde deschise uşa fără să bată. Fata se întoarse în fotoliu, speriată, nervoasă, conştientă dintr-o dată de ceea ce era el şi de ce se afla acolo. Alletson era întins pe un pat pliant, şi Whiteman, cel care cânta la claviaturi, mâzgălea cu un creion pe o foaie de portativ.

— Cine dracu’ eşti tu? întrebă el.

Vocea lui Alletson se dovedi a avea un ton mult mai nervos,

mai avizat.

— Trish, ce s-a întâmplat?

Fata se holba pur şi simplu la Hyde, care închidea uşa. Whiteman, văzând reacţiile şi neliniştea celor doi, adăugă:

— Cară-te, suntem ocupaţi! (Se holbă batjocoritor la legitimaţia lui.) Autografele mai târziu, rânji el.

— Domnişoara Quin, presupun? întrebă Hyde.

Fata nu spuse nimic. Faţa ei, totuşi, era o mărturisire. Alletson se ridică graţios şi se postă în faţa ei.

— Ce doreşti?

— Pe domnişoara.

Alletson luă legitimaţia, o studie, apoi o îndesă înapoi în mâna lui Hyde.

— Hărţuială? întrebă el.

— Nu e vorba de droguri sau împuşcături aici, Jon băiete. Hyde se răsti: Nu vă priveşte deloc pe nici unul dintre voi. Vedeţi-vă de treburile voastre.

Whiteman era acum în picioare, chiar în spatele lui Alletson. Avea părul blond, lung, şi traiul bun îl făcuse mai masiv decât arăta cu doi ani în urmă. Părea mai sănătos.

— De ce nu te cari?

— Cum de te-au lăsat să intri? întrebă Alletson.

— Ar fi fost tâmpiţi să n-o facă.

— Ce fel de poliţai eşti tu? (Whiteman era londonez.) După cum vorbeşti, eşti un împuţit de australian.

— Cât se poate de adevărat, amice. Sunt dintre cei care vor s-o ajute. Pot să vorbesc cu ea?

— Nu dacă nu vrea şi ea.

— Încetează, Jon. Nu foloseşte la nimic.

Tricia Quin veni lângă Alletson şi-l apucă de braţ.

— Cine eşti dumneata?

— Mă numesc Hyde.

— N-aş fi crezut că ai fi Jekyll – el era ăla bun, nu-i aşa? zise Whiteman în bătaie de joc.

— Da, era. Uite ce e, domnişoară Quin, voi vorbi cu dumneata, cu prietenii dumitale de faţă, dacă doreşti, asta dacă pot să-şi ţină gura.

Privi intens spre Alletson şi Whiteman, apoi continuă:

— Eşti în pericol, domnişoară Quin. A încetat să mai fie un joc. Ştii că sunt oameni care te urmăresc?

— Tu eşti ăla!

— Nu, nu eu. Nici măcar cei din tabăra mea.

— Ce tot spune, Trish?

— Ce vrei să spui?

— Bărbaţii din Sutton Coldfield, la casa mamei tale.

Ea dădu din cap, teama pulsând în ochii ei deschişi la culoare. Teama şi inteligenţa…

— Nu erau de-ai noştri. Tipul nostru s-a ales cu un şut între picioare pentru că încerca să te apere. Ai nevoie de protecţie, de protecţia mea. Vrei să te întorci cu mine?

Ea scutură din cap.

— Nu, nu vreau. Aici sunt în siguranţă.

— Nu pot să-mi asum riscul ăsta, domnişoară Quin. Vrem ca dumneata şi tatăl dumitale să rămâneţi teferi. Ai putea să conduci KGB-ul direct la el.

Ea scutura acum cu putere din cap. Părul subţire îi flutura în jurul feţei sale mici şi palide. Părea vulnerabilă, speriată, dar hotărâtă.

Ca şi cum scuturatul ei din cap ar fi fost un semnal, Alletson păşi spre el şi ridică genunchiul spre vintrele lui Hyde. Acesta se trase înapoi şi lovitura îl atinse în coapsă. Dezechilibrat cum era, Alletson îl împinse într-un dulap înalt de metal. Hyde, privind-o pe Tricia Quin mişcându-se spre uşă, se lovi cu capul şi umărul de dulap, apoi se prăbuşi în colţul cabinei.

— Trish! strigă Alletson, dar fata ieşise deja pe uşă.

Două bliţuri pline de speranţă. Hyde se ridică, cu picioarele tremurând.

— Poponari idioţi! ţipă Hyde, frecându-şi umărul. E un pericol pentru ea însăşi, ca şi pentru tatăl ei. Doamne, poponari idioţi ce sunteţi!

Apoi deschise şi strigă la poliţistul de serviciu:

— În ce parte a luat-o fata?

Cineva râse.

— Către sală.

— Cine-i tipa? întrebă cineva.

— E o drogată, răspunse altă voce. Biata de ea!

Hyde se strecură printre fotoreporteri, apoi o luă la fugă. La capătul coridorului, uşa către sală era deschisă. În timp ce alerga, îşi freca coapsa, furia lui împotriva lui Allettson crescând nu din cauza durerii, ci din cauza fetei. „Cretin nenorocit, căţea

idioată”, îşi spunea el, scrâşnind din dinţi la gândul că fusese păcălit. O avusese pe fată în siguranţă, timp de o clipă. Trebuia doar s-o ducă la maşina lui, s-o ducă la Aubrey! Dar-ar dracii!

În sală, ghirlande luminoase fuseseră ridicate până în tavan, se poziţionaseră oglinzile pentru spectacolul de lumini folosit de formaţie, şi tehnicienii lucrau încă frenetic la instalarea şi testarea aparaturii de amplificare. Două fete jegoase trecură fără să-i arunce o privire, împingând una dintre claviaturile electronice ale lui Whiteman. Sus pe rampă şi apoi pe scenă. Lumini, oglinzi, amplificatoare, instrumente – şi Tricia Quin păşind delicat, ca o pisică, prin harababura de boxe şi cabluri. Probabil c-o luase pe celălalt coridor pentru a intra direct pe scenă.

Ea îl văzu. Parţial, deplasarea ei înceată şi delicată de-a latul scenei se datora faptului că se uita mereu înapoi. Începu să se mişte mult mai repede, către partea opusă a scenei. Până să facă el o mişcare, ea dispăru după cortină. Le depăşi pe fetele cu claviatura şi alergă cât era în stare de repede prin încurcătura de cabluri şi boxe. Cineva ţipă la el. Apoi se trezi în semiîntunericul de după draperii. Se opri şi ascultă. Pe deasupra bătăilor inimii şi gâfâielii sale, auzi paşi, alergând. Se năpusti din nou înainte, simţind cum îşi pierde raţiunea şi cum îl cuprinde panica. Îşi dădu seama dintr-o dată că cei de la KGB erau acolo, afară, şi că ea alerga spre ei. Scutură din cap, doborând un panou în timp ce lua un viraj pe coridor.

Din nou lumini. Foaierul şi holul central care lega sala 5 de celelalte săli şi de staţia de cale ferată. O grămadă de oameni mişcându-se încet şi o siluetă subţire alergând. Nu strigă după ea, ci o urmări şi mai înverşunat, simţindu-şi picioarele de plumb şi sângele pulsând în urechi. Se simţea istovit şi vinovat, anticipând dezastrul.

Văzu un tunel de lumini pe sub care ea trecu, o siluetă mică şi întunecată. Imaginea îi juca în faţa ochilor. Nu părea să se fi apropiat deloc de ea. Intrarea în staţie era la capătul tunelului gol. Ea ajunsese aproape acolo, era la şaizeci sau şaptezeci de metri.

Văzu pe cineva întorcându-se, mişcându-se împreună cu ea, după ea. Putea fi recunoscută de la o poştă, nici măcar nu se mai uitase după el de când ajunsese în clădirea gării. El începu să alerge, cu sentimentul acut al dezastrului, inevitabil acum.

Cineva o recunoscuse – alţi bărbaţi, doi dintre ei în paltoane, tocmai intrară dinspre parcarea din afara gării, căutând să-i iasă în cale.

El ajunse în hol. Fata dispăruse. Doi bărbaţi se înghesuiseră la coadă la bilete, unul dintre ei certându-se. Nu se aşteptase. Erau stereotipi… Fata trebuie să fi coborât pe peron. Erau doi, trei – unde era celălalt, cel care se întorsese în tunel, care o recunoscuse?

Petrunin! Lui Hyde nu-i venea să creadă! Stătea lângă tabela cu mersul trenurilor, urmărind cu nerăbdare cum oamenii săi produc o diversiune nedorită, apoi întorcându-se spre automatul de bilete de pe peron şi bătând în el pentru că părea blocat sau gol. Nici urmă de fată, nici urmă…

Petrunin, rezidentul din Londra. KGB! Unde naiba era fata? Petrunin. Isteţul ăsta trebuie să fi pus totul la cale. Petrunin aproape că sărea de pe un picior pe celălalt. Un tren anunţat, sosirea următorului tren. Petrunin îşi întorcea capul dintr-o parte în alta, ca şi cum ar fi regretat sau ar fi pierdut ceva, apoi îl văzu, recunoscându-l nu atât după figură, cât după culoarea feţei, respiraţia grea, îngrijorarea şi starea tensionată în care se afla.

Hyde alergă spre barieră. Petrunin porni să-i taie calea, având intenţia, după toate aparenţele, să provoace o coliziune. Sosea trenul următor, spre Birmingham – tren special? Văzu faţa neagră, speriată, a controlorului de bilete, apoi sări peste carusel, aproape atingându-l, auzind zgomotul trenului. Alergă cu capul înainte, în jos, pe trepte, către peron, dădu colţul, se dezechilibră, îşi reveni. Deschise uşile de sticlă.

Ea era aproape singură pe peron. O văzu imediat. Şi ea pe el. Poliţiştii, de asemenea. Auzi paşi tropăind în urma sa, dar era în regulă. Poliţişti. Peste tot, în jurul lor, erau poliţişti. N-o pierduse! O strigă, în timp ce ea stătea şi se uita la el. Zgomotul trenului care frâna îi acoperi cuvintele, apoi acesta se opri.

Unul dintre oamenii lui Petrunin îl apucă din spate. Se întoarse, se dădu într-o parte, pentru a-l împiedica pe cel de-al doilea să treacă de el şi să se îndrepte spre fată. Apoi, dintr-o dată, parcă se înecară într-o mare de trupuri, trenul special de la Euston descărcând sute de fani rock pe peron, fiecare din ei vrând să ajungă primul la ieşire. Zgomotul şi mirosul de parfum

îl asaltară pe Hyde. Fu luat pe sus, singura certitudine fiind mâna care-l ţinea de guler. Ridică pumnul, dar îmbulzeala i-l strivi de piept, ca şi cum l-ar fi avut agăţat de un bandaj. Omul lui Petrunin avea mâna ridicată deasupra capetelor mulţimii. Flutura un baston de cauciuc. Lovi încet, în jos. Mişcarea părea încetinită, pentru că era împins inexorabil înapoi spre ieşire. Hyde îi pierduse din vedere pe fată, pe Petrunin, care părea să se fi retras în sus pe trepte, şi bastonul, care-l lovi peste gât şi umăr, năucindu-l, după ce mai întâi simţi o arsură de foc prin cap. Apoi rusul dădu drumul gulerului, şi el căzu înainte, alunecă într-o parte şi căzu pe genunchi. Apoi pe piept. Simţi apăsarea picioarelor pe spate, strivindu-i plămânii. Oamenii începură să treacă peste el. Pentru o clipă, se înecă, apoi nu mai putu să respire, după care se făcu întuneric.

5
INVALID

— Ce naiba caută *Kiev* în zonă? Nu se desfăşoară nici o aplicaţie sovietică importantă şi, oricum, n-ar fi de nici un folos în salvarea nenorociţilor ălora din vasul eşuat. De ce le trebuie oare un portavion? Ce rol are?

— Nu ştiu, John.

— Şi schimbările astea de curs... Am rămas prea mult timp în regim de marş silenţios. Dacă am fi avut măcar senzorii magnetici şi acustici în funcţiune şi dacă am fi activat sonarul, am fi aflat mai repede că se apropie de noi.

— Ştiu, John. Ştiu că noi suntem vânatul.

— Ce naiba căutăm noi aici, domnule?

— Facem jocul Ministerului Apărării, jucăm pentru ei. Ne dăm examenul final.

— Cum?

— Vorbesc serios. Cu cât pericolul e mai real în acest ultim test de mare, cu atât mai bine pentru Ministerul Apărării.

— Nenorociţii! Domnule, am fost târâţi într-o cursă. Plasa e

în Tanafjord şi noi am fost conduşi spre ea.

— De acord.

— Ce vor ei de fapt?

— Credeam că ţi-ai dat seama. Ceea ce vor ei e sistemul „Leopard”. Cât despre ceea ce vor face, ghici!

— Ce vom face noi?!

— Cât mai avem până la intrarea în apele teritoriale norvegiene?

— Două ore şi câteva minute.

— După ce ajungem, vom căuta adăpost. S-ar putea să scăpăm ieftin, o dată ajunşi în apele norvegiene. Ne vom ascunde, John, ne vom ascunde.

— Ethan, aţi actualizat poziţia Nimrod-ului?

— E aici, domnule Aubrey, ca şi acum cinci minute.

Aubrey privi lung la uriaşul panou-hartă. Roiul de lumini strălucea parcă cu răutate. Pe panou fusese aprinsă o singură lumină albă, care-l reprezenta pe *Proteus*. Din când în când, Aubrey îşi dorea să nu se fi făcut asta. Punctul alb era înconjurat de un inel de lumini colorate, reprezentând navele sovietice din imediata sa apropiere. Departe, la sud şi vest de acel roi, se aprinse o altă lumină albă, strălucind ca o stea rătăcită sau un meteorit, undeva deasupra coastelor Norvegiei, la aproximativ o sută de mile sud de Cercul Polar.

— Nu e destul, nu e suficient de aproape, murmură Aubrey.

Punctul luminos nu părea să se fi mişcat deloc de la ultima transmisie a avionului.

— Nu putem fi siguri, domnule Aubrey.

— Nu încerca să mă menajezi, Ethan! se răsti Aubrey.

Câteva capete se întoarseră, apoi reveniră la monitoare şi imprimatoare. Aubrey îi câştigase de partea sa pe cei din echipa „Chessboard Counter” prin persuasiune, dându-le ordine sau exploatându-le sentimentul înfrângerii. Panoul-hartă însuşi contribuise la schimbarea situaţiei, înfăţişând din ce în ce mai clar pericolul în care se afla *Proteus*. Nu mai erau acum decât o echipă de salvare, îngrijorată şi aproape inutilă.

— Îmi pare rău.

Pyott şi comandorul îşi căutaseră alt loc de reşedinţă. Înfrânţi, ei părăsiseră câmpul de luptă în favoarea lui Aubrey. Purtarea lor era mai degrabă a unor copii care o iau la fugă

după ce au spart un geam de la seră.

— Scuzele mele. Cât mai are Nimrod-ul până la destinaţie?

— Ceva mai mult de o oră până la Hammerfest, apoi încă circa douăzeci de minute până la Tanafjord.

Aubrey îşi privi ceasul.

— Opt şi un sfert. Ce zici, Ethan, vom reuşi?

Clark îşi frecă bărbia. Lui Aubrey i se părea absurd de tânăr şi mult prea puţin îngrijorat pentru a fi sursa unor răspunsuri competente. Şi, pe deasupra, mai era şi suficient de înalt pentru a-l face pe Aubrey să se simtă complexat.

— Poate. Şi după aceea *Proteus* va trebui să iasă dracului de acolo!

— De ce oare n-a abandonat Lloyd din proprie iniţiativă?

— Poate are de gând s-o facă. Poate că se îndreaptă spre coastă, în speranţa că va putea face ceva. Cine poate şti?

— Doamne, ce situaţie absurdă!

Răbufnirea de furie întunecă faţa lui Aubrey. Apoi îi spuse confidenţial americanului:

— Ethan, mă îngrijorează Quin. Nu am nici o veste de la Hyde. Era la centrul expoziţional de la Birmingham, la un fel de concert rock. Presupunea – nu era sigur – că fata ar fi fost cu grupul. Îi cunoaşte, a mai călătorit împreună cu ei. (Faţa lui Aubrey îşi pierduse acum orice urmă de culoare şi expresie.) Mi-e foarte greu s-o recunosc, Ethan, dar mă simt asistând ca un simplu spectator la pierderea submarinului *Proteus* şi a omului care a inventat sistemul „Leopard”! Nu e o perspectivă prea îmbucurătoare!

Clark îşi dădu seama că Aubrey era un om bătrân. Numai că respecta inteligenţa şi experienţa acestuia. Din păcate, era foarte posibil ca diagnosticul lui Aubrey să fie corect.

— Aşa se pare, reuşi el să spună.

— Cred că trebuie să luăm în serios posibilitatea ca tot ceea ce se petrece acolo sus – şi arătă cu mâna spre panoul-hartă – să nu fie întâmplător.

Se opri, dar Clark tăcea.

— Nu avem nici o dovadă că acolo s-ar afla un submarin sovietic naufragiat. A încetat să mai emită, şi totuşi nici un vas rusesc nu s-a dus după el. În schimb, un număr extrem de mare de nave sovietice se concentrează în zona în care ştim că se află *Proteus*. Dacă îl găsesc – şi probabil că asta şi încearcă să facă –

nu e exclus să le facem cadou un avantaj militar de nepreţuit. Dacă îl mai pierdem şi pe Quin, atunci chiar că ne vom pune într-o situaţie mizerabilă.

Aubrey bătea cu degetele în tăblia biroului comandorului, pe care îl mutase mai aproape de hartă. Ca şi cum gestul său ar fi constituit un semnal, sună telefonul.

— E Shelley, domnule.

— Da, Peter?

— Tocmai am primit un raport de rutină de la echipa de detectivi de la ambasada sovietică.

— Da, Peter?

Aubrey abia îşi putea stăpâni răsuflarea.

— Ei cred că Petrunin a plecat neoficial de la ambasadă, pe la cinci şi jumătate după-amiază.

— Unde s-a dus?

— Am verificat, domnule. Numărul său de înmatriculare a fost identificat pe autostrada M1. Mă tem că se îndrepta spre nord.

— La naiba! (Buzele lui Aubrey tremurau de furie.) Mulţumesc, Peter. Ar fi bine să anunţi forţele speciale din Birmingham. Trimite-i la concertul acela de la Centrul Naţional de Expoziţii – urgent!

Aubrey puse receptorul în furcă.

— Cred că înţeleg ce-aţi vrut să spuneţi adineauri, spuse Clark încet. Fără să ne dăm seama, începe să ne fugă pământul de sub picioare.

— Aşa e. Rezidentul KGB n-ar pleca neoficial dacă n-ar avea un motiv serios sau dacă n-ar bănui ceva. Hyde nu şi-a putut pierde urma. La dracu’ cu fata aia şi cu taică-său!

Se întoarse spre hartă. Punctul luminos ce reprezenta Nimrod-ul traversase Cercul Polar. *Proteus* era încercuit. *Kiev* se îndrepta cu toată viteza spre Tanafjord şi vasul de salvare *Karpatî* luase poziţie în zonă. Nu se întrevedea nici o ieşire din acea situaţie şi şansele de a evita un dezastru erau minime. Aubrey se simţea obosit şi lipsit de orice competenţă.

— Cred că am pierdut deja, Ethan. Asta s-ar putea să fie vederea de pe tuşă, din colţul învinsului.

— Sper din toată inima că vă înşelaţi.

— N-aş crede.

Interferenţele se suprapuneau peste vocea lui Ardeniev, deformând-o şi făcând-o să pară ireală, ca şi cum omul s-ar fi topit, ar fi devenit eteric. Dolohov ridică vocea, nu atât pentru a se face auzit, cât pentru a îndepărta senzaţia stranie, neplăcută, insinuarea eşecului.

— Valeri, îmbarcaţi-vă în elicoptere. Trebuie să vă transferaţi imediat la bordul lui *Karpatî*!

— Tovarăşe amiral, aş vrea să schimbaţi două vorbe cu unul dintre piloţi…

Vocea lui Ardeniev părea şi mai îndepărtată, furtuna făcând-o să pară plângăcioasă.

— Nu! E prea târziu acum pentru vorbe! Cercul se strânge. Aproape că am ajuns!

Dolohov, aplecat peste masa din faţa amplificatorului telefonic, privi spre Serghei, care stătea, supus şi tăcut, lângă el. Lui Serghei i se părea că amiralul îşi pierduse stăpânirea de sine, că era în mod periculos depăşit de evenimente, de minutele ce treceau nemilos şi de rapoartele parţiale şi nesigure pe care le primeau în legătură cu submarinul britanic. Bătrânul le înregistra ca pe un scor, numărul lor din ce în ce mai mare stimulându-i optimismul şi aroganţa.

— Îi avem în mână, Valeri! Sunt ca şi ai noştri!

— Tovarăşe amiral, se pare că nu m-aţi înţeles. Se pune problema dacă ne pot sau nu debarca pe vasul de salvare…

— Nu mă contrazice, băiete! tună Dolohov, întărindu-şi spusele cu o lovitură de pumn în tăblia mesei. Tu ai ordinele tale, piloţii le au pe ale lor! Vă veţi îmbarca simultan în elicoptere şi vă veţi îndrepta spre vasul de salvare. Ai priceput?

Se produse o întrerupere pe circuit, apoi urmă o tăcere în care se putea auzi şuieratul furtunii.

— M-ai auzit?

— Da, tovarăşe amiral. Foarte bine. Ordinele dumneavoastră vor fi îndeplinite, voi face tot ce-mi va sta în putinţă.

Dolohov deveni brusc suspect de expansiv şi de generos:

— Bun băiat! Aşa te vreau! Noroc şi succes la vânătoare! Terminat.

Bătrânul decuplă telefonul şi se ridică. Se mişca cu o rigiditate de robot, ca cea dată de un puseu de artrită – sau poate era numai din cauza încordării voite a muşchilor unui om stăpânit de o dorinţă de neînvins… Îşi lăsă mâna grea pe umărul

lui Serghei şi tânărul speră că zâmbetul său nu fusese prea artificial. De fapt, Dolohov nici nu-l vedea. Nu era o privire absentă sau plictisită, ci mai degrabă severă şi scrutătoare.

— Ultima turnantă, Serghei, ultima turnantă, murmură amiralul cu o voce ciudată, neplăcută, aproape lascivă.

Viceamiralul era îndatoritor, aproape triumfător, plin de un zel pe care nu-l arătase până acum.

— Ultimele poziţii, tovarăşe amiral, spuse el, arătând foile tipărite de computer pe care le ţinea în mână.

— Bine, bine, vino, să le văd.

Îl luă de braţ pe contraamiral, trăgându-l spre fereastră şi apucând hârtiile cu cealaltă mână. Serghei îşi dădu seama că contraamiralul lăsase deoparte orice îndoială şi reţinere. Nu ştia dacă o făcuse din interes sau pentru că se molipsise de boala amiralului. Probabil din ambele motive. Erau la fereastră.

— Unde?

— Acolo, proclamă viceamiralul, făcând un gest teatral şi arătând spre panoul-hartă de sub ei. *Kiev* şi *Karpatî* sunt pe poziţii, în aşteptarea lui Ardeniev, aici e *Grişka* cu celelalte submarine, vedeţi? Acolo, acolo, acolo... (Degetul lui arăta fiecare dintre luminile de jos.) Celelalte unităţi ale flotei sunt pe poziţii de aşteptare sau navighează pe trasee derutante. (Privi spre Dolohov.) Acum depinde de ei. Au primit ordinele. Tot ce le mai trebuie e o identificare pozitivă a submarinului britanic.

Faţa lui Dolohov era în extaz. Îşi ţinea ochii aproape închişi. Serghei, surprins şi stânjenit, îşi dădea seama că amiralul trăia o clipă de dragoste. Amiralul cel rece, sever şi patern, era de nerecunoscut. Serghei înţelese totuşi că ceea ce îmbrăţişa amiralul erau întrecerea, dramatismul momentului, miza sau câştigarea jocului. Poate chiar jocul în sine?

— Bine, bine, murmură din nou bătrânul.

Apoi ochii i se deschiseră brusc şi-şi concentră toată atenţia asupra vocii unuia dintre ofiţerii aflaţi în spatele său, în camera de comandă:

— Submarinul *Frunze* raportează un contact magnetic pozitiv.

Într-o clipă, Dolohov fu lângă umărul acestuia, traversând încăperea cu viteza şi graţia unuia mult mai tânăr decât el.

— Unde? întrebă el. La ce distanţă? Apoi, înainte ca ofiţerul să-i fi putut răspunde: Pot să se fixeze pe cursul lui?

După ce repetă întrebarea lui Dolohov, ofiţerul de transmisiuni ascultă în căşti şi bătrânul îl văzu dând din cap:

— Nu, tovarăşe amiral, l-au pierdut. E posibil să fi fost din cauza temperaturii apei mării…

— Prostii! A fost un contact magnetic, nu în infraroşu! Ei erau, idiotule! Se întoarse spre contraamiral: Ordonă tuturor submarinelor să se îndrepte spre *Frunze*, imediat!

— Tovarăşe amiral…

— Executarea!

— Am înţeles, tovarăşe amiral!

Dolohov se duse, fără vreun scop precis, dar totuşi hotărât, înapoi la fereastră. Nu părea să-l intereseze prea mult harta strălucitoare de dedesubt. Situaţia îl absorbise total – şi aici Serghei se corectă – ori fusese dintotdeauna acolo, în mintea sa. Serghei asculta cu atenţie şuvoiul de ordine pe care le dădea contraamiralul, urmărindu-l în acelaşi timp pe Dolohov, senzaţia care-l stăpânea fiind aceea că este un pion lipsit de importanţă, o piesă de mozaic părăsită într-un colţ al încăperii. Apoi auzi:

— Unitatea submarină *Grişka* raportează alt contact magnetic…

— Semnalul magnetic în scădere, tovarăşe căpitan!

— Semnalul termic în scădere, tovarăşe căpitan!

— Timonier, coborâre la zece grade, nivelul la două sute optzeci de metri.

— Am înţeles!

Era linişte în cabina de comandă a submarinului *Grişka*. Ecranele sonarelor erau goale şi tăcute, semnalele lor fiind absorbite sau deviate de echipamentul antisonar britanic. Semnalul în infraroşu se stingea, era aproape inexistent, iluzoriu. Operatorului de la echipamentul de detecţie a anomaliilor magnetice îi tremurau deja umerii de frustrare. Senzorul din prova, fragil, sensibil la căldură, adulmeca apa rece a mării, fără să dea de urma submarinului britanic. Totul era rece, sau se răcea…

— Virează cincisprezece grade la babord!

— Am înţeles.

Era o loterie, recunoscu căpitanul lui *Grişka*. Un câine orb, cu nasul îngheţat, căutând un miros iluzoriu. Nici măcar siajul, nici urmă de dâra pe care ar fi trebuit s-o lase deplasarea prin apă şi

rotirea elicei. Prinseseră o dată această urmă, apoi o pierduseră din nou.

— Viteza la nouă noduri!

— Am înţeles!

Linişte…

— Semnal magnetic slab, tovarăşe căpitan! Patruzeci de grade stânga, distanţa două mii de metri.

— Suntem aproape deasupra lui, nu-l pierde! Virează treizeci de grade babord.

— Treizeci de grade babord.

— Nici o urmă termică, tovarăşe căpitan!

— Semnalul magnetic slăbeşte din nou!

— Camera torpilelor, fiţi gata! E vreo urmă de siaj?

— Negativ.

— Viraţi dreapta cinci grade, viteza zece noduri!

— Am pierdut semnalul magnetic, tovarăşe căpitan!

— La naiba!

— Virează patru grade şi jumătate babord.

— Patru şi jumătate, domnule.

În cabina de comandă a lui *Proteus* era linişte. Se auzeau ordine şoptite, ca vocile răguşite şi lipsite de autoritate ale bătrânilor. Sonarul lor, greu de detectat de către senzorii electronici ai inamicului, înregistra mişcările submarinului sovietic, indicând apropierea vânătorului.

— Secund, avem identificarea pe computer?

— Un submarin de tip „Victor II”, domnule. Prietenul nostru a revenit.

— Distanţa şi cursul?

— Se îndepărtează, domnule. Viteza aproximativ nouă noduri, distanţa două mii şapte sute de metri, direcţie spre stânga, la o sută şaptezeci de grade. Trece prin spatele nostru.

— Ce alte mişcări mai sunt, John?

— Distrugător de tip „Kashin”, distanţa trei mii şase sute de metri. Submarin de atac tip „Alpha”, distanţa patru mii şapte sute, spre tribord, la şaizeci şi cinci de grade, şi se apropie. *Kiev*, la cinci mii trei sute, şi se apropie… Nava de salvare îşi menţine poziţia, domnule.

— Cafea, domnule căpitan.

— Ce?… Ah, mulţumesc! Cât mai avem până în apele

norvegiene?

— La cursul şi viteza de acum, unsprezece minute.

— Viteza la paisprezece noduri!

— Şi siajul, domnule?

— Rectific – douăsprezece noduri.

— Douăsprezece noduri, domnule.

— Virează unsprezece grade babord.

Transmisiile de la submarinul *Grişka* şi de la celelalte unităţi ale flotei fuseseră recepţionate prin intermediul portavionului *Kiev*. Dolohov ordonase abandonarea semnalelor codificate în favoarea transmisiunilor rapide, cu frecvenţă aleatoare, în clar. După ce erau transferate pe bandă magnetică şi decomprimate, Dolohov asculta înregistrările în camera de comandă. Atât vocile, cât şi pauzele dintre cuvinte păreau să-l agite şi să-l excite la fel de mult. Serghei îl observa îndeaproape pe amiralul său şi se îngrijora. Se simţea ca un nepot ce-şi vede bunicul senilizându-se în faţa ochilor săi.

Dolohov, cu umerii încovoiaţi, privea în jos, spre buncărul Biroului Operativ, urmărind dansul luminilor mişcătoare şi pata singulară, strălucitoare, care reprezenta submarinul britanic. Aceasta se stingea şi se aprindea, ca şi cum ar fi fost vreo defecţiune electrică în panou.

Serghei îşi dădu seama că amiralul începuse să aibă îndoieli, sau mai degrabă îndoielile pe care le avusese deja străpunseseră învelişul de siguranţă şi optimism şi erupseseră acum, ca firele de stuf prin oglinda apei. Trecuse mai bine de o oră de când fusese recepţionat primul semnal de contact de la submarinul *Frunze*. De atunci, *Grişka* şi alte două submarine raportaseră urme, de mai multe ori – *Grişka* chiar de trei ori – dar submarinul britanic continua să le scape. Dolohov reuşise să-şi ascundă îndoielile timp de câteva ore, chiar zile, dar acum, urmărind jocul de-a pisica şi şoarecele invizibil, începuse să nu mai creadă în reuşită. Cel puţin aşa i se părea lui Serghei.

Bătrânul vorbea singur. Vocea lui, pe fondul interfonului, se auzea în întreaga încăpere.

— Oare e posibil, oare e posibil? (Repeta fraza neîncetat, ca pe o rugă, dând glas unei angoase.) Oare vom reuşi? Vom putea?

Fraza deveni şi mai concisă, mai plină de îndoieli. Bătrânul

părea să-şi dea seama că putea fi auzit, şi Serghei simţi un val fierbinte de ruşine înroşindu-i obrajii. Era penibil, umilitor, să fie asociat cu acest bătrân ce-şi plângea de milă într-un moment de criză, ca un pacient al unei clinici de geriatrie. Ceilalţi ascultau, toată lumea din încăpere asculta…

Apoi vocea ofiţerului de transmisiuni de pe *Kiev* îl făcu pe Dolohov să tacă, suprapunându-se peste vocea lui şi acoperind-o. Umerii amiralului tresăriră şi capul i se înclină, ca cel al unei păsări, în timp ce asculta.

— Unitatea submarină *Grişka* raportează pierderea contactului…

Umerii lui Dolohov se prăbuşiră iar. Era evident că se gândea că pierduse partida…

— „Victor II” se întoarce spre tribord, domnule.

— La naiba! John, afişează-mi pe monitor urma noastră şi pe cea lui „Victor II”!

— Am încărcat din memorie, domnule. Urmă de submarin la o sută şaizeci şi opt de grade, tribord, distanţa şase mii trei sute de metri.

— Mai avem încă stratul acela de apă mai caldă sub noi?

— Da, domnule.

— Perfect. Hai să le dăm de lucru! Coborâţi prin el!

— Am înţeles!

Lloyd simţi înclinarea botului lui *Proteus*. Submarinul rusesc era din nou pe urmele lor. Mai aveau încă trei minute de parcurs prin apele internaţionale şi submarinul „Victor II” se apropia rapid. Chiar dacă se îndoia acum că o linie imaginară pe hartă, convenită politic, i-ar fi ajutat în vreun fel, Lloyd nu vedea ce altă mişcare ar fi putut face. Ecranul afişa dâra lor şi pe cea a ruşilor, proiectate pe fundul mării. O linie neclară de puncte repede mişcătoare dispărea în spatele lor, acum că rusul schimbase cursul.

— Informaţiile despre „Victor II” devin neclare, domnule.

— Văd. Stratul de apă mai caldă denaturează şi refractă semnalele. Suntem încă în el?

— Da, domnule.

— Adâncimea la o sută şaizeci!

— O sută şaizeci, domnule.

— John, ce se vede la marginea ecranului e ţărmul?

— Nu, domnule.

Thurston era lângă el, privind în jos spre ecran. Imaginea submarinului sovietic pălise. Stratul de apă mai caldă prin care trecuseră va zăpăci senzorii ruşilor, ascunzându-l pe *Proteus*.

— E un mic platou. Adâncimea la care ne aflăm îl face să pară un munte.

— „Victor II” e acum la o sută şaptezeci de grade babord, distanţa patru mii şase sute, şi a intrat în imersiune, domnule.

Thurston privi la Lloyd.

— Nu l-am păcălit, domnule. S-a întors după noi, şopti el.

— Computerul confirmă cursul şi deplasarea, domnule.

Lloyd ezită doar timp de o clipă. Apoi, o hotărâre fermă îi crispă trăsăturile. Acceptase realitatea înfăţişată de sonare şi computere.

— John, spuse el cu voce tare, pentru a putea fi auzit de toţi cei din camera de comandă, anunţă echipajul să fie pregătit de alarmă. Nu mai e cazul să ne jucăm cu rusul. E limpede că e pe urmele noastre.

— Am înţeles, domnule.

— Contact magnetic negativ, tovarăşe căpitan.

— Ţine cursul actual timp de încă un minut, apoi virează tribord, ai înţeles?

— Înţeles, tovarăşe căpitan. Un minut.

— Contact negativ, tovarăşe căpitan.

Tot negativ. Căpitanul rus simţea alunecarea submarinului prin bezna adâncurilor. Îşi simţea echipajul, încleştat la posturile de luptă, unde se aflau, numai de data asta, de mai bine de o jumătate de oră. De trei ori până acum luase legătura cu camera torpilelor, alarmându-i, şi chemase oamenii la posturile de luptă. Nu va putea s-o ţină tot aşa pentru prea mult timp, va trebui să le dea repaus. Îi epuiza. Se gândea în special la camera torpilelor şi la torpilele ghidate prin cablu, cu detectoare de siaj, una dintre ele echipată cu un focos de mică putere, cealaltă cu capul special MIRV, numit şi „Discul Catherine”. O dată ce le-ar fi ordonat lansarea, unul dintre torpilori le va îndrepta spre ţintă, bazându-se doar pe propria sa îndemânare. Omul lui era suficient de bun şi torpilele şi-ar fi făcut treaba. Numai că totul – *totul* – depindea de senzorii fragili, delicaţi, din botul submarinului: senzori magnetici, senzori termici. Undeva –

în faţă, sau dedesubt, în stânga, în dreapta sau în spatele lor – era o masă de metal magnetic care emitea căldură şi care nu putea fi în întregime ecranat şi făcut invizibil. Submarinul britanic lăsa urme vagi, fâşâitul învelişului său la trecerea prin apă, zgomotele slabe ale respiraţiei sale. Undeva, în ocean, acele urme îi aşteptau să le descopere.

— Am virat, tovarăşe căpitan.

— Timonier, menţine direcţia!

— Am înţeles!

Undeva, afară, în beznă, se afla *Proteus*...

— Domnule, „Victor II” virează...

— Am văzut. Compartimentul maşinilor – plus cincizeci de turaţii.

— Plus cincizeci, domnule.

— Semnal infraroşu confirmat şi în creştere, tovarăşe căpitan.

— Zece grade şi un sfert – timp de şaizeci de secunde.

Căpitanul lui *Grişka* se sprijini de tubul periscopului. Distanţa până la submarinul britanic era încă prea mare şi, deşi semnalul creştea în intensitate, era încă iluzoriu. Jocul putea să mai continue aşa timp de câteva ore. Simţea tensiunea, teama de a nu da greş, dar şi mai puternică era nevoia crescândă, aproape disperată, de a acţiona, a sa şi a echipajului său. De aceea, era cu trup şi suflet absorbit de atmosfera înăbuşitoare şi tensionată a camerei sale de comandă.

— Camera torpilelor, spuse el răspicat, aşteptând până ce toată lumea fu atentă la vocea sa. Camera torpilelor, treceţi pe ghidare manuală, pregătiţi torpilele pentru căutare în spiralã. Fixaţi raza maximă de acţiune şi fiţi gata!

Văzu reacţia, ca o adiere de aer rece şi proaspăt, în poziţia umerilor şi pe feţele fiecărui om din echipaj pe care-l putea vedea. Îşi înăbuşi pe propria figură o răbufnire de îndoială.

— Semnalul creşte în intensitate, tovarăşe căpitan.

— Semnal magnetic pozitiv, tovarăşe căpitan.

— Distanţa şi direcţia?

— Direcţia neschimbată. Distanţa – patru mii trei sute, în scădere. Vom trece pe deasupra lor, din spate, tovarăşe căpitan.

— Foarte bine, spuse el şi tăcu.

Torpila cu focos de mică putere se afla în tubul lansatorului. Avea patru, şi încă patru torpile cu focoase multiple, tip „Disc Catherine”. Putea oare să rişte una de la distanţa asta?

— Camera torpilelor, numărul unu – foc! Rămâi pe recepţie.

— Tubul unu lansat, tovarăşe căpitan. Senzorii – în funcţiune, lumina verde. Numărătoare inversă, distanţa în scădere.

Căpitanul rus privi spre secund, care stătea lângă panoul ce indica adâncimea şi ridică din umeri, sugestiv.

— Senzorii torpilei au stabilit contactul, tovarăşe căpitan.

Torpila cu detector de siaj îşi începu căutarea imediat ce fu lansată. Cablul ce o lega de *Grişka* transmitea minusculului computer încorporat instrucţiunile operatorului experimentat din camera torpilelor. Acesta testă mecanismul de ghidare, care răspunse, apoi modifică de câteva ori viteza torpilei, într-o succesiune rapidă. De fiecare dată, torpila răspunse imediat şi precis.

Torpila intersectă siajul lui *Proteus* la o mie de metri distanţă de *Grişka*. Mişcarea în spirală, care făcea posibilă orientarea tridimensională, o purtă de-a curmezişul urmei de siaj, mult în spatele submarinului britanic. Urma lăsată de acesta era totuşi suficientă pentru a fi înregistrată de senzorii torpilei.

Torpila îşi orientă vârful prin apa întunecată, până ce stabili coordonatele următoarei etape de o mie de metri, apoi se întoarse pe propriile urme, înapoi către dâra de siaj. O dată ce va intersecta a doua oară urma şi senzorii ei, vor compara semnalul cu cel anterior, va fi dirijată să se întoarcă spre stânga sau spre dreapta şi să meargă pe urmele submarinului până ce va face contact. O dată stabilite direcţia şi sensul deplasării ţintei, contactul era inevitabil.

Torpila intersectă siajul şi se întoarse aproape imediat la stânga, cu agilitatea unui peşte răpitor. Mişcarea în spirală începu să se transforme într-una liniară, pe măsură ce cobora pe urmele submarinului britanic.

— Contact permanent, tovarăşe căpitan.

— Excelent, rămâi pe recepţie.

Căpitanul lui *Grişka* îi zâmbi secundului.

— Ţinta pe coordonatele indicate… trei mii cinci sute de metri parcurşi… patru mii de metri… senzorul termic răspunde

pozitiv şi se localizează… comanda automată în funcţiune… focosul amorsat şi cuplat… şapte mii de metri parcurşi, camera TV în funcţiune, lumina în funcţiune…

— Haide, haide…, murmură căpitanul rus.

„Prea repede, e prea departe, îşi spuse. Trebuia să fi aşteptat, e în afara razei de acţiune…”

— Şapte mii cinci sute de metri parcurşi… opt mii…

— Contact pozitiv, domnule!

— Timona, virează pupa la maxim!

— Virat pupa, domnule!

— Contact identificat – torpilă, domnule căpitan!

Pe micul monitor video al lui *Grişka*, care primea imaginile de la camera montată în botul torpilei, nu se vedea nimic, în afara mişcării apei cenuşii, slab luminate, care se trăgea la o parte ca o cortină grea, monotonă. Apoi urmă o străfulgerare de apă mai închisă la culoare, după care apăru pentru o clipă silueta cenuşie, ca de balenă, a lui *Proteus*, care începea să vireze. Torpila avu o ezitare stranie, după care păru să plonjeze către submarin şi fuzeea de contact detonă focosul de mică putere. Ecranul la care privea căpitanul se stinse, făcându-l să tresară, ca şi cum ar fi fost orbit de strălucirea exploziei.

— Ţinta atinsă, tovarăşe căpitan! Punct ochit, punct lovit!

— Am reuşit?

— Lovitură în plin, tovarăşe căpitan!

Izbucniră urale, pe care le opri cu un gest al mâinii.

— Camera torpilelor, pregătiţi tubul doi! Torpilă cu focos multiplu, reglaţi distanţa la trei mii. Ghidare manuală, traseu de urmărire direct.

— Tubul doi – gata de lansare, tovarăşe căpitan.

— Tubul doi – foc!

— Timonier, ai grijă de cârmă!

— Nu pot să opresc răsucirea…

— Stingeţi luminile de avarie!

— Nu pot menţine direcţia…

— Reduceţi turaţia cu o sută cincizeci!

— Amortizoarele nu pot controla oscilaţiile, domnule!

— Către toate posturile – raportaţi imediat avariile!

Lloyd îşi şterse fruntea cu dosul mâinii, cu ochii holbaţi la cei doi timonieri care se luptau să aducă submarinul pe linia de plutire. Vedea muşchii relaxându-se şi încordându-se, venele ieşite prin piele, tatuajul vânăt, reprezentând o ancoră şi un lanţ de pe unul din braţe. Submarinul se legăna sălbatic, ca o bicicletă scăpată de sub control, având în şa un copil incapabil să ajungă la pedale. Luminile se reaprinseseră. Îşi simţea braţele slăbite şi amorţite, iar gândurile îl fulgerau dureros.

Începea să înţeleagă, făcuse legătura! Dumnezeule, ruşii deschiseseră focul, trăseseră asupra lor!... Thurston traversă cabina de comandă către el şi se repezi spre tubul periscopului, de care se agăţă, clătinându-se.

— Doamne, John... au deschis focul!

Faţa lui Thurston confirma imposibilul: atac inamic.

— Mecanicul-şef – recepţie, auzi Lloyd în interfon.

— Da, spune.

— Raportul preliminar de avarie sugerează un impact extern, domnule. Coca presurizată e în regulă, dar plăcile exterioare şi tancurile de balast din pupa sunt străpunse. Derivoarele şi cârmele sunt descentrate, dar răspund la comenzi. Vibraţia pe care o suportăm acum se datorează propriilor noastre răsuciri, deci trebuie să fie o avarie a elicei. Sau poate că e axul elicei... Sau amândouă... Lagărele arborelui principal s-au încins.

— Putem să ne menţinem direcţia?

— Cred că da, domnule. Va trebui să încercăm diverse turaţii pentru a găsi un optim la care să ne păstrăm direcţia cu balans minim şi cu un anumit grad de siguranţă. S-ar putea să avem noroc, dacă lagărele nu se încing prea tare. Sunt deja în domeniul portocaliu, domnule căpitan.

— Foarte bine, şefule. Suntem în mâinile tale.

— Am înţeles, domnule!

Torpila cu focos multiplu mergea pe urma siajului lui *Proteus*, urmând întocmai instrucţiunile de direcţie şi distanţă care erau transmise minusculului computer încorporat. Şi această torpilă era dotată cu o fuzee de apropiere. Experţii Marinei Roşii ajunseseră la concluzia că un focos de mică putere, deşi capabil să-l avarieze pe *Proteus*, nu garanta şi imobilizarea submarinului, condiţie esenţială pentru succesul

operaţiunii. De aceea, un focos multiplu, experimental, cu numele de cod „Discul Catherine”, fusese trecut rapid prin ultimele faze de construcţie şi prin testele de laborator şi de mare, pentru a încununa treaba începută de torpila cu focos de mică putere, care l-ar fi rănit pe *Proteus*, dar nu l-ar fi paralizat.

La o comandă a operatorului torpilor, camera TV se puse în funcţiune şi micul reflector se aprinse simultan. Pe ecranul miniatural, căpitanul rus urmărea mişcarea ameţitoare a apei şi i se păru că distinge bulele şi perturbaţia produse de siajul lui *Proteus*. Se încordă involuntar, ca şi cum ar fi fost călare pe torpilă, apoi forma cenuşie a submarinului răsări din bezna mării. Îşi imagină – sau văzu? – avariile cârmei şi hidroplanelor, şi se aplecă, lăsându-şi capul într-o parte, pentru a vedea mai bine conturul chilei. Apoi focosul explodă şi, spre marea lui dezamăgire, ecranul se stinse. Imaginile însă se succedară din memorie.

Văzuse focosul multiplu lovind un submarin vechi, în timpul testelor. Filmul fusese sărac, plin de pete şi tăieturi, dar imaginile fuseseră nemiloase, pe viu, mortale. Când capetele independente ţâşneau din corpul torpilei, ele se răsuceau şi se îndepărtau în afară, în cerc, ca un prostovol. Unele purtau mici încărcături explozive, altele ancore multiple, făcute din oţel superaliat, iar unele aveau ventuze sau magneţi. Erau douăsprezece în total, fiecare dintre ele târând o bucată de cablu de oţel întărit, răsucită într-o mişcare frenetică în spirală prin efectul de „titirez” al micilor focoase. Două, patru sau mai multe vor atinge coca, cârma şi hidroplanele lui *Proteus* şi, în timp ce submarinul va continua să avanseze, cablurile de oţel târâtoare şi răsucite vor tăia adânc coca, vor fi târâte de aceasta, se vor agăţa de elice şi o vor încătuşa, înfăşurându-se din ce în ce mai strâns, încătuşând-o. Nu va fi nevoie decât de câteva secunde, poate puţin mai mult de un minut, pentru a opri submarinul, elicea acestuia fiind legată şi imobilizată de cablurile înfăşurate pe ea.

Închise ochii, urmărind scena pe un ecran imaginar, văzându-se pe sine aşezat în întunericul sălii de conferinţe, atunci când le fusese prezentat filmul. Nu auzea – nu avea nevoie să audă – strigătele de exaltare din camera torpilelor, nici uralele din cabina de comandă. Îşi reveni când secundul îl trase de mânecă, făcându-l să tresară. Tânărul zâmbea.

— Lovit în plin, tovarăşe căpitan! O altă lovitură drept la ţintă! bolborosi el.

— Bine, spuse încet căpitanul. Foarte bine, vă felicit pe toţi!

Se ridică. Submarinul britanic trebuie să fi încetinit deja, echipajul acestuia fiind probabil terorizat de vibraţiile produse de cablurile ce se răsuceau pe elice, strangulând-o.

— Foarte bine! Lansaţi o baliză aeriană. Locotenente, transmite următorul mesaj: „TOLSTOI”, urmat de coordonatele ţintei. Terminat. Direct la Murmansk, cod de prioritate nouă.

— Am înţeles!

— Recuperaţi baliza imediat ce s-a terminat transmisia.

— Nu e în regulă, domnule – auzi Lloyd vocea mecanicului-şef – ori al doilea impact a avariat şi mai mult elicea, ori ne-am agăţat de ceva.

Lloyd era scuturat de vibraţii şi zgomotele de protest ale elicei şi arborelui principal ameninţau să-i străpungă tâmplele. Era imposibil de suportat pentru multă vreme. Submarinul îşi micşorase viteza, elicea rotindu-se din ce în ce mai încet. Ruşii făcuseră ceva, îi prinseseră într-o plasă sau ceva similar, înăbuşindu-i.

— Foarte bine, şefule.

Din cauza vibraţiei, care creştea cu fiecare clipă, nu putea rosti cuvintele clar, bâlbâindu-se aproape ca un bătrân senil. Erau într-o cutie de conserve şi cineva bătea în capac cu o bară de fier…

— Secund!

Thurston dădu din cap, agăţat de panoul indicatorului de adâncime şi bălăbănindu-se ca un beţiv.

— John, vreau o scanare a fundului imediat ce ajungem deasupra platoului. Dacă găsim o palmă de loc neted, ne oprim acolo!

— Am înţeles!

Tensiunea din cabina de comandă, deşi aceasta era plină şi scuturată de vibraţia în creştere, dispăru pentru o clipă. Cei doi timonieri se încordară şi mai tare, cu venele ieşite prin piele ca nişte şerpi albaştri, muşchii întăriţi şi zvâcnind de încordare. Trebuiau să încetinească, să se oprească…

— Căpitanul către întregul echipaj! strigă el în microfonul care-i tremura în mână. Pregătiţi-vă pentru oprirea pe fund şi

menţineţi deplasarea silenţioasă!

Deplasare silenţioasă! Ce banc prost! Scârţâitul elicei, arborele, lagărele, toate îi bubuiau în urechi!

— Locotenent, pregăteşte-te să mai lansezi un semnal de baleiaj la două mii de metri spre est! Nici o pauză la controlul senzorilor! Nu se poate să-l fi pierdut! E pe aici pe undeva! Căutaţi-l!

— Bine făcut, John! (Lloyd încerca să lumineze tăcerea bruscă, sumbră.) Uşor ca un fulg!

Nimeni nu zâmbi. Tensiunea din cabina de comandă li se strângea din nou, ca un laţ, în jurul tâmplelor. Vacarmul încetase, elicea şi axul nu-i mai torturau. Numai că liniştea însăşi îi strivea acum ca un zgomot insuportabil.

— Decuplaţi toate sistemele neesenţiale. Echipajul care nu e de serviciu şi oamenii de rezervă – în repaus. Spuneţi la bucătărie să pregătească ceva de mâncare.

— Hayter pentru căpitan!

— Da, Don?

— „Victor II” încă mai adulmecă prin împrejurimi, dar cred că ne-a pierdut pentru moment.

— Veşti bune, Don.

Luminile se stinseră, fiind înlocuite ca cele de avarie. Submarinul devenise parcă mai liniştit, mai puţin viu, în jurul său. Erau la ceva mai mult de patruzeci de metri adâncime, pe vârful plat al unei stânci ce ţâşnea din coasta norvegiană, şi ruşii probabil că îi căutau, mai hotărâţi ca niciodată.

PARTEA A II-A

CĂUTARE ŞI SALVARE

6
PIERDUŢI

Imediat ce părăsi căldura clădirii comandamentului, o parte din el ar fi vrut să înfrunte zloata, vântul în rafale şi bezna drapată în alb, în care luminile portului Pecenga străluceau curajoase, ca nişte mici lumânări. Altă dată nu s-ar fi plâns de vremea rea, ci ar fi considerat-o mai degrabă ca ceva ce trebuie suportat, cu plăcere chiar. Acum, dimpotrivă, avu imediat senzaţia că e ameninţat de un pericol, ca şi cum un inamic real, înarmat, s-ar fi apropiat din spatele lui. Îşi ridică gulerul jachetei groase şi traversă betonul sclipitor, deja alunecos, către maşina care-l aştepta.

Şoferul – un „marinar de uscat”, subofiţer din trupele de securitate ale bazei Pecenga – îl salută, în ciuda faptului că Ardeniev nu purta uniformă. Faţa acestuia, sobră, impasibilă, apărea lipsită de orice expresie în lumina purpurie a lămpilor. Lui Ardeniev îi dădu senzaţia stranie şi neliniştitoare a morţii. Apoi şoferul deschise uşa din spate a limuzinei ZIL şi impresia de moment a lui Ardeniev se risipi.

Maşina coborî rapid pe panta ridicăturii de teren pe care era instalată clădirea comandamentului flotei din Pecenga, îndreptându-se spre port şi spre baza navală de elicoptere. În afara şoselei, se vedeau strălucind luminile aparatelor de sudură din docurile de reparaţii, cele câteva străzi comerciale şi de promenadă, luminate cu lămpi de sodiu şi tuburi de neon ţipătoare, ca fasciculele unui far.

Ardeniev era deranjat de dorinţa aprigă de succes a lui Dolohov. Amiralul nu mai nesocotise niciodată până acum riscurile unei misiuni. Această aventură cu submarinul britanic îl obseda însă. Ca toţi ceilalţi, cunoştea conţinutul rapoartelor meteorologice, şi totuşi le ignora.

Ardeniev îşi amânase pe proprie răspundere ieşirea în bezna Mării Barents, spre vasul de salvare, din cauza înrăutăţirii condiţiilor meteorologice. Asta era, amânase până ce orice întârziere ar fi însemnat să se abată de la planul operaţiunii, lucru pe care nu era pregătit să-l facă. Între timp, îşi întărise convingerea că Dolohov, ordonându-le să iasă pe o asemenea vreme, era iresponsabil.

În ciuda aerotermei puternice, ce degaja un miros de praf, pe bancheta din spate a maşinii de serviciu era frig. Ardeniev îşi frecă mâinile pentru a şi le încălzi. Apoi maşina de serviciu trase sub baldachinul de lumină albă de la intrarea bazei de elicoptere

şi şoferul coborî geamul pentru a-şi prezenta permisul de trecere marinarului aflat în post la poartă. Soldatul îi aruncă o privire lui Ardeniev, mai mult din curiozitate decât pentru a-l identifica. Aerul rece îi albise obrajii. După aceea, porţile grele din plasă metalică se deschiseră şi şoferul ridică geamul în timp ce intrau. Maşina viră la stânga şi trecu pe lângă hangare şi atelierele de reparaţii, de unde, prin uşile deschise, răzbătea o lumină caldă. Urmă o fâşie de beznă, apoi văzură din nou viscolul asaltând parapeţii de vânt. Prin perdeaua de fulgi, Ardeniev putea să vadă cele două elicoptere, cu luminile roşii clipind în coadă şi sub burtă. Erau două elicoptere uşoare, de transport, de tip MIL-2, singurul elicopter din dotarea marinei care era suficient de mic pentru a putea ateriza pe platforma circulară, cu aparenţă fragilă, a navei de salvare *Karpatî*.

Maşina opri aproape sub unul din micile elicoptere. Botul turtit şi forma de insectă inspirau fragilitate. Ardeniev, absent, îi mulţumi şoferului şi ieşi din maşină. Vântul puternic şi lapoviţa rece nu reuşiră să-i alunge senzaţia stranie, sufocantă, care-i invadase creierul, împiedicându-l să gândească limpede. Maşina de serviciu se îndepărtă.

— Te-ai răzgândit, căpitane, te-ai hotărât să vii totuşi? auzi el prin uşa elicopterului MIL-A.

Văzu un zâmbet ironic, pe o faţă schimonosită de frig, şi părul ciufulit, deschis la culoare, deasupra unui pulovăr negru din dotarea marinei. Era locotenentul-major Andrei Orlov, locţiitorul lui Ardeniev şi comandantul Echipei Albastre a unităţii speciale. Ardeniev se strădui să schiţeze un salut, sperând că reuşise să pară optimist, apoi privi în sus, spre cer, încreţindu-şi faţa.

— Pilotul se plânge de vreme, căpitane, adăugă Orlov. Trebuie să recunosc că nu va fi prea plăcut să ieşim pe mizeria asta.

Orlov îl apucă de braţ şi Ardeniev sări în carlinga elicopterului. Uşa se trânti în urma lui. Cineva se plânse de frig. Erau numai tineri, încă cinci în afară de Orlov. Ardeniev îi salută din cap, preocupat. Apoi se căţără în cabina pilotului. Acesta îl salută. Era încruntat.

— Cere permisiunea de decolare! Plecăm imediat ce mă îmbarc în elicopterul colegului tău, îi spuse Ardeniev.

Febra misiunii îl cuprinsese deja, trăgându-l ca un curent a

cărui forţă creştea dintr-o clipă în alta. Un val de adrenalină, plăcut şi familiar, îi invadase corpul. Trecu înapoi în compartimentul de pasageri.

— E-n regulă, băieţi?

Toţi dădură din cap. Majoritatea zâmbeau, feţele şi muşchii braţelor tresărindu-le sub biciuirea nervilor, ca nişte mici şocuri electrice.

— Bine. Ne vedem pe *Karpatî*. Deschide uşa, Andrei.

Uşa se trase într-o parte şi Ardeniev sări sprinten pe sol. Păşi pe fâşia de beton umed şi alunecos, către cealaltă platformă, şi uşa celui de-al doilea MIL se deschise cu un scârţâit. Plutonierul-major care era adjunctul său în Echipa Roşie îl trase înăuntru, scuturându-şi zăpada de pe jachetă imediat ce închise uşa în urma lui Ardeniev.

— Credeam că nu mai veniţi, spuse el. (Avea o faţă osoasă şi colţuroasă şi părul tuns perie.) Victor Teplov.

— Mulţumesc, Victor. Aşa credea şi locotenentul Orlov.

Privi în jur, zâmbind, către ceilalţi cinci bărbaţi. Una sau două feţe mai mature. Echipa Roşie era nucleul de bază al unităţii. Forţele erau bine distribuite. Erau şi doi tineri foarte buni…

— Aţi reuşit să vă încălziţi?

— Cam greu, tovarăşe căpitan, răspunse Teplov.

— Atunci să-i dăm drumul!

Se strecură printre ei, până la scaunul de lângă pilot.

— Ei bine, tovarăşe locotenent, pornim? întrebă el, aşezându-se în scaun.

— Va trebui să te consideri un norocos, căpitane, dacă vom reuşi să coborâm pe *Karpatî*. Vremea e şi mai rea acolo, afară.

— Am încredere deplină în talentele dumitale, locotenente. (Arătă cu mâna spre parbrizul elicopterului, unde două ştergătoare uriaşe şi dispozitivul de degivrare se luptau cu zăpada.) Plecăm? Presupun că ai liber pentru decolare.

— Da. Aşteptăm de o oră, gata de decolare!

— Ce te frământă, locotenent?

— Am raportat superiorilor, am spus-o tuturor celor care pot să mă audă!

— Ce anume le-ai spus?

— Vântul e de gradul patru plus! Dacă nu putem ateriza, dacă nu reuşim?

— Debarcăm pe *Kiev*, presupun. De ce?

— Să sperăm că nu e prea tare şi pentru *Kiev*! Raza de acţiune a acestui elicopter e limitată. Asta înseamnă că, o dată ce ajungem acolo, nu mai avem suficient combustibil ca să ne întoarcem la sol. Trebuia să ne îmbarcăm într-un MIL-8, unul dintre cele mari, cu toţii! N-ar fi trebuit să-l aleagă pe acesta…

— Mai bine spune că n-ar fi trebuit să te aleagă pe tine! S-au cerut două elicoptere mici, uşoare. Tot echipamentul nostru e pe nava de salvare. *Kiev* nu ne e de nici un folos, iar MIL-8 nu poate ateriza pe *Karpatî*! Putem pleca acum?

— În regulă. Am vrut doar să ştiţi…

— Îţi sunt recunoscător!

Locotenentul pilot luă legătura cu turnul de control. Ardeniev îşi căută o poziţie mai confortabilă în scaunul îngust. Cele două turboreactoare Isotov începură să ţiuie şi, deasupra capului său, palele rotorului îşi măriră viteza, tăind ninsoarea, rotindu-se până se topiră într-un disc sclipitor… Locotenentul pilot modifică unghiul de atac al palelor rotorului, zgomotul motorului luă o notă mai înaltă, şi saboţii de asigurare ai elicopterului se desprinseră. Pilotul făcu o pauză, verificându-şi aparatura, roţile elicopterului fiind încă lipite de sol. Mâna pilotului, încleştată pe manşă, se albise.

— Vântul, remarcă sumbru pilotul.

— Da.

MIL-ul se ridică, împotrivindu-se parcă, de pe pista de beton. O pală de vânt se repezi spre ei, îi lovi, îi zgâlţâi. Pilotul îşi apăsă tălpile pe bara cârmei, trase de manşă şi reveniră la orizontală, apoi fură iar deviaţi, se stabilizară din nou şi se ridicară deasupra luminilor bazei. Un disc alb dedesubt, beznă deasupra…

— Acum înţelegeţi ce-am vrut să spun? întrebă pilotul. Suntem la limita posibilităţilor de zbor.

Vântul îi zgâlţâia. Menţinerea direcţiei părea să-i solicite pilotului un efort fizic deosebit. Şi fu un adevărat chin să schimbe poziţia manşei şi să îndrepte elicopterul spre mare, ca şi cum acesta ar fi fost un animal ostil, nărăvaş.

— Da, înţeleg, spuse gânditor Ardeniev. Camaradul tău mai e cu noi?

Pilotul privi în oglindă, apoi spuse ceva în microfonul ataşat de cască. Vocea celuilalt pilot era piţigăiată, ireală.

— Vine şi el.

Fuzelajul fu străbătut de o vibraţie, ca şi cum ar fi primit o lovitură puternică, ca şi cum ar fi fost atins de un proiectil.

Hyde deschise ochii. La început, trăsăturile lui Shelley îi părură necunoscute. Apoi îl recunoscu pe aghiotantul lui Aubrey şi încercă să se ridice. Durerea îi fulgeră spatele şi coastele, şi gemu. Nişte mâini îl împinseră la loc pe patul tare. Simţea pătura subţire, aspră, sub mâini, şi-şi mişcă degetele de la picioare, ţinându-şi ochii închişi pentru o clipă, apoi deschizându-i larg.

— Eşti teafăr, spuse Shelley. Dumnezeu ştie prin ce minune, dar ai fost doar strivit binişor.

Gâtul şi umerii îl dureau mai tare decât spatele şi coastele.

— Unul dintre ei m-a lovit, îngăimă el.

— Am presupus că aşa a fost. De-asta ai şi fost inconştient atâta timp.

— Cât de mult?

— Aproape patru ore!

— Dumnezeule! (Îşi acoperi faţa cu mâinile, ca şi cum lumina l-ar fi deranjat sau i-ar fi fost ruşine.) Iisuse, capul meu!

— Am prins sfârşitul concertului! Şi pe mine mă doare la fel de tare.

— Foarte amuzant!

— Cine era, Petrunin?

Ochii lui Hyde se măriră.

— De unde aţi aflat?

— Din raportul de rutină al supravegherii ambasadei. Călătorie neoficială spre nord a rezidentului. Nu putea fi decât din cauza ta şi a fetei.

— L-am văzut.

Hyde îl zări pe Shelley mişcându-se către cealaltă parte a încăperii înguste, zugrăvită în crem. O uşă se închise. Faţa lui Shelley apăru din nou deasupra lui, după care acesta îl ajută să se ridice în capul oaselor. Shelley îi duse la gură o cană cu ceai. Hyde sorbi lichidul dulce, călduţ, cu mâinile încleştate pe cană, ca şi cum ar fi vrut să şi le încălzească.

— Aproape că o prinsesem! (Erau singuri în cameră.) Zici că n-am nimic?

Shelley aprobă din cap.

— Eşti bine, doar puţin şifonat.

— O simt. Fata intrase în panică. Se purta de parcă ar fi luat o supradoză de LSD. Se ferea până şi de mobilă!

— Are dreptate.

— Şi totul din cauza nenorocitei ăleia de formaţii rock! Mi-au tăiat calea!

— Unde crezi că e acum? Crezi că au prins-o?

— Nu ştiu. Ar putea fi oriunde. (Hyde se concentră.) Am impresia că Petrunin s-a întors pe platformă – tipul care m-a ciomăgit a fost împins spre trepte. Fata era jos, la celălalt capăt al peronului. Unul dintre ei s-a dus după ea. E posibil să fi reuşit.

— Când am ajuns aici, dispăruseră cu toţii. Nimeni n-a văzut-o pe fată.

— La naiba!

— Te cred.

— Ce vrea Aubrey să facem mai departe?

— E foarte ocupat cu altceva. A preluat controlul afacerii cu submarinul. Pare să creadă că acesta a dat de dracu'!

— S-a hotărât, deci! Ce încurcătură!

— Unde poate fi, Patrick, dacă nu e la ambasadă şi nici la vreuna dintre casele lor conspirative? Am făcut toate verificările posibile. Sper că nu vor reuşi s-o scoată din ţară. Asta dacă vor, într-adevăr, s-o facă. Dar, dacă e liberă, unde poate fi?

— De ce nu la Heat of the Day? Acolo a căutat prima dată ajutor şi adăpost. S-ar putea să nu aibă unde se duce în altă parte.

— Formaţia?

— Da.

— Unde sunt?

Hyde gemu, coborându-şi picioarele de pe pat şi ridicându-se. Îşi pipăi cu grijă coastele.

— Sunt siguri că nu mi-am rupt nimic?

— Foarte siguri!

— Următoarea lor apariţie e la Free Trade Hall, în Manchester. N-am idee unde stau peste noapte. Poate aici, în oraş?

Shelley scutură din cap.

— Nu aici. Într-un han, la ţară, în Cheshire. Am verificat.

— Nu vei reuşi s-o găseşti. Nu mai scoate ea capul a doua oară! Ruşii ar putea fi chiar ascunşi pe aici, pe undeva. Se va da

la fund câtă vreme brigada va tropăi prin împrejurimi.

Hyde îşi frecă ceafa şi umărul, gemând uşor. Apoi îl privi în ochi pe Shelley:

— Accept să fiu acoperit discret, dar nimic mai mult! Fata nu mă crede nici aşa! Dacă apar cu gaşca după mine, nu ne va spune niciodată unde e taică-său. Înţelegi, nu?

— Lui Aubrey n-o să-i placă deloc chestia asta!

— Ştiu. Dar fata e speriată. Ştie că e urmărită de nişte bandiţi, şi pe deasupra şi de mine. Dă-mi răgaz până mâine seară şi, dacă reuşesc s-o găsesc şi să stau de vorbă cu ea, poate o conving să vină cu mine. N-o mai pierd încă o dată!

— Petrunin nu te va mai cruţa!

— Ştiu. Dar fata contează mai mult. N-ar folosi la nimic să-i arestăm pe cei din formaţie şi să scoatem untul din ei. Fata trebuie convinsă să vină de bunăvoie. A intrat în panică. Taică-său trebuie să fie un ticălos suspicios, care n-are încredere în nimeni. E îngrozită de noi.

Shelley se plimba prin cameră, frecându-şi bărbia cu o mână şi ţinând-o pe cealaltă în buzunarul paltonului. Din când în când, îi arunca câte o privire lui Hyde. Nehotărârea îi îmbujorase faţa. În cele din urmă, spuse:

— Nu ştiu ce să zic, pur şi simplu nu ştiu…

— Uite ce e, voi mergeţi pe ideea că Petrunin a pus mâna pe ea, eu voi presupune că n-a reuşit. Întoarce-te la Londra şi mobilizează trupele. Eu mă duc la Manchester, stau liniştit şi aştept. Asigură-mi acoperire, dar discretă, de la brigada de acolo, şi lasă-mă să încerc s-o găsesc. Dacă nu e în Manchester şi dacă ăia nu-mi vor spune unde e, mă dau bătut. E bine aşa?

— Bine, spuse Shelley, după o altă tăcere prelungită. Bine, fie. Facem cum zici tu, pentru moment.

— Cel puţin, eu sunt o figură cunoscută pentru ea.

— N-o să mai fii dacă o mai încasezi o dată, spuse Shelley. (Privi la telefonul aflat pe o măsuţă pliantă, lângă o trusă medicală neagră.) Cred că o să încerc să vorbesc cu Aubrey. Vreau să fie la curent.

Era o scenă mută, un stop cadru plin de tensiune. În timp ce executau activităţi şi proceduri de rutină, teama tindea să se transforme în panică. În celelalte compartimente ale submarinului, oamenii erau întinşi în cuşetele lor sau stăteau pe

podea. Nimeni nu se mişca decât dacă mişcarea era inevitabilă şi esenţială pentru supravieţuirea lui *Proteus*.

În cabina de comandă, oamenii erau în picioare sau aşezaţi, după cum le cerea funcţia, şi când se mişcau, ceea ce se întâmpla foarte rar, şi numai cu permisiunea expresă a lui Lloyd, o făceau cu o precauţie exagerată, de spărgători. Toate aparatele electronice care nu erau strict necesare fuseseră decuplate, şi cabina devenise sinistră în lumina lămpilor de avarie. Numai Lloyd bântuia ca un animal de pradă.

Sonarele erau în funcţiune, în regim pasiv, ecranele lor luminând de jos în sus feţele operatorilor, colorând braţele, bărbiile şi obrajii acestora în albastru, verde sau roşu. Sinistra asemănare cu luminile stroboscopice din discoteci sublinia şi mai mult pericolul în care se afla *Proteus*. Protejat sub mantia ţesută de „Leopard”, submarinul stătea suspendat pe stâncă, la aproape o sută de metri adâncime, în vreme ce submarinele sovietice mişunau în jurul lor, pe deasupra şi pe dedesubt, ca nişte rechini înfometaţi în jurul unui scafandru protejat de o cuşcă. În timp ce Lloyd privea peste umărul unuia dintre operatorii de la sonare, pe unul dintre ecrane o dâră strălucitoare se deplasă spre stânga, ca secundarul unui ceas. Era la numai câteva sute de metri de ei. Zgomotul – orice zgomot – ar fi fost ca mirosul de sânge pentru acest rechin şi i-ar fi adus şi pe ceilalţi!

Lloyd părăsi ecranul şi se postă sub una dintre lămpile de avarie. Parcurse încă o dată raportul de avarie pe care inginerul mecanic i-l scrisese în tăcere şi semiîntuneric. Nu îndrăzniseră să trimită un scafandru afară, dincolo de învelişul antisonar. Cea mai mare parte a raportului consta în presupuneri sau deducţii din indicaţiile aparatelor sau ale computerului. Avariile erau relativ uşoare, dar îi paralizau complet. Thurston şi inginerul mecanic presupuneau că era vorba de o torpilă cu focos de mică putere, cu ghidare după siaj – de asta îşi dăduseră seama cu câteva secunde înainte de a fi loviţi – care le avariase palele elicei şi hidroplanul posterior din babord. Asta îl lăsa pe *Proteus* fără posibilitate de înaintare şi cu foarte puţine şanse de a putea menţine cursul şi adâncimea. Pentru a putea pleca, avea neapărată nevoie de reparaţii. Ajungând la această concluzie, Lloyd înţelese care era obiectivul ruşilor…

Era calm. Parţial, calmul său era autoimpus, pentru binele

echipajului, şi totuşi era autentic. Nu-şi închipuise că va reacţiona astfel în faţa pericolului. Calmul său avea prea puţin de-a face cu faptul că învelişul presurizat rămăsese intact sau cu invizibilitatea asigurată de „Leopard”. Era pur şi simplu al lui, interior. Nu-i venea nici să înjure Ministerul Apărării, nici să se învinovăţească pentru că nu abandonase misiunea cu câteva ore mai devreme. Trecutul, chiar şi cel foarte recent, de acum două ore, nu mai exista pentru el. Ruşii nu ştiau unde sunt ei şi, în cele din urmă, ajutorul trebuia să vină de undeva, fie el diplomatic, militar, civil, mecanic sau politic.

Hayter îşi luă o pauză, foarte necesară, de la urmărirea funcţionării sistemului „Leopard”. Thurston plecă de lângă navigator şi traversă încăperea. Ţinea în mână un notes şi un pix. Îl ridică spre Lloyd.

Thurston scrisese: „Ce facem?”. Lloyd abia dacă dădu din cap. Thurston fu descumpănit, apoi mâzgăli furios, pe o foaie nouă: „Trebuie să anunţăm pe cineva!” Lloyd scoase un pix din buzunarul de la piept şi împrumută notes-ul de la Thurston, caligrafiindu-i: „Şi să le spunem unde ne aflăm?”

Thurston – şi Lloyd nu se putu abţine să nu se amuze de pantomima pe care o jucau – scrise: „Nimrod-ul trebuie să fie de-acum în zonă.” „Nu putem transmite. E prea riscant!”, îi răspunse Lloyd. „Vor «Leopard»-ul, dar cum?”, scrise Thurston. „Acţiune de salvare?!” „Nu se poate...”, începu Thurston să scrie, apoi mâna îi alunecă peste marginea hârtiei. Tăie furios ceea ce scrisese. Sfidător, caligrafie apoi: „Vor trebui să ne găsească mai întâi!”. Lloyd îl bătu pe umăr, apoi scrise: „E o problemă de câteva zile numai...”

Zgomotul neaşteptat îi asurzi, îngrozindu-i literalmente pe toţi cei aflaţi în cabina de comandă. Trecură mai mult de două secunde până ce caporalul de la consola de mesaje cifrate decuplă amplificatorul, trăgându-şi apoi mâna de pe buton, ca şi cum l-ar fi electrocutat. Se holba la Lloyd, vinovat şi îngrozit, faţa copilăroasă începând să roşească sub puful de imberb.

Lloyd se îndreptă spre el, tremurând de furie. Se auzea ciripitul unui semnal codificat, de mare viteză. Caporalul îşi luă căştile de pe cap, întinzându-i-le ca pe o ofrandă, implorându-l parcă să nu fie pedepsit. Lloyd îl împinse la loc în scaun, cu forţă, dar fără răutate, şi duse căştile la ureche. Dădu din cap, ca şi cum ar fi descifrat el însuşi semnalul sau ar fi auzit

instrucţiunile în clar. Caporalul apăsă pe nişte butoane şi aşteptă. Ecranul său continua să rămână gol. Lloyd îi vedea faţa reflectată în sticla ecranului, ca într-un glob de cristal. Thurston ajunse în spatele lui, gâfâind şi încercând să-şi stăpânească răsuflarea.

Lloyd simţea tensiunea crescând în încăpere, datorită ciripitului strident al mesajului, a prezenţei ruşilor dincolo de pereţii navei şi faptului că mesajul continua. Pielea îl ustura, ca în urma unei combustii spontane sau înţepăturilor unui întreg muşuroi de furnici.

Ecranul afişă un rând de text alb. Fusese o baliză de transmisiuni. Thurston îl atinse uşor pe Lloyd şi silabisi din buze: „Nimrod”, Lloyd aprobând din cap. Apăru apoi, descifrat, codul de identificare. „Ministerul Apărării”, după care urmă nivelul de prioritate al instrucţiunilor: ETNA. Lloyd rămase perplex. O imixtiune civilă, din partea Serviciului de Spionaj! Faptul că o autoritate din afara armatei cunoştea pericolul în care se aflau îl făcu să se simtă neputincios. Aflaseră, încercaseră…

Mesajul se înşira pe ecran, rând după rând, apoi începu să se repete. „Abandonaţi misiunea, reveniţi imediat în apele naţionale. ETNA. ETNA. Confirmare – cod 6F, urgent. Executare imediată…”

Executare imposibilă… Cineva aflase, cineva din SIS, din Comisia de Securitate sau din CIA, ori poate norvegienii, germanii, olandezii – cineva, undeva, aflase, sau bănuise, şi încercase să-i avertizeze, să-i recheme… Aflarea acestui fapt avea asupra lui efectul unei paralizii.

În zonă se afla un Nimrod. Va aştepta, probabil, o confirmare. Va rămâne fără îndoială pe poziţie, pentru a urmări activitatea navală sovietică. Cam asta ar trebui să fie de fapt misiunea sa. Era undeva acolo, sus. „Mesaj”, scrise Lloyd pe notes-ul lui Thurston. Caporalul privea atent ecranul. Mesajul începuse să se repete a treia oară. Lloyd se întinse şi apăsă furios pe un buton şi ecranul se stinse. Umerii caporalului tresăriră, ca şi cum ar fi fost lovit în spate. „Nu se poate”, scrisese Thurston, când Lloyd privi înapoi în carnet. Cei doi se holbau unul la celălalt, două feţe ca de muribunzi în semiîntunericul iluminatului de avarie.

Lloyd traversă cabina de comandă. Patru puncte luminoase, nici unul mai departe de o milă şi jumătate de stânca pe care

eşuaseră. Patru submarine de vânătoare şi atac, adulmecând mirosul sângelui, aşteptând să localizeze poziţia lui *Proteus*. Acel „sânge” putea fi orice zgomot, chiar şi ecoul iluzoriu al balizei aeriene pe care ar trebui s-o trimită la suprafaţă ca să contacteze avionul Nimrod… „Nu se poate!” Lloyd îşi dădu seama că încă mai ţinea în mână carneţelul lui Thurston. În pofida furiei, nu îndrăznea să rupă foaia sau să dea cu notes-ul de podea. Zgomotul ar fi fost imperceptibil pentru ruşi… Şi, totuşi, nu îndrăznea!

În câte încăperi aşteptase până acum? De câte ori? Şi ceasurile? Câte ceasuri privise? Majoritatea cu cadranul mare, plat, şi secundarul roşu, în mişcare. Limbile care se târau spre minutul următor… Ceasuri… Amintirile persistau. Nici acum nu i se limpeziseră gândurile, nu se putea concentra. Vedea numai nenumăratele alte ocazii în care îndurase aceeaşi aşteptare fără sfârşit.

Aubrey suspină. Nu-şi dădea seama câte ore petrecuse în încăperea subterană, până ce întreaga procedură fusese îndeplinită şi Bruxelles-ul, Washington-ul şi Ministerul Apărării consimţiseră să i se încredinţeze întreaga răspundere pentru recuperarea în siguranţă a lui *Proteus*. Avuseseră loc schimburi frenetice de mesaje şi telefoane, urmate de o stare de istovire, ca după un act sexual. Trebuiau să aştepte mesajul de la Nimrod, apoi primul moment favorabil în care submarinul ar fi putut trimite o baliză aeriană la suprafaţă pentru a răspunde somaţiei lor imperioase. Nu puteau face nici o presupunere până ce nu trecea un anumit timp – ce mai rămăsese din noaptea aceea, poate şi ziua următoare… Şi nu puteau face nimic pentru a stăvili teama ce creştea în minţile lor, ca o buruiană otrăvitoare.

Aubrey cunoştea acum şi înţelegea perfect planul sovieticilor. Îndrăzneţ, aproape nebunesc, nemilos, extrem. Dar nu imposibil de îndeplinit. Miza – sistemul „Leopard”. Ştia că şi Clark îl aproba în sinea lui. Nu-l întrebase pe american; de fapt, nu întrebase pe nimeni. Privea fix ceaşca de cafea pe care o ţinea în mână şi descoperi că aceasta era colorată în gri. Cadranul ceasului i se reflecta, ca un soare sinistru, pe partea de jos a gulerului cămăşii, dar el nu părea să fi observat.

Nu-l interesaseră niciodată secundele, goana secundarului.

Operaţiunile fulgerătoare şi fierbinţi, asociate cu acest tip de precizie, nu fuseseră niciodată punctul lui forte. Dimpotrivă, era obişnuit să aştepte mult, şi asta destul de des, în camerele dosnice ale unor clădiri părăsite de lângă zidul Berlinului, unde se auzeau şobolanii chiţăind în spatele pereţilor subţiri şi al tapetului jegos; ori sub mişcarea leneşă a palelor unui ventilator atârnat de tavan, în camere de hotel în care şopârlele vânau insecte pe pereţi. Sau în locuri în care ventilatoarele nu aveau nici o putere împotriva arşiţei nopţii, care răsuna de cântecul greierilor… Ori în case cu pereţii de bârne şi ferestrele aburite de dogoarea buştenilor arzând… şi subsoluri de ambasade, şi case conspirative, şi câte camere ca aceasta, în Londra şi încă vreo duzină de alte oraşe… Persistenţa şi prospeţimea amintirilor îl îngrijorau şi-l chinuiau.

Momentul cel mai rău fusese poate cel în care-l sunase Shelley: un mic act de sfidare, sau neglijenţă, pe fondul dezastrului general. Bineînţeles că Hyde avea dreptate, trebuia s-o găsească de unul singur pe fată, dacă voiau nu numai s-o aibă, dar să-i câştige şi încrederea. Aubrey se îndoia că fata s-ar fi întors la grupul rock şi se întrebă dacă nu cumva dispreţul său pentru genul lor de muzică îl făcea să gândească astfel. Îşi dădu seama că nu putea în ruptul capului să se pună în pielea unei fete moderne, de douăzeci şi ceva de ani. Pentru el, era o altă specie. Poate că şi raţionamentul lui Shelley era greşit. Era posibil însă ca Hyde să ştie mai mult decât oricare dintre ei.

Aubrey privi în silă la ceasul de pe peretele opus. Mai trecuse un minut. Douăsprezece şi douăzeci şi patru. Mai erau şase minute, asta dacă aveau noroc şi liniile de comunicaţii funcţionau, până ce Nimrod-ul va transmite raportul asupra situaţiei activităţii navale sovietice din zona Tanafjord.

Şi totuşi, în ciuda chinului pe care i-l provoca aşteptarea, nu dorea deloc să primească raportul acela…

— Nici urmă de ei, ai zis? Nici urmă de ei, după trei ore? urlă Dolohov la contraamiral, care se albise din cauza propriei indignări şi a ruşinii de a fi muştruluit în faţa subordonaţilor săi mai tineri şi a celor care veniseră cu amiralul. Nu e bine deloc! E foarte rău! Ştiam că aşa se va întâmpla, ştiam eu! L-au găsit, l-au paralizat – cel puţin aşa susţin ei – şi acum l-au pierdut! Nu e bine deloc!

— Tovarăşe amiral, nu pot decât să vă repet că toate unităţile şi staţiile noastre folosesc absolut toate mijloacele pentru a localiza submarinul. Am redus aria de investigare la aproximativ o sută de kilometri pătraţi pe fundul mării. Submarinul britanic se află în interiorul acestui careu. E doar o problemă de timp să-l găsim.

Dolohov privea fix, prin fereastra camerei de comandă, la panoul-hartă de dedesubt. Vedea un roi de lumini sclipitoare, ce păreau mai degrabă beculeţe pentru pomul de Crăciun. Alungă imaginea din copilărie, dar nu mai putea crede în importanţa simbolică a acestor lumini. Degeaba fuseseră acestea adunate la un loc. Auzea vocea contraamiralului ca pe o tânguială şi propria sa respiraţie şuierând în cuşca toracică.

— În cazul în care nu le-a fost avariată coca – şi sunt sigur că n-ar putea sta acolo săptămâni de zile! Va fi neplăcut pentru ei, dar nu insuportabil sau periculos, în vreme ce noi va trebui să le pândim răsuflarea, zgomotele paşilor... N-ar fi trebuit să pierdem contactul în momentul în care submarinul a fost atins! Căpitanul lui *Grişka* n-ar fi trebuit să piardă contactul!

— Tovarăşe amiral, a avut informaţii sărace asupra ţintei, doar o urmă a siajului lăsat de submarin. Trebuia să lanseze torpila sau să mai aştepte, şi el a decis. Eu... eu totuşi cred că a luat hotărârea corectă.

— Nu mai spune!

Dispreţul şi ironia îngheţaseră trăsăturile lui Dolohov. Apoi expresia i se schimbă – nu se îmblânzi, dar deveni mai introspectivă. Când vorbi din nou, vocea i se mai domolise.

— Posibil, tot ce se poate. Dacă nu-l găsesc mai repede, va trebui să trecem din domeniul acţiunii în cel al diplomaţiei. Va deveni o problemă internaţională. Submarinul e în apele teritoriale norvegiene şi vor încerca să-l salveze. Deja l-au contactat. N-aveţi idee ce conţinea mesajul acela?

Contraamiralul scutură din cap:

— Cod de unică folosinţă. Ar trebui să avem toate fişierele computerului lor şi apoi să ghicim care dintre ele este.

— Bine, bine. A fost probabil un semnal de rechemare. Ce ştii de avion?

— Un Nimrod britanic. Ne va urmări.

— Acum înţelegi ce vreau să spun? De îndată ce-şi vor da seama ce facem acolo, vor încerca să intervină. Vor exista

dovezi: fotografii, înregistrări pe computere. Toate astea nu vor face decât să complice datele problemei.

— Ştiu, tovarăşe amiral.

— Senzorii de temperatură, sonarele, detectoarele în infraroşu – toate astea nu ne sunt de nici un folos!

Dolohov îşi freca bărbia, cu privirea aţintită în tavan. Spuse apoi, cu voce scăzută:

— Şi totuşi! Şi dacă totuşi căpitanul britanic ar fi avut posibilitatea să aleagă..., ei?

Se întoarse spre contraamiral.

— Dacă şi-ar fi putut alege, în anumite limite măcar, locul în care să se oprească, unde ar putea fi? O terasă, o crevasă, o depresiune? Introduceţi în calculator toate datele posibile de pe toate hărţile şi toate ecourile sonar pe care le avem de pe cei o sută de kilometri pătraţi ai dumitale. Dacă e necesar, putem trimite scafandri – asta înainte ca echipa lui Ardeniev să ajungă la faţa locului – sau putem utiliza submersibile cu reflectoare.

Dolohov îşi recăpătase entuziasmul. Avea din nou controlul, contribuia efectiv, făcea planuri!

— Da, da! Trebuie să fim pregătiţi!

Apoi, văzându-l pe contraamiral, care rămăsese nemişcat, îl zori:

— Daţi-i drumul, daţi-i drumul!

Douăsprezece şi douăzeci şi nouă. Clark i se alăturase, împreună cu Copeland – unul dintre cei mai puţin ostili membri ai echipei „Chessboard Counter”. Ceruse să vorbească cu Eastoe, pilotul şi comandantul Nimrod-ului. Transmisia cu viteză mare şi variaţiile de frecvenţă întârziau întrebările şi răspunsurile, dar nu le puteau opri. Când va vorbi Eastoe, cuvintele sale vor fi înregistrate la bordul avionului, accelerate până vor deveni un ciripit strident, şi transmise pe frecvenţe ce se schimbau de mai bine de o sută de ori pe secundă, apoi înregistrate la Ministerul Apărării, încetinite şi amplificate pentru Aubrey. La rândul lor, vorbele sale vor avea nevoie de tot atâtea secunde pentru a ajunge la Eastoe într-o formă inteligibilă.

— Oare ce-or fi făcând ei acum, Ethan? întrebă el brusc. Mă refer la *Proteus*...

— Încearcă să iasă dracului de acolo, asta în cazul în care căpitanul mai are un dram de minte! răspunse Clark şugubăţ.

— Tu chiar crezi că i-au prins, nu-i aşa? îl provocă Copeland pe Clark.

Americanul aprobă din cap, cu o expresie sumbră de înţelepciune, de premoniţie.

— Nu pot să cred aşa ceva! (Copeland se întoarse spre Aubrey.) Şi nici dumneavoastră n-ar trebui să credeţi, domnule. *Proteus* nu poate fi detectat şi ruşii n-au cum să acţioneze împotriva lor.

— Ah, spuse Aubrey, eşti convins? (Copeland dădu din cap cu tărie.) Aş vrea să pot împărtăşi optimismul dumitale, tinere!

Ofiţerul de transmisiuni se apropie de ei.

— E timpul, domnule Aubrey.

Era ostentativ de politicos, dar atitudinea lui era lipsită de respect. Ca şi cum Aubrey, printr-o înşelătorie, ar fi atentat la postul, solda şi pensia comandorului!

— Mulţumesc, preluăm noi.

Aubrey îi trimise pe Copeland şi Clark către consola de transmisiuni, cu mulţimea ei de butoane şi de role de bandă magnetică. Aproape imediat ce aceştia ajunseră acolo, începu să clipească o lumină roşie şi o bandă începu să se deruleze, cu o viteză imposibilă. Sunetul strident care se auzea semăna cu un zgomot de bruiaj.

— Nimrod-ul transmite, explică Copeland, gesticulând.

— Mulţumesc.

Operatorul de la consola de comunicaţii bătea pe o tastatură, ca o dactilografă profesionistă. O altă casetă începu să se deruleze încet. După mai bine de un minut şi jumătate, se opri şi operatorul o derulă. Aubrey îi simţea pe cei din spatele lui ciulind urechile, aşa cum trebuie să fi făcut în jurul unui aparat de radio, la transmiterea scorului unui meci de fotbal. Se auzi vocea lui Eastoe, pe care Aubrey nu-l cunoştea. Cu toate astea, ştiind de ordinul ETNA şi conştient de semnificaţia acestuia, Eastoe i se adresă direct.

Codul de apel. Identificarea. Apoi: „Am făcut o cercetare în careu a zonei, cu sondaje de sonar şi supraveghere permanentă în infraroşu şi radar. Activitatea navală sovietică e foarte intensă, la suprafaţă şi în adâncime…” Clark îşi notă coordonatele, deşi acestea fuseseră deja introduse în computerul hărţii. „Am identificat prin sonar cel puţin patru submarine de vânătoare şi atac, aflate în apropiere, şi avem

confirmarea identificării portavionului *Kiev* şi a vasului de salvare. Mai sunt şi alte vase de suprafaţă ale flotei nordice, angajate în ceea ce pare a fi o cercetare sonar a zonei. Infraroşiile şi radarul sunt folosite, de asemenea, intensiv şi extensiv, de către toate vasele de suprafaţă şi submarine…”

— Îi caută, remarcă, inutil, Clark.

„Am început o cercetare intensivă a unei zone foarte restrânse a fundului mării, în special spre coastă. Două avioane Tupolev – tip Bear-CS, cu funcţie identică cu a noastră, sunt pe poziţie în apropiere. Concluzia e că toate unităţile sunt avertizate de prezenţa noastră. Terminat.”

Aubrey îşi mută privirea de la Clark la Copeland.

— Puteţi vorbi acum cu comandantul de escadră Eastoe, îl informă Copeland.

— Îmi dau seama de asta, tinere. Mă întreb însă ce naiba să-i răspund, spuse Aubrey glacial.

Canalul deschis vuia în liniştea încăperii.

— Comandant de escadră, începu el fără nici o introducere, e clar că n-ai găsit nici o urmă a lui *Proteus*. Crezi sau ai motive să crezi că submarinul ţi-a primit mesajul şi că se supune ordinului? Terminat.

Banda rapidă începu să ţiuie, apoi urmă din nou un hârâit astmatic şi vuietul tăcut, în care şoapta lui Pyott căzu teatral, lăsându-l perplex pe Aubrey.

— Nu e chiar atât de simplu cum te-ai fi aşteptat, nu-i aşa, Kenneth?

Aubrey nu se întoarse. Pyott intrase în încăpere fără ca el să-l fi observat. Aubrey simţi în tonul lui o capitulare generoasă, necondiţionată.

— Ah, Giles, mă tem că în clipa asta situaţia nu e prea roză.

Vocea lui Aubrey era la fel de afectată, anunţând armistiţiul, compromisul onorabil. Pyott îl împinse pe Clark şi i se alătură.

— L-au găsit? întrebă el.

Faţa lui exprima o vinovăţie autentică şi îngrijorarea.

— Nu ştim. I-am cerut comandantului de pe Nimrod să dea cu presupusul.

Se auzi ciripitul benzii, apoi banda cu viteză mică, după care urmă vocea stăpânită a lui Eastoe: „Părerea mea e că se află pe fund, nemişcat.” Tăcu, apoi, dându-şi seama că Aubrey nu putea răspunde imediat, continuă: „Submarinele şi vasele de

suprafaţă se concentrează într-o zonă foarte restrânsă. Ori au pierdut cu toţii contactul, ori ştiu destul de bine unde-l pot găsi. Terminat”.

Imediat Aubrey spuse:

— După părerea dumitale, crezi că *Proteus* e lovit?

— Kenneth, doar nu vorbeşti serios?! întrebă Pyott, în timp ce aşteptau răspunsul lui Eastoe.

Aubrey se uită la el.

— Trebuie să ne gândim şi la posibilitatea asta. Dacă şi-au restrâns căutările la o suprafaţă foarte mică, asta ar putea să însemne că bănuiesc sau sunt siguri că nu mai poate ieşi din zona aceea!

— Dumnezeule! răsuflă Pyott adânc, cu faţa pământie şi zbârcită, arătând mult mai bătrân.

Avea gura întredeschisă şi părea foarte neajutorat.

— Nu cred că ne mai poate ajuta nici el acum, observă Clark, care remarcase faptul că Pyott îşi recunoscuse neglijenţa şi vinovăţia.

Pyott îi aruncă o privire rea. Clark îşi ridică mâinile, împăciuitor:

— OK, Pyott, nu vreau să cobesc!

Pyott dădu din cap.

Se auzi din nou vocea lui Eastoe, clară, de parcă s-ar fi aflat în aceeaşi încăpere cu ei. „E posibil, domnule.” Clarviziunea lui Aubrey câştigase respectul lui Eastoe, cel puţin pentru moment. „Căutarea pare a fi concentrată spre ţărm, dar nu depăşeşte o anumită distanţă spre larg. Restrâng suprafaţa de fiecare dată, nu o lărgesc. Cred că e undeva pe acolo, în zona aceea. Terminat.”

Aubrey se uită la Clark:

— Crezi că ar fi putut să-l avarieze, Ethan?

— E posibil.

— Cum?

— Poate cu torpile ghidate prin cablu. Dacă au prins o urmă de căldură…

Teama ascunsă îşi făcu loc acum pe faţa lui.

— Sau cu ghidare după siaj – da…

Scutură din cap. Pe măsură ce înţelegea, faţa lui Copeland se lungea, exprimând aceeaşi groază. Clark îşi drese glasul:

— Dacă au prins o urmă de căldură şi au folosit apoi o torpilă

cu ghidare după siaj, probabil cu o fuzee de apropiere, atunci aceasta l-a urmat pe *Proteus* ca un copoi. Da, e posibil să fi reuşit.

— Să acceptăm faptul că l-au lovit şi să acţionăm în consecinţă?

— Cred că da, răspunse Clark.

— Nu, spuse încet Copeland.

— Cum să acţionăm, Kenneth? întrebă Pyott.

— Pe cale diplomatică, bineînţeles, prin norvegieni. Ce alte vase mai avem în zonă?

— Nu prea multe – şi acelea foarte departe. Poate că cel mai apropiat e la o zi de marş de Tanafjord.

— Înţeleg. N-aş vrea să intensificăm activitatea NATO în zonă, mai ales cu concentrarea actuală de vase sovietice. Îi voi recomanda lui Eastoe să supravegheze şi să raporteze continuu. S-ar părea că, pentru moment, flota sovietică nu poate găsi submarinul dispărut. Situaţia asta nu poate să mai dureze prea mult. În zonă se află o navă de salvare – şi Eastoe trebuie să-i urmărească mişcările cu foarte mare atenţie. Între timp, domnilor, trebuie să trecem în revistă toate scenariile posibile pentru a preveni căderea echipamentului „Leopard” în mâinile ruşilor. Chiar de-ar fi ca preţul să fie însuşi *Proteus*!

Aubrey se întoarse la consola de comunicaţii. Trecură câteva secunde până ce auditoriul său înţelese pe deplin implicaţiile afirmaţiilor sale, iar murmurul crescând care urmă îl împiedică să-şi completeze instrucţiunile pentru Eastoe şi avionul Nimrod.

Dunele de nisip din marginea de nord a aerodromului din Kinloss apăreau din când în când prin ploaia torenţială. Fuioare de nori se târau pe deasupra înălţimilor din jur, ca nişte boccele de haine vechi. Prin rafalele de ploaie se întrezăreau frânturi de coline şi munţi. Trei avioane Nimrod ale forţelor aeriene britanice străluceau în ploaie, cu boturile acoperite de huse protectoare, şi singura pată de culoare era dată de roşul strălucitor al unui avion de antrenament Hawk. Toate cele patru aparate de zbor păreau lipsite de viaţă, abandonate, ca exponatele unui muzeu în aer liber.

Din zăpuşeala turnului de control, controlorul de trafic privea un autobuz kaki, care se întorcea de-a curmezişul platformei de beton, cu farurile aureolate de ploaie. Avea un aspect

fantomatic şi capota îi strălucea ca o cochilie de melc. Dincolo de acesta, două lumini roşii de avertizare clipeau ritmic şi se întrezărea un al patrulea Nimrod. O cisternă de combustibil tocmai se îndepărta încet de el. Din cauza căştilor, pentru controlor întreaga scenă era mută. Nu auzea nici măcar răpăitul continuu al ploii pe acoperişul şi geamurile turnului de control.

— Turnul Kinloss, aici Kestrel 1-6, cer permisiunea de decolare.

— Roger-Kestrel 1-6. Liber pentru punctul de start, pista zero opt.

Condiţiile de decolare erau la limita critică. Dacă ar fi fost să se ia o hotărâre la faţa locului, zborul Nimrod-ului ar fi fost anulat. Controlorul ura amestecul civililor, cu toată furia ofiţerilor de carieră. Eastoe era deasupra Mării Barents, aşteptând avionul Nimrod care-i va lua locul. Acest echipaj urma să decoleze în condiţii extrem de riscante, la ordinul aceluiaşi civil, un bătrânel din Serviciul de Spionaj. Controlorul nu asistase la instruirea echipajului, iar comandantul unităţii nu-l informase nici despre misiunea lui Eastoe, nici despre cauza ordinelor pe care le primiseră de la Whitehall. Resentimentul pulsa în mintea controlorului ca luminile de avertizare din mizeria de afară.

Dacă stătea nemişcat, putea să vadă aripa celui mai apropiat Nimrod, ancorată de platformă. Distingea trepidaţiile aripii sub asalturile vântului. Cineva, într-un birou plăcut şi cald, la Whitehall… „Ah, domnişoară Smitters, aţi adus ceai! Excelent! Tot mai plouă afară?”, dând ordine cu gura plină de biscuiţi dietetici şi riscând vieţile altora…

— Kestrel 1-6, aici turnul Kinloss. Ai liber pentru decolare.

— Confirm.

— Roger. 1-6, liber pentru viraj stânga şi ieşire, la înălţimea de peste o sută şaptezeci de metri.

Panoul de semnalizare arăta că toate luminile de pe pista de rulare şi de pe cea de decolare erau aprinse. Becul de avertizare al unui telefon de lângă el începu să clipească şi caporalul de serviciu ridică receptorul, întrerupându-se din înregistrarea mişcărilor de pe pistă. Controlorul duse o cască la ureche şi află faptul că ofiţerul pilot Harris era bolnav şi că nu se putea prezenta la primul schimb din ziua următoare. Puse casca la loc.

— Kestrel 1-6, gata de decolare.

— Kestrel 1-6, pista zero opt, liber pentru decolare imediată.

Vânt zero-doi-zero în rafale, treizeci şi doi.

— Roger, către turnul Kinloss. Kestrel 1-6 rulează.

Controlorul îşi luă binoclul şi scrută semiîntunericul de afară. La început, nu văzu decât punctele luminoase, apoi o formă mişcătoare, colorată în cenuşiu şi alb, începu să alunece pe culoarul de lumini puternice, forma nedefinită transformându-se treptat în conturul familiar al avionului Nimrod. Îşi imagină lupta pilotului pentru a menţine avionul pe direcţie, sub vântul transversal puternic.

Roata din faţă începu să se ridice de pe sol. Cele patru motoare Spey, uriaşe, începură să acţioneze ca nişte tunuri de apă, ridicând jerbe de apă de pe pistă. Ceaţa se prelingea de-a curmezişul aripilor, pe măsură ce creşterea presiunii atmosferice producea condensarea vaporilor de apă. Avionul dispăru aproape imediat.

— Aici Kestrel 1-6, abandonez...

— Roger... E prea târziu, se gândi el, e prea târziu.

— Nu pot să-l stăpânesc, am depăşit marginea din stânga a pistei!...

Controlorul nu reuşi că vadă decât un singur lucru care indica poziţia avionului şi pericolul în care se afla acesta: jetul de apă din spatele acestuia îşi schimbase culoarea, fiind amestecat cu pământ brun, avionul arând probabil câmpul de lângă pistă ca un plug.

— Jamba stângă cedează!

— Nu!...

Apoi urmă o tăcere care păru interminabilă. Controlorul şi caporalul se holbară unul la celălalt, încremeniţi, până ce el reuşi să-şi recapete glasul şi să vorbească.

— Kestrel 1-6, mă auzi? Kestrel 1-6...!

Nici o flacără, nici o explozie, nimic! Degetul caporalului apăsă pe butonul de alarmă. Vuietul sirenei pătrundea chiar şi prin căşti.

Văzu apoi o răbufnire de lumină portocalie străpungând ploaia şi bezna, ca un foc de tabără sau lumina unui far. Geamurile se zguduiră de zgomotul exploziei, pe care-l auzi înăbuşit.

Inexplicabil, dar înfuriindu-l şi mai tare, auzi în urechi vocea pe care şi-o imaginase mai devreme: „Îmi pare rău să aflu asta, domnişoară Smitters. Îmi închipui că au murit toţi, nu-i aşa? A

mai rămas ceva ceai?”

Totul se întâmplase atât de repede şi atât de fără sens! Pata portocalie crescu în mărime şi strălucire…

7
GĂSIŢI

Elicopterul se năpusti prin beznă. Nu mai întâlniră zdrenţe de nori şi nu mai avură nici senzaţia aceea de ireal. Noaptea era de nepătruns, mai neagră decât norul prin care trecuseră, şi vântul urla în jurul cabinei strâmte, cu un ţipăt demenţial, cu care Ardeniev pur şi simplu nu se putea obişnui şi pe care nu-l putea ignora.

Absenţa temporară a zăpezii şi a lapoviţei mai atenua puţin senzaţia terifiantă pe care le-o provocau forţa şi viteza vântului, care nu mai era vizibil pe fundalul de beznă.

Apoi îl zări pe *Karpatî* dedesubt, în stânga lor. Era aureolat de lumină, ca o platformă petrolieră din Marea Nordului, şi totuşi părea minuscul şi imaterial, luminile făcând să sclipească crestele valurilor pe fondul negru al mării. Dincolo de *Karpatî*, se vedea silueta masivă a lui *Kiev*, conturată de linia întreruptă a luminilor de semnalizare. Deşi era mai departe, părea mai sigură, de o mie de ori mai sigură decât nava de salvare.

Cel de-al doilea elicopter MIL apăru lângă ei, atrăgându-i atenţia. Era ca o coajă de ou, slab luminată în interior.

— Express 1 către *Karpatî*… Express 1 către *Karpatî*. Terminat.

Ardeniev tresări la auzul vocii pilotului în căşti, realizând deodată iminenţa tentativei lor de aterizare pe helipad-ul navei de salvare. Scrută cu privirea înainte, dar nu reuşi nici măcar să întrezărească platforma circulară, iluminată. Văzut prin parbrizul carlingii şi prin apărătoarea de vânt, încă şiroind de apă, *Karpatî* nu era decât o pată luminoasă. Vasul de salvare părea minuscul şi parcă nu se apropiaseră deloc de el.

— *Karpatî* cheamă Express 1. Vă recepţionăm şi vă avem pe

radar. Distanţa – opt virgulă cinci kilometri. Terminat.

— Care sunt condiţiile meteo, *Karpatî*?

— Vântul – zero-cincî-zero, viteza – treizeci şi cinci de noduri, cu rafale de patruzeci şi cinci. Mare de gradul cinci sau şase, cu valuri între trei şi şapte metri. Ce aveţi de gând? Terminat.

Pilotul îl privi pe Ardeniev. Părea satisfăcut de tăcerea sumbră, aproape disperată, a acestuia. Ardeniev mai privi o dată silueta lui *Kiev*, dincolo de luminile vasului de salvare, apoi şi-o alungă din minte.

— Ei bine? întrebă pilotul.

— Poţi să cobori?

— E pe muchie de cuţit. Nu v-aş sfătui să încercăm…

— Express 2 către Express 1. Terminat.

— Dă-i drumul, Express 2.

— Coborâm?

— Nu-mi place deloc chestia asta…

— Vom reuşi! Cobor eu primul, dacă vrei. Terminat.

— Nu avem toată noaptea la dispoziţie, remarcă Ardeniev, privindu-şi ceasul.

Erau deja cu aproape treizeci de minute în întârziere faţă de program. O deviere spre *Kiev*, urmată de un transfer pe mare înapoi spre *Karpatî*, i-ar fi întârziat poate cu încă vreo două ore. Dolohov n-ar accepta această întârziere. *Proteus* putea fi localizat dintr-o clipă în alta, şi Ardeniev nu avea nici un chef să se afle încă în aer când se va întâmpla asta.

— Am întârziat deja!

— Căpitane, eu pilotez lada asta şi nu dumneata! Judecata mea e singura care contează şi ea îmi spune să mă îndrept spre portavion.

Pilotul era calm, iritat puţin de pasagerul său, dar nu speriat. Părea sigur că părerea lui va avea câştig de cauză.

— Stai, Express 1, cobor eu primul. După ce-mi vor umple rezervoarele, îţi fac loc.

Lui Ardeniev i se păru că celălalt pilot era mai puţin speriat, deşi se întreba dacă nu cumva propriul său pilot nu are dreptate.

— Express 2, îţi propun să aterizăm pe *Kiev*.

— Andrei, n-am chef să-mi pun boaşele pe tăietorul lui Dolohov, chiar dacă tu eşti pregătit s-o faci. Fii atent aici!

Faţa pilotului lui Ardeniev se strâmbase de furie, ranchiună

şi ceva mai profund, care putea fi scârbă de sine. Ardeniev văzu cu satisfacţie cum al doilea elicopter trecu pe sub ei, înainte, către *Karpatî*. Pilotul său va fi încurajat şi vor coborî şi ei. Asta însemna doar că Orlov şi Echipa Albastră vor fi deja echipaţi în momentul sosirii lor şi vor face haz de superioritatea lor.

Celălalt elicopter se balansă sub ei, părând nesigur pentru o clipă, ca şi cum s-ar fi îndreptat mai degrabă spre suprafaţa neagră a oceanului decât spre vasul luminat ca un pom de Crăciun. Apoi păru să-şi recapete echilibrul şi se apropie, nervos, de prova navei de salvare. Platforma de aterizare se vedea acum ca un disc alb, luminat, nu mai mare decât o farfurie, de la înălţimea lor. Conversaţia prin radio între pilot şi navă îi suna în căşti, sugerându-i rutină, siguranţă, experienţă.

Pilotul lui Ardeniev menţinea elicopterul aproape suspendat, ca şi cum ar fi fost purtat numai de vânt. Totuşi, când Ardeniev privi spre el, falangele acestuia erau albe de încordare. Nu era neapărat semnul unei încordări emoţionale sau mentale, sugerând mai degrabă violenţa furtunii de afară, a asalturilor ei împotriva fuzelajului fragil al elicopterului. Forţa care tindea să-i mişte, să-i răsucească, să-i strivească era ca un vârtej uriaş de apă. De îndată ce această imagine se asocie în mintea lui cu realitatea de afară, parcă se închise un circuit şi se alarmă. Mişcarea lentă de dedesubt îi apăru acum riscantă, periculoasă.

Elicopterul cu alură de insectă plutea spre platformă. Ardeniev întrezări siluetele minuscule de pe punte şi încovoierea acestora, şi faptul că se agăţau de balustrade şi de obiecte indicau forţa vântului. De altfel, aceasta părea să crească.

Puntea navei de salvare se înclină şi lumina păru să se scurgă, ca un lichid, peste bordul vasului, pe suprafaţa apei. Crestele albe ale valurilor conturau parcă dantura unei fălci uriaşe, deschise. Viziunea turbulenţei şi forţei mării fusese bruscă, făcând ca nava să pară şi mai fragilă, iar elicopterul să semene şi mai mult cu o insectă. Nu era decât o muscă ce bâzâia deasupra autostrăzii, în aşteptarea ciocnirii cu un parbriz.

Elicopterul se înclină pe o parte, ca un pescăruş furat de o pală de vânt, iar vocea pilotului se auzea piţigăiată, râsul acestuia părând ireal şi forţat.

— Mişka, ieşi de acolo! Ne vom abate spre *Kiev* şi vom ateriza acolo. N-ai să reuşeşti să foloseşti sistemul de agăţare, puntea se balansează prea tare!

— Nu-ţi face griji, tataie! se auzi vocea pilotului lui Orlov. N-a fost decât o îmbrânceală de moment. Fii atent acum!

Bravada hazardată ce răzbătea din spusele pilotului îl dezgustă şi-l îngrozi acum pe Ardeniev, deşi vasul de salvare părea să se fi stabilizat din nou, iar valurile cu creste albe să se fi retras în tenebrele de sub puntea lui *Karpatî*. Elicopterul începu să se apropie din nou de platformă. Siluetele minuscule se ghemuiseră, pregătite să asigure elicopterul în momentul în care roţile acestuia ar fi atins puntea.

— Ce nu merge?

— Poftim?

— Te-am întrebat ce nu e-n regulă? De ce dai din cap?

— Puntea are ruliu şi tangaj prea mare şi cred că e în afara limitelor de siguranţă pentru agăţare şi menţinerea distanţei. (Pilotul ridică din umeri.) Poate că de acolo, de unde e el, nu se vede aşa. Nu ştiu ce să zic.

Îi aruncă o privire lui Ardeniev, încurajându-l parcă să comenteze, aşteptând parcă să fie insultat.

— Dacă e vreun pericol real acolo, ordonă-i să renunţe, altfel o fac eu!

Pete albe apăruseră în câmpul lor vizual, precum cele provocate de cataractă sau retina dezlipită. Lapoviţa revenise. Pilotul lui Ardeniev mări viteza ştergătoarelor şi continuară să privească, uitând de orice altceva, chiar şi de a încerca să intervină. Acum elicopterul de sub ei se balansa, se echilibra, se înclina în faţă, se rotea în jurul discului platformei. Urmă un lung moment de nemişcare, însoţit de şoaptele înăbuşite ale pilotului lui Ardeniev:

— Hai, băiete, hai, hai!…

Zgomotul îl deranja şi-l enerva pe Ardeniev. MIL-ul era acum deasupra punţii şi cobora către ea. Se opri. Cu coada ochiului, Ardeniev vedea mâna cu încheieturile albite a pilotului şi albul zăpezii târându-se în jurul carlingii, plutind între ei şi scena viu luminată de dedesubt. Vedea şi luminile de navigaţie ale portavionului, ce conturau în depărtare silueta masivă, sigură a acestuia.

Ardeniev îşi ţinu respiraţia. Erau pe punctul de a reuşi. Când, la rândul lor, vor fi aterizat şi ei, Orlov îl va privi iscoditor – şi-şi spuse că ar fi bine să alunge orice urmă de îndoială sau anxietate, căci altfel tânărul va izbucni în râs…

Elicopterul cobora încet, foarte încet, ca un păianjen pe firul său. Ardeniv se văzu pe el însuşi, cu ani în urmă, în dormitor, urmărind un astfel de păianjen ce cobora pe fir încet, sigur, mic şi agil – un acrobat. Apoi el – supărat pe acea creatură minusculă, ce coborâse din tavan cu atâta aroganţă – începuse să sufle uşor în sus, făcându-l să se legene, să devină vulnerabil. Acesta se cramponase pentru o clipă de fir, întorcându-şi spatele în jos, înfruntase ameninţarea, apoi începuse din nou să coboare, cu mai multă grijă. „Suflă!”, sunase îndemnul nerostit, şi suflase din nou.

Elicopterul fu îndepărtat de punte, ca de impactul unui şoc electric. Apoi începu iar să coboare, mult mai încet ca înainte, spre puntea care revenise la orizontală. Crestele albe ale valurilor se pierdeau în noapte.

Păianjenul se căţărase, apoi alunecase iar, dar greutatea lui nu mai putea opri sau atenua balansul firului de care era agăţat. Coborâse din umbra lămpii, ca un mic zeu negru venit din soare... Acum se legăna, neajutorat, incapabil să-şi controleze mişcările.

Ardeniev îşi duse mâna la gât, bâjbâind după butonul emiţătorului de la microfonul său. Păianjenul se legăna, interesant şi neajutorat, deasupra patului...

Elicopterul fu smuls de o rafală de vânt şi puntea lui *Karpatî* se ridică şi ea. Tangajul o săltă spre elicopterul MIL, care se feri din calea ei, apoi începu să coboare, atras, se pare, de magnetism. Puntea se stabiliză. Păianjenul se avântă de-a curmezişul tavanului, traversând reţeaua de crăpături şi petele de igrasie, atingând în mişcarea lui umbrele din colţurile camerei şi apropiindu-se din ce în ce mai mult de faţa lui, ca şi cum spaima, instinctul sau poate disperarea l-ar fi făcut să producă mai mult fir.

Doi metri! Nemişcare. Încheieturi albite, propriile sale degete amorţite în timp ce bâjbâia după microfon, încercând să-şi aducă aminte ce voia să spună şi de ce... Era stupefiat şi fascinat. Un metru şi jumătate, un metru...

Păianjenul era chiar deasupra capului său. Aşteptase să-l prindă în poziţia cea mai bună şi suflase, proiectându-l de-a curmezişul dormitorului, probabil în patul fratelui său mai mic, care dormea. Îşi făcuse palmele pâlnie în jurul gurii, pentru a dirija mai bine aerul pe care-l suflase...

Un metru, şaizeci de centimetri…

— Hai, agaţă-te, hai o dată!

Treizeci de centimetri, apoi şaizeci, un metru, un metru şi douăzeci – puntea lui *Karpatî* se balansă iar, luminile scurgându-se parcă peste marea furioasă. Un metru cincizeci – o răsucire, un bobârnac, o tumbă – şi elicopterul se întoarse ca un capac de sticlă. Aparatul se zdruncină la şocul impactului cu platforma şi sub loviturile repetate ale vântului.

Păianjenul zburase prin aer, pierzându-se în umbră, firul de pânză continuând să se legene în curentul de aer.

MIL-ul rămase suspendat pentru o clipă, răsturnat, apoi se prăbuşi înapoi spre babord, sfărâmându-şi rotorul de balustradă, chiar în dreptul platformei. Urmă o văpaie uriaşă, incandescentă, care făcu să pălească luminile vasului. O siluetă minusculă, ca un băţ de chibrit, fu azvârlită în mare, sfărâmăturile elicopterului urmând-o în valurile cu creste albe. Flăcările mai străluciră preţ de o clipă deasupra apei învolburate, apoi MIL-ul se stinse ca o torţă şi dispăru.

Ardeniev îşi reveni, ţipând în microfon că pilotul ar fi trebuit să renunţe la încercare şi să schimbe direcţia spre portavion. Cuvintele sale erau răspicate, distincte, ordonate, corecte din punct de vedere sintactic, numai că striga sălbatic, la limita superioară a vocii sale. Trebuie că începuse să ţipe încă înainte ca MIL-ul să se fi zdrobit.

— Taci, taci!

Ardeniev rămase cu gura deschisă, simţindu-şi gâtlejul uscat şi aspru. Nu se mai vedea nimic. Pe puntea agitată a vasului de salvare, jeturile extinctoarelor fuseseră dirijate peste combustibilul scurs, care se prelingea ca lava de-a lungul punţii şi peste bord. Încet-încet, flăcările clipiră din ce în ce mai slab şi se stinseră.

— Doamne Dumnezeule! oftă Ardeniev.

Teplov venise lângă el.

— E totul în regulă, tovarăşe căpitan?

— Nu, Victor, nu e deloc în regulă, spuse el cu o voce pierită. Spune oamenilor că Echipa Albastră s-a prăbuşit şi că ne îndreptăm spre *Kiev*.

— Am înţeles, sună sec răspunsul lui Teplov.

Ardeniev îl simţi întorcându-se spre compartimentul de trecere.

Privi spre pilot. În aer plutea o tăcere în care fiecare dintre ei simţea durerea şi vinovăţia celuilalt. Apoi pilotul îşi drese glasul:

— Express 1 către *Kiev* – cerem permisiunea de aterizare.

— Permisiunea acordată.

Era o voce mai matură, superioară, din care răzbătea compătimirea. Aceeaşi voce continuă să le comunice viteza vântului şi efectele mării şi ale vântului asupra punţii lui *Kiev*. Pe măsură ce auzea datele, pilotul dădea din cap. Apoi privi spre Ardeniev.

— Am avut dreptate, fir-ar să fie, am avut dreptate!

— Putem ateriza? (Pilotul aprobă din cap.) Hristoase!...

— Express 1 către *Kiev* – recepţionat mesajul. Ne îndreptăm spre voi.

În timp ce MIL-ul accelera şi *Karpatî* aluneca pe sub burta acestuia, Ardeniev fu cuprins de durere. Era şocat de moartea lui Orlov şi a celorlalţi – băieţii lui, oamenii lui, de care el răspundea! Şi era cutremurat şi îngrozit de cât de uşor se petrecuse – şi fusese lăsat să se petreacă – totul. Distanţa, încetineala mişcării, luminile – totul devenise ireal, ca un desen animat, iar ei fuseseră spectatorii. Intenţionase să dea ordinul de deviere spre *Kiev*, dar n-o făcuse! Nu crezuse că se va întâmpla! Un copil păşind pe pavaj, în spatele unei cisterne de lapte, strivit ca o coajă de ou de maşina pe care n-o observase... Dar distanţa de la poartă până la şosea e atât de mică, cine ar fi crezut că...

Se frecă înverşunat la ochi. Când îi deschise, în zloata de afară, masa întunecată a lui *Kiev* apăru mai aproape, apoi luminile acestuia de după parapetul punţii posterioare din tribord. Suprastructura vasului se înălţa în spatele acestor lumini. Oamenii, minusculi, cât nişte gămălii de ac, se mişcau pe punte, se încovoiau şi se grupau ca să înfrunte forţa bestială a vântului. Ardeniev se frecă din nou la ochi. Pilotul era acum în contact permanent cu portavionul, de parcă instrucţiunile şi confirmările, cunoaşterea vitezei, a distanţei, a altitudinii, a tangajului şi a forţei vântului ar fi fost suficiente pentru un contact lipsit de riscuri între cele două obiecte...

Ardeniev şi-i închipui pe Orlov şi pe ceilalţi arzând şi dispărând o dată cu elicopterul şi teama pentru el însuşi îl paralizâ, invadându-i stomacul, pieptul, gândurile. Simţea podeaua subţire a cabinei sub picioare, atât de subţire, încât nu

atenua loviturile curenţilor de aer de dedesubt, şi-şi imagină puntea lui *Kiev* ridicându-se brusc să-i lovească…

MIL-ul devie spre *Kiev*, la fel ca Express 2 înainte de ciocnirea cu *Karpatî*. Lui Ardeniev i se păru că puntea nu devine mai lată o dată cu apropierea de vas, aşa cum ar fi fost normal. Era doar o fâşie cenuşie, oblică, de-a curmezişul corpului navei, toate celelalte punţi aflându-se undeva mai jos, între aceasta şi mare. Pilotul se întoarse spre el.

— Coborâţi pe corzi, în timp ce elicopterul rămâne agăţat.

— Nu poţi ateriza?

Dincolo de surpriză, din vocea lui răzbătea o stranie uşurare.

— Ba da, dar nu risc s-o fac cu voi la bord. Coborâţi! OK?

Ardeniev dădu din cap.

— N-avem om specializat în aşa ceva la bord.

— Te descurci?

— Da.

— Du-te în spate şi ocupă-te de asta! Aranjez eu cu cei de pe punte.

Ardeniev ezită un moment, apoi se săltă din scaun şi trecu peste el, în compartimentul pasagerilor. Imperativele ordinelor lui Dolohov i se furişară în minte, apoi dădu cu ochii de feţele albe, cadaverice ale echipei sale. Erau anesteziaţi, cu minţile golite, exceptând poate groaza ce plutea pe deasupra capetelor lor, sau li se zbătea în stomac. O durere ascuţită, de frică, şi gustul de fiere în gură…

— Victor, coborâm pe corzi. Deschide uşa!

Teplov îl privi, conştient de necesitatea ordinului răstit şi lezat în acelaşi timp. În ochii lui Teplov se vedea clar regretul pentru cei morţi, importanţa lor pentru desfăşurarea operaţiunii. Apoi se ridică şi se duse în spate, descuind uşa şi deschizând-o. Vântul năvăli printre ei, ca şi cum Teplov ar fi lăsat să intre un inamic deja învingător.

— Fiţi gata, câte unul, pe rând!

Elicopterul se înclină, iar unul dintre oameni, ridicându-se în picioare, fu aruncat cu spatele în fuzelaj, dar faţa lui nu arătă durere, ci numai concentrarea în frică. Ardeniev îl ridică în picioare şi-l împinse spre uşă. Se ţineau de mânere, privind platforma iluminată de sub ei apropiindu-se şi alunecând o dată cu mişcarea mării. Tânărul se uită în ochii lui Ardeniev şi păru să descopere acolo ceva ce-i dădu încredere. Ori fusese poate un

gest de supunere... Îi permise lui Ardeniev să treacă hamul corzii pe sub braţele sale şi să-l dirijeze spre uşa deschisă. Vântul îi dăduse părul pe spate, dezvelindu-i fruntea albă, iar mâinile i se încleştaseră pe marginile uşii. Ardeniev îi puse mâna pe spate şi privi la Teplov. Motorul vinciului porni şi omul se aşeză pe prag, legănându-şi picioarele deasupra punţii. Privi în sus, în timp ce puntea se îndepărtă brusc, apoi, dintr-o dată, MIL-ul se mişcă o dată cu puntea, aflată la zece sau chiar treisprezece metri mai jos, legănându-se ca purtat de briză, datorită pernei de aer create de dispozitivul de stabilizare, care-i sincroniza mişcările cu balansul punţii portavionului.

— Bine, dă-ţi drumul!

Ardeniev îl ţinu de umeri pentru o clipă, apoi îl împinse prin deschiderea uşii. La început, acesta ţâşni pe cablu, apoi strânse coarda şi începu să coboare încet, lin, către punte. Jos îl aşteptau oameni în uniforme şi combinezoane lucioase, cu braţele ridicate spre el. Îl prinseră de picioare şi fu coborât, ca un copil sau o pisică din copac, apoi Teplov începu să tragă înapoi hamul vinciului. Ardeniev îl privi, dădu din cap şi spuse:

— Următorul!

Şadrin, expertul în explozibili, fu într-o clipă lângă el, rânjind:

— Hai să ieşim din blestemata asta de cutie de conserve, căpitane! spuse el.

Ochii-i erau trişti, dar Ardeniev îi fu recunoscător pentru tentativa sa de a simula normalitatea. O timidă încercare de reînviere a camaraderiei, a spiritului de echipă. Gânditor, Ardeniev îşi dădu seama că, o dată ce vor fi în siguranţă la bordul portavionului, va trebui să-şi reconstruiască propria imagine în faţa lor – o imagine în care se simţea deocamdată stânjenit, ca un impostor chiar.

Strânse hamul în jurul lui Şadrin şi-l bătu pe umăr. În timp ce acesta se aşeza, şi apoi sărea din elicopter, Ardeniev revăzu flăcările furioase, combustibilul incandescent ţâşnind şi păianjenul, şi se rugă ca şi cei de jos să localizeze submarinul britanic cât mai repede. Cât mai repede cu putinţă!

„Baliză aeriană”, scrise Lloyd pe carneţelul său, aşezat pe masa hărţilor, sub lumina slabă a unei lămpi de avarie. Temperatura cabinei de comandă părea să fi crescut, şi ştia că senzaţia nu se datora în întregime iluziei. Liniştea îi vuia în

urechi. „Nu se poate”, mâzgăli Thurston cu majuscule urâte, strâmbe, adăugând şi două semne de exclamare, pentru a accentua dramatismul. „Ai avut dreptate mai devreme, trebuie!” Lloyd şi secundul se holbau unul la celălalt. Carneţelele dintre ei păreau a fi două bucăţi de carne aflate între doi dulăi furioşi. Thurston îşi însuşise acum părerea iniţială a lui Lloyd, că nu trebuiau să facă nimic altceva decât să stea şi să aştepte vasele care-i căutau pe afară! Cu calmul erodat de scurgerea leneşă a timpului, de încetineala ceasurilor şi de intuiţia faptului că forţele mobilizate împotriva lor nu puteau să caute la nesfârşit fără să-i găsească, Lloyd cedase acum dorinţei imperioase de a acţiona.

La zece, poate treisprezece mii de metri deasupra lor – nu conta prea mult distanţa – se afla un Nimrod, pe poziţie, neştiind unde erau şi nici în ce stare. Trebuia să anunţe neapărat Ministerul Apărării, altfel ruşii îi vor găsi primii. Lloyd era ferm convins că ruşii voiau echipamentul „Leopard”. Nu-şi putea imagina cum aveau de gând să pună mâna pe el şi nici nu putea înţelege disperarea care-i împinsese să acţioneze astfel, dar le înţelegea motivele. Trebuia anunţat Ministerul Apărării – nu mai era nici o clipă de pierdut!

Scrise din nou, pe o foaie albă: „E un ordin.” Pentru o clipă, o umbră de rea-voinţă, amestecată cu obedienţă şi disperare, trecu pe faţa lui Thurston, apoi dispăru. Acesta dădu din cap că a înţeles, lipsit de expresie.

Păşiră tiptil spre consola cu ecranele sonarului. Numai două submarine se aflau în imediata lor apropiere, celelalte fiind mult mai departe, adulmecând cu senzorii lor colţurile pătratului în care se afla *Proteus*. Lloyd citi distanţele şi direcţiile. Ambele submarine se îndepărtau, deocamdată, de stânca pe care se aşezaseră. Lloyd îi aruncă o privire lui Thurston şi şopti: „Acum!”

Thurston se îndepărtă, iar Lloyd descoperi că întreg echipajul, aproape toţi cei aflaţi în încăpere, inclusiv Carr şi navigatorul, îi priveau cu atenţie. Dădu din cap, mimând lansarea unei balize aeriene. Thurston, aflat la consola de codificare, ridică un deget, şi temperatura din încăpere crescu brusc, în timp ce mâinile i se mişcau peste mulţimea de butoane ce urmau să lanseze şi să direcţioneze baliza aeriană către suprafaţă. Va dura probabil aproape un minut. Cifrele indicând adâncimea defilau pe un ecran miniatural de lângă mâna lui

Thurston.

Nu se auzeau decât respiraţiile, chinuite, şuierate, din ce în ce mai tare. Cabina de comandă era plină de bărbaţi nervoşi, străduindu-se să-şi controleze răsuflarea. Lloyd, aflat în centrul încăperii şi ţinându-se cu un braţ de tubul periscopului, avu impresia că zăpuşeala e şi mai puternică şi se simţi şi mai nesigur, imaginându-şi baliza aeriană ţâşnind prin straturile de apă către suprafaţă.

Nu era decât un obiect mic, chiar minuscul, suficient însă să recepţioneze şi să reflecte un semnal de sonar. Ceva solid, care le-ar fi trădat poziţia… Ca şi cum ar fi fluturat o batistă, strigând: „Hei, suntem aici, nu ne vedeţi?”

Lloyd îşi întrerupse gândurile şi se îndreptă spre Thurston. Arătă cu mâna spre notes-ul secundului, apoi scrise repede, cu majuscule, mesajul care trebuia codificat şi transmis avionului Nimrod. După ce-l citi, Thurston dădu din cap, în silă, şi se întoarse în scaun. Operatorul de la consolă, aflat lângă el, începu să tasteze mesajul, iar cartela cu codul zilei fu introdusă automat. Operatorul adăugă instrucţiunile de transmisie – viteză mare, frecvenţă variabilă. Lloyd urmărea valorile adâncimii, ce se derulau pe monitorul de lângă cotul lui Thurston. Baliza aeriană era încă la o sută douăzeci de metri de suprafaţă, având încă aproape douăzeci de secunde de parcurs până ce va ţâşni între valuri.

Acum transpira. Simţea sudoarea, surprinzător de rece în căldura cabinei de comandă. Lloyd încercă s-o stăpânească, să se calmeze. Douăzeci de metri. Optsprezece…

Unul dintre ei tuşi uşor şi se auzi zgomotul produs de o mână frecând bumbacul cămăşii. Doisprezece metri, nouă, opt. Trecuse aproape un minut de când lansaseră baliza. Şase metri…

Lloyd se desprinse de lângă consola de codificare şi se îndreptă spre sonarele pasive. Puncte luminoase, distanţe, deplasare… Încă se îndepărtau. Ba nu – unul se întorcea, se întorcea!…

Direcţia babord, nouăzeci şi cinci de grade, aproape perpendicular pe submarinul lor, distanţa circa – două mii de metri. Viteza – 11,5 noduri… Lloyd privi peste umăr. Thurston îl văzu şi ridică arătătorul. Baliza aeriană îşi transmitea mesajul, un amestec de sunete comprimat, repetându-l iar şi iar. Vor

trebui să-l repete de cel puţin cincizeci de ori pentru a fi cât de cât siguri că mesajul lor fusese recepţionat de Nimrod. Timp de zece secunde, nu mai mult…

Viteza – 12,5 noduri, direcţia neschimbată, distanţa în scădere… Lloyd se holba la ecran, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. 12,7 noduri – şi în creştere! Un submarin sovietic venea direct spre ei! Baliza sau mesajul, indescifrabil dar posibil de recepţionat de către ruşi, le trădase poziţia. Lloyd flutură mâna spre Thurston şi acesta întrerupse transmisia şi începu să recheme baliza aeriană.

Viteza – 13,6 noduri. Se apropia. Lloyd traversă încăperea spre Thurston şi-i făcu semn disperat să abandoneze baliza, tăind aerul cu palma, ca şi cum ar fi retezat ceva. Thurston ezită o clipă, apoi mâinile-i alergară pe tastatura consolei. Derularea cifrelor de pe afişajul digital se încetini, apoi acestea dispărură. Baliza plecase din nou spre suprafaţă şi curentul o va îndepărta de poziţia lor. Neascunzându-şi uşurarea, Lloyd îşi şterse fruntea cu batista. Faptul că rămăseseră numai cu baliza de rezervă nu părea să mai aibă nici o importanţă.

Se duse repede înapoi la sonare. Viteza – 15,9 noduri, direcţia neschimbată, şi se apropia, perpendicular, pe submarinul lor. Distanţa era puţin peste o mie de metri. Îşi dădu seama că mai bine de un minut după ce abandonaseră baliza nu făcuse altceva decât să-şi frece fruntea. Viteza –15,7…

Oftă zgomotos, ca un bătrân astmatic. Viteza – 14 noduri, în scădere. Apoi schimbare de curs, incertitudinea invadându-l, după care semnalul dispăru de pe ecran.

Semnalul dispăruse!

Marina sovietică avea hărţi ale fundului mării, pe care le putea introduce în computere, suprapunându-le cu scanările de sonar şi în infraroşu. Nu putea să mai dureze prea mult. Sistemul „Leopard” va fi învins de împrejurări şi de concentrarea de vase sovietice din imediata apropiere.

Nu putea să mai dureze mult. Lloyd era îngrijorat şi deprimat. Era greu de crezut că Nimrod-ul îi auzise, că aflaseră unde erau şi ce li se întâmplase. Nu ştia nimeni. Absolut nimeni!

Mesajul descifrat de la *Proteus* se derula pe monitorul unităţii de redare de la bordul Nimrod-ului, cu viteza paginilor unei cărţi răsfoite în grabă. Comandantul de escadră Eastoe se

aplecă peste umărul ofiţerului de transmisiuni şi simţi tremurul nervos al acestuia, care, de altfel, îl stăpânea şi pe el. Împărtăşeau aceleaşi emoţii, de parcă ar fi fost amândoi spectatori la un concert: surpriza, şocul, satisfacţia, speranţa, anxietatea, senzaţii mult mai puternice decât le puteau sugera cuvintele pe care le vedeau.

Când mesajul încetă să se repete pe ecran, Eastoe se îndreptă şi-şi frecă faţa cu mâinile. Căscă şi fu surprins de sine însuşi, apoi îşi dădu seama că era doar un truc al minţii pentru a câştiga timp – timp de gândire. *Proteus* era pe fundul mării, într-o poziţie necunoscută, imobilizat de o torpilă cu focos de mică putere şi înconjurat de nave sovietice, la suprafaţă şi în adânc. Nu mai era timp de reflecţii.

— Raportează imediat la Ministerul Apărării – fulger, codul zilei. Nenorociţii!

— Căpitane, se auzi o voce din spatele lui.

Era ofiţerul de marină, aflat în nişa sa din fuzelajul Nimrod-ului.

Eastoe se îndreptă spre el. Deasupra capului acestuia, prin hublou, se vedea cenuşiul zorilor. Afară începea să se lumineze, dar asta numai la altitudinea la care se aflau ei, deasupra păturii de nori. Dedesubt, *Kiev* şi celelalte vase de suprafaţă se mişcau încă în întuneric, iar sub acestea *Proteus* zăcea în bezna adâncurilor, în care submarinele de vânătoare şi atac încercau să dea de el.

— Ce e, Bob?

— Se întâmplă ceva acolo jos, pe nava de salvare.

— Vrei să spui că e ceva legat de micul bairam de azi-noapte?

— *Karpatî* şi-a schimbat cursul şi se apropie de *Kiev*.

— Mă întreb de ce. Deci, tu zici că unul dintre cele două elicoptere s-a sfărâmat la aterizare?

— Da, căpitane, vântul de la suprafaţa mării trebuie să fi făcut ca aterizarea să fie foarte riscantă. A mai fost şi semnalul acela intens, de scurtă durată, în infraroşu, şi apoi sunt sigur că în cele din urmă un singur elicopter s-a deplasat în direcţia portavionului.

— În cazul ăsta, ce vor să transporte sau, mai bine zis, ce încearcă să transporte pe vasul de salvare? medită Eastoe, privind prin ochiul de geam la stratul de nori de sub ei, al cărui

acoperiş începuse să se lumineze, dar rămânea la fel de gros şi de nepătruns ca etajul superior al unei păduri tropicale. (Detaşarea pe care o simţea şi care-i tulbura oarecum gândurile nu-l bucură deloc. Faptul că staţionau pe poziţie de atâtea ore, aşteptând, diluase realitatea a ceea ce puteau vedea numai cu ajutorul radarului, a sonarului şi infraroşiilor. Deconectarea făcea ca gândurile şi deciziile să pară lipsite de importanţă sau de urgenţă.) Un fel de echipă? Experţi? În orice caz, oameni suficient de importanţi pentru a fi transportaţi pe vremea asta. Şi acum zici că vor încerca să se transbordeze pe nava de salvare?

— Da.

— Bine, Bob. Îi voi spune lui Aubrey. Îl lăsăm pe el să decidă. Oricum, peste două ore ieşim din serviciu. După aceea, va fi treaba altcuiva.

Eastoe se întoarse în carlinga avionului Nimrod.

— Ceva nou, căpitane?

— Mesaj de la *Proteus*, răspunse Eastoe înnegurat.

— Veşti proaste?

— A fost lovit, Terry.

— Dumnezeule! Sunt teferi?

— Deocamdată. Dar nu se mai pot deplasa.

— Deci, şi-au încercat norocul, trimiţând o baliză…

— Tu n-ai fi vrut ca cineva să ştie? (Eastoe tăcu.) Şi, acum, cine naiba era în cele două elicoptere şi de ce trebuia să ajungă cu orice preţ la bordul lui *Karpatî*?

— Poftim?

— Nimic, nimic. E treaba lui Aubrey, nu ne priveşte pe noi.

Eastoe se ridică din nou din scaun.

— Cheamă Bardufoss-ul… Le voi spune că ieşim din serviciu peste o oră şi că va trebui să ne realimentăm cu carburant. Şi între timp o să-l anunţ pe domnul Aubrey, urgent. S-ar putea să avem nevoie de timp de gândire.

— Ai văzut ce s-a întâmplat azi-noapte, căpitane Ardeniev. Nu pot garanta că vom avea mai mult succes în dimineaţa asta!

Căpitanul portavionului *Kiev* îşi privea mâinile, împreunate pe masa din cabina sa. Ardeniev îl găsea rigid, necooperant, chiar antipatic. Numai că avea dreptate. Nu puteau risca un transfer pe *Karpatî* cu elicopterul. Se întrebă chiar dacă echipa

sa, Echipa Roşie, ar mai accepta să se îmbarce pe un elicopter. Indiferent cu ce vor ajunge pe *Karpatî*, Ardeniev nu ştia cum vor reacţiona. Tablele arse, balustrada contorsionată – pe care le văzuse prin binoclu în lumina cenuşie, palidă, ce începuse să străpungă norii grei – vor fi prea şocante, amintindu-le de camarazii lor, de rivalii lor…

— În cazul ăsta, ne vom transfera cu şalupa.

Căpitanul portavionului îşi ridică privirea.

— Nu încerc să-ţi pun beţe în roate, căpitane. Succesul acestei operaţiuni mă interesează la fel de mult ca şi pe dumneata. De aceea şi trebuie să reduc la minimum riscurile pentru oamenii dumitale – deja înjumătăţiţi…

Dolohov contactase portavionul în timpul nopţii, fiind informat de prăbuşirea MIL-ului şi de pierderea Echipei Albastre. Mesajul său fusese laconic, nemilos, anxios. Mai precis, întrebase dacă misiunea mai putea fi îndeplinită în aceste condiţii. Era clar că nu se aştepta la un răspuns negativ, şi Ardeniev nu-i dăduse un astfel de răspuns. În loc de asta, îl asigurase pe amiral că, de îndată ce submarinul va fi găsit, vor putea ajunge la bordul acestuia numai cu Echipa Roşie…

Lui Ardeniev i se păruse a fi singurul răspuns pe care l-ar fi putut da, singurul rezultat posibil al misiunii sale. Echipa lui nu era pregătită, probabil că nu va fi niciodată. Singura şansă era să încerce să-i elibereze de frică, de şoc şi de durere prin acţiune. Disperarea s-ar putea să le fie de folos.

— Am înţeles, tovarăşe comandant. Îmi voi aduna imediat oamenii pe puntea şalupei.

— Foarte bine, căpitane. Succes!

— Să trăiţi!

Zece minute mai târziu, Ardeniev trebui să recunoască faptul că Teplov făcuse minuni, şi probabil că cei mai în vârstă – Şadrin, Petrov şi Nikitin – vor face la fel. Numai că doi membri mai tineri ai echipei, Vanilov şi Kuzin, erau nesănătos de palizi, tremurând sub costumele de imersiune. Fuseseră chiar camarazii lor cei care muriseră, toţi cei tineri. Stând în picioare, printre ceilalţi, pe treptele scării ce ducea spre puntea de la pupa, păreau încovoiaţi şi îmbătrâniţi. Deşi erau marinari experimentaţi, balansul datorat valurilor, uşor şi aproape ritmic, părea să-i dezechilibreze.

— Băieţi, spuse Ardeniev, de îndată ce ne vom afla la bordul

lui *Karpatî*, vreau să facem o verificare completă a echipamentului. Poate să dureze ore întregi, dar vreau s-o facem fără pauză. Dacă se mai recepţionează vreun semnal de la submarinul acela, vom coborî imediat. Aţi înţeles?

Îi scrută pe rând cu privirea, fără să-i vizeze în mod special pe cei doi mai tineri, dar privind în ochii fiecăruia până ce dădea din cap aprobator. În unul sau două din aceste gesturi părea să se ascundă chiar un uşor entuziasm. Poate nu din partea lui Vanilov sau Kuzin, dar în mod sigur la Teplov şi Şadrin. Trebuia să fie...

Se întoarse spre uşa etanşă şi trase de mâner. Vântul păru să năvălească prin uşa întredeschisă. O împinse, aceasta opunând o rezistenţă comparabilă cu cea a unui corp uman greu, şi fură asaltaţi de picăturile de apă în rafale. Se aflau sub puntea de zbor, pe o platformă îngustă, cu balustradă, pe latura dinspre tribord a portavionului, unde două dintre cele patru şalupe mari ale vasului erau aşezate pe gruie.

Un marinar le făcu semn cu mâna, arătându-le şalupa care le fusese repartizată şi care fusese deja pregătită de lansare. Marinarii cu feţele şi mâinile albite de frig se adunară în jurul vinciurilor, gata să scoată şalupa deasupra apei şi s-o coboare în valuri.

— Haideţi, haideţi! spuse Ardeniev, zorindu-i să urce la bord şi bătându-i uşor pe umăr, în timp ce treceau prin faţa lui şi se căţărau pe scara şalupei.

Ardeniev îi urmă, dar unul dintre marinari se dezechilibră la o mişcare de tangaj a punţii. Ardeniev păşi înapoi pe punte şi-l apucă de braţ, ridicându-l în picioare. Îi zâmbi marinarului, care-i mulţumi cu o înclinare a capului. Ardeniev îşi dădu seama că nu-l mai preocupa nimic altceva în afara activităţii de moment şi se rugă ca misiunea lor să înceapă cât mai repede şi să aibă asupra Echipei Roşii acelaşi efect anesteziant şi captivant. Urcă scara din nou, se aplecă să intre prin deschizătura uşii şi i se alătură ofiţerului aflat la comanda şalupei, un sublocotenent, aflat la timonă. *Karpatî* era la câteva sute de metri de portavion. În lumina zilei, deşi palidă şi ireală, marea era furioasă. Lui Ardeniev îi era deja frig în costumul etanş, udat de apa îngheţată, care mătura puntea şalupei.

— Să trăiţi! îl salută tânărul ofiţer.

— Salut. Suntem gata?

— Cât se poate de gata. Ca să fiu sincer, nu cred că e prea indicat să încercăm, tovarăşe căpitan.

— Uită-ţi gândurile, locotenent. Plecăm. Dă-i drumul!

Sublocotenentul păru să se împotrivească, neplăcându-i statutul de subordonare şi supunerea pe care i-o impunea acesta. Dădu din cap, strânse din buze şi începu să dea ordinele de plecare. În timp ce vorbea, îşi ajusta căştile şi microfonul, gesturile sale fiind mai degrabă o exprimare a dezacordului decât a nevoii de confort. Şalupa glisă pe suporţi şi începu să se legene liberă, mişcându-se pe deasupra punţii, purtată de braţele palanelor în afara corpului navei. Balansul şalupei pe cabluri era alarmant, amintindu-le parcă de fragilitatea acesteia. Apoi începură să coboare pe lângă corpul lui *Kiev*, pe cei aproximativ şaisprezece metri până la nivelul apei. Coca lui *Kiev* trecea prin faţa ochilor lui Ardeniev. Acestuia i se păru mai degrabă că ei stăteau pe loc, iar portavionul se mişca datorită vântului şi valurilor.

Nituri, rugină, scoici, pete de la gurile de scurgere… Apoi văzu o porţiune cenuşie, lucioasă, după care din nou nituri şi rugină. Auzea în căşti instrucţiunile şi comentariile locotenentului. Apoi, o dată cu apropierea mării, se auzi foşnetul acesteia. Parbrizul şalupei fu pentru o clipă acoperit de apă, şi coca lui *Kiev* se împestriţă de spumă albă şi cenuşie, după care valul trecu, ei rămânând atârnaţi deasupra unei adâncituri. Locotenentul vorbi precipitat în microfon şi viteza de coborâre crescu. Apoi începură să se legene pe apă, cablurile se desprinseră de pe palane şi motorul şalupei tuşi, pornind exact în momentul în care creasta următorului val se sparse de botul şi marginile acesteia, întunecând totul. Axul elicei chelălăi pentru o clipă, când aceasta fu ridicată deasupra apei, apoi fură eliberaţi, şi locotenentul ordonă viteză maximă şi schimbarea cursului către nava de salvare *Karpatî*.

Începură să parcurgă cele câteva sute de metri până la *Karpatî*, zgâlţâindu-se, ridicându-se şi scufundându-se în valuri. Mişcarea, deşi violentă şi nesigură, le alunga gândurile şi le promitea acţiune. Mâinile timonierului, care se lupta să ţină vasul pe direcţie, erau la fel de albe ca cele ale pilotului elicopterului din noaptea trecută.

Traversarea le luă cincisprezece minute. Apoi se treziră cu *Karpatî* ridicându-se deasupra lor, cu tablele-i ruginite, cenuşii,

scorojite de vechime, având un aer demodat, care inspira încredere. Cu toate că avea mai puţin de jumătate din înălţimea portavionului, nava de salvare era fără îndoială una dintre cele mai mari din categoria ei în cadrul flotei. Tablele arse, înnegrite, le săriră în ochi. Marea lucrase deja asupra lor, ca pentru a sublinia dovezile dezastrului. Balustrada răsucită, tablele contorsionate din prova, platforma de aterizare avariată, semănând cu un biscuit rupt sau o farfurie ciobită... Pur şi simplu, îi lipsea o bucată...

Şalupa se legăna în hulă. Locotenentul vorbea în microfon. Ardeniev auzi vocea siluetei minuscule, în uniformă neagră, sclipitoare, aflată la jumătatea punţii din tribord, sub arcada macaralei centrale a navei de salvare, unde se afla puntea de cargo. Braţul macaralei ieşi în afară şi un cadru special fu coborât încet spre ei. Teplov răsări ca din pământ lângă umărul lui Ardeniev, ca mânat de instinct.

— De data asta, sunteţi primul, spuse el. Pentru orice eventualitate...

Ardeniev fu gata să-i răspundă, dar locotenentul interveni.

— Am luat legătura cu căpitanul lui *Karpatî*. Ar vrea să urcaţi la bord imediat. După câte se pare, unul dintre submarine a interceptat o urmă şi a primit ordin să-şi schimbe poziţia.

Teplov râmji:

— Haide, tovarăşe căpitan, daţi-i drumul!

Patrick Hyde privea faţada centrului comercial din Manchester. Se adăpostise de ploaie în pragul unui magazin din strada Peter, aproape vizavi de clădirea orchestrei Halle, pavoazată acum ca o mătuşă bătrână, purtând o rochiţă nepotrivit de tinerească, cu pancartele, steagurile şi afişele proclamând apariţia din acea seară a formaţiei Heat of the Day. Omul KGB-ului de pe trotuarul de vizavi nu părea interesat de anunţuri, coborând panta în serpentină, pe lângă oamenii înghesuiţi la o coadă ce se întindea până aproape de hotelul Midland. Hyde nu-şi dădea seama dacă tipul se uita după fată sau după el, dar îşi ţinea gulerul pardesiului ridicat şi şapca trasă pe ochi. Dacă acesta era atât de aproape, atunci nu se putea să fie singur.

Erau doi. Celălalt venea pe trotuarul de pe partea lui Hyde, pe strada Peter, mergând încet, suspect, deoarece nu avea

umbrelă. Umbrelele nu erau utile pentru supravieţuire... La coada de bilete pentru concertul rock erau doi tineri ofiţeri din Serviciul Special, îmbrăcaţi în blugi, iar în maşinile parcate la intersecţia cu strada Watson şi în piaţa din capătul străzii Peter se aflau poliţişti în haine civile. Mai erau alţii şi în clădirea centrului comercial.

Al doilea KGB-ist se apropia de intrândul în care se adăpostise. Hyde vorbise cu Aubrey la Amiralitate şi-l convinsese că Petrunin şi ceilalţi nu trebuiau arestaţi. Majoritatea erau persoane neoficiale, agenţi fără acreditare la ambasada sovietică sau la agenţii comerciale sau organizaţii culturale. Nu puteau fi siguri de numărul lor. Îndepărtarea lui Petrunin ar fi fost o greşeală. Hyde se întoarse spre vitrină. Aparate de radio, echipamente stereo, televizoare. KGB-istul se opri, dar privirea pe care i-o aruncă lui Hyde fu sumară şi trecu mai departe.

Aflat în libertate, Petrunin nu putea fi niciodată prea departe de acţiune, iar cei aflaţi sub comanda lui se vor învârti prin preajmă, ca magnetizaţi de rangul acestuia. Aveau nevoie de Petrunin şi de puţinul pe care-l ştiau din dosare pentru a-i identifica pe ceilalţi.

Hyde ieşi din adăpost. KGB-istul care inspectase coada se întorcea spre intrarea principală a sălii, iar cel de-al doilea traversa strada pentru a-l întâlni. Nici Hyde şi nici poliţiştii nu văzuseră vreun semn al prezenţei lui Petrunin în dimineaţa aceea.

Aubrey fusese foarte clar în privinţa riscurilor şi a responsabilităţilor. Toate cădeau pe capul lui Hyde. Fata trebuia găsită în ziua aceea, cel mult în noaptea următoare, altfel vor fi obligaţi să folosească metodele alternative. Fata trebuia să fie ridicată cu discreţie şi convinsă să coopereze. Hyde avea o şansă. Cercetările lui Shelley la hanul unde rămăsese grupul Heat of the Day peste noapte se dovediseră lipsite de succes. Fata intrase parcă în pământ. Shelley înclina să creadă că se despărţise de Alletson şi de formaţie. Hyde nu era de acord. Nu avea unde fugi în altă parte. În mod sigur, se ţinea departe de tatăl ei, terorizată de gândul că ar putea să conducă pe cineva la el.

Cei doi KGB-işti se îndreptară alene spre strada Watson. Un Austin Allegro opri în dreptul lor şi ei se aplecară spre geamul

care se lăsase, angajându-se brusc într-o conversaţie vioaie cu şoferul maşinii. Apoi culorile semaforului se schimbară şi Austin-ul viră pe strada Peter. Când acesta trecu pe lângă el, Hyde văzu că şoferul era Petrunin. Nu mai era nimeni altcineva în maşina care intră în piaţă şi parcă. Petrunin nu ieşi.

Hyde simţi foamea ca o durere ascuţită, zgâriindu-i stomacul. Era din cauza nervilor. Mai avea probabil încă şapte sau opt ore de aşteptat. De data asta, nu va mai intra până ce formaţia nu va fi pe scenă.

Traversă strada pentru a vorbi cu omul din Serviciul Special, aflat la coada de bilete. Dacă va fi nevoie să aştepte aşa de mult, nimeni nu va intra înaintea lui.

O dată cu trecerea nopţii şi a dimineţii, Aubrey, Clark şi Pyott deveniseră un conclav incomod, nehotărât, în cadrul organizaţiei din încăperea subterană şi în contextul situaţiei operaţiunii de salvare.

— Kinloss are un alt Nimrod pregătit, cu echipajul odihnit, comentă Pyott. Pot fi pe poziţie în două-trei ore. Nu vor fi plictisiţi, nici obosiţi.

Aubrey dădu din cap:

— Spune-le să ia legătura cu Eastoe la Bardufoss. El şi echipajul lui trebuie să se întoarcă imediat pe poziţie. Nu-mi pot permite să las zona aceea nesupravegheată atât de mult timp – nu, nici măcar cu supraveghere din satelit. Pătura de nori îngreunează situaţia. Dacă e necesar, Eastoe va trebui să coboare la nivelul mării. Am nevoie de ochi acolo, Giles!

— Vor fi extenuaţi, domnule Aubrey, interveni Clark.

— Am dormit trei ore în ultimele douăzeci şi patru de ore, Ethan. Trebuie să facem cu toţii sacrificii. (Clark rânji la remarca ironică.) Foarte bine, atunci când Nimrod-ul de schimb va ajunge pe poziţie, Eastoe şi echipajul lui vor fi rechemaţi – deocamdată. Hai să discutăm despre căile şi mijloacele de a păstra securitatea echipamentului „Leopard”. Asta e principala noastră problemă.

— Să înţelegem că aţi renunţat la orice idee privind distrugerea lui *Proteus*? întrebă Pyott cu un zâmbet ironic.

— M-aţi înţeles greşit, n-a fost niciodată asta intenţia mea. S-ar putea însă să fie necesar să-l expunem pe *Proteus*, ordonându-i lui Lloyd să distrugă echipamentul „Leopard”.

Pyott dădu din cap:

— Da, s-ar putea să fim obligaţi s-o facem. Am putea totuşi s-o facem cu multă grijă. Deocamdată, nu e necesar. Oricum, nu sunt sigur că-l veţi convinge pe Lloyd s-o facă.

— Crezi că ar refuza să execute un ordin direct? întrebă Aubrey, surprins:

— Ar fi îndreptăţit s-o facă, pentru siguranţa vasului şi a echipajului său.

— Foarte bine, Giles, am înţeles. Ce putem face – asta până mâine, când va sosi primul vas al NATO în zonă? Trebuie să facem ceva!

— Diplomaţia?

Aubrey pufni batjocoritor.

— Tare mă tem că Ministerul de Externe va da cu capul de un zid de dezminţiri. Ambasadorul sovietic a negat existenţa oricărei informaţii legate de această problemă. Navele sovietice sunt angajate în antrenamente de vreme rea în Marea Barents. I s-a confirmat, aparent, de către comandamentul flotei din Murmansk. Mă tem că va dura prea mult să descurcăm treaba asta pe cale oficială.

Aubrey era tras la faţă şi părea mai slab, mai bătrân. Dormise într-o cămăruţă înghesuită, ca o debara, de lângă încăperea Biroului Operativ, pe un pat îngust şi tare în care se simţise încorsetat. Somnul nu-i ameliorase dispoziţia şi nici răbdarea. Se mira el însuşi de dorinţa frenetică de a acţiona şi de inerţia evenimentelor, care păreau să-l poarte cu ele ca o maree uriaşă. Măcar dacă s-ar fi putut retrage la adăpostul paşilor calculaţi, reci, aparent fără rost – aşa-zisul sânge rece al militarilor – cum făcuse Pyott.

— Va dura prea mult, repetă el. Mult prea mult timp.

— Şi nu mai vine o dată ziua de mâine! remarcă Clark. Până mâine ar putea să aibă poziţia lui *Proteus*, şi, atunci, peste ce vom da în cazul ăsta?

Privi la Aubrey.

Clark, în cămaşă şi fără cravată, părea şi mai american, mai puţin sofisticat, mai puternic. Aducea cu editorul unui ziar de scandal, sau poate cu un poliţist. Da, fără aerul formal impus de costum, semăna mai mult cu Patrick Hyde, era de acelaşi tip, sau specie cu acesta.

— Ce crezi că vom găsi, Ethan?

— Cred că o operaţiune de salvare... dacă vor reuşi să localizeze submarinul.

— Tu chiar vorbeşti serios, nu-i aşa? (Clark dădu din cap.) De ce eşti aşa de sigur?

— Nu există altă cale. Trebuie să-l salveze pe *Proteus*, dacă vor să salveze sistemul „Leopard”. Cel puţin, aşa cred.

— Şi Lloyd s-ar putea să nu distrugă „Leopard”-ul acum, dacă-i ordonăm s-o facă – aici sunt de acord cu Giles. În cazul ăsta, suntem pe muchie de cuţit, domnilor.

— Kenneth, singura noastră şansă e „Leopard” însuşi. Deocamdată, îl protejează pe *Proteus* şi pe sine însuşi. Trebuie să continue s-o facă pentru încă cel puţin douăzeci şi patru de ore.

— Nava de salvare din Tomso va avea nevoie de mai mult timp ca să ajungă acolo, remarcă sumbru Aubrey, privindu-şi fix mâinile cu pete de icter care mângâiau muchia biroului comandorului. Tot ce vom avea mâine în zonă va fi o fregată norvegiană de tip „Oslo”. Poimâine, da, sunt de acord. Dar va fi prea târziu. Trebuie să avem nave de suprafaţă angajate în orice fel de operaţiune de salvare, pentru a contracara concentrarea de nave sovietice. Să sperăm că vor pleca când vom sosi noi acolo. N-am vrut să escaladăm conflictul prin prezenţa noastră, dar nu există alternativă. Nu avem nimic acolo acum, asta e de fapt problema noastră!

Bătuse cu palma în tăblia biroului.

— Nu vreau să cobesc, spuse Clark, dar n-aţi luat în considerare ultimele mişcări ale navei de salvare pe care o au sovieticii în zonă şi nici elicopterele acelea care au sosit noaptea trecută.

— Da? se răsti Aubrey nerăbdător. Apoi spuse: Iartă-mă, continuă.

— Acţiunea de transbordare? întrebă Pyott, şi Clark aprobă din cap.

— La naiba! Ce facem? Spune-mi ce să facem?

— Aş zice să-l trimitem pe Eastoe jos, pe puntea vasului de salvare, să arunce o privire pe acolo şi prin împrejurimi şi să ne lărgească orizontul, murmură Pyott.

Aubrey îl privi veninos, şi Pyott roşi uşor, aducându-şi aminte de vinovăţia sa.

— Iertaţi-mă, spuse el încet.

— Ne scapă din mâini, suspină Aubrey. O simt. Au mult prea mult timp în avans ca să mai putem prelua controlul…

Lloyd se opri o clipă la uşa camerei computerelor, aflată în spatele cabinei de comandă. Mesajul lui Don Hayter – un caporal bătându-l pe umăr şi chemându-l teatral – fusese imperativ şi urgent, şi Lloyd simţise că-l ia cu frig. Şi totuşi nu-i venea să intre pe uşă, ezita. Faţa caporalului fusese îngrijorată, palidă şi răvăşită în lumina roşie. I se păruse, înainte ca imaginaţia să apuce să brodeze, că anunţa dezastrul. Apoi Hayter îl observă şi-i făcu precipitat semn cu mâna să intre. Hayter era aplecat peste unul dintre ecranele echipamentului „Leopard”. Zgomotul pe care-l făcea lovindu-şi dinţii cu un creion îl şocă pe Lloyd.

Când Lloyd ajunse la tablou, Hayter îl luă de braţ şi bătu cu creionul în ecran, subliniind cuvintele tipărite de computer. Arăta la nesfârşit acelaşi anunţ:

FAULT NOT IDENTIFIED

Apoi privi din nou spre Lloyd, care se concentrase să citească restul estimării situaţiei de către computer.

— A apărut o eroare în funcţionarea sistemului „Leopard”.

— Ce este? întrebă Lloyd, apoi îşi repetă întrebarea cu o şoaptă, de data asta neîngreunată de salivă. Ce este?

Hayter ridică din umeri.

— Durează deja de patru minute. Am verificat – şi dădu din cap spre caporalul care-l adusese pe Lloyd în camera computerelor şi către sublocotenentul care era locţiitorul său – am verificat totul, şi computerul a făcut la fel.

— Ce… în ce anume constă eroarea? Ce efect are?

Lloyd era cât pe ce să zâmbească văzând seriozitatea exagerată de pe faţa lui Hayter. Era lugubru.

— Clipeşte. Pornit, oprit, pornit, oprit. Uneori ne pot vedea, alteori nu.

— Cum?

— Oricare ar fi defecţiunea, este intermitentă.

— Şi acum, în clipa asta?

— Suntem invizibili. Chiar înainte de a intra tu, şi-a revenit la capacitate maximă, complet operaţional. Înainte de asta însă, timp de unsprezece secunde, nimic, absolut nimic…

— Dumnezeule!

Lloyd abia acum observă că sublocotenentul scotea capacul

din faţă al principalului container ce adăpostea echipamentul „Leopard”, o cutie metalică puţin mai înaltă decât un fişet mare.

— Dacă computerul nu ne poate spune, va trebui să facem o verificare manuală.

— Cât va dura?

— N-am idee.

— E posibil să se fi întâmplat şi când am fost atacaţi, când ne-au avariat elicea şi hidroplanele?

— Se poate. Senzorii şi amortizoarele de la pupa ar putea fi avariate. Dacă e aşa – adică defecţiunea e în exterior – atunci nu putem face nimic fără scafandri!

— Cădere completă? (Hayter aprobă din cap.) Dar sistemul de rezervă?

Faţa lui Hayter deveni mai lugubră ca niciodată; nu era ca aceea cu gura pictată a unui clovn, dar era o expresie umană a îngrijorării şi a groazei. Degetele sale alergară peste tastatura de sub monitor şi mesajul dispăru. Apoi el bătu un nou set de instrucţiuni şi răspunsul computerului fu aproape instantaneu:

MALFUNCTION

Hayter îşi desfăcu palmele într-un gest de neajutorare.

— Sistemul de rezervă nu intră în funcţiune.

— Nu funcţionează deloc?

— La ultima verificare a funcţionat. Acum nu mai vrea. Nu înţeleg. Imediat după atac, am verificat totul pe computer. Nu a semnalat nici o defecţiune la sistemul principal şi nici la cel de rezervă. Apoi am început să le facem ruşilor cu ochiul, şi computerul nu ştie de ce! Şi, culmea, sistemul de rezervă e inutilizabil! Vom face tot ce ne stă în puteri, e tot ce pot să-ţi promit.

Mesajul dispăru de pe ecran înainte ca Lloyd să fi terminat să-l citească. Alte cuvinte se înşirară pe ecran, linie după linie, cu majuscule:

MALFUNCTION IN MAIN SYSTEM. UNIDENTIFIED

— Nu cumva…?

Hayter aprobă din cap.

— S-a decuplat din nou. „Leopard” nu funcţionează. Oricine se uită în direcţia noastră poate vedea un submarin britanic aşezat pe fundul mării.

Lloyd îşi privi ceasul. Secundarul se târa pe cadran ca un picior de păianjen roşu, leneş, poticnindu-se, necoordonat. Opt,

nouă, zece, unsprezece…

— De data asta, ţine mai mult, murmură Hayter.

Doisprezece, treisprezece, paisprezece…

— Haide, haide…, se auzi Lloyd pe sine însuşi spunând involuntar. Haide…

Şaisprezece, şaptesprezece…

Erau patru submarine, pe o rază de mai puţin de şase mile în jurul lui *Proteus*. Studiase sonarele chiar înainte de a fi fost chemat de Hayter.

Douăzeci şi unu, doi, trei, douăzeci şi patru, aproape o jumătate de minut…

— Cred că s-a dus, şopti Hayter, apăsând pe butoanele consolei aproape ca un dement.

Frenezia mişcării mâinilor sale părea şi mai mare datorită lipsei de expresie a feţei sale. Mesajul de pe ecran se stinse, apoi reveni cu un raport asupra stării sistemului de rezervă.

MALFUNCTION

Treizeci şi doi, trei, patru…

Lloyd nu-şi putea dezlipi privirea de secundarul ceasului. Mâna lui Hayter încă mai alerga peste şirurile de butoane, încercând să readucă sistemul „Leopard” la viaţă sau să declanşeze sistemul de rezervă. Cădere generală…

MALFUNCTION

Cuvântul părea să clipească pe ecran, la fiecare atingere a unei taste sau a unui buton, ca şi cum întregul sistem s-ar fi dezagregat în miile sale de părţi componente, circuite, microprocesoare, tranzistori şi bobine.

Patruzeci şi doi. Lloyd ştia că ar fi trebuit să fie în cabina de comandă, ştia că vor înregistra schimbări de curs şi direcţie, schimbări de viteză. Patruzeci şi patru.

Mesajul dispăru de pe ecran. Un raport de stare apăru în locul lui. Hayter oftă, ştergându-şi picăturile de sudoare de pe frunte cu dosul palmei. Zâmbi nervos.

— Ne-am întors la treabă – începând din clipa asta, spuse el.

— Totul funcţionează?

— Normal. Sistemul principal, da. Cel de rezervă e mort.

— Apucaţi-vă de sistemul de rezervă!

Apoi Loyd ieşi din încăpere, aproape alergând pe culoar către cabina de comandă, anticipând ceea ce avea să vadă pe ecranele sonarelor.

— Căpitane, am o înregistrare de la una dintre balizele noastre sonar. E *Proteus*.

— Ce spui? Bob, eşti sigur?

— Căpitane, am interceptat o urmă. A dispărut după zece secunde, aşa că am presupus că e un banc de peşti sau ceva de felul ăsta, sau poate o citire eronată. Apoi, după câteva minute, aceeaşi citire, pe aceeaşi poziţie, timp de aproape un minut. Acum a dispărut din nou.

— Ce se întâmplă?

— Credeţi că ar putea fi o defecţiune a echipamentului lor antisonar?

— Nu ştiu. Ai localizat poziţia?

— Nu de prima dată. A doua oară însă semnalul a venit de la două balize. Da, i-am localizat.

— Foarte bine. Unde se află?

— E ceva care seamănă cu o terasă. Să aduc harta?

— Nu. Nu, până nu mă hotărăsc ce mesaj să transmit la Ministerul Apărării. Oare ruşii l-au recepţionat?

— Nu ştiu. Poate că nu…

— Sper că nu… Fii atent. Imediat ce observi ceva apropiindu-se de poziţia lui *Proteus*, anunţă-mă. Eşti sigur că e acolo?

— Ce altceva ar putea fi? N-am înţeles cum funcţionează sistemul „Leopard”, nici după instruirea aceea, dar ştiu ce rol are. Nu puteam să-i vedem, acum îi vedem. Pardon – i-am văzut.

— Bine, bine, te cred. Transmite-i coordonatele lui John şi spune-i să se pregătească să-i transmită un semnal fulger lui Aubrey.

— Sunt deja gata, căpitane.

— Bine. Vom coborî mai întâi să aruncăm o privire.

Eastoe se întoarse spre copilot şi dădu din cap. Pătura de nori de sub botul şi aripile Nimrod-ului sclipea în soare, inofensivă, deşi cobora până aproape de nivelul mării şi era mişcată de vânturi violente. Calmul era iluzoriu, datorat numai altitudinii.

— Dă-mi poziţia portavionului, ceru Eastoe în microfon.

Aproape imediat navigatorul îi dădu coordonatele şi schimbarea de direcţie care-i va aduce deasupra lui *Kiev*.

Eastoe înclină botul Nimrod-ului spre pătura de nori. Soare, apoi acoperişul dens, neted, al „pădurii” de nori, apoi un cenuşiu

târâtor, primele zdrenţe şi fâşii de ceaţă, întunecarea parbrizului, apoi norii trecând de ei şi înghiţindu-i pe măsură ce coborau. Copilotul porni ştergătoarele şi apa începu să se scurgă sub bătăile lor furioase. Eastoe simţi trepidaţiile date de vânt în coloana de control, în timp ce urmărea altimetrul. Coborâseră la şapte mii de metri, şase mii trei sute, şase mii…

Turbulenţa începu să zgâlţâie Nimrod-ul pe măsură ce acesta cădea spre mare. Pentru o clipă, Eastoe simţi fragilitatea stratului de aer din jurul său, îşi imagină ultimele clipe ale Nimrod-ului ce se prăbuşise la decolare, îşi aduse aminte de pilot şi de oamenii din echipaj care muriseră. Apoi străpunseră ultimele resturi ale norului, ieşind în rafalele de ploaie şi vântul puternic. Stabili altitudinea Nimrod-ului la nu mai mult de cincizeci de metri deasupra crestelor albe ale valurilor. Portavionul se vedea ca o formă neclară, voluminoasă, la mai puţin de o milă în faţa lor.

Îl auzi în căşti pe ofiţerul însărcinat cu lupta navală, citind cifrele de pe ecranele şi senzorii săi, descriind mişcarea vaselor de suprafaţă şi a submarinelor în timpul coborârii lor. Portavionul părea să se apropie de ei, peste apa învolburată, ca o stâncă uriaşă.

Submarinele îşi schimbaseră, sau îşi schimbau cursul, şi se îndreptau toate spre acelaşi punct. Portavionul părea să se mişte greoi, pentru a-şi schimba direcţia. Toate unităţile se apropiau de poziţia lui *Proteus*… L-au găsit! Poate că fuseseră derutaţi pe moment, dar acum ştiau.

Eastoe reduse turaţia celor patru motoare Rolls-Royce şi Nimrod-ul aproape că plană peste puntea lui *Kiev*. Nici o activitate, şalupele amarate atât la tribord cât şi la babord – copilotul cerându-i confirmarea a ceea ce văzuse – apoi văzură în faţă nava de salvare, în timp ce *Kiev* trecea pe sub ei şi rămânea în urmă. *Karpatî* înainta încet şi – după ce Bob îi comunică cursul acesteia – Eastoe îşi dădu seama că nava de salvare era pe o direcţie care o va duce chiar deasupra lui *Proteus*.

În acelaşi timp înţelese rolul navei de salvare. Reduse din nou viteza şi începură să planeze către *Karpatî*.

— Ai văzut? întrebă el.

— Da, căpitane. Se pare că încearcă să lanseze o barcă de la tribord.

Nimrod-ul se furişa spre vasul de salvare. Siluetele minuscule se mişcau, parcă neajutorate şi extrem de lent, în jurul şalupei de la tribord, aflată pe suporţi. Eastoe se aplecă în faţă. Copilotul mări viteza ştergătoarelor. Oameni în costume lucioase – nu, parcă nu toţi…

— Ce naiba…

— Scafandri.

— Scafandri! La dracu'!

Nimrod-ul trecu peste botul lui *Karpatî*, care tocmai se afunda în mare. O învolburare de apă trecu peste puntea acestuia, nava zvâcnind ca un animal în timp ce trecea prin val. Văzu oameni în costume lucioase, strânse pe corp, cu măştile pe faţă şi tuburi de oxigen în spate. Erau minusculi, ca nişte beţe de chibrit, dar erau scafandri şi se îmbarcau în şalupă.

— La ce distanţă de *Proteus* se află nava?

— Mai puţin de o milă, auzi răspunsul navigatorului, în timp ce botul avionului acoperi în întregime scena de sub ei.

— Mă întorc să mai arunc o privire şi să mai facem nişte fotografii, spuse Eastoe, şi pe urmă mai bine să-i dăm lui Aubrey vestea proastă – au de gând să coboare la *Proteus*, Dumnezeule!

8
SECHESTRAREA

Aubrey se uita la nota pe care o scrisese, la scrisul mărunt, citeţ, exprimând dintr-o dată neputinţa, şi-şi dădu seama că pierduseră. „Leopard" se defectase, trădând poziţia lui *Proteus* submarinelor sovietice din apropiere. Nava de salvare *Karpatî* se pregătea să lanseze o barcă în care se afla o echipă de scafandri. Primiseră dovezile fotografice ale acestor fapte prin cablograme. Pe pagina opusă Clark mâzgălise, cu mâna lui mare, inspirând în mod ciudat încredere – RB Spec. Ops. Unit – Ardeniev. Aubrey presupuse că nu era mai mult decât o supoziţie a unui om informat şi că nu avea nici o semnificaţie.

Nu conta identitatea scafandrilor, ci numai faptul că aceştia se aflau la mai puţin de o milă de poziţia submarinului britanic.

Afară se întunecase. Poate nu de tot. Era un semiîntuneric ceţos, brăzdat de rafale de ploaie. Aubrey făcuse o scurtă plimbare de după-amiază în parcul St. James, dar nu reuşise să se elibereze de claustrofobia şi de tensiunea din camera subterană de lângă Amiralitate şi se întorsese destul de repede.

Pierdut… Şi găsit de ceilalţi! Era clar că ruşii intenţionau să-l salveze pe *Proteus*, poate chiar să urce la bord şi să cerceteze echipamentul „Leopard”, înainte de a-l returna, împreună cu submarinul şi echipajul acestuia. Va părea un accident, nu chiar un incident internaţional, fără motive reale de alarmă, fără avarii grave. Auzea deja platitudinile înşirându-se în zilele următoare, îşi imagina jocurile diplomatice ce se vor desfăşura. Ştia că ruşii îl vor duce pe *Proteus* într-unul din porturile lor cele mai apropiate – Pecenga, Poliarnîi, poate chiar Murmansk – şi acolo îl vor repara cu mult tam-tam, permiţându-i poate chiar consulului american de la Leningrad sau unui anumit membru al personalului ambasadei britanice din Moscova să vorbească cu echipajul; vor protesta zgomotos, îl vor trimite pe ambasadorul lor de la Londra să vorbească cu ministrul de Externe şi cu primul-ministru, vor da asigurări peste asigurări că a fost un accident, că totul va fi bine, că aceasta indică voinţa de pace a Uniunii Sovietice – vedeţi, noi chiar vă reparăm submarinul, trimiteţi experţi să ne verifice munca, de ce sunteţi aşa de suspicioşi, atât de agresivi, vă veţi primi submarinul înapoi ca şi nou…

Aubrey conştientiză pe deplin suportul diplomatic pe care-l va avea operaţiunea, cu senzaţia dată de amintirea vreunei situaţii extrem de ruşinoase din copilărie sau tinereţe şi care-l bântuia încă la bătrâneţe. Nu va conta că totul va fi o minciună sfruntată; va ţine! Le va da suficient timp să facă fotografii, radiografii cu raze X, să demonteze echipamentul „Leopard” şi să-i afle secretele.

Şi, între timp, ar putea să pună mâna pe creatorul acestuia, Quin, care-i va ajuta să facă altele. În momentul pierderii sistemului „Leopard”, Aubrey se temea de eşecul lui Hyde şi de capturarea fetei de către ruşi.

— Ce ne facem, Kenneth? întrebă Pyott de lângă umărul său.

Canalul de comunicare cu Eastoe, aflat în Nimrod, rămăsese

încă deschis, benzile aşteptându-i ordinele. Aubrey dădu anemic din mână şi operatorul întrerupse legătura.

Aubrey îşi ridică privirea spre faţa lui Pyott, întorcându-se încet în scaun.

— Nu ştiu, Giles, pe cuvântul meu că nu ştiu.

— Trebuie să-i ordoni lui Lloyd să distrugă echipamentul „Leopard” – adică să-l facă efectiv ţăndări şi să piseze piesele până nu mai rămâne decât pulbere, remarcă Ethan Clark, cu faţa palidă şi hotărâtă. E singura cale. Tipul trebuie să ştie deja că pe asta vor să pună mâna şi cât de aproape sunt de a-l obţine. Trebuie să se debaraseze de „Leopard”.

— Aşa, pur şi simplu? Îmi amintesc de „Pueblo”, care a făcut o gafă monumentală, într-o situaţie similară, acum câţiva ani, remarcă Pyott arogant. Nu va fi uşor. „Leopard” nu e ca un ambalaj pe care-l arunci pur şi simplu, Clark.

— Voi, britanicii ăştia! spuse Clark printre dinţi. Omule, eşti atât de bun la capitolul inerţie, că mi se face silă!

— Trebuie să mai fie şi altceva ce putem face – de altfel, „Leopard” funcţionează din nou.

— Deocamdată.

— Domnilor, spuse Aubrey cu gravitate şi îngrijorare, să nu ne încăierăm între noi! Ethan, crezi că se mai poate face şi altceva?

— Nu poţi să-l salvezi pe *Proteus*, domnule Aubrey.

— Atunci am putea măcar să-i anunţăm la ce să se aştepte.

Aubrey se ridică din scaunul consolei de transmisiuni şi traversă încăperea spre panoul hărţii. Părea să-şi fi pierdut prestanţa – o simţea el însuşi – şi nu ştia de ce mai privea harta. *Proteus* – lumina albă – fusese repoziţionat, iar cursurile şi poziţiile portavionului şi navei de salvare fuseseră reactualizate. Distrugătoarele şi submarinele formau un roi dens de lumini în jurul unei gâtuiri înguste a coastei norvegiene. Priveliştea, în ciuda faptului că-l împingea să acţioneze disperat, îl deprima pe Aubrey. Pierduse jocul, de aceea va trebui să strice şi să facă inutilizabilă miza acestuia.

— Codificaţi următorul mesaj, spuse el către cealaltă jumătate a încăperii, şi transmiteţi-l imediat lui Eastoe, pentru *Proteus*: „Abandonaţi misiunea, distrugeţi – repet – distrugeţi sistemul «Leopard». Prioritate absolută.”. Adăugaţi semnătura mea.

Toţi cei aflaţi în încăpere îl ascultaseră în linişte şi tăcerea persistă şi după ce el termină de vorbit. O linişte grea, mortuară, punctată numai de clic-urile tastelor maşinii de codificare.

Ardeniev văzu picioarele lui Vanilov începând să alunece şi faţa albă a acestuia, acoperită de mască şi pe jumătate ascunsă de muştiucul aparatului de respiraţie, simţind cum valul se învolburează în jurul propriilor sale glezne şi călcâie. Mâinile i se încleştară pe balustradă, dar Vanilov se întinse după mâna lui, ca şi cum în loc de braţe ar fi avut nişte proteze stângace, pe care nu învăţase încă să le folosească. Ardeniev se întinse şi apucă cotul tânărului, ca şi cum ar fi vrut să-i răsucească braţul la spate. Îl trase spre el pe omul înspăimântat şi dezechilibrat, îl trase în sus, apoi îi sprijini spatele până ce Vanilov trecu peste balustradă şi reveni în şalupă, aruncându-i o privire plină de teamă şi recunoştinţă. Erau cu toţii la bord...

La jumătatea navei, acolo unde se îmbarcau în şalupa ce urma să fie apoi suspendată deasupra apei, marea fierbea în jurul punţii după trecerea fiecărui val. Ardeniev văzu un zid de apă învolburată, cenuşiu şi cu creste albe, ridicându-se o dată cu puntea şi apoi deasupra ei. Se încleştă şi mai tare de balustrada şalupei şi-şi depărtă picioarele. Teplov îi întinse mâna, dar Ardeniev dădu din cap.

— Lasă-te jos! ţipă el.

Valul se sparse de cocă, apoi îşi năpusti creasta frântă de-a curmezişul punţii, murându-l pe Ardeniev. Apa îl sufocă şi-l orbi, iar ţipătul ascuţit, inuman, pe care-l auzise vag, i se păru a fi fost o iluzie. Când deschise iar ochii, siluetele în costume galbene, lucioase, care se îmbulzeau în jurul şalupei, erau cu una mai puţin, iar ceilalţi priveau tăcuţi către marginea punţii. Tremurând şi încercând să-şi controleze clănţănitul dinţilor, Ardeniev conştientiză fragilitatea acţiunii lor, chiar nebunia ei. Simţea că-l urăşte pe bătrânul aşezat confortabil, undeva în încăperile climatizate şi aseptice ale comandamentului flotei din Murmansk. Ar fi vrut să deschidă gura şi să-şi urle furia, în vreme ce *Karpatî* se scufunda în golul din spatele valului care-l ucisese pe unul dintre membrii echipajului.

Se săltă peste balustradă şi se grăbi să intre la adăpostul cabinei şalupei, căutându-şi tăria de a-i ordona ofiţerului aflat la

comanda fragilei ambarcaţiuni să dea propriile sale ordine pentru lansare. Văzuse oare – sau i se păruse – o mică sclipire galbenă acolo jos, în apă?

Ardeniev se scutură, ştergându-şi apa de pe faţă şi din ochi cu mâinile. Buteliile de oxigen îi atârnau greu în spate. Mai devreme, în calmul relativ de pe *Karpatî*, în vreme ce marinarii navei de salvare se străduiau să le încarce echipamentul special în şalupă, Ardeniev insistase ca oamenii săi să-şi pună echipamentul complet, cu excepţia labelor. În ciuda disconfortului şi a greutăţii în mişcare pe care le-o provoca acesta.

De cum intră în cabină, locotenentul aflat la comanda şalupei îl privi cu o faţă lipsită de culoare şi cu buzele strânse. Faţa lui era o oglindă a gândurilor lui Ardeniev, în care raţionamentul arhicunoscut aflat la baza planului de acţiune al lui Dolohov îl făcea pe bătrân să pară iresponsabil. Se părea că amiralul plănuise această acţiune într-un moment de rătăcire.

— A dispărut din nou, tovarăşe locotenent, anunţă marinarul de la sonarul şalupei, şi locotenentul păru să interpreteze mesajul ca o condamnare definitivă, ultima ironie a unei soarte pe care cu greu o putea înţelege, dar care îl controla.

Ardeniev traversă cabina şi se duse la sonar.

— Arată-mi! spuse el.

Marinarul îi arătă cu degetul o linie ce întretăia ecranul, ca şi cum ar fi spintecat suprafaţa acestuia.

— Pe direcţia aceasta, spuse el. Distanţa – şase sute.

Submarinul britanic era suspendat pe o terasă, la şase sute de metri de ei şi mai puţin de o sută de metri adâncime. Invizibila coastă norvegiană îi întinsese o mână, un deget, în ajutor. Antisonarul lor pâlpâia, cuplându-se şi decuplându-se, ca o torţă de semnalizare.

— Asta e, să mergem!

Capul lui Teplov apăru în uşa cabinei.

— Echipamentul e în stare de funcţionare, tovarăşe căpitan.

— Dar oamenii? (Teplov ezită pentru o clipă, apoi dădu încet din cap.) Bine, adăugă Ardeniev. Verifică să fie totul asigurat. Spune-le să se ţină bine şi să fie gata să se mişte repede când le voi da ordinul.

Teplov aprobă din nou, apoi capul lui dispăru şi uşa se închise.

Şalupa se desprinse, clătinându-se, de pe suporţi şi alunecă pe deasupra punţii, atârnând apoi deasupra apei cenuşii – nava tocmai intrase în alt gol dintre valuri – apoi vinciurile, manevrate cu frenezie de siluetele minuscule, îmbrăcate în galben, începură să-i coboare uşor spre apă. Viteza părea să le dea stabilitate şi să anuleze forţa vântului, chiar să liniştească apa care se ridica spre ei. Văzură din nou plăcile ruginite ale calei, cablurile subţiri de deasupra lor, apoi chila bărcii se scufundă în apă, nu se mai auzi vaietul elicei rotindu-se în aer, iar vinciul încetă să mai acţioneze asupra lor.

Ardeniev se încleştă şi mai tare de balustradă şi strânse din dinţi, în vreme ce şalupa fu ridicată spre creasta alb-cenuşie a următorului val. Aceasta rămase suspendată acolo pentru o clipă, cu puntea înecată şi geamurile acoperite de apa şiroind. Timonierul răsucea cârma cu frenezie şi fără nici un efect vizibil asupra vasului. Apoi începu să cadă…

Imediat după fâşâitul metalic strident ce se desluşi de după uşa din spatele său, Ardeniev auzi pe cineva ţipând. Singura senzaţie pe care o percepea era aceea neplăcută şi înspăimântătoare, că e înghiţit de o gură imensă, cu fălci cenuşii. Acum erau în golul dintre valuri, iar cârma şi elicea începură să aibă efect asupra şalupei, care se mişca mai mult purtată de propria forţă decât de cea a mării. Senzaţia de stabilitate îi reveni în picioare şi în tălpi, o dată cu iluzia suprafeţei solide şi a echilibrului.

Se auzi din nou sunetul sonarului, apoi ceva ca un ecou.

— Am dat de ea din nou, tovarăşe căpitan, anunţă micimanul.

— Şi-a schimbat poziţia? întrebă Ardeniev.

Navigatorul calculă repede.

— Nu. E la cincisprezece grade tribord, distanţa – cinci sute şaptezeci şi opt.

— Timonier – tribord cincisprezece!

— Cincisprezece grade tribord, tovarăşe căpitan.

Faţa lui Teplov, palidă, udă şi îmbătrânită, apăru din nou în uşă.

— Tovarăşe căpitan, Petrov… piciorul lui… Furtunul s-a desprins şi i s-a înfăşurat pe picior… cred că e rupt, tovarăşe căpitan.

— Doamne! oftă Ardeniev, închizând ochii.

Rămăseseră numai şase… Dolohov era un nebun ticălos…

— Veniţi, tovarăşe căpitan?

— Trebuia să-l fixeze ca lumea! ţipă Ardeniev, furios şi frustrat.

Şalupa se balansă o clipă, apoi botul îi căzu brusc în jos şi înainte; zgomotul elicei dispăru, acoperit de uruitul motorului mergând în gol. Cei şase care mai rămăseseră trebuiau să se pregătească, să-şi ia săniile, furtunurile şi canistrele, echipamentul de sudură şi de transmisiuni şi să le treacă peste bord, apoi sub apă, până jos la *Proteus*. Ar fi trebuit să fie treisprezece. Era imposibil!

— Vin! spuse el, simţind dintr-o dată că-l părăsesc puterile şi-l ia cu frig.

— Un minut şi zece secunde, unsprezece, douăsprezece, treisprezece…, şoptea Lloyd, vocea scăzută părând mai degrabă o glumă proastă. Şaisprezece, şaptesprezece… douăzeci.

Hayter şi sublocotenentul verificau puzderia de cabluri, circuite şi microprocesoare din principala casetă metalică ce adăpostea echipamentul „Leopard”. Testau manual funcţionarea fiecărei componente, folosind multimetrele. Caporalul desfăcea capacul celei de-a doua casete, îngenuncheat în faţa acesteia, ca un spărgător de seifuri.

Hayter îşi ridică disperat ochii în tavan, dând din cap.

— Nu foloseşte la nimic, domnule. Ar putea să ne ia câteva ore bune încă. Dacă nu-şi revine singur, suntem terminaţi. N-are nici un rost să ne ascundem după deget. Totul pare să funcţioneze, fir-ar să fie!

— Mai bine apucaţi-vă de sistemul de rezervă!

Un minut şi patruzeci şi două de secunde. N-avea de gând să mai pornească…

— Ştiţi foarte bine unde e amplasat. Acolo nu avem nici pe departe spaţiul şi libertatea de mişcare în care putem lucra aici. Ne va lua şi mai mult timp…

— Dumnezeule, Don, ce-ai de gând să faci în cazul ăsta?

— Nu ştiu, domnule!

Un minut şi patruzeci şi nouă – două minute de vizibilitate pe orice ecran sonar din zonă… Pe *Kiev*, pe nava de salvare, pe submarine, distrugătoare, pe avionul de deasupra lor. Oricine putea să-i vadă.

Submarinele se ţineau la distanţă, nu se năpusteau să-i distrugă. De fapt, le trebuia sistemul „Leopard” şi nu sânge. Şi blocau toate frecvenţele radio posibile. *Proteus* nu putea transmite sau recepţiona nimic. Zăcea într-un colţ, înfrânt, fără apărare…

Două minute şi zece secunde. Hayter era la capătul puterilor în faţa măruntaielor expuse ale sistemului „Leopard”, îngenuncheat parcă pentru o rugăciune a disperării. Dacă l-ar putea face să funcţioneze, sau măcar dacă ar porni de la sine, atunci ar putea să rişte să deplaseze submarinul, să se ascundă în alt colţ întunecat. Cel puţin ar încerca să se joace de-a v-aţi ascunselea cu ei cât de mult ar putea, dar asta numai dacă „Leopard” ar funcţiona.

Hayter se uită din nou la el, dând din cap. Două minute şi douăzeci şi patru. Nu vor reuşi.

Carr, navigatorul, apăru în uşa cabinei.

— Domnule, sonarul a interceptat un vas foarte mic îndepărtându-se de nava de salvare. (Carr vorbise cu voce normală, ca şi cum ar fi recunoscut public eşecul.) Credem că e şalupa vasului.

— Secundul ce zice?

— Crede că sunt scafandri, domnule. Probabil o tentativă de a vedea ce avarii avem.

— Bine. Două minute şi cincizeci. Nu-şi va mai reveni, de-acum.

Era prea târziu. Nava de salvare era la mai puţin de o jumătate de milă distanţă. De acum trebuie că le-au identificat poziţia. Lloyd se uită cu o furie disperată la măruntaiele desfăcute inutil ale sistemului „Leopard”. Nu mai avea nici un rost să păşească în vârful picioarelor. Era recunoaşterea înfrângerii, a capitulării.

— Ţine-mă la curent, Don… şi, pentru Dumnezeu, mai încearcă!

Imaginea casetelor deschise, inutile, îl urmări în timp ce se îndrepta spre cabina de comandă, ca o viziune bruscă, şocantă, a unei operaţii pe abdomen deschis. Inestimabil ca valoare, sofisticat până dincolo de puterea de înţelegere, imposibil de reparat… Şi ce de bani se cheltuiseră…

O echipă de scafandri. Ameninţarea părea acum mai mică, chiar prin natura ei. Probabil o duzină de oameni, în afara cocii

lui *Proteus*. Echipajul lui număra o sută de oameni…

Cabina de comandă îi reaminti lui Lloyd de autoritatea sa, dându-i în acelaşi timp un sentiment pasager de siguranţă. Erau la aproape o sută de metri adâncime. Va trebui să se gândească la mutarea lui *Proteus*, când va sosi momentul critic. Thurston îşi ridică privirea de la unul dintre ecranele sonar şi Lloyd îi zâmbi neaşteptat.

— Îmi pare rău, căpitane, nu e nimic. Doar bruiajul.

— Ce zici, crezi că *Proteus* a recepţionat mesajul lui Aubrey? întrebă Eastoe.

— Puţin probabil. Era aproape imposibil.

— Deci Lloyd nu ştie că trebuie să distrugă echipamentul?

— Nu crezi că a făcut-o deja, căpitane? E pe sonar de mai bine de patru minute.

— Ar putea fi o defecţiune. Putem lua legătura cu Ministerul Apărării?

— Nu.

— Bine. Atenţie, toată lumea! Cobor din nou să aruncăm o privire. Acolo jos e aproape întuneric. Fiţi cu ochii în patru! Camerele să fie pregătite. Pe cât posibil, să nu ne scape nimic!

Hyde îşi privi ceasul. Opt fără un minut. Ieşi din maşina nesemnalizată de poliţie, parcată în Wattson Street, şi înainte de a închide uşa se întoarse spre inspectorul din Serviciul Special.

— Jumătate de oră. Dă-mi o jumătate de oră, în regulă?

— Îţi asumi un risc inutil, domnule Hyde, spuse poliţistul cu o voce fără inflexiuni. Dumneata eşti cel pe care-l cunosc. Te vor înşfăca de la intrare şi gata…

— Posibil. Iar dacă intră echipa dumitale, fata va intra în panică şi ori va fugi, ori va refuza să vorbească după ce o vom prinde. Regret, amice, dar trebuie să ne asumăm riscul. (Se uită din nou la ceas.) Peste exact treizeci de minute puteţi veni în fugă, cu ţignale, cum vreţi. Dar nu înainte de a apuca eu să vorbesc cu fata.

— Faceţi cum credeţi de cuviinţă…

— Aşa voi face. Uite ce e… (Hyde simţi brusc nevoia de a se justifica, dorinţa de a-l îmbuna pe poliţist.) Fata e îngrozită de noi. Pentru ea, noi suntem inamicii, şi nu ruşii. Naiba ştie cum a ajuns la concluzia asta, dar aşa crede ea. Trebuie s-o conving!

— În regulă. Aveţi treizeci de minute.

Hyde trânti uşor portiera maşinii. Era aproape întuneric şi umbrele se lăţeau ca nişte bălţi negre între felinarele străzii. Se vedeau vitrinele luminate ale magazinelor şi câţiva pietoni mergând încovoiaţi contra vântului. Conform rapoartelor, în spatele pavilionului comercial se afla un bărbat – dar numai unul. Hyde îşi îndesă mâinile în buzunare şi începu să urce agale strada îngustă ce ducea către sala de concert.

Maşinile parcate erau goale şi în lumina lămpilor nu se zărea nici un trecător sau gură-cască. De la fereastra întredeschisă a unui apartament de deasupra unui magazin se auzeau acorduri slabe de muzică country. Un miros îmbietor de peşte şi cartofi prăjiţi, purtat de vânt, persistă o clipă, apoi dispăru. Îi era foame. Se simţea slab şi singur.

Trecea prin faţa vitrinelor neluminate. O librărie, un sex shop, o frizerie. Apoi Hyde îl văzu, pe trotuarul de vizavi. Nu se zărea decât o umbră ce se mişca, probabil un om plictisit, mutându-şi greutatea de pe un picior pe celălalt. Hyde se opri, uitându-se la vitrina neluminată a unui mic magazin de discuri. Coperţi de discuri în culori ţipătoare, postere, cartoanele cu preţuri vopsite în alb. Inscripţiile erau în engleză, dar locul parcă nu mai era în Manchester, ci mai degrabă un oraş străin, unde el era urmărit, cunoscut, căutat. Se înfioră. Dacă trecea de bărbatul acela, probabil că prezenţa sa va fi notată şi raportată. Vor trage concluzia că a fost el, chiar dacă nu va fi recunoscut. Pe de altă parte, dacă-l îndepărta pe omul acela, întreruperea legăturii acestuia cu Petrunin (care, din rapoarte, era încă în maşina sa, în piaţă), ar fi fost de asemenea o dovadă a prezenţei sale în zonă.

Bărbatul ieşise din intrândul unei brutării şi stătea pe trotuar. În vreme ce Hyde se întorcea uşor spre el, îşi dădu seama că acesta îl privea fix, conştient de identitatea lui. Hyde, cu mâinile încă în buzunarele pantalonilor raiaţi, umerii aplecaţi şi picioarele depărtate, se simţea pierdut. Un Volvo fusese parcat neglijent, bară la bară cu un Ford Escort, chiar în faţa lui. Era între el şi omul de pe cealaltă parte a străzii.

Una dintre mâinile siluetei masive cu impermeabil şi pălărie se ridică spre figură, ca şi cum ar fi vrut să-şi ducă la gură minusculul transmiţător radio. Nu interceptaseră nici o transmisiune radio toată după-amiaza şi, se gândi Hyde,

probabil că neglijaseră emiţătoarele radio. Într-o clipă, în două-trei secunde, Petrunin va şti că Hyde era pe punctul de a intra în centrul comercial. Mâna se mişca, piciorul lui Hyde era pe bara de protecţie a Volvo-ului, iar piciorul stâng pe capota maşinii; mâna bărbatului se opri din mişcare (Hyde nu reuşise să vadă dacă apăsase pe buton). Păşi pe capotă, apoi coborî în mijlocul străzii. Bărbatul fu surprins, îşi îndepărtă de faţă mâna cu emiţătorul, în timp ce cu cealaltă mână se căuta sub impermeabil. Făcu două salturi, încă unul, apoi se ciocniră...

Bărbatul fu aruncat înapoi în intrarea întunecată a magazinului. Văzu pragul vechi, în mozaic, gura bărbatului deschizându-se într-un geamăt, în timp ce ciocanul greu de alamă lustruită al uşii i se înfigea în spate. Hyde întinse mâna şi apucă emiţătorul din mâna rusului, iar cu cealaltă izbi faţa schimonosită de durere a acestuia. Faţa rusului căzu într-o parte, ca şi cum ar fi evitat lovitura, dar genunchii îi cedară şi se prăbuşi. Hyde simţi cum mâna acestuia dădu drumul emiţătorului şi-l mai lovi o dată, în spatele urechii. Apoi îl aşeză uşor pe mozaicul pragului. Rusul respira ca şi cum ar fi dormit, aproape că sforăia.

Hyde aruncă emiţătorul şi fu cât pe ce să-l strivească sub picior. Apoi se răzgândi, îl ridică şi-l puse în buzunarul hainei. Dacă Petrunin încerca să-l contacteze pe omul de la intrarea magazinului, cel puţin va şti şi el, şi va mai şti că mai are la dispoziţie numai câteva minute după aceea.

Se grăbea acum, tremurând încă din cauza înfruntării violente, sub influenţa adrenalinei.

În spatele sălii erau porţi duble. Un comisar în uniformă îi deschise o portiţă şi o închise la loc în urma lui. Hyde se gândi o clipă dacă era cazul să-i spună tânărului poliţist de rusul din faţa magazinului, sau de ceilalţi care ar putea să-l urmărească, apoi hotărî că era mai bine să n-o facă.

Camioanele firmei „Edwin Shirley" erau înşirate unul după altul, ca şi cum complexul comercial ar fi fost un terminal de astfel de vehicule. Hyde le ocoli, căutând în întunericul aproape complet intrarea din spate a sălii, pe care inspectorul din Serviciul Special i-o indicase pe planul clădirii. Urcă trei trepte, sprijinindu- se pentru o clipă de o balustradă rece de metal, apoi încercă uşa. Fusese lăsată descuiată de către unul din detectivii în haine civile care fusese în clădire toată ziua. Hyde intră şi

închise uşa. Se afla într-un pasaj luminat, care ar fi avut nevoie de un strat de vopsea proaspătă. Uşile erau maro închis. Pasajul era strâmt, incomod, nefinisat, singurul semn de modernism fiind dat de sistemul de iluminat în benzi. Nu era nimeni pe coridor. Formaţia Heat of the Day se auzea în surdină, dar clar. Hyde se opri să asculte vocea înaltă, clară, a lui Alletson, răsunând pe fondul claviaturii şi al chitarei, interpretând o bucată din suita de piese „No Way Back”. Va trebui să se grăbească. De obicei, suita era urmată de o parte instrumentală, de claviatură, interpretată de Whiteman, ceilalţi patru membri ai formaţiei părăsind scena. Îşi dădu seama că avea numai câteva minute la dispoziţie, amintindu-şi în acelaşi timp de micul aparat de emisie-recepţie din buzunar. Deschise uşa unei cabine. Încăperea era goală şi cufundată în beznă.

A doua cabină era încuiată şi văzu, după fâşia proiectată pe sub uşă, că lumina era aprinsă. Apoi se stinse. Pescui din buzunar micul dreptunghi îngust de mică şi-l lipi de broasca uşii. Aşteptă, ascultând. Parcă se auzise zgomotul unei ferestre deschise?

Vocea lui Alletson tăcuse, auzindu-se acum partea de claviatură a suitei, urcând spre momentul culminant. Avea trei-patru minute. O fereastră deschizându-se?

Izbi broasca yalei şi deschise uşa. În lumina care pătrunse din coridor, văzu o siluetă mică, zveltă, la fereastra cabinei, balansându-se pe pervaz. Traversă camera din trei paşi, dând peste un scaun şi auzind zumzetul slab, metalic, al unei chitare pe care o răsturnase, apoi cuprinse silueta cu braţele, ferindu-şi capul de unghiile care i se înfipseră brusc în faţă. O trase pe Tricia Quin înapoi în cameră, astupându-i gura cu o mână şi ţinând-o strâns lipită de el cu celălalt braţ. Corpul ei mic, alunecos, se zbătea în îmbrăţişarea lui. Ea îl lovi cu călcâiele în fluierele picioarelor şi el ţipă de durere, dar nu-i dădu drumul. Simţi uşa în spatele lui, ridică cotul, găsi întrerupătorul şi continuă s-o ţină strâns lipită de el după ce se aprinse lumina, dar cu mai multă grijă. În cele din urmă, îi întoarse capul spre el, astfel încât ea să-i poată vedea faţa. Ea încetă să se mai zbată şi să se lupte pentru o clipă, apoi încercă să se smulgă de lângă el.

— Ascultă-mă, şopti el, doar ascultă-mă fără să te mai zbaţi, vrei? (Vocea lui era mai degrabă isterică decât ameninţătoare,

iar tonul o şocă. Ea făcu ochii mari şi el îşi luă mâna de pe gura ei, cu grijă.) OK, vrei să mă asculţi? Ţi-ai fi rupt gâtul dacă ai fi sărit de la fereastra aia!

— Suntem la parter, remarcă ea pe un ton superior. Ce vrei? (Îşi trase în jos tricoul, pe care se vedea o mână albă, pe fond negru, arătând spre inscripţia: „Uită-te la faţă, băieţaş!”, apoi îşi strânse hanoracul în jurul umerilor înguşti. Părea vulnerabilă, inteligentă, arogantă şi oarecum de modă veche, nelalocul ei în aceste vremuri. O copilă ca o floare, care se rătăcise în alt deceniu.) Ei bine, ce doreşti? Sau căutai senzaţii tari în întuneric?

Hyde îşi privi mâinile, apoi se uită la ea. „Încet, încet”, îşi spuse. Apoi zise, cu cel mai strident accent australian:

— Îmi plac tipele cu ţâţe mai mari, fetiţo!

Faţa ei se lungi de furie, apoi păru mai mult încurcată decât orice altceva.

— Eşti foarte perseverent, nu-i aşa?

— Iar tu eşti foarte scumpă la vedere. (Păşi înainte, cu mâinile ridicate, ca semn că nu voia să-i facă nici un rău, şi puse la loc scaunul pe care-l răsturnase. Se aşeză.) Dă-mi cinci minute din timpul tău – nu-ţi cer decât să mă asculţi. Voi încerca să-ţi fac o ofertă pe care n-o poţi refuza.

— Nu ai nimic de vânzare, nu-i aşa?

— Poate că nu. Oricum, aşează-te.

Tricia Quin se lăsă să cadă, neglijent, brusc, într-un scaun ieftin.

— Bine. Vorbeşte!

— Ştiu că amicii tăi se vor întoarce în două minute – aproape că terminaseră cu „No Way Back”. (Ochii fetei se îngustară de şiretenie.) Deci, voi fi scurt. Afară sunt agenţi ruşi – nu, nu pufni şi nu râde, şi nu face pe deşteapta. Dintre cei adevăraţi! Sunt interesaţi să ia legătura cu tatăl tău şi sunt siguri că tu ştii unde e.

— Sunt exact ca tine!

— Nu. (Hyde încerca să-şi calmeze furia. Formaţia murmura dincolo de uşă, apropiindu-se de punctul final al piesei. Probabil că nu va dura mai mult de un minut.) În clipa asta, o sută de vieţi omeneşti se află în pericol undeva sub Marea Barents, din cauza tatălui tău!

— Cum?

— Submarinul, fetiţo! Fir-ar să fie, micuţul submarin cu maşinăria fermecată a lui taică-tău, cea despre care toţi vor să afle cât mai mult! (Tonul lui era dispreţuitor, modulat cu atenţie, formaţia se auzea mai tare, apropiindu-se de final.) Numai că de data asta nu funcţionează al naibii de bine. Ruşii au avariat submarinul alor noştri, iar blestematul de aparat al lui taică-tău nu funcţionează ca lumea. Nu face decât să pornească şi să se oprească întruna, ca radioul Caroline de pe vremuri.

— Şi… ce aş putea să fac eu în legătură cu asta?

Încerca să-şi recapete morga şi asculta zgomotele de dincolo de uşă.

— Să mă laşi să vorbesc cu tatăl tău, să-i spun ce şi cum. (Fata dădea deja din cap.) Un număr de telefon – îl suni tu, eu nu mă uit. (Tricia Quin cântărea oferta, căutând să descopere capcana ascunsă.) Fără şmecherii, adăugă Hyde.

Alletson intră, întrerupând tăcerea prelungită. Prin uşa deschisă se auzea sunetul tumultuos al claviaturii lui Whiteman. Părul creţ al lui Alletson era ud de transpiraţie, iar cămaşa, descheiată până la brâu, i se lipise de piele.

— Ce dracu’ cauţi aici? întrebă el.

— Ce s-a întâmplat, Jon? auzi Hyde pe cineva întrebând din coridor. (Solistul de la chitară, Howarth, dădu buzna în cameră, ţinând în mâini două cutii de bere.) Cine-i ăsta?

— „Agentul secret” de care v-am spus, îl lămuri Tricia Quin cu sarcasm. „Spionul”!

— Ce vrea? Pe tine?

— Dacă intraţi, spuse Hyde, închideţi dracului uşa aia, că e curent.

Howarth închise uşa şi se rezemă de ea, ţinând încă cutiile de bere. Se uita la chitara de lângă picioarele lui Hyde cu o privire ce nu prevestea nimic bun. Hyde se întoarse în scaun şi privi spre Alletson.

— Jon, băiete, spune-i să se care, spune-i că n-o mai iubeşti, spune-i că te calcă pe nervi şi ar putea compromite turneul – spune-i orice, numai s-o convingi să vină cu mine!

— De ce aş face asta? Îi e frică de tine!

— Ar trebui să vezi şi tabăra cealaltă, amice. Ei mă îngrozesc pe mine. (Alletson rânji involuntar.) Vezi, nu sunt chiar atât de rău pe cât par. (Zâmbi.) I-am spus de ce trebuie să-l găsesc pe tatăl ei…

— Probabil că minţi, spuse ea.

Hyde se întoarse spre ea.

— Nu, din întâmplare nu mint. Blestemata de invenţie miraculoasă a lui taică-tău a băgat o sută de tipi în rahat! Ai de gând acum să-l suni şi să mă laşi să-i spun?

Era clar că fata era pe punctul de a refuza, când Alletson spuse încet:

— De ce nu, Trish? (Ea se holbă la el, la început cu stupoare, apoi cu o privire furioasă, tăioasă.) Uite ce e, Trish, insistă Alletson, du-te şi sună-l. Noi îl ţinem pe James Bond – Hyde râse – până vorbeşti. Întreabă-l pe tatăl tău dacă vrea să vorbească cu agentul secret, aici de faţă.

Fata se concentră, încreţindu-şi faţa. Părea foarte tânără, nehotărâtă, emanând un aer de ratare, de nepricepere, de handicapată. Privind-o, Hyde simţea că se enervează.

— Bine, spuse ea în cele din urmă, supărată pe Alletson pentru sugestie, de fapt supărată pe ea însăşi pentru că cedase.

Hyde mai observă că, de fapt, ea acceptase mai uşor tocmai pentru că-i fusese impus. Poate că obosise să tot fugă, să apere secretele tatălui ei. Alletson luase o hotărâre în locul ei, hotărâre pentru care nu-l putea învinui prea mult.

— Aveţi grijă să rămână aici, adăugă ea.

Hyde îşi înăbuşi îngrijorarea bruscă şi nu schiţă nici un gest în sensul că ar vrea s-o urmeze. Ea se strecură pe lângă Howarth şi închise uşa.

Hyde îl studie pe Alletson. Acesta era furios pe sine însuşi, acum că acceptase ideea că nu mai putea face nimic s-o apere pe Tricia Quin.

— Îmi pare rău pentru aseară, spuse Alletson în cele din urmă.

Hyde ridică din umeri:

— Nu te condamn, amice, spuse el, ridicând mâinile cu palmele desfăcute. Facem pace. O voi ajuta, adăugă el.

— Ţi-am spus eu, Jon, trebuia să fi scăpat de ea, începu Howarth, dar Alletson se întoarse spre el.

— Las-o baltă! De dragul vremurilor bune. Am făcut-o de dragul vremurilor bune.

— Cum merge turneul până acum? întrebă amabil Hyde, întrebându-se dacă Tricia Quin nu cumva profitase de ocazie ca s-o şteargă din nou.

Nu credea că o făcuse, dar uşa închisă din spatele lui Howarth îl îngrijora.

— Chiar te interesează? întrebă neîncrezător Howarth.

— Sunt destul de bătrân ca să-mi aduc aminte de primul vostru album.

— Mersi.

— De ce fuge? întrebă Alletson, aproape cu vinovăţie.

— Taică-său e obsedat de securitate. S-a molipsit şi ea.

— Deci, totul e adevărat?

Hyde dădu din cap.

— Oh, da. Pare o nebunie, dar e adevărat. Ruşii îl vor pe taică- său, sau pe ea, pentru că el a inventat o „rază a morţii", care va da oricui o posedă secretul ei teribil – puterea de a domina lumea. Eu nu sunt decât un pion.

— La asta ne-am gândit şi noi, admise Alletson, zâmbind încurcat. (Apoi se uită la ceas.) Ne vine rândul. Vei… promiţi să ai grijă de ea?

Hyde dădu din cap.

Alletson şi Howarth părăsiră încăperea, Howarth luând înainte de a ieşi chitara acustică de pe podea, de lângă picioarele lui Hyde. Apoi, în timp ce ecoul crescendo-ului final al clapelor lui Whiteman răsuna pe coridor, Tricia Quin apăru în pragul uşii deschise. Era albă la faţă şi părea vinovată şi speriată.

— OK?

Ea dădu din cap.

— Da. Da, dar e foarte obosit. Va sta de vorbă cu dumneata, dar numai cu dumneata. Cred că are o armă. (Cuvintele ei sunau ca o avertizare şi ca o încercare de a scuza capitularea ei şi a tatălui ei.) Şi-a făcut griji pentru mine.

— E încă în siguranţă?

— Da.

— Unde?

— Îţi voi spune după ce vom fi plecat de aici.

— Ai bagaj? (Ea scutură din cap.) Să mergem atunci.

Ea îl privi, tresărind la tonul vocii lui. Hyde îşi amintise de KGB-istul ce zăcea lipsit de cunoştinţă pe pragul cu plăci în mozaic, bătut de vânt, al unui magazin. Nu raportase…

Duse mâna la buzunarul trenciului în care pusesese minusculul aparat de emisie-recepţie. Ca şi cum l-ar fi pornit,

acesta începu să ţiuie. Tricia Quin se albi şi-şi duse mâna la gură. Hyde blestemă.

— E unul dintre aparatele lor de radio, o lămuri el, ridicându-se repede.

Scaunul lui se răsturnă pe spate, iar ea începu să se dea înapoi, spre colţul camerei, ca şi cum ar fi ameninţat-o cu bătaia. Emiţătorul continua să ţiuie, parcă din ce în ce mai tare. Ochii ei se mişcau între faţa lui Hyde şi uşa pe care o lăsase deschisă intenţionat, ca o măsură de precauţie.

— Haide, să-i dăm drumul!

Ea dădu să deschidă gura; uitase de capitulare, iar sentimentul că fusese trădată i se citea pe faţă. Hyde ţipă la ea:

— Nu mai ai timp să te răzgândeşti, idioato! Mişcă-ţi curul!

Ea îşi luă jacheta.

El o apucă de braţ şi o împinse spre uşă. Cu ochii minţii, Hyde îi vedea pe ruşi ca pe un ecran întunecat: mirându-se, îngrijorându-se, începând să se mişte, ghicind, ştiind…

Ar fi putut acum s-o predea poliţiei, Serviciului Special, şi ea ar fi fost în siguranţă. Dacă ar fi făcut aşa, ar fi pierdut zile întregi încercând să afle unde se ascundea Quin. Ea ar fi intrat într-o muţenie cataleptică, paralizată de secretul ei. Dacă pleca cu ea, singur…

— Mă doare… scânci ea în timp ce el o împingea prin uşă, spre coridor.

El îi eliberă braţul şi se opri să asculte, ridicându-şi palma spre faţa ei şi cerându-i să tacă. Putea să audă respiraţia ei şuierătoare, semănând cu ultimul horcăit al plămânilor mamei sale, în aerul fierbinte al camerei întunecoase din Sidney, în ziua în care murise.

— Taci! şopti el aspru.

— Îmi pare rău…

El îşi ciuli urechile. Nimic. Muzica în surdină dinăuntru, murmurul unui radio într-unul din camioane, zgomotul atenuat al traficului în depărtare.

— Haide!

O împinse în jos pe trepte, se întinse s-o apuce de mână – ea se supuse, mâna ei fiind amorţită şi rece în strânsoarea lui – şi traversară repede curtea. Radio-emiţătorul din buzunarul lui amuţise. Îşi aminti de ruşi. Îi vedea mişcându-se, speriaţi, furioşi, grăbindu-se, apropiindu-se…

La poartă, era acelaşi subofiţer de poliţie şi acesta dădu din cap la apariţia lor. Nu părea surprins s-o vadă pe fată.

— E totul în regulă, domnule?

Tricia Quin păru să se liniştească, auzind modul în care i se adresa acesta lui Hyde.

— Cred că da, sergent. (Nu se vedea nimic pe strada îngustă, slab luminată, dar de la poartă nu putea să vadă brutăria. Ei ar putea fi deja acolo. Era posibil ca Petrunin să fi ieşit deja din maşină, iar oamenii lui să fie mult mai aproape. Nu avea rost să-l implice pe sergent.) Poţi să intri, sergent. Acum, că am găsit-o, putem începe să le luăm urma.

— Am înţeles, domnule. Voi raporta imediat.

— După ce intri. (Îşi dădu seama că încă o ţine pe fată de mână şi i-o strânse mai tare.) Haide. Maşina mea e chiar după colţ. „Probabil cu cineva foarte neprietenos în ea”, adăugă el pentru sine.

Îl cuprinsese o senzaţie de relaxare ciudată şi nefamiliară. Parcă avea pieptul umflat de un gaz mai uşor ca aerul, ca heliul de pildă, iar capul îi era extrem de limpede. Unul dintre momentele sale Vick, după cum spusese el cândva. Totul foarte clar, rece, stăpânit. Maşina lui era în spatele hotelului Midland, în fosta gară, care devenise, fără a fi modificată sau restaurată, o uriaşă parcare. El o strânse de braţ şi începură să alerge în sus pe strada îngustă, îndepărtându-se de intrarea complexului şi de uşa brutăriei. Se lăsase în voia simţurilor, creierul său primind şi prelucrând informaţiile fără greş.

Lumina de după colţ – strada Peter. Se auzeau paşii lor, ai fetei având un sunet mai uşor în pantofii fără toc, cu talpă de crep, frecarea braţelor ei de jacheta împrumutată, prea mare pentru ea, frânturi de muzică – Brahms – de la o fereastră de la etaj, plescăitul unui picior într-o baltă… Simţea pistolul, rece şi dur, în spate, îndesat în curea. La capătul străzii era pustiu, nu se zărea nici o umbră pe fondul luminilor străzii Peter. Slavă Domnului!

Hotelul Midland era dincolo de strada strălucitoare, plină de trafic. Trecu o clipă până ce Hyde îşi aminti că maşina lui Petrunin era parcată în piaţa din faţa hotelului.

— E în regulă? o întrebă el pe fată. (Ea gâfaia, dar dădu din cap şi schiţă un zâmbet nervos.) Atunci tot înainte, nu-i aşa?

Trotuarul. Pietoni traversând. Normalitate. Culoarea roşie

pentru pietoni, traficul scurgându-se pe lângă ei şi înconjurând piaţa, sau intrând în strada Oxford sau strada Moseley. Biblioteca Centrală, hotelul Midland. „Las-o baltă, nu te uita după ei, nu întoarce capul!”, îşi spuse. „Hai o dată, totul sau nimic…”

Roşu. Apoi verde, traficul se opri. Un pas, doi – „te poţi grăbi puţin aici, oamenii o fac întotdeauna pe trecerile de pietoni.”

Aproape că traversaseră strada când auzi primul strigăt, apoi răspunsul, şi simţi cum urmărirea se accelerează. Încă pe carosabil, se întoarse. Cineva îi făcu semn cu mâna, de parcă l-ar fi chemat înapoi, în legătură cu un portofel sau o carte scăpată pe jos, sau pentru o factură neplătită. Omul coborî de pe trotuarul celălalt. Era chiar Petrunin. El fusese cel mai aproape, cel mai experimentat, cu mintea cea mai ageră. Ghicise şi nu făcuse decât să ocolească piaţa după ce ieşise din maşină, ca să-i vadă ieşind. Petrunin, care-l cunoştea, care ştia cum arată fata, fără doar şi poate…

— Ăla e unul dintre ei? întrebă fata, de parcă i-ar fi fost foarte greu să-şi aducă aminte.

— El e.

Petrunin aproape că zâmbea. Semaforul era încă verde. Ceilalţi doi ieşiră din spatele clădirii Free Trade, ajungând în Peter Street. Nu era omul pe care-l doborâse mai devreme, ci cei care-l găsiseră.

— Eşti gata? întrebă Hyde.

Semaforul pentru pietoni trecuse pe roşu. Petrunin, care făcuse trei paşi pe zebră, se opri ca să le îngăduie celorlalţi să-l prindă din urmă. Apoi fu nevoit să se dea înapoi, din cauza claxoanelor maşinilor care ambalau.

— Acum!

O luară la fugă pe trotuarul întunecos de-a lungul clădirii masive a hotelului Midland. Faţada iluminată a vechii gări se afla în faţa lor, bariera de la parcare părând o frontieră care trebuia traversată pentru a ajunge într-o ţară sigură. Hyde o trase pe fată de braţ, simţind că începe să şovăie.

Un scrâşnet de frâne în spatele lor, sunetul strident al unul claxon. Petrunin n-a mai aşteptat lumina verde a semaforului. Alergară împreună de-a latul străzii, spre panta către barieră. În gheretă se văzu o faţă neagră. Toţi trei urmăritorii se aflau pe partea cealaltă a străzii şi alergau spre ei. Zona era plină de

poliţişti, dar el preferase să alerge însoţit de fată, făcând ca Manchester să pară la fel de periculos ca Praga, Moscova sau Varşovia. Trânti câteva bancnote pe tejgheaua gheretei, împreună cu tichetul de parcare. Îşi înghiţi saliva şi spuse:

— Mă grăbesc. Păstrează restul! Ridică bariera când o să ies afară – e un TR7 galben. Ai priceput?

Apoi scoase din buzunar ediţia abreviată a legitimaţiei sale CID. Indianul încuviinţă din cap. Hyde îşi continuă fuga, cu fata înaintea sa acum, dar încetinind pentru că în garajul aglomerat şi fără ferestre situaţia nu mai părea aşa de sigură.

— Încotro? întrebă ea.

— Acolo, răspunse el, arătând cu mâna.

Un bec chior dezvăluia silueta masivă, ca de cărăbuş supraponderal, a maşinii. Fata se holba la ea cuprinsă de panică. Hyde aruncă o privire înapoi. Petrunin şi ceilalţi doi îşi încetiniseră alergarea, trecând aproape la pas pe lângă barieră, încrezători, dar preocupaţi, afişând legitimitatea. Hyde alergă pe platformă împreună cu fata. Cei trei ruşi trecuseră de barieră şi se opriseră în pragul gării. Hyde se aplecă, o trase şi pe fată lângă el, şi începură se se strecoare cu stângăcie printre maşinile parcate.

Se opri, ascultă, merse mai departe. Ajunseră la marginea platformei, iar el sări jos. Ridică apoi mâinile şi o ajută şi pe fată să sară. Un şir de maşini, una dintre ele fiind de culoare galbenă.

— Domnule Hyde?

O clipă crezu că vorbise fata, din cauza tonalităţii uşoare, interogative. Dar era Petrunin. Îi făcu semn fetei să nu scoată o vorbă şi-şi continuară drumul aplecaţi până ajunseră la TR7. Auzi respiraţia grea a fetei şi sesiză în ea dorinţa de a trăi. Hyde scoase cheile din buzunar şi descuie portiera.

— Domnule Hyde?

Apoi, peste respiraţia fetei se auziră ordine date în şoaptă, zgomote de paşi, în timp ce oamenii se răspândeau.

— Domnule Hyde!

De data asta, tonul era mai aspru, mai nerăbdător.

Hyde deschise uşa maşinii şi-i arătă fetei că trebuie să se urce. Ceilalţi căutau o maşină galbenă. Se târî până la uşa şoferului, o descuie şi se strecură în scaunul jos şi dur. Închise uşa cu grijă, pe fondul paşilor care se apropiau. Blacheuri de

oţel la pantofi grei. Strecură cheia în contact şi trase şocul. Se uită la Tricia Quin. Părul umed i se lipise de frunte şi pielea de pe obraji îi tremura.

— Încotro?

— Spre nord, spuse ea, cuprinzându-se cu braţele, ca şi cum ar fi vrut să-şi ţină de cald.

Hyde trase adânc aer în piept, apoi răsuci cheia. După ce tuşi nehotărât de câteva ori, motorul porni în cele din urmă şi zgomotul lui înecă ţipătul de surpriză al urmăritorilor. Schimbă viteza în marşarier, ieşi din zona de parcare, trăgând tare de volan. Maşina patină, aproape se opri în loc şi apoi porni din loc peste terenul accidentat.

Ajunse la capătul platformei şi coti la stânga, pe solul bătătorit, unde fuseseră cândva liniile ferate, până când urcă pe rampa din cealaltă parte a gării. După acel strigăt care semnalase descoperirea lor de către urmăritori, nu auzise nici un foc de armă. Motorul hurui, pneurile scrâşniră în timp ce el rula cu viteză pe platformă, apoi coti din nou spre ceea ce cândva fusese sala de aşteptare, îndreptându-se spre intrare.

Din spatele unei maşini, apăru un om cu arma pregătită. Bărbatul ezită, întoarse un pic capul – un ţipăt de protest din partea lui Petrunin? Deodată, maşina TR7 ajunse aproape deasupra lui şi individul apucă să tragă înainte de a se da la o parte ca un matador, adăpostindu-se între două maşini. Glonţul săpă un şănţuleţ în plafonul maşinii, chiar deasupra capului lui Hyde. Întoarse maşina şi trecu prin intrare spre bariera care se ridica chinuitor de lent. În ghereta de lângă ea intră încă un bărbat, după care bariera care ajunsese sus începu să coboare foarte rapid. Maşina TR7 trecu pe sub ea, se zgâlţâi când trecu peste caldarâm şi ajunse pe drumul din spatele hotelului Midland.

— Spre nord, spuse Hyde când îşi recăpătă suflul şi hotelul masiv se interpuse între ei şi gară. (Avea mâinile umede pe volan şi asuda din greu.) Nord.

— Haide, haide! ţipă Ardeniev, cu vocea deja răguşită de la lupta cu vântul şi marea.

Îşi simţea mâinile îngheţate şi neputincioase în timp ce încerca, împreună cu Teplov şi Nikitin, să tragă cea mai mare dintre sănii peste puntea şalupei într-o parte a acesteia.

Depresiunea dintre valuri îi făcu să se clatine, în timp ce timonierul încerca să stabilizeze şalupa. Tânărul locotenent îi urmărea prin fereastra cabinei, mişcându-şi capul ca la o partidă de tenis, mai întâi spre ei, apoi spre valul următor care se profila ameninţător în faţa lor.

— Încă una, tovarăşe! strigă Teplov la Ardeniev, deşi între ei nu era mai mult de un metru distanţă.

Şadrin, Vanilov şi Kuzin se scufundaseră deja şi erau în siguranţă sub apă, împreună cu ce-a de-a doua sanie şi cu utilajele de sudură şi de tăiere. Cele zece minute pe care le aveau la dispoziţie începuseră deja. Ar fi trebuit să fie patru sănii, mai mult echipament de comunicaţii, mai multe din toate. Petrov zăcea gemând şi inutil pe un pat de cabină, cu piciorul rupt şi înfăşurat într-o pungă de plastic gonflabilă.

Sania se înclină pe o latură a şalupei, când următorul val se înălţă din întuneric şi-şi desfăcu fălcile. Teplov privi peste umăr. Regretele erau şi ele inutile. Ardeniev, agăţat de o funie, sări peste marginea şalupei în apă, cu masca şi muştiucul aparatului de respirat la locul lor. Un gând ieşi la suprafaţă din panica ce cuprinsese mintea lui Ardeniev. Dacă nu reuşeau să ajungă la *Proteus* în zece minute, atunci vor fi nevoiţi să petreacă ore în şir până să revină la suprafaţă, pentru a evita răul provocat de decompresie şi, în plus, nici o şalupă nu va putea să-i recupereze cu uşurinţă în asemenea condiţii atmosferice. Era un drum fără întoarcere.

Nikitin, căruia abia dacă i se zărea capul legănându-i-se deasupra apei, ridică o mână şi apoi înotă în apropierea şalupei. Ardeniev simţi cum greutatea saniei îl trage spre Nikitin şi văzu faţa lui Teplov pământie de efort. Strigă la micimanul principal, care încuviinţă din cap, şi se duse la marginea şalupei. Un val imens se înălţa ameninţător deasupra şalupei. Încet, sania alunecă în apă şi se scufundă imediat. Teplov şi Nikitin se duseră imediat după ea.

Apoi, chiar când întorcea capul ca să se uite şi să se mai gândească o dată la timp, apa îl săltă şi-l aruncă peste puntea şalupei. Zări în treacăt chipul îngrozit al locotenentului, botul ridicat al şalupei, după care intră cu capul înainte, se răsuci şi se rostogoli în torentul de apă ca o frunză sau ca o nuieluşă, potrivindu-şi din instinct aparatul de respiraţie. Pe urmă se făcu întuneric şi spiritul de orientare îi reveni. Sub el se vedeau două

lumini palide, precum ochii unui peşte abisal. Respiră cât mai calm cu putinţă şi se cufundă spre ele.

Îl atinse pe Teplov pe umăr şi semnaliză cu degetul mare ridicat. Teplov răspunse printr-un oftat de uşurare, care se auzi încet şi aproape mecanic prin microfonul de la gât. Se lipi mai mult de Nikitin pe scaunul saniei, iar Ardeniev încălecă şaua, ţinându-se de coloana de dirijare. Chiar în faţa lui, pe ecranul aprins al sonarului, submarinul britanic se vedea ca un punct luminos, situat la treizeci de grade mai jos şi spre babord.

— Şadrin? întrebă Ardeniev.

Toate formulele de politeţe şi orice motiv de irosire inutilă a energiei dispăreau sub apă.

— Da, şefule.

— Ai fixat-o?

— Da, şefule.

— Să mergem.

Ardeniev coborî botul saniei, care acum, când se afla în elementul ei, devenise o ambarcaţiune uşoară şi chiar fragilă, spre terasa unde *Proteus* rămăsese înţepenit, la nici două sute de metri de ei. Farurile saniei surprinseră nişte bancuri de peşti înainte să se îndrepte peste stratul de aluviuni marine. Frigul pătrundea prin costumele de imersie, începând să-l resimtă ca pe absenţa oxigenului. Teplov se agăţă de el, iar Nikitin de Teplov. Fără Petrov, Ardeniev decisese că două sănii principale vor ajunge.

Ardeniev, simţind bătaia lui Teplov pe umăr, ca reacţie la ceea ce amândoi văzuseră, întoarse sania lent, într-o curbă largă. Se opri uşor pe deasupra submarinului britanic ca un pescăruş în vânt şi urmări farurile saniei lui Şadrin alunecând ca o mângâiere pe lângă secţiunea mediană a submersibilului, urcând apoi spre partea superioară.

Îl găsiseră. Se uită la ceas. Mai rămăseseră şapte minute. Îndreptă botul saniei în jos, spre *Proteus*.

— Uite-o, căpitane!

— Camerele de infraroşu?

— Funcţionează, căpitane.

— Îi vezi, Terry?

— Nu… stai… *acolo?*

— Ce naiba e asta?

— Pare a fi o sanie. Alunecă peste margine. Or să fie prinşi de val, nu, unul din ei a… cade în apă!

— Toţi au căzut în apă. Putem comunica cu Ministerul Apărării?

— Nu, căpitane.

— Atunci fă bine şi trimite imediat fotografiile prin cablu. Chiar şi Aubrey ar trebui să fie în stare să se descurce cu asta.

— Regret, domnule Aubrey, ne-ar putea lua câteva ore ca să analizăm fotografiile astea.

Vocea lui Clark îi trăda iritarea, scuzele lui nefiind altceva decât un exerciţiu de a-şi păstra calmul.

— Nu există nici o modalitate de a comunica cu Nimrod?

— Îmi pare rău, sir, replică pe un ton lugubru Copeland, clătinând din cap. Bruiajul face asta imposibil. De bună seamă că Eastoe a trimis chestiile astea ca un substitut – şi fără să le subtitreze.

— N-am chef de glume ieftine, tinere, se răsti la el Aubrey.

— Scuze, sir.

Aubrey se întoarse către Clark.

— De câţi oameni crezi c-ar fi vorba?

Erau în continuare adunaţi în jurul maşinii de copiat prin cablu, iar reproducerile granulare ale fotografiilor în infraroşu transmise de Nimrod, desprinse de pe maşină pe măsură ce apăreau, erau în toate mâinile sau stăteau împrăştiate pe masa de lângă maşină.

— Această sanie?

— Cum adică, *această* sanie?

Aubrey dorea, cerea informaţii, răspunsuri la întrebări pe baza cărora să-şi fundamenteze deciziile. Dorinţa intensă de a lua o decizie, de a acţiona, îl apăsa. Eşecul, complet, abject şi umilitor, se holba la el asemenea unui coşmar în care cădea.

— Vreau să spun că s-ar putea să fie mai multe sănii. Par a fi două, oricum, e o sanie de două persoane.

Clark examina fotografia cu o lupă care părea demodată, nepotrivită cu preocupările lor presante, care erau legate de o tehnologie avansată: sistemul „Leopard”, care zăcea ca o bucată de fier vechi pe fundul Mării Barents.

— Echipamentul ăla, atunci? întrebă răstit Aubrey, folosindu-se de propria lupă, fără să înţeleagă nimic din formele şi

contururile echipamentului subacvatic care era legat cu curele de spatele saniei. (Da, vedea şi el că era o sanie de două persoane, probabil unul din punctele neclare care se vedeau era un cap care se bălăngănea în apă?) Şi zici că Ardeniev ăsta ar putea fi comandantul echipei de-acolo?”

— Echipamentul ăla… e utilaj de sudură sau de tăiere, oxigen, cine ştie? Şi, da, cred că ar trebui să fie Valeri Ardeniev.

Clark zâmbea larg.

— Înseamnă că vă cunoaşteţi.

— Am fost… *observatori*, la aceeaşi conferinţă oceanografică, desigur.

— În ce e specializat?

— Operaţiuni Speciale – salvare, recuperare, demolare, ofensivă, defensivă – tot ce vrei şi ce nu vrei, ei sunt în stare să facă.

— Ethan, câte sănii poate transporta şalupa aia?

— Nu mai mult de două-trei… De ce?

— E vorba de numerele implicate, dragul meu coleg.

Aubrey redevenise volubil, încrezător. Clark era uimit de natura fragilă, tranzitorie a emoţiilor bătrânului, fie că erau pesimiste sau optimiste. Când dădea de următorul obstacol, cădea din nou într-o groapă de îndoială şi nelinişte.

— Putem presupune că nu vor încerca salvarea epavei – sau ceva mai îndrăzneţ – având atât de puţini oameni?

— Cred că da. Poate o inspecţie.

— Haide, Ethan. Vreau să aud cea mai bună estimare. E posibil ca asta să fie o inspecţie?

— La adâncimea asta, vor avea foarte puţin timp la dispoziţie acolo jos. Poate exact timpul necesar.

— Înseamnă că şi noi avem la dispoziţie puţin timp?

— Ca să facem ce?

Clark i se adresase lui Aubrey supărat, de parcă ar fi considerat că propria satisfacţie era unicul scop al întrebărilor acestuia. „Simte-te bine, linişteşte-ţi mintea – şi pe urmă nu mai trebuie să faci nimic.” Aproape că-şi formulă cu glas tare gândul.

— Nu ştiu. Până mâine sau poimâine, suntem în imposibilitatea de a întreprinde altceva în afară de manevre diplomatice sau politice. Avem atât de mult timp?

— Nu ştiu. Să sperăm că Eastoe va reuşi să mai facă un set

de fotografii când scafandrii ăştia vor reveni la suprafaţă. Atunci am putea şti dacă a fost doar o inspecţie.

Aubrey se întunecă la faţă. Se întrebă ce idee trăsnită încolţise în mintea lui Clark şi dacă, fiind mai tânăr şi având aceeaşi experienţă şi pregătire ca şi Ardeniev, nu reuşise cumva să perceapă ce era în mintea sovieticului. Totuşi, nu-l întrebă pe Clark ce vrusese să spună.

— Norvegia trebuie să formuleze un nou protest privind această incursiune în apele sale teritoriale, spuse el şi chiar lui i se păru prea puţin şi prea târziu.

Evită să se uite la Clark în timp ce îşi croi drum în afara cercului de oameni din jurul lor, îndreptându-se spre telefoane.

Farurile celor două sănii scăldau pupa lui *Proteus*. Mâlul răscolit de ele şi de submarin se reaşezase pe fundul mării. Înainte de a se opri definitiv, *Proteus* săpase o brazdă largă şi urâtă, dincolo de care pupa deteriorată se vedea cenuşie, răsucită, cu suprafaţa jupuită de spirele de oţel eliberate de torpila MIRV. Ardeniev observă că elicea cu cincisprezece palete fusese descentrată, iar cablurile lansate de torpilă se înfăşuraseră printre palete, deformându-le pe unele, rupându-le de-a dreptul pe altele. Dacă n-ar fi fost torpila MIRV, daunele provocate de lovitura focosului de mică putere n-ar fi dus la oprirea submarinului.

Umărul lui Teplov se izbi de al lui în momentul în care se agăţară de cârma de la pupa-babord. Un cablu de oţel se răsucea dinspre ei ca un şarpe cenuşiu, unduindu-se către mâlul de sub submarin. Cârma era îndoită şi răsucită, iar învelişul ei metalic începuse să se exfolieze ca nişte coji de ceapă, fiind deteriorat şi apoi supus presiunii apei înainte ca *Proteus* să încetinească şi să se oprească. Plăcile erau îndoite, rezervoarele de balast erau deteriorate, dar nu se vedeau semne că s-ar fi distrus şi coca de presiune a navei.

— Au făcut o treabă al naibii de bună, croncăni Teplov prin staţia radio, iar Ardeniev încuviinţă din cap.

Alinierea cârmelor avusese şi ea de suferit, dar nu foarte grav.

— Putem s-o cârpim... Va trebui tractată. N-avem timp să reparăm elicea.

De data asta, Teplov încuviinţă din cap. Ochii lui păreau să

zâmbească îndărătul vizierei.

— Ce mai avem de făcut?

— Hai să ne ducem mai spre mijlocul navei. Semnalizează-le celorlalţi să facă hărmălaie în… un minut.

Ardeniev se desprinse de cârma de submersie deteriorată. Ceasul lui îl informă că pentru el trecuseră deja patru minute, ceea ce însemna că pentru ceilalţi trecuseră vreo cinci minute. Nu era timp de pierdut. Mai avea şase minute ca să se urce la bord. În spatele lui, Teplov le transmitea celorlalţi instrucţiunile, vocea lui auzindu-se piţigăiată în casca lui Ardeniev în timp ce acesta aluneca precum un peşte negru de-a lungul spinării ca de balenă a lui *Proteus*. Fiecare om ştia ce are de făcut. Efectuaseră sute de simulări contratimp în rezervoarele adânci ale Institutului Naval din Frunze şi în larg, în aceleaşi condiţii de adâncime ca şi acum. Mâinile lui Ardeniev atinseră cele două canistre prinse de piept, imitaţii mai mici ale celor două butelii de aer de pe spate.

Făcuseră repetiţii pe machetele imersate, pe vechiul submarin clasa „Whiskey” pe care îl rechiziţionaseră pentru practică. După prima lună de antrenament, cele zece minute fuseseră întotdeauna suficiente. Dar lui Ardeniev îi revenea mereu în minte cum suferise din cauza decompresiei atunci când trecuse prea repede prin camera de ieşire a machetei, aşa cum nu putea uita primul test în condiţii reale care inclusese şi folosirea torpilei MIRV. Cablurile de oţel distruseseră carcasa vechiului submarin pe care-l foloseau, întreg echipajul pierzându-şi viaţa. El şi membrii celor două echipe aşteptau în şalupă să coboare sub apă în momentul în care la suprafaţă au ieşit submarinul distrus, aerul eliberat şi petrolul.

Marele turn de control al lui *Proteus* se profila în întuneric. Raza lanternei sale se jucă pe suprafaţa acestuia. Dedesubt, ofiţerii şi cabina de comandă a submarinului… şi „Leopard”, ţinta sa. Ridică spre Teplov degetul mare în sus, în semn că totul e-n regulă, iar micimanul principal înotă spre baza turnului, silueta lui devenind neclară pe măsură ce se apropia de propriul său obiectiv. Teplov urma să înceapă să comunice prin semnale Morse prin carcasa lui *Proteus*, exprimând scuze şi oferind asistenţă şi sprijin în numele Flotei Armatei Roşii, distrăgând atenţia ofiţerilor de pe submarin şi întârziind suspiciunile şi activitatea.

Ardeniev se împinse cu picioarele, mişcându-se mai rapid acum, cufundându-se pentru a atinge carcasa cu degetele, îndepărtându-se din nou în timp ce simţea vibraţiile. Ceilalţi patru foloseau utilajul de tăiere pentru a face cât mai mult zgomot cu putinţă la pupa, un alt element de distragere a atenţiei. De-acum totul – întregul succes al operaţiunii – depindea de el însuşi. Conştientizarea acestui fapt îi dădea un sentiment de satisfacţie în timp ce se deplasa prin apă. Abia putea distinge hidroplanele de la prova. Un banc de peşti apăru pentru scurt timp în lumina lanternei sale. Se uită din nou la ceas. Patru minute şi cincizeci de secunde de când atinsese fundul mării. Trei minute şi jumătate pentru o decompresie îndeajuns de lentă care să nu-l incapaciteze fizic. Dădu din picioare cu şi mai multă hotărâre, plutind pe deasupra carcasei. Avea vie în minte diagrama submarinului, de parcă ar fi avut o putere paranormală care-i permitea să vadă prin pereţii dubli ai carcasei. Tocmai trecea peste compartimentul ofiţerilor şi peste cel al echipajului, suprapuse unul peste celălalt, către compartimentul torpilelor. Îşi aduse aminte că va trebui să opereze cât mai silenţios cu putinţă, deoarece va avea de lucrat chiar lângă compartimentul ofiţerilor. Acolo vor fi ofiţeri ieşiţi din cart, aşteptând în tăcere, care vor sesiza orice zgomot neobişnuit. Vor fi ei oare îndeajuns de derutaţi de zgomotele de la pupa propagate prin carcasă?

Lanterna lui lumină carcasa, apoi fasciculul luminos se mişcă într-o parte. Îşi găsise obiectivul: era tambuchiul de fugă de la prova, de deasupra compartimentului pentru torpile. Chiar şi aici britanicii îi uşuraseră sarcina. Un submarin al flotei Marinei Regale se scufundase în Marea Nordului cu doi ani înainte. Echipajul murise din cauza unei defecţiuni neaşteptate a sistemului de purificare a aerului, iar echipa de salvare nu reuşise să pătrundă la timp în submarin, operaţiunile de tăiere a carcasei durând prea mult. De la acel dezastru, s-a specificat ca toate submarinele nucleare, ca şi submarinele mai vechi cu propulsie Diesel din dotarea Marinei Regale, să fie dotate cu tambuchiuri cu dublu sens, care să poată fi deschise cu uşurinţă şi din afară. Marina Roşie ştiuse acest lucru atunci când începuse planificarea răpirii sistemului „Leopard”.

Strânse puternic roata valvei de control a inundării şi începu s-o răsucească, trăgând mai întâi cu violenţă de ea, apoi rotind-

o mai uşor. Se uită la ceas. Se afla sub apă de şase minute, iar câţiva dintre camarazii săi se aflau acolo de şapte minute. Rămăsese în urmă cu aproape o jumătate de minut, ceea ce sporea timpul de decompresie cu aceeaşi valoare. Începu să învârtească roata mai rapid. Nu putea să-şi explice ciudata pierdere de timp. Oare cât irosise contemplând distrugerea submarinului, aproape bucurându-se de ea? De bună seamă că atunci pierduse cele patruzeci de secunde cu care era acum rămas în urma orarului.

— Victor? şopti el în microfon.

— Da?

— Cum e?

— Vor să ştie ce facem şi cum a fost avariat submarinul lor.

— Ai cerut să fii primit la bord?

— Da. Au refuzat un ofiţer de legătură. Acum le dau raportul fals privind stricăciunile.

— Intru în submarin.

— Succes.

Ardeniev ridică tambuchiul încet, simţindu-i greutatea considerabilă chiar şi sub apă. Fu învăluit de un val de bule de aer. Deja făcuse zgomote care ar fi putut fi auzite. Repetaseră şi asta. Celelalte zgomote derutante fuseseră suficiente pentru a-i acoperi pătrunderea, dar erau oare suficiente şi acum, când conta? Deodată, submarinul zvâcni înainte, iar capul lui se lovi cu o încetineală ireală de partea laterală a compartimentului. Se afla într-un cilindru asemănător unui obuz de artilerie care-i dădea senzaţia că tocmai fusese strecurat în culata tunului.

Proteus se mişca, scuturându-se ca un animal care încearcă să scape de purici. Îşi apăsă picioarele şi spatele de pereţii cilindrului, stând pur şi simplu suspendat, deoarece forţa ascensională dezvoltată în compartimentul inundat anula greutatea şi stabilitatea. Îşi putea imagina cabina de control unde fusese luată decizia, aşa cum vedea cu ochii minţii carena submarinului. Se gândea la ceilalţi, care probabil fuseseră luaţi prin surprindere de mişcarea neaşteptată a submarinului şi fuseseră aruncaţi cât colo. Simţea vibraţiile provocate de încercările elicei de a se roti în pofida constrângerilor exercitate de cablurile de oţel. Îl durea întreg capul de vibraţii. Trebuiau să se oprească, trebuiau…

Aruncă o privire la ceas. Şapte minute şi zece, unsprezece

secunde. Apoi lanterna se lovi dureros de braţul lui. Aparatul de sudură, utilajele de tăiere, rezervoarele, cablurile de oţel… Simţea, ca un medium, că unul dintre camarazii săi sau poate mai mulţi sunt morţi sau răniţi. Pentru toţi, timpul nu mai avea răbdare. Timpul. Ăsta fusese calculul: cei din *Proteus* ştiau. Treizeci şi şase de metri însemnau zece minute de timp de lucru, apoi excesul de azot încetinea mişcările corpului, înceţoşa mintea, începea să ucidă. Îi ucidea acum…

Hârjâitul, zgomotele metalice ale submarinului avariat care se mişca intermitent spre baza terasei, târându-şi burta prin mâl, aluviuni şi pietre, huruitul şi vibraţiile elicei captive care încerca să se rotească, vibraţiile mai slabe, aproape normale, ale elicei de andocare mai mici… toate păreau nesfârşite, de nesuportat.

Se răsuci, se lovi de peretele cilindrului, se prinse de roata tambuchiului inferior de ventilare, se întoarse din nou, se lovi, fu aruncat cât colo, se prinse din nou, cu mai multă hotărâre – parcă vibraţiile şi mişcarea încetiniseră între timp? – şi se întoarse a treia oară. Apa începu să se prelingă încet dinspre tambuchi în compartimentul torpilelor. Trei minute şi jumătate. Repetase poate de două sute de ori numărul de întoarceri necesar pentru a permite presiunii să se modifice cu viteza necesară, cantitatea exactă de apă ce trebuia eliberată într-o secundă. Dar nu şi când conta cu adevărat. Rămase agăţat de roata tambuchiului inferior, lumina lanternei sale jucând pe ceasul de la mână.

Zece, unsprezece, douăsprezece secunde. Trecuseră aproape opt minute, şi alte trei minute şi cincisprezece secunde până să se scurgă apa şi el să se depresurizeze în siguranţă. În total, peste unsprezece minute. Şi unde erau ceilalţi? Rămăseseră agăţaţi de submarin? Mai trăiau?

Vibraţiile încetineau, devenind suportabile. Submarinul se înclină spre tribord, elicea principală nu mai era folosită, iar elicea de andocare îşi dădea duhul. *Proteus* se oprea. Aşteptase prea mult. Ar fi trebuit să acţioneze mai devreme, când zgomotul şi vibraţiile ajunseseră la apogeu. Acum apa picura pe podeaua compartimentului torpilelor, iar oamenii îşi recăpătau auzul. Treizeci şi şapte de secunde, treizeci şi opt, nouă, patruzeci…

Tăcere. Se ridică în picioare. Apa ajunsese la înălţimea

umerilor. Se aplecă sub nivelul apei. Cincizeci şi cinci de secunde. Nu putea să aşepte, dar *trebuia* să aştepte. Poate că submarinul masiv trecuse peste unul sau mai mulţi dintre camarazii săi, zdrobindu-i? Teplov? Nikitin? Ceilalţi? Dacă erau în viaţă, vor reuşi să găsească submarinul la timp prin perdeaua de mâl care-l învăluise între timp? Aveau să înoate prin perdeaua nesfârşită, aproape solidă de mâl, în căutarea submarinului care era singura lor speranţă. Era deja prea târziu pentru a începe o ascensiune lentă către suprafaţă. Acum el se decompresa în siguranţă, nimeni nu putea pătrunde în camera de fugă a compartimentului torpilelor până când nu ieşea el. Dacă mai rămăsese vreunul dintre ei în viaţă. Se gândi la plesnetul ca de bici al unui cablu de oţel eliberat brusc peste un trup îmbrăcat în costum de imersie…

Un minut şi douăzeci de secunde. Stătea ghemuit pe podea în timp ce apa se scurgea încet în compartimentul torpilelor de dedesubt. Nu picura, nu se prelingea, ci curgea de-a binelea, repede şi zgomotos. În compartimentul ofiţerilor, învecinat, se revenea la normalitate, obiectele erau ridicate de la podea şi îndreptate, oamenii îşi frecau cucuiele, auzul le revenea, deveneau tot mai conştienţi de ce se întâmplă în jurul lor. „Ce-i cu zgomotul ăsta? E cumva o scrugere? Ce-ar fi să aruncăm o privire…”

Ardeniev trebuia să se descurce singur acum. Îşi aminti de elicopterul prăbuşit în flăcări, de piciorul rupt al lui Petrov, apoi de zgomotul infernal şi de vibraţiile de pe *Proteus*. Acum era în stare să reflecteze la faptul că era posibil ca Dolohov să-i fi ucis pe toţi membrii Unităţii de Operaţiuni Subacvatice, unitatea *lui*. Pentru o cutie cu şmecherii care făcea un submarin invizibil.

Două minute şi cinci secunde. Compartimentul se golise de apă mai mult de jumătate. Stătea ghemuit în apa care se retrăgea, aşa cum se poate să fi făcut în copilărie la Tallin sau la Odessa, privind apa misterioasă şi fascinantă care se îndepărta de el, lăsându-l înconjurat de spumă şi de întinderea de nisip ud. Două minute şi douăzeci de secunde.

Zgomotul, de bună seamă că auziseră zgomotul… ba nu, nu l-au auzit, erau prea dezorientaţi, erau atenţi la apă, la eventualele scurgeri, o placă metalică îndoită sau deteriorată…

Două minute şi treizeci şi două de secunde. Îi mai rămăseseră cincizeci şi opt de secunde. Trase de tambuchi şi

acesta se săltă în sus, golind încăperea într-o clipită. Mâinile îi rămăseseră încleştate pe roată, rotind-o încet, deşi creierul îi spunea să mai aştepte. Presiunea imaginaţiei în privinţa a ceea ce s-ar fi putut întâmpla afară era mai mare decât orice, apăsând asupra lui asemenea oceanului. Se strecură prin tambuchi în compartimentul torpilelor. Apa deja se scurgea, iar încăperea rece rămase abia umedă. Dintr-o dată se simţi ameţit şi îngreţoşat. „Prea repede, prea repede”, îşi spuse el. Niciodată nu încercase să treacă prin decompresie la o asemenea adâncime în mai puţin de două minute şi cincizeci de secunde. Fusese pregătit să lupte cu ameţeala şi greaţa, cu sângele care i-ar fi pulsat în tâmple cu doar o jumătate de minut mai devreme. Dar acum era mai rău, mult mai rău. Se rezemă împleticindu-se de peretele despărţitor, incapabil să-şi focalizeze vederea, văzând totul prin ceaţă, ca într-un coşmar. Auzea nişte bubuituri, sub care sesiza sângele accelerându-şi curgerea, ca o şoaptă. Inima îl durea. Capul îl durea, îi era imposibil să gândească. Avea mâinile încleştate pe canistrele de la piept, ca şi cum ar fi strâns cine ştie ce talisman sau iconiţă cu o semnificaţie şi o eficacitate profunde. Îşi simţea picioarele slăbite şi, când încercă să se mişte, se înclină în faţă, mai-mai să cadă pe burtă, ca un bebeluş care încearcă să meargă pentru prima oară.

Se rezemă de peretele despărţitor, trăgând adânc în piept amestecul gazos din rezervoarele sale de aer, încercând cu disperare să-şi limpezească vederea şi să se concentreze pe uşa compartimentului torpilelor. Era închisă, dar conturul ei licărea, ameninţând să se dizolve. Nu era o barieră de netrecut. În jurul lui, se distingeau siluetele zvelte ale torpilelor. Era un loc rece, clinic, cu podeaua aproape uscată, cu excepţia unei băltoace care se formase la picioarele sale din apa prelinsă de pe costum. Încercă să se uite la ceas, nu reuşi să se concentreze, clipi, îşi încordă privirea, lipindu-şi cadranul ceasului de vizieră. Trei minute cincizeci, aproape patru minute. Ar fi putut – ar fi trebuit – să aştepte. Rămăsese şi mai mult în urmă acum. Desfăcu catarama centurii grele din jurul taliei şi aceasta căzu cu zgomot pe podea.

Se uită în sus. „Închide trapa, închide trapa.” Mişcându-se ca şi cum ar fi fost încă sub apă, din cauza greutăţilor de la picioare şi a costumului care-l stingherea, se întinse şi închise trapa,

răsucind mânerul cu mâinile îngheţate, cuprinse de dureri şi slăbite. Dacă ceilalţi mai trăiau – simţi lacrimi care nu mai erau provocate de mâncărimea de la ochi produsă de decompresie – acum puteau deschide tambuchiul exterior.

Deschiderea uşii. Reconcentrare. Reconcentrare lentă. Fusese cât pe ce să-şi concentreze privirea la purificatoarele de aer de la babord şi de la tribord, situate în lateralele compartimentului torpilelor când uşa începu să se deschidă. Dar în continuare vederea îi era înceţoşată şi vedea totul distorsionat, ca printr-o fereastră în care bătea ploaia. O siluetă care semăna cu o imagine reflectată într-o oglindă de bâlci intră pe uşă, se opri, strigă ceva nedesluşit, peste şuierul şi durerea din urechile sale, apoi se apropie de el.

Cu repeziciune, instinctele adormite se treziră la viaţă. Se îndepărtă de peretele despărţitor. Reuşi să vadă clar purificatorul de la babord, apoi se dizolvă iarăşi în spatele ferestrei acoperite de apa ploii, după care vederea i se limpezi. Putea auzi cuvintele, întrebările strigate. O altă siluetă pătrunse pe uşă. Erau doi acum. Ardeniev se mişca printr-un element mai dens decât aerul, şi două mâini îl apucară pe la spate, făcându-l să se clatine aproape de o torpilă. Cu o încetineală acvatică, încercă să se întoarcă şi să lovească. Cealaltă mână a lui stătea strânsă de una din canistrele de la piept şi privirea celuilalt părea lipită de mâna sa şi de ceea ce făcea aceasta. Ardeniev putu distinge expresia de pe faţa celuilalt: înţelegere, cunoaştere. Tânărul bărbat îl cuprinse cu braţele într-o strânsoare fermă, dar Ardeniev reuşi să scape de braţele firave îmbrâncindu-l pe celălalt.

Se îndoi, deschizând placa de inspecţie. Pe urmă, mâna i-a fost trasă la o parte, şi o altă mână, mai mare, îl prinse de cea care strângea canistra de la piept. A doua canistră scăpă din chingi şi se rostogoli pe podea, sub un piedestal de torpilă. Toţi trei o priviră rostogolindu-se. Cei doi ofiţeri britanici se temeau că ar fi putut fi chiar o bombă.

Ardeniev atacă cu lanterna ataşată de încheietura mâinii, lovindu-l în cap pe ofiţerul mai mărunt şi făcându-l să se rostogolească peste una dintre torpile. Ofiţerul rămase culcat la podea, cu o pată vag roşiatică pe faţă. Apoi Ardeniev primi o lovitură în stomac, care-l îndoi de mijloc. Primi încă o lovitură în lateralul vizierei, apoi se repezi în sus cu capul, izbindu-l pe

agresorul lui în piept. Acesta icni şi omul se împletici înapoi…

Se întoarse, răsuci canistra cu ambele mâini, eliberând gazul paralizant, apoi îndesă canistra în purificatorul de aer, închizând rapid placa de inspecţie. Deodată, fu lovit în şale, chiar sub rezervoarele sale de aer, apoi nişte mâini îl strânseră de umeri şi de cap şi rămase fără mască. Muştiucul aparatului de respirat îi fu smuls din gură şi inhală aerul călduţ şi steril din submarin. Se împletici prin compartimentul torpilelor, ţinut în continuare de cel de-al doilea bărbat, căutând din ochi pe podea cea de-a doua canistră, ignorând chiar şi nevoia de a-şi introduce din nou muştiucul aparatului de respirat în gură, înainte ca gazul să traverseze lungimea submarinului de-a lungul conductelor de aer şi să revină în compartiment.

Se lăsă în genunchi brusc şi apoi împinse cu umerii. Al doilea bărbat, ofiţerul bărbos mai masiv, se rostogoli peste gâtul şi umerii lui, căzând şi izbindu-se de podeaua metalică a încăperii. Ardeniev căută cu mâinile sub un postament de torpilă şi-şi strânse degetele pe rezervorul umed şi rece. Se ridică în picioare, cu canistra la piept, şi merse împleticindu-se spre purificatorul de aer de la tribord.

Văzu că se apropiau şi alţi oameni. Deschise placa de inspecţie, răsuci canistra şi o vârî în purificator, închizând apoi uşa. Imediat după aceea fu înhăţat. Se stârnise o hărmălaie cumplită, o alarmă se auzea undeva, în timp ce el încerca să-şi bage din nou muştiucul în gură. Era ca şi cum mâinile care îl înhăţaseră nu aveau nevoie decât de obiectul acela minor pentru a-l împiedica să atingă siguranţa oferită de aerul din rezervoarele sale, în timp ce gazul se deplasa cu repeziciune prin submarin. Simţi o lovitură, dar nu-şi putea dispersa atenţia spre propriul piept, spre braţe şi picioare, rinichi şi stomac. Încercă în continuare să-şi împingă muştiucul în gură.

O respiraţie, două, trei, se lăsă doborât la podea, fără să mai opună rezistenţă, sperând că ceilalţi vor presupune că era lovit, chiar inconştient. Cineva îl întoarse. Văzu printre pleoapele întredeschise o mână care se întindea spre muştiuc şi mască, şi deodată mâna trecu peste el, şi un corp căzu în apropierea sa, mişcându-se parcă cu încetinitorul, într-o imitaţie nereuşită a morţii. Deschise ochii, ştiind că nu mai are de ce să se teamă. Şi ceilalţi căzeau ca nişte popice, dar cu aceeaşi încetineală.

Ardeniev închise ochii. Rămăsese singurul om conştient de

la bordul submarinului britanic. Nu exista nici un motiv să se grăbească. Ceilalţi vor rămâne inconştienţi o oră, poate chiar mai mult. Nu se auzea nici un zgomot dinspre camera de fugă şi prin urmare nu avea nici un motiv să se grăbească. Capturase *Proteus* şi sistemul „Leopard” şi era cu desăvârşire singur. Un eroism trist, chiar josnic. Se lăsă pradă epuizării care-l luă cu asalt, de parcă şi el inhalase gazul paralizant.

9
RECUPERAREA

Din documentele de identificare, Ardeniev îşi dădu seama că era vorba de Thurston, primul locotenent al submarinului, şi Hayter, ofiţerul care răspundea de „Leopard”. Datorită importanţei lor, le îngăduise să rămână cu Lloyd în cabina de control a lui *Proteus*, după ce ceilalţi ofiţeri şi marinarii fuseseră închişi în compartimentul ofiţerilor şi al echipajului, „din motive de securitate”.

Ardeniev îl urmărise pe Lloyd în timp ce se trezea şi imediat îi prezentă scuzele de rigoare, adresându-se cu respectul cuvenit. Dacă ar fi putut, Lloyd ar fi sabotat acum sistemul „Leopard” într-o clipită. Ardeniev stătea în faţa căpitanului submarinului şi a ofiţerilor săi principali în poziţie de drepţi, ca un ofiţer inferior care-şi prezenta salutul. Făcea parte din mica stratagemă pe care trebuia s-o joace acum.

— Cum vă spuneam, domnule căpitan, ne cerem scuze pentru maniera în care am fost nevoiţi să ajungem la bordul submarinului dumneavoastră. Oricum, aţi avut noroc că am făcut-o. Sistemul de purificare al submarinului a avut o defecţiune care aproape sigur s-ar fi dovedit fatală dacă nu am fi sosit noi.

O spuse fără nici o urmă de amuzament sau de prefăcătorie. Adevărul nu conta.

Membrii echipei lui probabil că muriseră. Vanilov îi spusese că-l văzuse pe Kuzin lovit de un cablu de oţel şi văzuse corpul

rostogolindu-se şi îndoit într-un fel care nu lăsa nici o speranţă cu privire la starea lui. Nikitin căzuse sub greutatea submarinului, uitând din cauza surprizei să se desprindă de dispozitivul de tăiere. Şadrin nu fusese văzut deloc. Doar Teplov şi Vanilov rămăseseră agăţaţi de *Proteus*, fiind târâţi prin apă şi mâlul învolburat. Apoi rămăseseră ameţiţi şi epuizaţi, fiind otrăviţi lent de azotul din sânge până când Teplov se târâse înapoi spre pupa. Acolo îl găsise pe Vanilov şi amândoi urcaseră la bordul submarinului prin tambuchiul de fugă de la pupa, pătrunzând în camera motorului electric. Aşteptaseră timp de cinci minute în încăperea care se golea lent de apă, până când n-a mai fost nici un pericol să pătrundă în submarinul propriu-zis. Ameţeala şi epuizarea, da, dar nu şi răul provocat de decompresie. Teplov introdusese agentul de neutralizare în purificatoarele de la pupa şi apoi plecase în căutarea comandantului său.

Ardeniev îşi simţi obrazul stâng cuprins de un tic, ultimul semn al oboselii şi şocului prin care trecuse. Cei din faţa lui îi uciseseră trei oameni şi indirect uciseseră Echipa Albastră. Conştientizarea faptului că şi el ar fi făcut exact acelaşi lucru, simţindu-se la fel de ameninţat ca şi ei, îi mai domoli mânia. Lloyd, căpitanul, îl urmărea cu atenţie, cântărindu-l, expresia de pe chipul lui trădându-i suspiciunea că se mai întâlniseră cândva sau intenţionaseră să se cunoască.

— Asta e piraterie curată, spuse Thurston, şi Hayter îşi bombăni acordul. Dacă aţi venit să ne ajutaţi, de ce aveţi arme la voi?

Ardeniev zâmbi cu inocenţă:

— Înţelegem preocuparea pe care o aveţi pentru securitate. N-am vrea să fim învinuiţi pentru vreo... *greşeală* pe care aţi putea s-o comiteţi sau pentru eventualele stricăciuni pe care le-aţi putea provoca echipamentului sensibil de la bord. E doar o măsură de precauţie.

— Şi presupun că închiderea echipajului meu e tot o măsură de precauţie, nu? întrebă Lloyd cu sarcasm, aşezat relaxat într-unul din scaunele operatorilor de sonar, pe care-l împingea încet înainte şi înapoi, de parcă ar fi încercat să-l hipnotizeze pe rus.

Un copil relaxat şi încrezător. Ardeniev era iritat de aparenta lui indiferenţă faţă de soarta lui Nikitin şi a celorlalţi.

— Domnule căpitan, aş înţelege şi chiar m-aş aştepta la

reacţii de genul celei pe care comandantul Thurston a pus-o în aplicare, fie ea venită şi din partea unuia dintre ofiţerii dumneavoastră. Dar asta n-ar face decât să complice o situaţie deja complicată. Ne aflăm aici ca să vă *ajutăm* – aici sinceritatea se strecură în vocea lui într-o doză măsurată, precisă – deoarece din vina noastră aţi ajuns în această situaţie.

— Aşadar, recunoaşteţi?

— Ce altceva putem face? Căpitanul şi ofiţerii de pe *Grişka* vor fi aspru pedepsiţi pentru acţiunea lor provocatoare.

— Dar asta nu e adevărat!… izbucni Thurston.

— Câtuşi de puţin… Nu-i aşa, domnule căpitan? Aceasta va fi varianta convenită a evenimentelor.

— Cum vă explicaţi tăieturile şi vânătăile suferite de doi dintre ofiţerii mei? întrebă Lloyd. Probabil că purificatoarele de aer i-au lovit?

— Eu presupun că au căzut pe punte, replică Ardeniev, doborâţi de lipsa oxigenului. Am urcat la bord când semnalele voastre din interior au încetat – aţi semnalizat cuvântul AJUTOR înainte ca asta să se întâmple. Nu vă amintiţi?

Lloyd clătină din cap.

— Nu, nu-mi amintesc. E evident că lipsa de oxigen joacă feste memoriei.

Ardeniev oftă încântat.

— Constat că ne înţelegem, domnule căpitan.

— Acum ce-o să se întâmple?

— Din raportul de avarii rezultă că sunt necesare unele reparaţii, la hidroplane şi flotor. Pe urmă, veţi fi tractaţi la Pecenga, cea mai apropiată dintre bazele noastre navale, pentru definitivarea reparaţiilor, astfel încât să puteţi să vă întoarceţi la Faslane cu forţe proprii. (Îşi depărtă cu inocenţă braţele de corp.) Este lucrul minim pe care-l putem face, pe lângă scuzele noastre diplomatice cele mai sincere, desigur. N-o să dureze mai mult de o zi-două şi vă veţi putea întoarce acasă.

— Dacă misiunea voastră e atât de umanitară, cum se face că subofiţerul dumitale poartă un Kalaşnikov cu siguranţa trasă? remarcă cu acreală Thurston.

— Motive de securitate, spuse Ardeniev cu un oftat. (Rolul pe care-l avea de jucat începea să-l obosească. N-avea importanţă. Toată lumea ştia adevărul.) Acum va trebui să iau legătura cu nava de salvare *Karpatî* şi să aranjez trimiterea

scafandrilor şi a echipamentului aici.

— Sunt sigur că sunteţi cât de cât familiarizat cu echipamentul nostru de telecomunicaţii, remarcă Lloyd cu o nonşalanţă forţată.

— Mulţumesc, da.

Mâna lui Ardeniev slăbi mânerul pistolului Makarov vârât în centura costumului de imersie. Nu reuşea să revină la starea de relaxare necesară pentru a-şi juca în continuare rolul, pentru că în minte îi reveneau cablurile de oţel, flăcările elicopterului prăbuşit.

De parcă ar fi admis, în sfârşit, că ficţiunea nu mai putea fi susţinută, trase revolverul Makarov şi le arătă celor trei ofiţeri britanici să se ducă în partea îndepărtată a încăperii, înainte de a se aşeza la consola de comunicaţii.

— Aceste fotografii au fost făcute la patruzeci de minute după setul anterior, remarcă Aubrey. Vrei să spui, căpitane Clark, că, întrucât nici un scafandru nu a revenit la suprafaţă, ruşii au ajuns la bordul submarinului?

— Întocmai.

— De ce?

— N-ar fi putut rămâne mai mult de zece minute la adâncimea aia. Ar fi putut să revină la suprafaţă lent, dar până acum s-ar fi aflat la bordul şalupei. De bună seamă că şalupa s-a întors pe poziţie lângă babordul lui *Karpatî*... (aici Clark făcu un semn cu capul în direcţia lui Copeland), dar, din câte-mi dau eu seama, încarcă utilaj greu de tăiere de pe nava de salvare. Şi oamenii ăştia de pe punte... sunt alţi scafandri. În costume de imersie pentru adâncime mare. Urmează să coboare. Iată de ce sunt sigur că oamenii lui Ardeniev sunt la bord.

— Dar cum şi de ce le-a permis Lloyd să urce la bord? întrebă exasperat Aubrey.

Era complet derutat de fotografiile de mare rezoluţie transmise de pe Nimrod. Clark părea să citească în frunze de ceai. Întreaga chestiune părea un basm.

— N-ar fi avut nevoie...

— Trapele de fugă, spuse Copeland pe neaşteptate. După scufundarea lui *Phaeton* în urmă cu vreo doi ani, toate trapele au sens dublu de deschidere. Au ştiut lucrul ăsta, fir-ar să fie!

— Exact, spuse sec Clark. Ardeniev a reuşit să pătrundă.

— Eastoe raportează o schimbare în poziţia lui *Proteus*.

— Lloyd încearcă să se descotorosească de musafiri, comentă sarcastic Clark. Cineva e acolo înăuntru, puteţi paria pe chestia asta.

— Înseamnă că nici unul dintre mesajele noastre nu a ajuns la ei? întrebă Aubrey deznădăjduit. „Leopard” nu a fost distrus.

— Mă tem că nu.

— Clark… Ce-or să facă acum, pentru numele lui Dumnezeu?

— Vor ridica submarinul la suprafaţă… în funcţie de amploarea daunelor, sau pur şi simplu vor lua ce vor dori de la bord. Situaţia e complicată de faptul că în momentul de faţă „Leopard” nu e operaţional. Presupun că vor ridica submarinul şi îl vor tracta într-un port.

— Ce? întrebă Pyott neîncrezător. Asta ar fi un act de piraterie. Repercusiunile internaţionale ar fi… uriaşe.

— Aţi declara război? întrebă ironic Clark.

— Nu fi stupid.

— Şi ce-o să faceţi? N-o să declaraţi război, nici noi n-o să declarăm război în numele vostru, şi n-o să spuneţi nimănui ce s-a întâmplat, fiindcă situaţia e prea jenantă – aşa că nu se va întâmpla nimic. „Leopard” va aparţine ambelor tabere sau nici uneia. Asta va fi singura consecinţă.

— Ce putem face, Clark? întrebă Aubrey pe un ton imperativ, ca un copil frustrat într-o zi ploioasă.

Aproape că tremura de furie.

— Aţi picat pe locul doi, domnule Aubrey.

— Nu mai fi aşa de american, replică Pyott. Aşa de încrezut şi de plin de sine.

— Îmi cer scuze, colonele Pyott.

Clark nu-şi putu ascunde zâmbetul în întregime, chiar dacă percepea gravitatea situaţiei la fel ca oricare dintre cei aflaţi în încăperea de sub Amiralitate. Era atât de… *caricaturală* această panică în porumbar. Noua jucărie strălucitoare lipsea. Nimeni nu se sinchisea de soarta echipajului lui *Proteus*, nici măcar Aubrey, şi asta îi repugna. Totodată, simţea o admiraţie pentru omul care pusese la punct abordarea submarinului, Valeri Ardeniev. Acum îşi amintea chipul şi statura rusului şi era încredinţat că acesta era capabil să ia prin surprindere şi să învingă un echipaj de peste o sută de oameni.

Totul depindea de cât de grav era avariat *Proteus*. Cele mai

apropiate unităţi NATO se aflau la douăzeci de ore de navigaţie de actuala poziţie a submarinului, cu excepţia câtorva unităţi norvegiene pe care guvernul de la Oslo nu era dispus să le desfăşoare în Marea Barents. Puteau să urmărească totul prin radar, sonar şi observaţie aeriană, dar nu puteau să intervină. Dacă ridicarea şi tractarea lui *Proteus* durau mai mult de douăzeci de ore, atunci probabil că cele cinci acte complete ale dezastrului nu aveau să fie efectuate. Doar dacă Ardeniev şi oamenii lui nu scoteau pur şi simplu din priză sistemul „Leopard” şi plecau cu el. Clark era înclinat să se îndoiască de acest lucru. Ruşii vor continua să-şi păstreze feţele blânde, de oameni care-şi cer scuze pentru ce-au făcut, aşa cum începuseră să facă prin intermediul ambasadorului sovietic de la Londra.

— Îi putem salva, atunci? întrebă Aubrey. Putem ieşi din capcana asta pentru elefanţi pe care ne-au săpat-o ruşii? insistă el asupra problemei insolvabile. De bună seamă că situaţia nu poate să fie chiar lipsită de orice speranţă, nu?

— Să-i salvăm? izbucni Copeland neîncrezător.

— Nu văd cum, spuse Clark cu mai multă precauţie când văzu ce urât se uită Aubrey la tânărul ofiţer naval.

Tabla-hartă se profila deasupra tuturor, cu toate luminile strălucind nemişcate, cu excepţia celei care prezenta cursul avionului Nimrod. O muscă bâzâind deasupra scenei, o pasăre de pradă rotindu-se deasupra unui leş.

— Nu văd de ce ar trebui să ridice submarinul, spuse Pyott. Doar sunt interesaţi de un singur lucru, nu?

— Ardeniev a făcut la viaţa lui vreo cinci-şase salvări de acest tip pe submarinele ruseşti, operaţiuni de urcare la bord şi de ridicare. E un expert în privinţa asta. Au avut nevoie de el ca să ajungă la bord, desigur – dar poate că au nevoie şi de priceperea lui în ridicarea submarinelor.

— Trebuie să vorbesc imediat cu „C”, remarcă Aubrey. Discuţia noastră n-are nici un sens, pentru moment. Trebuie să aflăm ce intenţionează autorităţile sovietice.

Clark ridică din umeri, fără să se simtă jignit că Aubrey îi pusese la îndoială pronosticul. Respectul faţă de Aubrey părea să fi oscilat în ultimele douăzeci şi patru de ore, ca o lumină dezvăluită şi acoperită succesiv de mişcările norilor. Şi totuşi, americanul, în ciuda limpezimii minţii sale, îşi dădu seama că se

aştepta ca Aubrey să găsească o soluţie, ba chiar o soluţie reuşită.

Aubrey nu făcu nici o distincţie de securitate între el şi echipa „Chessboard Counter” şi se folosi de unul dintre telefoanele existente în încăperea subterană. Ştia că Cunningham era la ministrul de Externe, fiind convocat pentru o a doua întâlnire cu ambasadorul sovietic. Nu trecu o jumătate de minut de când ceruse legătura cu Foreign Office şi îl şi auzi pe Cunningham la celălalt capăt al firului.

— Da, Kenneth. Ceva noutăţi?

Cunningham părea să fie cu sufletul la gură. Aubrey presupuse că starea lui îşi avea originea în derularea evenimentelor şi nu se datora epuizării.

— Opinia experţilor ar fi că ruşii au ajuns la bordul lui *Proteus*.

— Dumnezeule, dar asta e revoltător!

— Ambasadorul n-a confirmat acest lucru?

— Vorbeşte de salvare, fireşte, dar nu despre urcarea la bord. Nu direct. Cel puţin până acum.

— Cum explică el incidentul?

În vocea lui Cunnigham se simţea râsul unui om care tocmai ajunsese să aprecieze o glumă în pofida voinţei sale:

— Căpitanul submarinului rusesc a suferit o depresie nervoasă. A ordonat lansarea torpilei înainte să fie eliberat din funcţie de către nelipsitul tânăr ofiţer erou, devotat partidului şi cauzei păcii mondiale.

— Asta e probabil cel mai urât aspect dintre toate, faptul că vor ieşi basma curată cu o poveste atât de ridicolă, ştiind că noi nu putem facem nimic ca s-o contrazicem. Aşa cum nu putem facem nimic pentru salvarea submarinului nostru.

— Ministrul de Externe l-a informat pe primul-ministru, Kenneth. Doamna Thatcher urmăreşte situaţia. Se fac toate eforturile pentru silirea ruşilor să părăsească zona şi să ni-l lase nouă pe *Proteus*.

— Şi?…

— Foarte puţin. Ei insistă, *insistă cu înverşunare*, să ne aducă compensaţii pentru nebunia unuia dintre ofiţerii lor navali, după cum s-a exprimat ambasadorul.

— Washington?

— Preşedintele este foarte preocupat…

— Şi nu va face nimic?

— Este pregătit să accepte povestea ruşilor ca atare, pentru binele situaţiei internaţionale, în ciuda sfaturilor date de consilierii lui militari. Nu cred că înţelege cu adevărat importanţa sistemului „Leopard”.

— Înţeleg. Şi nu ajungem nicăieri?

— Nicăieri. Ce-i cu omul ăsta, Quin?

— Nimic. Fata reprezintă cheia. Aştept un raport de la Hyde.

— Cel puţin ar ajuta dacă am da de el?

— Presupun că în cazul ăsta am putea să distrugem sistemul „Leopard”.

— Primul-ministru n-o să rişte vieţile membrilor echipajului, avertiză cu severitate Cunningham. Eu şi ministrul de Externe am fost informaţi despre asta într-o manieră lipsită de orice echivoc.

— Am vrut să spun doar că noi sau Lloyd am putea să încercăm un sabotaj, dacă Quin ar ajunge iar în mâinile noastre.

— Chiar aşa? Crezi cumva că „Leopard” a fost distrus de către Lloyd sau echipajul său?

— E posibil, dar improbabil. Nici unul dintre semnalele noastre nu a ajuns la *Proteus*.

— Foarte bine. Kenneth, cred c-ar trebui să vii aici imediat. S-ar putea să fie nevoie să-l informezi pe ministrul de Externe înainte de noua sa întrevedere cu primul-ministru. Lasă-i comanda lui Pyott.

— Prea bine. Vin într-un sfert de oră.

Aubrey puse receptorul în furcă. Liniştea eşecului învăluise încăperea. Clark îl privea cu insistenţă, în vreme ce unii dintre bărbaţii mai tineri se uitau la el cu speranţă. Pyott părea resemnat. Era, recunoscu el, un dezastru complet în materie de spionaj – exact genul de dezastre pe care nu-l putea tolera şi nici accepta.

— Giles, spuse el şi se întrebă unde naiba era Hyde.

Quin apărea ca o lumină la capătul unui tunel. O strălucire falsă, înşelătoare probabil, dar nu avea alt punct de referinţă sau de speranţă.

Hyde îşi dori să-l fi putut suna pe Aubrey de la unul dintre telefoanele publice cu cabine ca nişte uscătoare uriaşe de păr pe care le vedea prin uşile restaurantului. Dar, pentru moment,

îi era teamă s-o părăsească pe fată. Se temea s-o scape din priviri fie şi pentru câteva clipe şi totodată îi era teamă că ea va începe să regrete decizia luată anterior. Iar pe de altă parte nu-i venea deloc la îndemână să-i reamintească, păşind cu delicateţe pe crusta fragilă şi subţire de încredere pe care ea i-o acordase cu chiu cu vai, că existau alţi oameni, mai puternici, mai lipsiţi de identitate, în spatele lui. Genul de oameni de care tatăl ei fugise la început.

Telefoanele rămaseră la limita câmpului său vizual în timp ce-şi sorbea cafeaua şi o urmărea cum înfulecă porţia de friptură cu ciuperci şi cartofi prăjiţi. El nu reuşise să mănânce decât fasole pe pâine prăjită. Tensiunea îl măcina, devorându-i apetitul şi energia. Quin se afla undeva în nordul Angliei – fata nu spusese nimic în plus, iar el se abţinuse să insiste să afle mai mult, de teamă să nu recreeze drama suspiciunii obsesive din mintea ei. Se comporta, atât cât era în stare, ca un şofer care o luase de pe şosea şi o ducea spre nord. Adrenalina refuza să încetinească în venele sale. Era agitat din pricina urmăririi – deşi nu văzuse nici o dovadă în privinţa asta – şi suferea efectele stimulatoare ale evadării lor din mâinile lui Petrunin.

— Cum merge turneul? întrebă el ca să susţină conversaţia.

Ea tocmai dusese la gură o furculiţă plină cu cartofi şi se uită la el amuzată şi vag dispreţuitoare.

— Nici n-am avut timp să observ.

— Mă gândeam că poate ai auzit, spuse Hyde, ridicând din umeri. Sper că se descurcă bine.

— Şi vrei ca eu să cred că asta te preocupă pe dumeneata acum – profiturile unei formaţii alcătuite din tipi de peste treizeci de ani? spuse ea batjocoritor, cu gura plină de cartofi şi atacând din nou friptura.

În jurul lor, restaurantul punctului de service de pe autostradă era liniştit la orele acelea matinale: unul sau doi şoferi de camion care-şi mâncau porţiile impresionante de mâncare, turişti care călătoreau noaptea ca să evite aglomeraţia din timpul zilei în drumul lor spre staţiunile de odihnă, două chelneriţe ţâfnoase, rezemate de casa de marcaj. Se aflau chiar la sud de Lancaster. Hyde spera ca Quin să se afle undeva în districul Lake. Cu cât ajungeau mai repede la el, cu atât era mai bine. Ridică din umeri.

— Nu, nu cred că eşti atât de proastă. Nu făceam decât să

umplu cumva timpul, încercând să-ţi creez un fals sentiment de siguranţă.

Ea se uită la el cu ochii întredeschişi. Farfuria era goală.

— Eşti ciudat, spuse ea în cele din urmă. Şi mult prea inteligent. Nu face pe australianul nătâng cu mine!

Ea continua să păstreze controlul situaţiei, ducându-l de mână la tatăl ei, numai fiindcă tatăl ei acceptase. Nu avea să-i spună nimic până în ultima clipă.

— Mulţumesc. Spune-mi, de ce a dispărut tatăl tău în felul ăsta? Nu cred că s-a temut cu adevărat de noi, nu?

Ea se strâmbă puţin în timp ce se gândea la un răspuns, apoi îşi destinse pielea, lăsând la iveală planurile şi curbele tinere. „Cu puţin machiaj, n-ar arăta rău”, se gândi Hyde. „În zilele astea, toţi poartă pe chip o expresie batjocoritoare.”

— I-a fost teamă de ei… de oameni ca cei din seara asta, spuse ea. Şi nu avea încredere în oameni *ca tine*…

Un vechi şi uşor accent plutea asupra cuvintelor ca o ceaţă. *Porci*, *fascişti*, *sticleţi*, *curcani*. Vocabularul necesar al vârstei şi educaţiei ei. Liniştea de după ultimul ei cuvânt accentuat era încordată, iar ea îşi lăsă privirea în jos, dintr-o dată mai tânără, mai uşor de tulburat.

— Înţeleg, spuse el. Să ştii că am fi avut grijă de el.

— Ba n-aţi fi avut! replică ea tăios, ridicând din nou privirea. Ei nu-l scăpau nici o clipă din ochi. Oamenii *voştri* făceau pauze pentru mese, să bea câte-un păhărel, pentru nevoi fiziologice – dar *ei* nu! Erau acolo tot timpul. Tata mi-a spus că au fost *sute* de ocazii în care ar fi putut să fie răpit în timp ce oamenii voştri nu erau acolo sau nu erau atenţi!

Ea se aplecă înainte şi şuieră:

— N-aţi fi avut grijă de el… Aşa că şi-a purtat de grijă singur.

— Sunt de acord că nu suntem la fel de eficienţi ca cei din KGB, spuse Hyde fără patimă. Dar el nu se afla într-un pericol real.

Imediat îi păru rău că pronunţase cuvintele. Trăsăturile fetei erau încărcate de dispreţ, şi nu era treaba lui să le ia apărarea celor din DS. Într-un fel, Quin avusese dreptate. KGB ar fi putut să-l salte în orice clipă.

— Îmi cer scuze, adăugă el. Fără îndoială că a avut dreptate. Unii dintre ei sunt nişte tălâmbi. (Faţa ei se relaxă.) Dar e în siguranţă acum?

Privirea ei se îngustă şi el se grăbi să spună:

— Vrei cafea?

Ea clătină din cap a negaţie.

— Tu?

— Nu. Avu o ezitare, apoi spuse: Uite care-i treaba, va trebui să ai încredere în mine. Nu, nu mă refer la faptul că îţi dai seama că încerc să te salvez pe tine şi pe tatăl tău de cei răi – trebuie să crezi că sunt în stare s-o fac. N-am de gând să mă plimb prin tot Regatul Unit aşteptând ca tu să te hotărăşti.

Fata se gândi o clipă, apoi spuse:

— Va trebui să părăseşţi autostrada la ieşirea spre Kendal.

Ea se uită la faţa lui, iar el îşi reprimă orice semn de satisfacţie. Decise că era vorba de importanţa situaţiei. Asta explica grija aproape fanatică pentru tatăl ei. Ea era cheia, chiar şi pentru ea însăşi. Era importantă şi utilă pentru prima oară în viaţa părinţilor ei. Crucială pentru siguranţa tatălui ei. Se agăţa de rolul ei la fel de strâns cum se agăţa de tatăl ei.

— Eşti gata? Să mergem atunci!

Bărbatul din apropierea cabinei telefonice din parcare îi urmări apropiindu-se de maşina TR7 galbenă, urcând în ea şi pornind pe drumul alunecos către M6. Abia avea timp să-i dea un telefon scurt lui Petrunin înainte de a porni în urmărire. O dată ieşit din Manchester şi intrat pe autostradă, Hyde nu condusese cu mai mult de 95-105 km/h. Dacă rămânea la viteza asta, era timp suficient să-l prindă din urmă până la următoarea ieşire de pe autostradă. Formă numărul, apoi introduse moneda în cutie. Vocea lui Petrunin suna cavernos şi îndepărtată.

— S-ar putea să am probleme cu plecarea. O mică întârziere. Ţine-mă la curent.

— Probleme?

— Nu. Trebuie, totuşi, să fiu cu băgare de seamă când plec din Manchester. Sunt cunoscut după figură. Nu-i pierde din ochi!

Bărbatul părăsi cabina şi traversă în fugă parcarea până la Rover-ul lor închiriat în care se mai aflau doi inşi. Erau cu mai puţin de un minut în urma maşinii TR7.

Lloyd era în continuare mânios. Efortul de a-şi menţine o aparenţă calmă, de a portretiza împăcarea cu inevitabilul, părea doar să-i fi sporit mânia ascunsă, asemenea unui foc înăbuşit. Îşi aminti de tatăl lui cum aţâţa primul foc al toamnei ţinând

deasupra focului din cămin un ziar desfăcut. Zâmbi în sinea lui, şi amintirea îl calmă. Îşi simţea stomacul şi pieptul mai relaxate. Era mai rău, desigur, când rusul era acolo – chiar şi atunci când Thurston, cu vocabularul lui vulgar şi imprecaţiile lui neputincioase, se afla în aceeaşi încăpere.

Nu putea să facă nimic. Cu echipajul şi ofiţerii încuiaţi în compartimentele lor şi cu câte un paznic la uşă, trei oameni îi ţinuseră captivi până când un alt paznic, şi mai masiv, sosise de pe nava de salvare, iar echipa de reparatori cu echipamentul ei greu îşi începuse activitatea la pupa lui *Proteus*. Ardeniev forţa pe oricine să-l admire, iar asta îl sâcâia ca o durere de dinţi din ce în ce mai intensă. Eforturile celor trei oameni obosiţi de a târî corpurile inconştiente prin submarin pentru a monitoriza sistemele vitale esenţiale, apoi de a inspecta sistemul „Leopard“, pentru ca abia după aceea să solicite ajutor, l-au surprins. Şi l-au înfuriat şi mai mult.

Se auzi un ciocănit în uşa cabinei. Probabil că era paznicul.

— Da?

Ardeniev arăta obosit, şi totuşi în ochii lui se vedea o strălucire artificială. În mod cert luase nişte stimulante. Lloyd încercă să adopte o expresie mândră, simţindu-se în dezavantaj numai pentru că stătea culcat în cuşetă. Pe de altă parte, nu se putea ridica fără să recunoască astfel o relaţie de subordonare. Rămase în locul în care se afla, cu mâinile strânse la ceafă şi privirea în tavan.

— A, domnule căpitan. Tocmai mă pregăteam să inspectez starea reparaţiilor. Sunt informat că lucrurile se desfăşoară satisfăcător.

— Foarte bine, căpitane Ardeniev. Sunteţi foarte amabil că mă ţineţi la curent.

— Mda, asta e ironie, pot să-mi dau seama, replică Ardeniev pe un ton amabil. Am învăţat mare parte din engleza pe care o cunosc din America, din timpul studenţiei. Ei folosesc ironia pe o scară mult mai largă decât englezii… îmi cer scuze, decât britanicii.

— Ticălos înfumurat ce eşti! Ce naiba faci cu submarinul meu?

— Îl repar, domnule căpitan. (Ardeniev părea dezamăgit că Lloyd se coborâse la nivelul insultelor.) Îmi pare rău pentru o mare parte din ce s-a întâmplat. Totodată îmi pare rău că mi-aţi

ucis trei membri ai echipei. Cred că scorul pe care l-aţi înregistrat până acum este mai mare decât al meu, nu credeţi?

Lloyd era pe punctul să-i dea o replică mânioasă, dar se mulţumi să ridice din umeri.

— Da. N-aţi...

— Ba da, un cadavru. Pe cel mai tânăr dintre ei. Dar aşa se întâmplă de obicei, nu? Ceilalţi? Fără îndoială că vor primi medalii post-mortem. Dacă reuşesc să duc submarinul dumneavoastră la Pecenga.

— Ce s-a întâmplat cu prostiile de întâmpinare şi cu sentimentele fraternale?

— Pentru uzul public, căpitane. Asta îi va spune ambasadorul nostru ministrului vostru de Externe, iarăşi şi iarăşi. Îmi cer scuze, dar neajunsurile dumneavoastră vor fi cât mai scurte şi mai confortabile cu putinţă. Interesul meu privind această afacere se încheie o dată cu ajungerea în port. Acum am să vă rog să mă scuzaţi...

Lloyd îşi întoarse privirea spre tavan şi Ardeniev ieşi din încăpere, închizând uşa în urma lui. Paznicul de la uşa lui Lloyd avea faţa ca de piatră şi-şi ţinea Kalaşnikov-ul la piept, cu patul metalic sprijinit pe şold. Ardeniev îl salută cu o mişcare a capului şi trecu în cabina de comandă. Echipa lui ar fi trebuit să se afle acolo, îşi aminti el, dar apoi îşi dori să fi putut să înăbuşe amintirea. Pilulele, blestematele de pilule, care înteţeau emoţiile, făcând durerea mai uşoară şi mai evidentă şi provocând lacrimile să curgă în timp ce te ţineau treaz...

Vor aduce un echipaj de navigaţie din nava de salvare de îndată ce vor termina reparaţiile. Sub comanda lui, vor ridica submarinul la suprafaţă, în pregătire pentru tractarea spre Pecenga. Teplov îşi ridică privirea de la monitorizarea sistemelor vitale şi dădu din cap spre el. Vanilov stătea trântit într-un scaun, cu capul culcat pe braţe lângă un sonar inert. Evident, Teplov îl lăsă să se odihnească.

Ardeniev ieşi din cabina de comandă şi intră în tunelul care trecea prin compartimentul reactorului către secţiunea de la pupa a submarinului. Ignoră ferestrele care dădeau spre camera reactorului şi trecu în camera de manevre de deasupra uriaşelor generatoare Diesel. Era pustie. Apoi sala turbinelor, la fel de pustie. Liniştea submarinului era evidentă în imensa secţiune de la pupa, în ciuda zgomotelor provocate de reparaţiile aflate în

curs. Pătrunse în camera care adăpostea motoarele electrice, unde se afla tambuchiul de scăpare de la pupa. Rezervoarele sale de aer, reumplute, îl aşteptau pe podea, lângă scara care ducea la tambuchi.

Verifică rezerva de aer şi apoi îşi prinse rezervoarele la spate. Îşi potrivi masca şi-şi introduse muştiucul în gură. Respiră rapid, verificând încă o dată rezerva de aer. Apoi urcă scara şi deschise tambuchiul. Trecu prin el şi îl închise apoi, răsucind valva de inundare pentru a lăsa apa să curgă în încăpere. Apa se scurse pe pereţi, acoperindu-i picioarele într-o clipă, urcând cu repeziciune spre glezne şi genunchi.

Când camera fu inundată şi presiunea se egaliză cu cea din afara submarinului, ridică braţele şi începu să învârtească roata tambuchiului exterior. Îl deschise şi se împinse cu picioarele în sus, strecurându-se afară în întunericul subit al mării, privirea fiindu-i atrasă de luminiţele şi fulgerele luminoase de la pupa. Se întoarse, înotând de-a lungul spinării negre a submarinului. Treptat, începu să distingă siluetele oamenilor care lucrau la pupa avariată, scoase în evidenţă de fulgerele aparatelor de tăiere şi de sudură, ca şi de lămpile cu arc electric prinse de carenă.

Se ghemui pe carena lui *Proteus*, lângă şeful operaţiunilor de salvare subacvatice de pe *Karpatî*, un om alături de care se antrenase în ultimele trei luni, Lev Balan. Dincolo de ei, hidroplanele şi cârma erau reparate. Forţa apei marine asupra învelişurilor metalice subţiri, exercitată după ce *Proteus* a fost lovit de amândouă torpilele, începuse să desfacă metalul de pe scheletul de oţel de dedesubt. Ardeniev se gândi că era ca şi cum ai expune scheletul unui vechi aeroplan, la care prelata fusese întinsă peste un cadru din lemn. Reparaţiile erau rudimentare, dar suficiente ca să prevină deteriorări suplimentare şi pentru a face acum posibilă utilizarea minimă a cârmei şi a hidroplanelor. De elice nu va fi nevoie, dar dovezile şerpilor de oţel ai torpilelor MIRV erau îndepărtate cu grijă, preferabil aici decât în ţarcul pentru submarine de la Pecenga. Carena din jurul elicei şi chiar din zona cârmei şi a hidroplanelor era zgâriată, îndoită şi deformată de efectul acţiunii ca de bici a cablurilor de oţel, în timp ce erau strânse şi înfăşurate de rotaţia elicei.

Ardeniev văzu cum un cablu lung, eliberat din elice, aluneca

în jos prin lumina lămpii cu arc într-o mişcare lentă, căzând în jos în mâlul de sub submarin.

— Cât mai durează, Lev?

— Două, trei ore. După încă vreo oră, ar trebui să putem ataşa primele cabluri de tractare.

Lev Balan stătea cu faţa spre el. Prin viziera măştii i se vedea faţa plină de bucurie şi de satisfacţie. Tuburile de aer şerpuiau în spatele lui, spre imensele rezervoare de amestec gazos, care stăteau pe terasă în apropierea submarinului.

— Va trebui să facem o pauză pentru odihnă înainte de asta. Temperatura nu este confortabilă şi oamenii mei sunt obosiţi.

— În regulă, tu iei decizia asta. Elicea de andocare e avariată? (Balan clătină din cap.) Dar tancurile de balast?

— Când o vom ridica la adâncimea de tractare, s-ar putea să fim nevoiţi să reglăm sacii. Am reparat unul dintre rezervoare, dar de celelalte nu ne putem ocupa acolo jos... mai ales dacă vrem să ne ţinem de orarul tău!

În pofida distorsiunilor induse de laringofon, vocea lui Balan era puternică, plină de inflexiuni şi expresivitate, de parcă ar fi învăţat să-şi adapteze corzile vocale la limitările comunicaţiilor subacvatice.

— În regulă. Să faceţi treabă bună în continuare.

— Îmi pare rău pentru băieţii tăi.

Ardeniev ridică din umeri neajutorat.

— Necesitate operaţională, parcă aşa se numeşte?

— Unii cretini aşa o numesc.

— Am să dau dispoziţiile necesare la cantină pentru oamenii tăi.

Ardeniev luă act încă o dată de drama din jurul său. Acum, când ochii i se adaptaseră complet, lămpile cu arc aruncau o lumină în jurul scenei. Îl bătu pe umăr pe Balan şi porni înapoi spre tambuchi. Deplasându-se pe deasupra carenei cu o mişcare uşoară a picioarelor şi a înotătoarelor, avu o senzaţie ciudată de proprietate, de parcă submarinul era, într-o oarecare măsură, al lui, premiul lui. Un soi de compensaţie pentru moartea lui Kuzin, Nikitin şi Şadrin.

Când se lăsă în jos din nou prin tambuchiul interior, trecu prin compartimentele uriaşului submarin aşa cum un eventual cumpărător s-ar fi plimbat prin încăperile unei case care-i plăcuse.

Teplov îl aştepta în cabina de comandă. Vanilov se trezise între timp şi stătea la consola de comunicaţii.

— Mesaj din Murmansk. Amiralul vrea să vorbească cu dumneavoastră, tovarăşe căpitan, îl informă Teplov.

O mânie obscură întunecă fugar trăsăturile lui Ardeniev.

— Starea vremii şi a mării la suprafaţă?

— Nici mai bună, dar nici mai rea, răspunse Teplov. Prognoza spune că viteza vântului va creşte uşor, ceea ce va provoca o uşoară înrăutăţire a stării mării. Comandantul lui *Karpatî* continuă să susţină că ar fi mai bine să aşteptăm să treacă furtuna.

— Nu are de ales, Viktor. În trei ore, o să fim în drum spre casă. Foarte bine, să vorbim cu Murmansk-ul şi să suportăm felicitările amiralului.

Sentimentul de posesiune şi de proprietate se disipase. Felicitările bătrânului de la Murmansk aveau să fie goale, lipsite de semnificaţie. Nu era vorba de asta, câtuşi de puţin. Nici elogii, nici medalii, nici promovări. Era vorba doar de arta posibilului, de arta de a face totul posibil. Iar el reuşise asta, în vreme ce felicitările lui Dolohov nu vor avea nici o importanţă şi nu-i vor învia pe cei dispăruţi.

— Înţeleg. Mulţumesc, Giles. Am să-i comunic ministrului.

Aubrey puse receptorul în furcă, dădu din cap către secretarul personal al ministrului de Externe şi fu condus în cabinetul ministerial cu tavanul înalt. Draperiile aurii lungi erau trase şi veiozele erau aprinse în colţurile încăperii şi pe biroul uriaş din lemn de mahon al ministrului de Externe. Era o cameră familiară şi totodată evocatoare pentru Aubrey. Secretarul personal, pe care-l deranjase faptul că Aubrey se oprise din drum ca să vorbească cu Pyott la telefon, care-l informase de asemenea că Excelenţa Sa, ambasadorul sovietic, aştepta într-o altă cameră – mai înainte de toate, protocolul – închise uşile duble în urma lui.

Secretarul de stat al Maiestăţii Sale pentru Afacerile Externe şi ale Commonwealth-ului se ridică şi veni în întâmpinarea lui Aubrey, strângându-i mâna. În trăsăturile sale, aproape ascunse de oboseala şi stresul impuse de evenimentele care-l aduseseră într-un mod neplăcut în contact cu realităţile ascunse ale serviciilor secrete, stăruia omniprezenta amintire a faptului că

fusese elev la şcoala publică a lui Aubrey şi, deşi bogat şi de viţă nobilă, fusese nevoit să facă servicii fiului unui slujbaş bisericesc, care venise de la o şcoală pregătitoare de pe lângă o catedrală cu o bursă în domeniul muzicii. Era ca şi cum politicianul s-ar fi aşteptat ca, dintr-o clipă în alta şi cu efectul deplin al surprizei, Aubrey să-i reamintească de trecutul îndepărtat, în compania şi cu obiectul umilinţei sale.

— Kenneth, te-a reţinut ceva?

— Îmi cer scuze, domnule ministru. A trebuit să vorbesc la telefon cu colonelul Pyott. Nimrod a recepţionat semnale de pe *Proteus*, la fel ca şi monitorul de la North Cape.

Ministrul păru imediat uşurat şi lui Aubrey îi păru rău că alesese o sintaxă optimistă pentru ceea ce dorise să exprime.

— Mă tem că era vorba de semnale ruseşti, se grăbi el să precizeze. Nu putem sparge codul, dar e evident că ruşii se află la comanda submarinului.

— Blestem! spuse Cunningham din fotoliul Chesterfield pe care stătea.

Faţa ministrului de Externe se lăsă cuprinsă de o expresie de nenorocire.

— Primul-ministru trebuie informat imediat, spuse el revenind la birou. Ia un loc, Kenneth.

Făcu un semn vag cu mâna, şi Aubrey se aşeză pe un fotoliu Louis Quinze, cu o sculptură complicată. Cunningham se uită la Aubrey şi clătină din cap. Ministrul de Externe luă unul dintre telefoanele de pe birou, apoi ezită înainte să formeze numărul.

— Ai putea să dai vreo sugestie, Kenneth? Oricât de mică?

— Domnule ministru…, îmi pare rău că acest incident a trebuit să aibă efect asupra diplomaţiei legitime. N-aş putea să recomand decât ca toate eforturile diplomatice să fie menţinute. Nu putem face nimic altceva. Trebuie să cerem cu insistenţă detalii, desigur, şi să solicităm imperios ca unul dintre oamenii noştri de la Moscova să fie la Pecenga când *Proteus* va ajunge în port. Trebuie să i se permită accesul imediat la bord şi trebuie făcute toate încercările pentru a păstra – prin proteste, agitaţie, gălăgie, prin orice mijloace – pentru a păstra, spuneam, securitatea sistemului „Leopard”.

Aubrey îşi aşeză mâinile pe genunchi.

— Pecenga?

— Cea mai apropiată bază navală. Murmansk, dacă

preferaţi…

— Unul dintre oamenii voştri?

Cunningham nu dădu nici o replică, uitându-se la Aubrey.

— Dacă doriţi, domnule ministru, răspunse Aubrey. Dar aş prefera un funcţionar superior din personalul ambasadei şi cineva *legitim*.

— Prea bine. Am să pun lucrurile în mişcare.

— Cred, totuşi, continuă Aubrey, că ruşii vor întârzia eliberarea permiselor de călătorie şi vor face tot soiul de obstrucţii, astfel încât, atunci când oamenii noştri vor ajunge la faţa locului, ei vor fi făcut tot ce vor fi dorit şi vor face cu mâna lui *Proteus* de pe chei.

— Sunt înclinat să fiu de acord, murmură Cunningham.

— Înseamnă că nu putem face absolut nimic! spuse cu mânie ministrul de Externe, lovind cu palma de mai multe ori pe tăblia biroului său. (Se uita la Aubrey de parcă el ar fi fost vinovat de întreaga situaţie. Trăsăturile acestuia rămaseră neclintite.) Nu aşa se joacă astfel de jocuri. Ruşii au încălcat toate regulile de conduită internaţională.

— Au o înclinaţie deosebită pentru acest gen de lucruri, observă Aubrey şi recepţionă o privire de avertisment din partea lui Cunningham. Sunt de acord, domnule ministru. Este evident că Kremlinul s-a implicat pe deplin în această poveste şi a sancţionat această operaţiune. Deoarece au procedat astfel, ne-au pus într-o postură foarte dezavantajoasă. Este, într-adevăr, un amestec de acţiune legitimă şi acoperită, care este în acelaşi timp inadecvată şi foarte dificil de contracarat. Şi a funcţionat. Acest gen de mezalianţă de obicei se termină prost – vezi Golful Porcilor. Se pare că ruşii au mai mult succes decât noi.

— Vrei să spui că orice remediu cade strict în sarcina serviciilor de spionaj?

— Nu am nici un răspuns.

— Primul-ministru îşi va da binecuvântarea pentru *orice* contraoperaţiune, sunt sigur de asta. Avem mâinile legate, după cum zici. Nici măcar nu dorim să fim implicaţi. Oamenii noştri nu sunt în pericol, vor fi eliberaţi în decurs de două zile. Submarinul nostru va fi reparat. Doar sistemul „Leopard” nu va mai fi proprietatea noastră. Prin urmare, dacă poţi preveni pierderea „Leopard”-ului, fă ce trebuie. Dar va trebui să fie – şi primul-ministru îmi va cere să subliniez asta chiar în timp ce-ţi dă

binecuvântarea – *va trebui* să fie o operaţiune de spionaj. Nimeni nu-şi va asuma responsabilitatea, nu trebuie să pericliteze echipajul submarinului sau alte persoane care nu ţin de serviciile de spionaj, şi trebuie executată imediat.

Ministrul de Externe zâmbi sumbru, deşi posomoreala lui trăda o undă de încântare, deoarece considera că îl pusese pe Aubrey într-o postură delicată.

— Există ceva, oricât de mărunt, care se poate face?

Aubrey îşi drese glasul.

— Unităţile navale NATO sunt prea departe de zonă pentru intercepţie. Guvernul sovietic doreşte să-şi ceară scuze reparând avaria pe care au provocat-o. Am un agent în regiunea Pecenga. E băcan. Nu dispun de un laser montat pe satelit cu ajutorul căruia să pot distruge tainic jumătate din Flota Armatei Roşii, prin urmare, domnule ministru, sunt înclinat să conchid că sunt foarte puţine lucruri pe care le-aş putea face efectiv pentru a asigura securitatea sistemului „Leopard” şi a restului de echipament sensibil de la bordul lui *Proteus*.

— Foarte bine, răspunse ministrul pe un ton tăios. O voi informa pe doamna Thatcher cu privire la starea de lucruri şi recomandarea de a acţiona numai pe plan diplomatic.

Încă o dată ridică receptorul şi-l duse la ureche.

— Doar dacă, începu Aubrey, uimit de temeritatea sa nejustificată şi observându-şi propriile cuvinte, de parc-ar fi fost rostite de altcineva, iar acel altcineva era o persoană înfumurată, nesinceră şi nehotărâtă. Doar dacă am putea strecura un om în şantierul naval din Pecenga, cu misiunea de a distruge echipamentul „Leopard” înainte ca sovieticii să aibă timp să-l inspecteze.

Aubrey sesiză cu intensitate privirile nerăbdătoare, apoi neîncrezătoare ale ministrului de Externe. Dar, îşi spuse el, încercând să justifice ceea ce o parte obscură a minţii sau imaginaţiei sale îl îndemnase să spună, în definitiv, întreaga capturare a submarinului *Proteus* era opera aproape a unui singur om. De ce ar fi imposibil reversul medaliei? Întrebarea răsună ca un ecou în mintea sa, dar nu se auzi nici un răspuns. Atunci îşi puse o a doua întrebare, poate mai presantă:

„Unde mama naibii era Hyde şi unde dracu’ se ascundea Quin?”

Oraşul Kendal era adormit şi întortocheat. Fata de lângă el aţipise. De când părăsise M6, Hyde se uitase din când în când la faţa ei liniştită. Avea trăsăturile palide. Într-un fel nelămurit, se simţea responsabil de soarta ei. Trecuse de la starea de obiect al căutării, de cheie a unei probleme de securitate, la o stare de crisalidă în care aproape că devenise o persoană, cu drepturi şi cerinţe omeneşti exercitate asupra timpului şi a energiei sale. Ea aştepta să se nască în lumea lui emoţională. Lui nu-i plăcea această schimbare pentru că aşa complica starea lucrurilor. Era păcat că el părea s-o înţeleagă. Ar fi fost mai simplu dacă şi ea ar fi fost o replică a prietenei ei feministe şi cu simpatii de stânga, Sara, care-i devenise antipatică cu mare uşurinţă.

Se opri la marginea oraşului şi aşteptă, dar nici o maşină nu se apropie de ei şi nici nu-i depăşi. Se linişti până când trecură prin Staveley şi se întoarse către vest pe drumul principal spre Windermere. Nişte faruri îl urmăriră la ieşirea din sat, menţinându-se în spatele lui pe o distanţă de vreo trei kilometri înainte de a coti pe un drum secundar. Se pomeni că asudă de uşurare în momentul în care farurile dispărură. Ca o pisică trezită de o nelinişte a stăpânului ei, fata se trezi.

— S-a întâmplat ceva?

— Nimic. Culcă-te.

— Nu mai sunt obosită.

— Grozav. Păcat că nu ştii să şofezi.

Fata se cufundă într-o tăcere posomorâtă. Pe străzile din Windermere oamenii aşteptau în staţiile de autobuz sau mergeau adăpostiţi sub umbrele prin burniţa care se abătuse asupra oraşului.

Când ajunseră la periferia oraşului Windermere, spre stânga lor, se întindea curbura lacului lung, cu malul îndepărtat, acoperit de copaci învăluiţi de o ceaţă rece. Era un răsărit de soare încet, de iarnă şi neprimitor, în timp ce traversau Trout Breck, îndreptându-se spre Ambleside.

— Mi se pare că Wordsworth a trăit în Croydon şi a reuşit să ajungă celebru, remarcă el. N-a spus niciodată că pe-aici ploua întruna atunci când avea viziunile sale despre natură.

— N-ai nici pic de suflet, replică fata cu blândeţe.

Umorul părea s-o încălzească asemenea unui foc mic. Se uită la ea, dar aceasta îşi îndepărtă privirea.

— Stai liniştită, spuse el. N-am de gând să trag maşina la

marginea drumului şi să profit de tine.

Fata nu-i dădu nici un răspuns. Obrajii i se colorară un pic, dar nu avu nici o altă reacţie. Se mai uită la ea de vreo câteva ori, dar fata continua să se uite pe fereastra laterală, privind la malul îndepărtat al lacului de lângă Windermere. Terenul de la marginea drumului se vedea dincolo de coroanele copacilor, urcând spre dealurile golaşe şi ude. Ambleside strălucea în locaşul său situat între dealuri şi apa cenuşie.

Trase maşina într-un refugiu cu vedere spre marginea nordică a lacului, chiar la sud de oraş, şi se întoarse către fată.

— Încotro acum, scumpo? Până la Ambleside am mers pe încredere, dar acum încotro?

Ea coborî din maşină fără să-i răspundă şi merse la marginea refugiului. Hyde veni după ea. Fata se întoarse şi se uită la el. Părea să treacă printr-un nou acces de neîncredere, chiar teamă faţă de el. Clătină din cap şi-şi îndreptă privirea spre perspectiva lacului lung, care se întindea spre sud. Apa şi cerul se împreunau la câteva mile distanţă de ei, în non-existenţă. Lui Hyde imaginea i se părea extraordinar de deprimantă. O atinse pe umăr, dar ea îi îndepărtă mâna.

— *Trebuie* să ai încredere în mine, spuse el.

— Ştiu! aproape că ţipă ea, făcându-l să se întrebe dacă nu era deranjată psihic. (Cu siguranţă, părea suspicioasă la nivel nevrotic.) Nu… pot…

Se simţi inundat de mânie. „Ticăloasă mică şi proastă.” Strigă la ea:

— Mă faci să-mi pierd timpul, fir-ar să fie, fetiţo! Nu ştiu ce naiba se întâmplă cu tine sau ce te-a făcut să acţionezi în felul ăsta, dar pe mine mă interesează ce se întâmplă cu o sută de inşi pe fundul oceanului care se bazează pe invenţia tatălui tău!

În tăcerea care urmă, el auzi clipocitul blând al apei care se lovea de mal sub marginea refugiului, ţipătul unei păsări de apă, huruitul unui generator de undeva din spatele lor, zgomotul unui ferăstrău electric dinspre malul îndepărtat şi suspinele ei înăbuşite. Deodată, începu să vorbească fără să se uite la el.

— Eşti un rahat nenorocit, asta eşti! Apoi adăugă, de parcă ar fi vrut să fie mai precisă şi totodată mai tânără: Eşti o brută!

— Îmi cer scuze.

Începu să se gândească că doamna Quin era cel mai puternic membru al familiei şi simţi o neliniştе preconceptă în

privinţa tatălui fetei şi cu privire la asemănarea acestuia cu fiica sa. Cel puţin, în acel moment, fata i se părea prea neajutorată ca să poată fi o figură simpatică.

— E o cabană, în apropiere de drumul dintre Ambleside şi Coniston. Mai puţin de o jumătate de oră de mers cu maşina. Sunt gata să te duc acolo acum.

Zgomotul maşinii îl luă prin surprindere când aceasta apăru de după curbă. Avu o reacţie instinctivă, care-i dezvălui starea de încordare nervoasă. Înainte să asimileze automobilul Renault cu rulota sa alb-maronie şi feţele blânde din spatele parbrizului, pistolul ajunsese deja în mâna sa, care se şi mişca înspre poziţia de tragere. O clipă mai târziu, pistolul dispărea din nou, vârât în cureaua pantalonilor. Dar nu înainte ca fata să observe micul incident. Se arătă înfricoşată, agitându-şi mâinile în jurul feţei.

— Nu fi proastă, îi spuse el, mâinile tremurându-i în timp ce le băga în buzunarele pantalonilor, o voce interioară blestemându-l pentru reacţia sa impulsivă. Ce-oi fi crezând, că ne jucăm aicea?

Ea se grăbi să se urce în maşină.

— Cât e ceasul?

— Opt şi jumătate.

— Spotul luminos a încetat să se mişte, iar intensitatea semnalului a crescut. Ascultă!

— Bine, dă-l mai încet. Asta înseamnă că maşina s-a oprit undeva, la mai puţin de două mile în faţa noastră.

— Grozav. Opreşte-te la prima cabină telefonică să-l sunăm pe Petrunin.

— Şi probabil să stăm toată ziua şi să-l aşteptăm să iasă din Manchester. Minunat!

— Nu mai bombăni! Cu puţin noroc, o să punem mâna pe Hyde, pe fată şi pe taică-su. A, uite o cabină telefonică. Opreşte!

— Da? (Ardeniev se abţinu să zâmbească până când Lev Balan încuviinţă din cap şi-şi trecu mâna prin părul des şi negru, obosit şi totodată uşurat.) Grozav! (Ardeniev îl îmbrăţişă pe Balan, râzând.) Grozav. Putem să plecăm?

— În orice clipă doreşti. Băieţii mei sunt terminaţi, apropo – nu că asta ar avea de ce să te preocupe.

Zâmbetul de răspuns al lui Balan era ca o crăpătură săpată

de intemperii într-o rocă cenuşie. Abia atunci Ardeniev observă starea de oboseală a omului.

— Îmi cer scuze. Spune-le... Spune-le că, atunci când vom ajunge la Pecenga, o să tragem cea mai mare beţie pe care-au văzut-o vreodată. Eu fac cinste!

— Acum chiar c-ai făcut-o. Nu mai ai scăpare.

— Două cabluri? întrebă nerăbdător Ardeniev, surprins de entuziasmul copilăresc care-l cuprinsese. (Din nou Balan încuviinţă din cap, de data asta cu o ţigară atârnând în colţul gurii. Arăta răvăşit, neîngrijit şi chiar indisciplinat.) Grozav. Şi flotabilitatea?

— Avem doi saci în funcţiune. Suficient ca să vă menţină la adâncimea de tractare. Reglajele fine le vom face când vom ajunge sus. Pe urmă o să mai facem nişte reglaje fine în bazinul exterior de la Pecenga, înainte să acostaţi. Presupunând că puteţi pilota drăcovenia asta, desigur!

Ardeniev arătă spre echipajul minimal alcătuit din matrozi sovietici aflat în cabina de comandă.

— Toţi sunt voluntari, spuse el ironic. Sunt sigur că vor reuşi să-l piloteze.

— Pentru orice eventualitate, am să mă întorc afară..., ca să văd dezastrul de acolo. Succes.

— Şi ţie. Ne vedem la Pecenga. Ai grijă.

Balan trecu cu paşi obosiţi prin secţiunea de la pupa a lui *Proteus* spre camera de fugă. Îşi prinse la spate rezervorul auxiliar, de care avea nevoie până se recupla la furtunurile de afară, şi se strecură prin tambuchiul inferior. Inundă camera şi deschise tambuchiul superior, urcă scara şi ieşi în întuneric. Îşi simţea picioarele grele, nu doar din cauza cizmelor grele, dar şi din pricina oboselii copleşitoare care-i cuprinsese toate mădularele. Păşi încet şi cu stângăcie pe spinarea ca de balenă a submarinului, fluturând din braţe, de parcă ar fi imitat mersul prin spaţiu al unui cosmonaut. Decise că era epuizat. Încă o jumătate de oră de muncă, şi unul dintre ei ar fi putut comite cine ştie ce eroare mică, dar fatală. Oricare dintre cabluri, muchiile ascuţite, aparatele de tăiere i-ar fi putut răni sau ucide pe oricare dintre ei.

Un alt cosmonaut subacvatic, arătând ridicol într-un fel care-1 amuzase întotdeauna pe Balan, veni către el dinspre aripa ca de avion a cârmei, aproape împleticindu-se din cauza rezistenţei

opuse de furtunurile grele de aer. Cei doi bărbaţi se îmbrăţişară cu mişcări de robot, apoi Balan se întoarse şi celălalt îi prinse furtunurile la spate. Îşi ţinu o clipă respiraţia, apoi amestecul de aer năvăli în costum, exercitând presiune asupra urechilor şi feţei sale, după care rezervorul auxiliar ajunse în mâinile sale. Se uită la el, zâmbi şi-l aruncă într-o parte a submarinului.

Balan îşi mai inspectă o dată lucrarea. În lumina aspră a lămpilor cu arc, pupa lui *Proteus* arăta jalnic, dar într-un fel de care se simţea în mod justificat mândru. Cârma şi hidroplanele fuseseră peticite cu un înveliş metalic sau în alte cazuri plăcile constituente fuseseră readuse la forma iniţială cu ajutorul ciocanelor, a maşinii de nituit şi a utilajelor de sudură şi de tăiere. Elicea nu fusese reparată, ci doar curăţată de încâlceala de cabluri provenite de la torpilele MIRV. Balan se gândi că tija elicei se strâmbase, dar asta nu mai era grija lui, ci a celor de la Pecenga. Pe urmă, mascând cicatricele de operaţie de-a lungul carenei lui *Proteus*, în locurile unde tancurile de balast fuseseră distruse şi carena exterioară a submarinului avariată, o formă transparentă plutea leneş în curenţii de apă, ca o uriaşă meduză translucidă ataşată de corpul submarinului. Sacii flotori, gata să fie umflaţi la comanda lui Ardeniev, aveau să înlocuiască tancurile de balast nereparate de la pupa submarinului, oferind o aproximaţie acceptabilă a controlului flotabilităţii.

Balan era mândru de rezultatul celor aproape zece ore de muncă. El şi echipa lui lucraseră cu calm, fără încrâncenare, ca de obicei. Spre deosebire de Ardeniev, nu simţea nici o plăcere legată de semnificaţia însărcinării şi a ducerii ei la îndeplinire. Era doar o treabă bine făcută, o sarcină îndeplinită cu succes. Natura submarinului, naţionalitatea acestuia nu aveau nici o semnificaţie pentru Balan, care rosti în microfon:

— Gata, băieţi, plecarea. Viteazul nostru căpitan o să urce la suprafaţă cazanul ăsta şi nu vreau ca vreunul dintre voi să păţească ceva.

— Am auzit ce-ai spus, îl auzi pe Ardeniev în cască, ceva mai îndepărtat decât râsetele provenite de la unii dintre oamenii săi. Am luat legătura cu *Kiev* şi *Karpatî*. Sunt gata când sunteţi şi voi gata.

— În regulă. Stai să-mi iau sclavii de pe carenă şi mă întorc la tine.

După ce coborâră cu toţii de pe submarin, Balan vorbi din

nou cu Ardeniev:

— În regulă, şefu', poţi să faci tentativa de doborâre a recordului la viteza de ascensiune. Suntem la o distanţă sigură acum!

— Mulţumesc, Lev. Nu uitaţi de beţia de la Pecenga – asta dacă nu sunteţi prea obosiţi!

Se auzi un murmur de protest la această remarcă. Balan era aproape gata să-şi recunoască oboseala, dar existau anumite legende care trebuiau întreţinute şi păstrate cu orice preţ. Iar una dintre ele era caracterul indestructibil şi nemuritor al oamenilor din echipele de salvare.

— N-o să uităm. Tu să nu uiţi să-ţi aduci portofelul.

Schimbul ironic de replici era necesar, aşteptat, ei toţi erau figuri legendare, fără identitate separată, fără realitate. Îşi trăiau propriile ficţiuni; nişte eroi. Caraghios, caraghios…

— N-am să-l uit. În regulă, pornim.

Balan studia submarinul, aflat acum parţial în umbră, luminile lămpilor cu arc aruncând pete sumbre peste reparaţiile lor. *Proteus* arăta jumătate construit, jumătate distrus. Nu urmări ordinele lui Ardeniev, care continuau să-i parvină prin intermediul căştilor, probabil unele dintre ele adresate chiar lui, până când auzi: „Goliţi tancurile!", iar submarinul – după un moment în care se părea că nimic nu se întâmplă – se urni din loc sub efectul descărcării apei de mare din tancurile de balast, moment în care sacii asemănători meduzelor începură să se umfle. Balan simţi noii curenţi provocaţi de mişcarea submarinului şi de descărcarea apei. Puteau să simtă prin tălpile încălţărilor hârjâitul carenei pe terasă. Pupa submarinului părea uşor mai ridicată decât prova. Acest lucru va trebui corectat. Prova însăşi era învăluită de întuneric, acolo fiind ataşate şi cablurile de tractare. Şi acestea trebuiau inspectate.

Proteus, în continuare cu botul lăsat în jos, se înălţă şi se îndepărtă de ei, dincolo de norul de mâl agitat, dincolo de lămpile cu arc electric, deveni o formă întunecată, apoi nu se mai văzu nimic în timp ce urca cei treizeci şi şase de metri până la suprafaţă. Sacii din jurul pupei păreau nişte scutece.

— Haideţi, golanilor! Volumul sacilor va trebui modificat pentru început! Nu pierdeţi timpul, organizaţi-vă!

În mod teatral, lămpile cu arc începură să se stingă, lăsându-i într-un întuneric subit, în care lămpile lor ataşate la căşti şi la

mâini străluceau ca nişte licurici subacvatici. Deasupra, în timp ce începeau să se urce pe săniile care aveau să-i readucă la suprafaţă, *Proteus* se opri la adâncimea de tractare în aşteptarea lor.

— Bravo, Hyde, excelent lucrat, excelent! spuse Aubrey cu efuziune, oboseala dispărându-i o clipă.

Depăşind orice aşteptare rezonabilă, Hyde pusese mâna pe Quin în acest moment critic. Prima lor întâmplare norocoasă – o schimbare a norocului. Aveau nevoie de aşa ceva.

— Bine lucrat. Adu-l direct la Londra. Cred că ar fi mai bine să aranjez cu un elicopter militar din Cumbria să vă ia de-acolo. Îl vreau aici pe Quin cât mai repede cu putinţă… Ce? Ce vrei să spui?

Vocea lui Hyde scăzuse la nivelul de intensitate al unei şoapte, ceva conspirativ. Aubrey se răsuci în scaun, ca reacţie la tonul lui, întorcându-se cu spatele la încăperea subterană şi la cei aflaţi acolo. Pyott şi Clark, atenţi la entuziasmul provocat de convorbirea telefonică, rămaseră acum la câţiva metri distanţă. Clark tocmai demonstra ceva legat de *Proteus*, arătând cu degetul pe o secţiune transversală a submarinului adusă de Aubrey de la etajul al doilea al Amiralităţii.

— Rezerva e-aici, îl auzi Aubrey pe Clark. Exact în afara căilor de acces…

După care Clark fu atent la vocea înceată a lui Hyde.

— E-ntr-o stare proastă de tot, domnule Aubrey. Acum e în grădină, îşi suflă nasul tot timpul şi o supără pe fiică-sa. Mă auziţi?

— Da, Hyde, te aud, replică nerăbdător Aubrey. Cum adică e într-o stare proastă?

— E unul dintre ăia care nu suportă izolarea, chiar dacă sunt nişte singuratici, replică Hyde fără compasiune. E aici de câteva săptămâni, şi de o săptămână e singur. Iar când cei doi s-au aflat aici împreună, cred că n-au făcut altceva decât să se calce pe nervi unul pe celălalt. Oricum, Quin e un tip nevrotic.

— Scuteşte-mă de chestiile psihologice, Hyde.

— Trebuie să-l înţelegeţi, spuse acesta exasperat. Nu vrea să se întoarcă, e speriat de moarte până şi de umbra sa, pare să nu-i pese de *Proteus*… Aparent, totul e din vina noastră.

— Asta, cel puţin, e adevărat.

— Am pierdut ore în şir vorbind cu el. Nu reuşesc să-i străpung carapacea. Se va întoarce pentru că i-e frică de ce se va întâmpla dacă va refuza acest lucru şi fiindcă el crede că opoziţia s-ar putea să ne fi urmărit până aici…

— Aşa este?

— Nu. Dar acum, că l-am găsit, crede că toate or s-o ia de la început şi vrea să se ascundă. Nu vreau să se sperie din pricina unui elicopter. Se va întoarce cu mine sau deloc.

— Şi fata?

— Ea e cea care l-a convins să aibă încredere în mine. *Eu* trebuie să-l duc undeva, într-un loc sigur.

— Nu la asta m-am referit. Ce-ai să faci cu ea?

— O să rămână aici. Sau, dacă nu, o s-o trimit cu trenul.

— N-am timp de pierdut, Hyde. E capabil să muncească?

— Nu.

— Atunci va trebui să muncească chiar şi în starea în care e. Foarte bine. Întoarce-te la Manchester. De-acolo puteţi veni cu avionul. Am să aranjez totul. *Tu* poţi să-l ţii de mână, dacă vrei.

— Da, domnule Aubrey.

— Şi, încă o dată, bine lucrat. Fă-i pe plac, promite-i orice – dar trebuie să fie aici în seara asta şi gata de lucru!

Aubrey puse receptorul în furcă şi se ridică în picioare, fermitatea mişcărilor sale nelăsând loc de îndoială. Aţipise uşor pe patul îngust de campanie din cămăruţa învecinată, lipsită de ferestre. Întunericul păruse închis şi fetid, iar lumina şi zgomotele strecurate pe sub uşă îl atrăseseră înapoi în camera de operaţiuni subterană. Apa rece îl trezise cât de cât, iar mesajul lui Hyde îl revigorase de-a dreptul.

— Ei bine? întrebă Giles Pyott, întorcându-se de la harta prinsă cu pioneze pe tablă. Ce noutăţi avem?

— Hyde l-a găsit pe Quin.

— Slavă Domnului! Unde e?

— Districtul Lake… Cred că aproape de Coniston Water.

— A fost acolo tot timpul?

— Aşa se pare. A închiriat o cabană prin intermediul unei agenţii.

— Poate ajunge aici astăzi? întrebă Clark mai la obiect.

— Poate. Hyde spune că individul e într-o stare vecină cu epuizarea nervoasă. (Aubrey ridică din umeri.) Nu ştiu în ce măsură asta complică lucrurile. Ar fi bine să aducem un doctor

să-l consulte, presupun. E mare păcat că…

— La naiba, poate să *lucreze*?

— Indiferent dacă poate sau nu, va lucra. (Arătă spre schiţa lui *Proteus*.) În definitiv, va trebui să facă ceva în privinţa asta, nu-i aşa?

Se făcuse aproape ora trei înainte ca Quin să fie, în sfârşit, gata de plecare. Bagajul lui, constând într-o valijoară şi un pardesiu, fusese un mijloc prin care întârziase plecarea. Îl adusese pe Hyde de mai multe ori la limita furiei şi în cele din urmă cedase, temându-se de australian într-un mod mai direct decât de celelalte figuri şi pericole care-i aglomerau imaginaţia. Aubrey telefonase la cabană la prânz, arătându-şi frustrarea şi mânia din pricina noii întârzieri. După asta, Hyde se purtase cu Quin ca şi cu un exploziv instabil. În final, linguşirile şi ameninţările voalate îl făcuseră pe acesta să cedeze.

Acum stătea în uşa cabanei, ezitând, în timp ce Hyde îi ducea valiza la maşină. Tricia Quin stătea lângă el, ca o cârjă, atingându-i braţul şi străduindu-se să-i zâmbească. Prin cine ştie ce fenomen neaşteptat, ea se întărise în timpul zilei, adoptând în bună măsură atitudinea şi argumentele lui Hyde. Era ca şi cum preluase nenorocirea lui *Proteus* ca pe o cauză caritabilă la care merita să contribuie. Sau probabil că simţise că tatăl ei avea nevoie de ajutor şi că cel mai mare pericol pentru sănătatea sa îl reprezenta actuala stare de solitudine. Hyde se întrebă ce-ar fi făcut Quin în regiunea pustie din centrul Australiei. Liniştea înfricoşătoare *era* audibilă acolo. Prin comparaţie, districtul Lake zumzăia de viaţă.

Privi departe spre întinderea de apă numită The Tarns şi apoi spre drum şi împrejurimile apăsătoare. Hyde trebui să recunoască o senzaţie claustrofobică foarte diferită de cea provocată de ţinuturile izolate australiene. La urma urmei, poate nici nu era surprinzător că Quin nu mai reuşise să suporte să mai stea în cabana aceea timp de o săptămână fără să vadă pe nimeni, după plecarea fiicei sale. Se pare că cearta lor fusese provocată de dorinţa ei de a merge s-o vadă pe maică-sa. Era posibil ca asta să-i fi creat senzaţia că fusese părăsit în mijlocul pericolului.

Hyde săltă din umeri şi deschise portbagajul. Vântul bătea mai tare acum, deplasând norii aflaţi la joasă altitudine şi

totodată destrămându-i. Se zăreau din când în când petice optimiste de cer albastru şi o lumină ceţoasă se strecura printre nori. Cel puţin se oprise burniţa.

Glonţul ricoşă în portbagajul galben înainte ca zgomotul împuşcăturii să ajungă la el. Se holbă la propria-i mână. Glonţul îi zgâriase pielea de pe dosul palmei, scoţând la iveală carnea, care încă nu începuse să-l doară. Se uită prosteşte în jurul lui.

Urmă o a doua împuşcătură, care ciupi din peretele cabanei la o jumătate de metru de capul lui Quin. Trăsăturile înspăimântate ale acestuia, panica mai rapidă a fetei, mâinile ei care trăgeau de braţul lui Quin, dealurile învăluite de ceaţă, copacii întunecaţi din depărtare – Hyde absorbi distinct fiecare impresie în momentul în care auzi zgomotul puternic al puştii şi deodată simţi o durere acută la mână, care-l îmboldi ca un semnal. Începu să fugă spre uşa cabanei.

PARTEA A III-A

„INSTALATORUL”

10
SALVARE?

— Ce mai aşteaptă? De ce nu *fac* ceva? spuse Quin cu o voce plângăreaţă şi încărcată de teamă.

Şi totuşi cuvintele sunau straniu de iritate, de parcă oamenii de afară îl dezamăgiseră.

— Ai văzut filme cu cowboy, nu? replică Hyde răstit, obosit de starea nervoasă a lui Quin. Mulţimea care pune la cale un linşaj aşteaptă întotdeauna căderea întunericului.

Omul părea să posede o capacitate infinită de a sta încordat, ca pe ghimpi, iar starea sa emotivă îl împiedica pe Hyde să găsească o soluţie la situaţia lor.

— De ce aşteaptă? întrebă Tricia Quin pe un ton calm, studiat, stând aproape de el pe podea, sub fereastra cabanei.

Hyde se întoarse spre ea.

— Petrunin n-a putut ajunge încă aici.

— Cine?

— Individul care ne-a urmărit – marele guşter. E cunoscut ca un cal breaz. De bună seamă că i-e greu să iasă din Manchester. Îl aşteaptă pentru noi ordine.

— Câţi crezi că sunt aici?

Hyde îl urmărea pe Quin în timp ce o asculta pe fată. Omul stătea pleoştit, cu spatele rezemat de perete, aproape de bancheta acoperită cu o cuvertură pătată. Lui Hyde, Quin îi devenise grozav de antipatic. Îl călca pe nervi. Era o belea pe capul omului. Chiar dacă i-l ducea lui Aubrey, n-avea să poată fi folosit la nimic.

— Doi, maximum trei.

— Nu crezi că ar putea încerca ceva înainte de căderea întunericului?

— N-au de ce. Vor presupune că sunt înarmat, ştiind că sunt un profesionist, ca şi ei. N-au de ce să rişte în mod voluntar să-şi pună pielea la bătaie. Tăticul tău e aici şi n-are să plece nicăieri.

Ea se uită la tatăl ei, apoi în altă parte.

— Dar oamenii voştri? Individul ăsta, Aubrey?

— Când o să vadă că n-am apărut la Manchester, o să-şi facă griji. Ştie unde suntem.

— O să-şi facă griji la timp?

— Tocmai asta mă preocupă. (Zâmbi şi îi studie faţa.) Tu cum te simţi?

— Bine, spuse ea, evitând să se uite la tatăl ei.

— Ce-ai de gând să faci? întrebă Quin.

— Pentru numele lui Dumnezeu, încetează să te mai vaiţi!

— E vina ta... Tu i-ai adus aici! Tocmai asta am încercat să evit, de asta am fugit venind aici, insistă Quin.

Hyde percepu temerile profunde şi adevărate, mascate sub aparenţa autocompătimirii. Aproape că-i părea rău pentru Quin şi chiar ar fi făcut-o dacă situaţia lor de moment ar fi fost mai puţin acută. Şi dacă vocea lui Quin ar fi fost mai puţin insistentă, mai puţin jalnică.

— Ştiam că nu puteam fi protejat în mod adecvat, că nimeni nu-mi lua în serios temerile. Iar acum, uite unde s-a ajuns: ei sunt acolo, tocmai oamenii pe care am încercat să-i evit. Şi *tu* – tu i-ai adus aici. Puteai la fel de bine să mă trimiţi într-un colet

poştal pe adresa lor.

— Bine. Au pus un emiţător pe maşină. Îmi pare rău.

— Asta nu ne serveşte la nimic…

— Gura! *Tu* eşti de vină că am ajuns în situaţia asta.

— Lasă-l în pace! îl rugă Tricia cu blândeţe.

— În regulă. Uite cum facem. De îndată ce se-ntunecă, am să-ncerc s-ajung la un telefon care să n-aibă cablurile tăiate. Dar în clipa asta n-am de gând să ies afară. Va trebui să aştepte aici, ca şi noi.

— Atâta timp cât nu i se întâmplă nimic.

— N-o să se întâmple. Petrunin e şi el încolţit. E o situaţie de remiză. N-o să i se-ntâmple nimic lui taică-tu – numai să nu mă aducă în starea să-i rup gâtul.

Quin se strâmbă ca un copil frustrat. Hyde se uită la ceas. Tocmai trecuse de ora trei. „Răbdare, răbdare, îşi ordonă el. Aubrey trebuie să se prindă rapid care-i treaba.”

Se întrebă, fără să lase asta să răzbată pe trăsăturile sale impasibile, dacă nu cumva ordinele lui Petrunin se schimbaseră din cauza capturării submarinului de către ruşi. Moartea lui Quin ar fi fost preferabilă capturării sale, ca o încheiere a operaţiunii.

Era greu să mai scape de acest gând, din momentul în care l-a admis ca pe o posibilitate. Era improbabil, dar posibil. La propria sa moarte nu se gândea. Asta, îi trecu prin minte imediat ce închisese uşa cabanei în urma lui, după ce alergase de la maşină, ar fi fost inevitabilă, indiferent dacă Petrunin îl vroia pe Quin mort sau viu. Se uită la mâna lui înfăşurată într-o batistă. Simţea pistolul ca pe o umflătură incomodă la şale. Nu era cu adevărat o remiză, dădea doar impresia. Petrunin îl vroia pe Quin cu tot dinadinsul. După chestia asta, oricum Petrunin era terminat în Marea Britanie. Aşa că va dori să-l ia pe Quin cu el. De îndată ce se va fi întunecat, va veni după el.

— Ethan, nu e vorba de vanitatea unui bătrân sau de sentimentul unei mândrii rănite… şi nici măcar de senilitate. Eu pun o întrebare serioasă. Poate cineva să pătrundă în Pecenga şi să distrugă „Leopard”-ul înainte ca ruşii să-l examineze sau să-l demonteze?

— Eşti nebun, domnule Aubrey. În douăzeci şi patru de ore ruşii vor reuşi să pună submarinul pe picioare şi să înceapă să-l tracteze. Nu e timp să se mai facă ceva.

— Nu sunt sigur în privinţa asta.

Aubrey stătea pe patul de campanie îngust ca un prizonier obosit şi cu ţinuta în neorânduială. Clark stătea rezemat de uşă, îmbrăcat ca un jucător de golf în pulover şi pantaloni largi. Ţinuta tot mai puţin rigidă a lui Clark din ultimele zile fusese un semn al înfrângerii şi al defetismului. Aubrey se simţea obosit, dezorientat. Şi totuşi, în acelaşi timp, era posedat de fascinaţia seducătoare a unei contraoperaţiuni.

— Nu sunt sigur în privinţa asta, repetă el.

— Nici măcar nu sunteţi sigur că e vorba de Pecenga, insistă Clark.

— Satelitul şi Nimrod asta sugerează. Au fost depistate semne privind pregătiri pentru sosirea lui *Proteus* la Pecenga, dar nu şi la Murmansk.

Aubrey îşi frecă mâinile ca şi cum s-ar fi spălat. Lui Clark gestul lui îi sugera o umilinţă prefăcută. Cămăruţa era ca un sicriu şi apăsa asupra lui într-un mod neconfortabil.

— Posibil. Uite care-i treaba, operaţiunile astea puse la cale la repezeală arată întotdeauna bine pe hârtie. Capacitatea noastră pentru operaţiuni secrete este nulă, domnule Audrey, şi nu avem nici timp, nici resurse pentru o susţinere adecvată. Să recunoaştem adevărul: ruşii au *Proteus* pe terenul lor, în condiţiile lor. Or să ni-l dea înapoi.

— Îmi dau seama de asta, replică aspru Aubrey, dar nu sunt pregătit să stau cu mâinile în sân şi să aştept până ne este înapoiată ca o jucărie care nu mai funcţionează.

— Ascultă, domnule Aubrey, începu supărat Clark, întorcându-se de la uşa spre care fusese îndreptat în timp ce Aubrey vorbea, de parcă ar fi vrut să-şi ascundă faţa. Nu pot să-ţi ofer ceea ce doreşti. Nu ştiu destule despre „Leopard” ca să-ţi pot spune cum poate fi distrus într-o manieră eficientă, fără să aruncăm în aer şi submarinul! L-or avea ruşii pe Superman în persoana lui Ardeniev, dar nu încerca să-mi încredinţezi mie acest rol. Nu pot să te ajut.

— Atunci cineva de la Plessey, murmură Aubrey zeflemitor.

— Ai nevoie de Quin.

— Îmi dau seama. Dacă ţi-l aduc pe Quin, poţi să faci treaba?

— Cum?

— Am spus, dacă ţi-l aduc pe Quin, vei face treaba? *Poţi* să

faci treaba?

— Treaba?

— Nu face pe prostul, dragul meu. Va trebui s-o faci. Eşti familiarizat cu întreaga operaţiune, eşti familiarizat cu echipamentul, lucrezi în spionajul naval, ai o mare experienţă în operaţiunile de teren. Pe cine altcineva crezi că m-aş putea gândi să trimit?

— Un om?

— Da, un om anume.

— Şi tot ce-aş avea de făcut ar fi să pătrund în Pecenga, să urc la bordul lui *Proteus*, să distrug echipamentul şi să ies de acolo fără să se prindă nimeni? (Clark ridică mâinile în aer.) Zău că eşti sărit de pe fix, domnule Aubrey. Nu se poate face aşa ceva.

— Trebuie încercat.

— Nu fac parte dintre subordonaţii tăi.

— Sunt sigur că aş putea aranja detaşarea ta temporară.

— Nu e timp.

— Trebuie să încercăm!

— Şi unde e Quin? Castelul dumitale din cărţi de joc se prăbuşeşte fără el.

Aubrey se posomorî la faţă.

— Nu ştiu. Până acum Hyde ar fi trebuit să ajungă la aeroportul din Manchester. N-a făcut-o.

— Atunci, are probleme.

— Crezi?

— Ţi-ai irosit tot timpul visând la această stratagemă nebunească în loc să te preocupi de realităţi. Omul tău e în încurcătură şi tu nici măcar nu te-ai gândit la asta.

Faţa lui Aubrey înregistră o expresie de furie, îndreptată împotriva lui Clark. Apoi, recunoscând evidenţa, privirea lui se întoarse spre sine. Intelectul lui luase o pauză de somn. Clark avea dreptate. Îl ignorase pe Hyde, iar Hyde de bună seamă că se afla acum în pericol. Îşi strânse pumnii, apoi se ridică şi deschise uşa.

— Vreau harta OS a regiunii Coniston Water! strigă el la toţi cei aflaţi în încăperea subterană.

Pyott se uită la el surprins, apoi întinse mâna după telefon.

— Repede! spuse Aubrey, trântind uşa, după care se uită cu insistenţă la Clark. Ai dreptate. Am fost prosteşte şi periculos de

neglijent. Dar, dacă-l aduc aici pe Quin, vom discuta din nou. Să ştii că n-ai scăpat, Ethan!

— Nici omul tău şi nici Quin.

Proteus atinse un moment de echilibru după ascensiunea sa rapidă de la adâncimea de tractare la suprafaţă, după care mişcarea valurilor începu să-l afecteze. Ardeniev urmări cu privirea cum tambuchiul de deasupra lor fu închis. Apa se scurgea pe el, pe Lloyd şi pe paznicul înarmat, şi deodată platforma punţii începu să fie ridicată electronic până când capetele lor ajunseră deasupra aripii submarinului. *Proteus* se legăna uşor în apa agitată a portului exterior de la Pecenga, sacii flotori de la pupa menţinând-o la o adâncime corectă, dar influenţându-i negativ stabilitatea.

Ardeniev zâmbi şi întinse braţul spre ţărmul nu prea înalt.

— Bine aţi venit în Uniunea Sovietică, comandante Lloyd!

Ploaia le biciuia feţele şi luminile înceţoşate străluceau în întunericul după-amiezei târzii. Înaintea lor se vedeau ţarcurile pentru submarine, dincolo de zidul portului cu turnurile sale de pază şi cu plasa antisubmarine. Ploaia era rece şi amestecată cu lapoviţă, amorţindu-i faţa lui Lloyd, în timp ce studia priveliştea cu umeri gârboviţi ai unui prizonier. Nava de salvare *Karpatî* înainta cu prudenţă, continuând să-l tracteze pe *Proteus*. Se întoarse să se uite la pupa submarinului, înconjurată de sacii flotori ca nişte meduze uriaşe. Se puteau distinge prin spuma albă şi ploaia care cădea cu îndârjire reparaţiile rudimentare efectuate sub apă de echipa de salvare. Prova lui *Proteus* continua să fie înclinată uşor sub orizontală, din cauza măsurătorilor grosolane folosite la umflarea sacilor flotori. Lloyd îşi întoarse privirea către Pecenga. *Karpatî* trecuse de spaţiul liber din zidul portului, unde plasa fusese dată la o parte prin mijloace electronice, pentru a-i permite accesul, iar *Proteus* aluneca printre turnurile de pază ale zidului. Lloyd distingea feţele care se uitau la ei de pe turnuri. Toţi păreau zâmbitori şi cineva le făcu semn cu mâna. Priveliştea îi dădu o senzaţie de umilinţă.

Ardeniev vorbea.

— Îmi cer scuze... Ce spuneaţi? zise el, complăcându-se în senzaţia de înfrângere şi autoînvinuire.

Făcuse greşeli care se repercutaseră în mod fatal asupra

sistemului „Leopard”. Dat fiind că situaţia era atât de ireală şi consecinţele sale periculoase doar pentru un echipament nefuncţional ascuns în măruntaiele submarinului, mintea lui resimţea mai acut erorile de judecată şi de tactică. Ar fi trebuit să-şi dea seama mai repede de pericolul pe care-l reprezentau ruşii, n-ar fi trebuit să rămână pe fundul mării… Lista învinuirilor părea să nu aibă sfârşit.

— V-am deranjat din procesul de autoexaminare? întrebă cu blândeţe Ardeniev. Dar nu e nici un pericol. Nici un motiv de alarmă.

— Iar ăsta e cel mai ireal lucru dintre toate, nu? replică Lloyd.

Ardeniev îi ignoră răspunsul.

— Cum vă spuneam, în două-trei ore vom andoca submarinul. Fireşte, nu vă vom întârzia mai mult decât este necesar. Reactorul dumneavoastră nu va fi oprit şi veţi fi duşi într-un doc umed – putem face reparaţiile destul de bine şi fără un doc uscat – astfel încât veţi putea porni la drum în maximum patruzeci şi opt de ore. Asta pot să vă promit.

— Bineînţeles că puteţi face o astfel de promisiune, replică cu aciditate Lloyd, din moment ce avariile provocate submarinului meu au fost calculate cu precizie, fără doar şi poate.

— Poftim?…

— N-are importanţă. A fost doar un accident, un accident extrem de regretabil.

— Desigur.

Dincolo de zidul portului, mişcarea valurilor abia dacă se mai simţea. Lloyd era totuşi conştient într-o manieră neconfortabilă de mişcarea înainte a submarinului şi a celorlalte vase. Pecenga era ireal de inert, învăluit de întuneric şi de ploaia şi zloata care rămâneau la fel de ireale, ca zecile de fotografii luate din satelit ale unor porturi sovietice. Doar navele uriaşe erau cât se poate de reale. Două crucişătoare clasa „Kara” ancorate, unul dintre ele pe jumătate revopsit. Trei sau patru distrugătoare, ca într-o vitrină de jucării, mici şi cenuşii şi înţesate de antene, discuri de radar şi armament. Fregate, un mare crucişător cu elicoptere, două nave de spionaj dotate cu echipament de detecţie şi supraveghere electronică. Pe lângă astea, o navă de sprijin pentru submarine, căutătoare de mine, transportoare oceanice,

tancuri petroliere. Lloyd era copleşit de imaginea şi de numărul atâtor vase, care ridiculizau toate porturile şi şantierele navale din Marea Britanie. Dacă făceai excepţie de modernitatea evidentă a acestor vase, era ca o călătorie înapoi în timp, la una dintre marile parade ale flotei de la Spithead, din perioada interbelică sau de dinainte de primul război mondial. Portul Pecenga, un port satelit al Murmansk-ului, îl intimida pe Lloyd. Se simţea prins într-o capcană fără putinţă de scăpare.

Ţarcurile pentru submarine îşi clipeau luminile în faţa lui *Karpatî*. Una dintre acele mici găuri negre îi va înghiţi vasul şi-l va ţine prizonier până când ruşii le vor da permisiunea să plece. Ridică din umeri, descurajat.

— Sunteţi impresionat? întrebă Ardeniev.

— Da, doar dacă nu sunt nişte machete de carton.

— Nu sunt.

Lloyd se uită la Ardeniev, care nu părea entuziasmat de conversaţia pe care o începuseră.

— E atât de familiar, încât devine plictisitor? întrebă el.

— Cum? A, asta. Tocmai mă gândeam ce oraş posomorât e Pecenga.

— Înţeleg.

— Mă îndoiesc.

Tocmai treceau pe lângă un crucişător. Oamenii din echipaj se uitau peste balustrade la submarinul britanic, strigând cuvinte neinteligibile. Ardeniev se uita la ei ca la nişte maimuţe de la grădina zoologică.

— Bordelurile sunt de-a dreptul înfiorătoare, continuă el. E-n regulă pentru recruţi, dar nu şi pentru oameni ca noi. E mai bine că nu vi se va permite să coborâţi pe ţărm. Rata de accidente ar fi excesiv de mare. Amiralitatea n-ar putea să accepte aşa ceva.

— Se pare că ţi s-au cam terminat bateriile, remarcă Lloyd.

— Cum? O, da, probabil. (Ardeniev îşi trecu o mână prin părul ud şi încercă un zâmbet obosit. Arătă spre *Proteus*.) Pentru mine s-a terminat. Momentele plicticoase de după agitaţie. Îmi cer scuze pentru manierele necioplite.

Încetineau acum. *Karpatî* dădu impresia că se opreşte în loc, în vreme ce *Proteus* venea încet în urma sa, până când se opri şi el. Câteva siluete minuscule ieşiră prin tambuchiul din faţă şi alergară pe puntea alunecoasă, dezlegând rapid cablurile de remorcare cu mişcări iuţi şi îndemânatice. În faţa lor se

deschidea un ţarc pentru submarine, larg şi puternic luminat. *Proteus* începu să înainteze spre porţile deschise ale ţarcului, propulsat de elicea de andocare rămasă intactă, localizată în faţa elicei principale şi retractată atunci când nu era folosită. Lloyd se lăsă cuprins de un tremur.

— Imediat ce intrăm în ţarc, va trebui să vă părăsesc pentru a-mi întocmi raportul, murmură Ardeniev.

Lloyd îl ignoră, privind cum vasul lui pătrunde în pântecele ţarcului pentru submarine. De-a lungul şirului de ţarcuri, oamenii se opriseră din lucru ca să privească. *Proteus* se oprise din nou şi oamenii alergară din nou pe punte pentru a prinde parâmele cu ajutorul cărora submarinul urma să fie tractat în ţarc. La o comandă, puntea se goli din nou şi vinciurile începură să tragă submarinul înainte.

Fiecare clipă era marcată de încă o cedare sub imperiul circumstanţelor. Lloyd simţea o durere emoţională la fel de acută ca o rană fizică. Carena lui *Proteus* era însemnată ca o riglă, marcându-i intrarea în ţarc. Lumini puternice străluceau pe acoperişul vasului. Ţarcul înghiţi tuburile torpilelor, tambuchiul din faţă, hidroplanele frontale, apoi chiar aripa dorsală. *Proteus* era pe jumătate înghiţit. Strigătele entuziaste ale lucrătorilor aliniaţi pe aleile de beton din părţile laterale ale ţarcului îl înfuriau la culme. Lloyd vedea primele echipe de oameni care abia aşteptau acostarea lui *Proteus*.

Deodată, Ardeniev îi puse o mână pe umăr şi îi strigă peste urletele entuziaste ale celor de pe chei.

— Îmi pare rău, prietene, dar ai pierdut!

Lloyd clătină din cap, nu ca să nege, ci ca să-şi recunoască înfrângerea. *Proteus* încetinea, în vreme ce ofiţerul însărcinat cu andocarea dădea ordine operatorilor de la vinciuri. Nu mai era stăpân nici măcar pe mişcarea propriului său vas. Se simţea complet umilit. În mod straniu, parcă şi Ardeniev avea un aer deprimat printre toate strigătele acelea răguşite şi ecourile lor amplificate inuman.

Ceaţa începea să se înalţe în amurg. Vântul se domolise până la intensitatea unei brize care agita vălurile şi fuioarele cenuşii. Peisajul făcea loc întunericului, dealurile nu se mai vedeau decât ca nişte pete, copacii apăreau ca nişte umbre întunecate, desenate cu creionul. Hyde vedea ceaţa ca pe o

ironie finală. Ea îl adăpostea acum pe Petrunin, nu o eventuală tentativă a sa de a ajunge la un telefon. Petrunin sosise prea devreme, cu puţin înainte de ora şase, anunţându-şi prezenţa printr-un termen limită pentru predarea lui Hyde. Totuşi, într-un alt sens, el era în întârziere. Treptat, împotriva voinţei sale şi cuprins de o furie interioară, Hyde admisese deja că nu-i putea lăsa pe fată şi pe tatăl ei să fie capturaţi de către ruşi şi că nu exista nici o cale pentru ca ei să poată fugi în siguranţă din cabană. Se văzu nevoit să facă presupunerea dificilă că vor fi mai în siguranţă, chiar şi numai pentru faptul că vor fi vii şi teferi, dacă se vor preda şi nu vor opune rezistenţă. Speranţa eternă era o consolare dificilă, dar inevitabilă. Recunoscuse faţă de el însuşi că fuseseră prinşi în capcană, fără scăpare, chiar înainte ca Petrunin să-şi repete mesajul simplu cu ajutorul portavocii.

Quin se făcuse inutil, ca un aparat electric care poseda un circuit de siguranţă. Îşi oprise funcţionarea ca un ceainic electric care fierbea de prea mult timp. Stătea pleoştit de câteva ore, privindu-şi genunchii şi suferind în tăcere. Nici măcar pericolul în care se afla nu-l mai îmboldea să se plângă. Fata, care se mişca doar din când în când, ca să vadă în ce stare mai era tatăl ei, rămăsese lângă Hyde. Conversaţia lor fusese sporadică. Hyde abia dacă se ostenise să înlăture temerile fetei, cuprins cum era de propriile mustrări de conştiinţă. Emiţătorul din maşină, blestematul de emiţător…

Deodată, Petrunin vorbi din nou.

— De ce nu încerci să ajungi la un telefon, domnule Hyde? se auzi vocea lui amplificată, cu rezonanţe mecanice, din spatele unei movile situate la vreo sută de paşi de cabană.

Hyde era sigur că putea auzi râsetele înăbuşite ale unuia dintre însoţitorii lui Petrunin.

— Ceaţa asta ar trebui să-ţi ascundă destul de bine mişcările.

Din nou râsul sincopat, parcă mai răguşit acum? Hyde nu putea fi sigur că nu se înşela când îşi imagina amuzamentul celorlalţi. Petrunin se distra. Nu cumva acoperea o apropiere, distrăgându-le atenţia?

— Problema e că prietenii tăi n-ar mai fi în siguranţă cât ai fi plecat. Ştie fata să folosească o armă? Sau tatăl ei?

— Plimbă ursul! replică Hyde cu o intensitate şoptită.

Fata îi atinse braţul, făcându-l să tresară.

— Dă-mi pistolul. De ce nu încerci să ieşi?

— Am renunţat la ideea asta în urmă cu o oră, fetiţo. Suntem în rahat până-n gât, şi nenorocitul ăla de Lenin care aşteaptă afară ştie.

— N-or să ne caute oamenii voştri?

— Sper al dracului de mult că o vor face! Dar şi el ştie asta. N-o să mai aştepte multă vreme.

— Timpul ţi s-a terminat, anunţă Petrunin, parcă la comandă. (Hyde zâmbi fără veselie.) Vă rog să vă faceţi apariţia la uşă. Aruncaţi mai întâi pistolul, vă rog. Avem dispozitive de vedere nocturnă. Vă asigur că nu ne va scăpa nici o mişcare pe care o veţi face.

— Problema cu conţopiştii de birou atunci când ies pe teren e că sunt al naibii de vorbăreţi.

Se uită la silueta întunecată a lui Quin din cealaltă parte a încăperii, apoi la fată. Avea degetele încleştate pe mânerul pistolului Heckler & Koch şi dintr-o singură mişcare ar fi putut sparge fereastra şi să înceapă să tragă. Ar fi fost inutil să încerce, chiar dacă aşa s-ar fi răcorit. „Bang, bang, zise el în gând, îndreptând arma undeva în cameră, ca şi cum ar fi luat linia de ochire. Bang, bang, şi ăştia doi ar fi morţi sau răniţi.”

— N-avem unde fugi, n-avem ce face, anunţă el cu glas tare.

— Nu se poate…, începu fata.

— M-am plictisit să stau în cur şi să nu fac nimic, spuse el. În afară de asta, când încep împuşcăturile, întotdeauna altcineva este rănit. E regula jocului. Petrunin ştie că n-am să vă pun pe voi doi în pericol, şi până şi *eu* ştiu că n-am s-o fac. Căcăcioasă situaţia, dar adevărată. Acum, n-avem nici o şansă. Mai târziu, cine ştie?

Se ridică în dreptul ferestrei. Era deschisă în partea de sus şi ridică vocea ca să strige:

— În regulă, Troţki, ieşim afară. Amândoi am mai văzut filmul ăsta mai demult!

— Mă tem că de data asta lipseşte cavaleria. Sunt numai apaşii, strigă Petrunin prin portavoce.

— Am să deschid mai întâi uşa şi-am să arunc pistolul afară. Pe urmă, domnul Quin va ieşi afară primul.

— Foarte bine. Te rog să nu întârzii.

Quin stătea drept acum şi părea să se fi furişat către un colţ

al încăperii. Faţa lui palidă părea să-l acuze pe Hyde în lumina crepusculară a camerei. Hyde se lovi de tăblia mesei în timp ce se îndrepta spre el.

— Nu…, spuse cu glas jalnic Quin, ridicându-şi braţele în faţa lui şi ferindu-se de Hyde ca de o prezenţă malefică.

— Îmi pare rău, amice, dar n-avem de ales. Doar nu crezi că ăştia or să-ţi facă *ţie* vreun rău acum, nu?

Se aplecă şi-l trase pe Quin cu bruscheţe în picioare, luându-l în braţe când omul se împletici mai-mai să cadă. Între ei, ura şi învinuirea erau reciproce. Hyde o simţea în tremurul braţelor savantului.

Se uită cu atenţie la faţa lui Quin, care arăta de parcă ar fi fost închis vreme îndelungată într-o închisoare, fără speranţa de a fi eliberat sau de a evada. Închisoarea fusese propria lui minte, propria lui creaţie. „Nu, se corectă Hyde. KGB-iştii făcuseră asta, creându-i senzaţia paralizantă de capcană care se închide în jurul lui. Şi probabil cei de la DS, şi chiar cei de la SIS, şi el însuşi ar fi trebuit să fie mai rapid, mai deştept, mai meticulos.”

— S-ar putea să avem o şansă dacă ieşim acum, spuse el cu o voce liniştitoare. Aici, înăuntru, nu avem nici una. Tu vei fi rănit, Tricia va fi rănită. Regret, amice, dar e singura noastră şansă.

— Nu *vreau*!… (Quin aproape că începu să ţipe.) Or să mă ia cu ei. Nu pe tine te vor, ci pe mine!

— Ştiu asta. Pentru numele lui Dumnezeu, încerc să te ajut!

— Nu pot să-mi petrec restul vieţii în Rusia, ferească-mă Dumnezeu!

— Mai bine roşu decât mort, spuse Hyde ajuns la capătul răbdărilor.

Teama şi îndărătnicia lui Quin nu mai erau acum decât nişte reacţii enervante, care încetineau lucrurile. Quin va trebui să accepte situaţia. Hyde nu mai avea timp sau energie de consumat pe starea sa psihică.

— Ei, şi-acum, aşa cum i-a spus pacientul dentistului, strângându-l de boaşe, „Doar n-o să ne facem rău unul altuia, nu-i aşa?”. Aşteaptă până îţi dau semnalul, pe urmă ieşi pur şi simplu pe uşă afară. OK?

Quin se rezemă resemnat de Hyde. Ironia acestuia din urmă era exprimată, paradoxal, pe un ton liniştitor:

— O frumoasă călătorie cu avionul peste Marea Mânecii, apoi încă una până la Moscova. S-ar putea chiar să-ţi placă acolo. Ei, oricum, or să te placă pe tine. (Îi strânse mai tare braţele lui Quin, al cărui corp protesta împotriva viitorului înfăţişat.) N-o să se întâmple nimic rău. Nu trebuie decât să faci ce ţi se spune.

Îl apucă pe Quin de un braţ şi-l duse spre uşă, pe care o deschise, ţinându-l pe savant ascuns vederii. Aruncă pistolul, cu boltă, spre movilă, departe de maşina sa, astfel încât să poată fi văzut cu uşurinţă.

— Excelent! confirmă Petrunin. Nu mai ai alte jucărioare?

— Ce să fac, mi-am lăsat nenorocita de rază a morţii în maşină!

— Foarte bine. Ieşiţi afară, unul câte unul. Domnul Quin în faţă.

— În regulă, plecarea. Mergeţi drept spre movilă, nu vă abateţi şi nu o luaţi la fugă.

Quin gemu. Imediat fata veni lângă el, ţinându-l de braţul celălalt. Strigă prin cadrul uşii:

— Tatăl meu nu se simte bine. Ieşim afară împreună.

Fără să mai ezite, ea îl conduse pe Quin prin uşa deschisă. Hyde rămase pentru o clipă în cadrul uşii, apoi ieşi în întuneric. Ridică mâinile în aer, cercetând din priviri movila şi aşteptând să apară primul cap. Îl cuprinse o senzaţie de ireal şi îi veni să râdă. Prins de KGB, în Anglia! Era de râs, o glumă care se va perpetua în anii următori în Queen Anne’s Gate. Probabil că-i vor pune urna pe şemineul lui Aubrey şi-o vor folosi ca să-şi scuture pipele în timp ce vor râde de povestea morţii lui. Aşa cum ar spune Aubrey: *A fost, într-adevăr, mare păcat*...

Petrunin coborî pe panta movilei acoperite de iarbă spre ei, urmat de un bărbat care avea o puşcă. Quin şi Tricia se opriră, aşteptându-l. Un al treilea bărbat ieşi din umbra de sub un pâlc de brazi şi se apropie de Hyde cu puşca îndreptată spre acesta. Hyde se simţea slăbit, îngreţoşat. Petrunin se opri să-l cerceteze pe Quin cu o atenţie lipsită de emoţii, de parcă ar fi verificat un colet adus de un comisionar. Pe fată nici nu o băgă în seamă. Al treilea bărbat ajunsese la Hyde şi începu să-l percheziţioneze. Când termină, îi spuse lui Petrunin:

— E curat.

— Bun.

Petrunin se apropie de Hyde, zâmbind încrezător şi satisfăcut. Era mai solid şi mai înalt decât australianul, ceea ce-i sporea încrederea în sine. Se opri în faţa lui Hyde, cu mâinile în şolduri, cântărindu-l din priviri.

— Ştiu că nu arăt cine ştie ce, spuse Hyde, dar e din cauza reducerilor la cheltuielile publice. Acum se caută spioni mai mici de statură.

— Eşti omul lui Aubrey, bineînţeles? Hm, nu cred că eşti chiar tâmpitul de colonist voios pe care vrei să-l imiţi. De fapt, n-are nici o importanţă. Mulţumesc că ne-ai condus la domnul Quin.

— Plăcerea nu e de partea mea.

— Exact. Foarte bine, spuse el, adresându-se însoţitorilor săi. Să nu mai pierdem vremea. (Se uită la Hyde.) Cred că îţi vom face doar o rană, spuse el cu o precizie şi o lipsă de îngrijorare chirurgicală. Acest incident a ajuns deja prea… semnificativ. Nu trebuie să-l transformăm într-un eveniment internaţional. (Se dădu la o parte.) Nu vrem ca el să plece nicăieri, aşa că, ambele picioare, cred.

— Nu!… strigă fata.

Dar unul dintre pistolari îl doborî la pământ, izbind-o cu ţeava armei în coaste. Hyde rămase nemişcat, încordându-se pentru a accepta durerea. Îşi lăsă mâinile pe lângă corp. Ţintaşul păşi în faţă – al treilea bărbat se îndepărtase, iar Petrunin continua să-l cântărească cu o curiozitate intensă – şi ridică arma la umăr. Hyde simţi cum piciorul stâng începe să-i tremure şi nu-l poate controla. Genunchi, femur, coapsă, gleznă, picior, gambă…

Imaginaţia îi provocă mâncărimi pe piele. Încercă să se concentreze asupra unui singur picior, lăsându-l în voia sorţii pe celălalt. Sângele îi năvăli în urechi ca un urlet de protest.

Şi deodată apăru elicopterul. Suficient de zgomotos ca să-l audă şi Hyde. Petrunin se uită în sus la cerul rece al înserării şi capul i se întoarse brusc când localiză sursa zgomotului. Se vedeau luminile roşii de sub burta întunecată a aparatului, iar hărmălaia provocată de rotoare reverbera în valea unde era situată cabana.

Gândirea lui Hyde ieşi din starea de şoc, din concentrarea fascinată asupra piciorului său stâng, care continua să-i tremure, şi-l îmboldi să se ducă spre Quin şi spre fată, care

stăteau îmbrăţişaţi. Fata se ridică în picioare, dar aproape că se îndoi de mijloc din pricina durerii şi a fricii. Deodată, o durere intensă îl doborî şi căzu în genunchi, gemând de parcă ar fi fost împuşcat. Tot corpul îi tremura şi nu se putea mişca. Nu putea decât să se ţină cu mâinile de stomac şi să icnească îngreţoşat, fără să reuşească să vomite.

Huruitul elicopterului îl asurzea acum şi auzi un glas care repeta printr-o portavoce acelaşi gen de ordine autoritare, iarăşi şi iarăşi. Curentul elicopterului îi răvăşi părul, îi umflă canadiana, dar nu reuşi să se ridice în picioare. Aşteptă să audă focuri de armă, dar nu auzi nici unul.

În cele din urmă, se rostogoli într-o parte. Văzu mai multe siluete care alergau care încotro şi pe Quin şi fiica lui stând lipiţi unul de celălalt. Apoi auzi împuşcături. Unul dintre puşcaşi – şi constată cu satisfacţie răutăcioasă că era tocmai cel căruia i se ordonase să-l măcelărească – se prăbuşi în apropiere de Quin şi Tricia. Celelalte siluete dispărură la adăpostul copacilor. Elicopterul poliţiei se lăsă greu pe iarba de la baza movilei, liniştitor prin dimensiunile sale. Se terminase.

Fata îngenunchease lângă el, ţinându-se cu o mână de coaste.

— Totul e-n regulă?

— Doar speriat zdravăn. Tu?

— Am nişte vânătăi.

— Ce face tatăl tău?

— Domnul Hyde?

O umbră se profilă deasupra lor: un poliţist în blugi şi jachetă de luptă.

— Da.

— Sunteţi rănit?

— Doar orgoliul meu de bărbat a avut de suferit.

Hyde se întinse şi se ridică în capul oaselor. Aproape fără să se gândească, îşi trecu mâna prin părul fetei, care nu dădu semne că i-ar respinge atingerea.

— O să vă ducem la un avion la Manchester cât de repede putem, îl informă ofiţerul de poliţie.

— Bun. Şi cu maşina mea cum rămâne?

— Unul dintre oamenii mei o va conduce la destinaţie.

— Vreau s-o văd pe mama mea, anunţă Tricia Quin.

— Tatăl dumneavoastră trebuie să ajungă imediat la Londra,

domnişoară. Astea sunt ordinele domnului Aubrey, adăugă el ca o explicaţie pentru Hyde. Fără doar şi poate, va dori să vă vadă şi pe dumneavoastră în acelaşi timp.

— Du-ne la Manchester, replică Hyde. O să vedem atunci.

— Nu merg la Londra.

— OK, OK, cedă Hyde. Am să te duc la mămica imediat ce-l vom vedea pe dragul tău tătic în avion. E bine aşa? (Fata încuviinţă din cap cu vigoare.) Doamne, de ce ţi-oi fi pierzând timpul făcându-ţi atâtea griji pentru ei, nu ştiu! (Se uită la ofiţerul de poliţie.) I-aţi prins?

— Nu cred. N-avem timp de irosit. O să lăsăm asta în seama poliţiei locale. Haideţi... Să mergem!

Hyde se ridică în picioare. Fata se repezi să-l sprijine, fără să fie nevoie.

— Eşti plină de solicitudine, Tricia, remarcă Hyde. Nu-i de mirare că păţeşti mereu câte ceva nasol. Oamenii nu merită atâta osteneală.

Ea văzu că australianul se uita la tatăl ei în timp ce vorbea, şi o tresărire de durere îi străbătu faţa. Interpretându-i greşit expresia, el o întrebă:

— Ai păţit ceva la coaste?

— Nu! se răsti ea şi plecă de lângă el.

Hyde o urmări cu privirea şi săltă din umeri. Uşurarea îl cuprinse o dată cu un val de emoţii şi expiră zgomotos. Totul se terminase. Cavaleria sosise, cu o portavoce în loc de o goarnă. Dar sosise...

L-au lăsat pe Quin să doarmă cinci ore, sub influenţa unor sedative uşoare, înainte ca Aubrey să pună să fie trezit. Doctorul îl consultase imediat ce ajunsese la Amiralitate şi-l declarase inapt pentru eforturi fizice sau mentale. Aubrey îi mulţumise doctorului şi îl trimisese acasă. Se gândi dacă să-i administreze lui Quin nişte stimulente şi apoi hotărî că nu era cazul. Nu avea încredere în droguri, cu excepţia utilităţii lor în cadrul interogatoriilor. Avea nevoie de Quin în deplinătatea facultăţilor sale intelectuale. Savantul era „cuiul de osie” al stratagemei care îl obseda din ce în ce mai mult, îl împiedicase să doarmă şi-l făcuse nerăbdător faţă de odihna lui Quin şi la fel de nerăbdător în timpul primei conversaţii cu acesta, într-o asemenea măsură, încât Ethan Clark se amestecase în discuţia

lor şi, până la urmă, preluase iniţiativa. Aubrey, fierbând din pricina oboselii lui Quin, a evadării sale din realitate, a refuzului său de a lua în considerare nenorocirea abătută asupra propriei sale invenţii, părăsise clădirea Amiralităţii pentru o plimbare de o jumătate de oră pe Horse Guards, dar statuile militare şi imobilitatea clădirilor îl determinaseră să fugă în atmosfera mai plăcută din parcul St. James.

Parcul, străbătut de oameni grăbiţi la începutul unei zile însorite şi vântoase, îi oferi prea puţină consolare. De pe pod putea vedea palatul Buckingham într-o direcţie şi Whitehall-ul în cealaltă. Dacă mergea pe poteca ce pornea de la pod, putea să ajungă la Birdcage Walk şi la Queen Ann's Gate, unde se afla biroul lui. Shelley i-ar aduce cafeaua şi informaţii liniştitoare despre alte părţi ale lumii. Nu despre Pecenga, locul acela din fotografia aeriană mărită şi aşezată pe un şevalet. Parada oficialilor guvernamentali şi a funcţionarilor de birou care trecea pe lângă el constituia o categorie căreia nu-i aparţinea. Biroul său era un teren interzis pentru el până când această problemă nu era rezolvată.

Ocoli lacul, înapoi către Whitehall. Soarele învăluia acoperişurile cu o strălucire aurie, creând o privelişte frumoasă, dar puţin remarcată. Aubrey se îndoia profund în privinţa utilităţii lui Quin. Părea jalnic, fizic şi emoţional. Cu siguranţă, părea nepotrivit pentru rolul în care Aubrey dorea să-l distribuie.

Un om, care era băcan. Un avion cu reacţie Harrier. Avionul AWACS Nimrod de la Farnborough care a fost folosit pentru testele marine ale lui *Proteus* cu sistemul „Leopard". Eastoe şi echipajul său, reveniţi între timp la baza RAF Kinloss, la nu mai mult de două ore de zbor de Farnborough. Şi Clark.

Şi Quin. Jalnic, văicărindu-se tot timpul, nerecunoscător, nepăsător. Aubrey îşi strânse pălăria mai tare în mâini, aproape cu sălbăticie, deformându-i borul din pricina furiei pe care o simţea faţă de Quin. Ar putea reuşi, dar numai cu Quin. Cu Quin, în starea în care se afla, era sortit eşecului.

Pyott şi Clark erau singuri în încăperea care fusese cândva camera de operaţiuni „Chessboard Counter". Aubrey trimisese acasă întreg personalul din Marina Regală, care urma să fie instruit pentru ceea ce devenise, în mintea sa, o operaţiune de salvare, mai degrabă decât o operaţiune de distrugere. Intenţia lui era ca „Leopard" să fie salvat şi ca *Proteus* să evadeze din

Pecenga, sub acoperirea sistemului său antisonar. Stratagema li se părea absolut nefuncţională lui Clark şi Pyott, şi aşa i se părea şi lui în lumina ireală din parc, între clădirile poleite cu aur. În această încăpere subterană, tocmai deoarece lui Quin i se îngăduise de către Clark să se odihnească, i se părea doar ceva mai puţin ridicolă. Fantezia unui bătrân. Îi dăduse numele de cod „Instalatorul”.

Sub aparenţa de superioritate, faţa lui Clark exprima dezamăgirea. Se dovedise că avusese dreptate: Quin era o trestie frântă. Era evident, totuşi, că şi Clark şi-ar fi dorit să nu fie aşa. Pe faţa frumoasă a lui Pyott se putea desluşi o dezamăgire nemascată, în timp ce stătea alături de Clark lângă ceea ce părea a fi un gard protector, alcătuit din şevaletele pe care erau aşezate fotografii şi hărţi. Talmeş-balmeşul unei operaţiuni care nu va avea niciodată aprobarea de desfăşurare. O operaţiune pentru care nu se vor mai stabili grupul de conducere, orarul, comunicaţiile şi suportul. Era moartă din capul locului.

Asta îl înfurie pe Aubrey.

— Îmi pare rău, domnule Aubrey, începu Clark, dar individul ăla nu e în stare nici să traverseze strada. E într-o stare psihologică foarte proastă.

Pyott se jucă cu mustaţa sa, caricaturizându-şi parcă uniforma şi gradul.

— Mă tem că aşa stau lucrurile, Kenneth. Nervii zdruncinaţi, dorinţa de a ajuta nulă… Micul ticălos…

— Ce sunt astea? întrebă Aubrey, arătând spre şevalete. Am comandat noi aşa ceva?

— Eu le-am cerut, recunoscu Pyott, înainte de a discuta mai serios cu prietenul nostru Quin.

— Ăsta e *Proteus*?

Aubrey se oprise în faţa uneia dintre fotografiile alb-negru mărite, cu granulaţie mare. Un port, formele ca nişte lame de pumnal ale vaselor văzute din aer.

— Da, răspunse Clark, care părea că se înviorase subit. (Veni lângă Aubrey, Pyott apropiindu-se şi el de bătrân.) Calitatea fotografiilor luate din satelit e proastă. Se lasă întunericul acolo, iar pătura de nori a acoperit majoritatea instantaneelor. Ăsta e portul interior de la Pecenga. Iar ăsta e *Proteus*.

Degetul lui lung şi gros arătă spre marginea de sus a

fotografiei.

— Ce avarii a suferit?

— Greu de spus. Uită-te prin asta.

Clark îi dădu lui Aubrey o lupă, iar bătrânul se aplecă spre fotografie, mişcând lentilele încet pe deasupra imaginii, care ameninţa din clipă în clipă se se dizolve într-o colecţie de puncte gri, negre şi albe.

— Alea de la pupa par să fie nişte saci flotori. Trebuie să fi fost lovită de o torpilă de putere mică, poate de două. Nu are motoarele pornite, e remorcată de vasul de salvare din faţă.

Aubrey îi dădu înapoi lupa.

— Cât timp?

Clark clătină din cap.

— Imposibil de apreciat. O zi, două. Nu ştiu. Nimeni n-ar putea să-ţi spună pornind de la această fotografie, nici măcar cu ajutorul computerului.

— Arată-mi pe hartă unde e Pecenga.

Cei trei se mişcară împreună spre un alt şevalet. Vocile lor răsunau sec în camera goală. Înăuntru domnea o atmosferă sepulcrală. Uriaşa tablă-hartă din mijlocul încăperii înregistra, îngheţată precum ceva neterminat, condiţiile şi dispoziţiile din momentul în care *Proteus* a fost abordat. Chiar şi punctul corespunzător lui Nimrod era îngheţat într-un loc deasupra coastei Norvegiei. Tablei nu i se îngăduise să continue dezvăluirea proporţiilor înfrângerii lor.

— Aici, spuse Clark. Astea sunt ţarcurile pentru submarine.

— Ei bine? Numai în privinţa lui Quin suntem îngrijoraţi? *Eu* îmi voi asuma responsabilitatea pentru el. Am discutat această operaţiune aproape toată noaptea. Mai e ceva în afară de Quin care să ne ţină pe loc?

— Nu renunţi niciodată, nu-i aşa? spuse Clark.

— *Tu* ai renunţa?

— Nu.

— Giles?

— Prea riscant… Nu, nu vorbesc ca o bunicuţă prăpăstioasă doar aşa, de amorul artei. Quin este crucial. Dacă Clark nu poate obţine informaţiile adecvate, în exact fracţiunea de secundă în care are nevoie de ele, totul se poate duce de râpă…, inclusiv Clark.

Pyott clătină din cap, păstrându-şi trăsăturile într-o expresie

sumbră, pentru a da mai multă greutate propriilor cuvinte.

Aubrey era exasperat. Acum îl văzuse pe *Proteus*. Trebuia să acţioneze.

— Ai vorbit cu Ministerul Apărării?

— Acolo nu e nici o problemă. Un avion Harrier îl poate duce pe Clark peste Finlanda şi în regiunea Pecenga... Da. Ai autoritatea să-l trimiţi acolo. Avionul AWACS Nimrod, care a fost echipat special pentru testele marine cu *Proteus*, stă în aşteptare la Farnborough. Pot fi puşi la dispoziţia ta şi a lui Clark. Eastoe şi echipajul lui sunt şi ei în aşteptare, gata să fie aduşi pe calea aerului de la Kinloss la Farnborough.

Faţa lui Pyott trecuse la o expresie de exasperare. Era supărat pe Quin pentru că-i irosea timpul şi talentele organizatorice.

— Comunicaţiile?

— Da, se poate rezolva. Între Nimrod şi Clark, pe o rază de o sută de mile, vorbind în şoaptă.

Aubrey trecuse la planşa cu secţiunea transversală a submarinului. O mulţime de etichete scrise de mână fuseseră lipite, explicând şi descriind fiecare secţiune şi echipament de pe *Proteus*. Studiind-o, Aubrey avea să ştie într-o oră cam tot atât despre cele mai secrete submarine ale Marinei Regale cât aveau să ştie şi ruşii când *Proteus* va porni din nou la drum din Pecenga.

— Fir-ar să fie! spuse el încet când înţelese acest lucru. Bruiere sau intercepţie? Radiolocaţie?

— Se poate rezolva, admise fără voia lui Pyott, al cărui entuziasm se domolise din nou, când îşi dădu şi el seama ce putea să se întâmple.

Ochii lui rătăciră spre uşa camerei unde dormise Aubrey şi unde acum se afla Quin, sub efectul sedativelor.

— Echipamentul tău, Clark?

— Numai portabil. Aş putea reuşi, ajutat de o mare cantitate de noroc, fără să mă înec sub greutatea lucrurilor de care am nevoie... *de care aş avea nevoie*, domnule Aubrey. Nu se poate face fără Quin. Nu pot să învăţ suficient de multe lucruri într-un timp atât de scurt. El trebuie să fie acolo, în raza de acţiune a transmiţătorului său, tot timpul, şi să fie capabil să vorbească cu mine şi să-mi explice indiferent ce-aş găsi.

Arătă cu degetul în direcţia carenei lui *Proteus*.

— La naiba, sistemul de rezervă e *aici*! Ca să nu mai vorbim că această secţiune de la pupa, unde se află o parte dintre senzori, a fost avariată de una sau poate de două torpile. Nu pot să mă caţăr pe carenă printre lucrătorii şantierului sovietic! E o nebunie.

— Dacă nu se poate altfel, vei renunţa la „Instalatorul" şi vei distruge echipamentul „Leopard" cu maximă eficienţă, spuse Aubrey cu o voce încordată şi controlată. Dar probabil că se poate face.

— Ce-o să faci cu Quin? O să-i suceşti braţul la spate, Kenneth? Ai să-l ameninţi că-l arunci din avionul Nimrod dacă nu răspunde corect şi fără ezitare la întrebările lui Clark? Mă tem că eu şi Clark am căzut de acord cu această ocazie. Va fi o operaţiune complexă, costisitoare, periculoasă şi, în cele din urmă, păgubitoare. Dacă Clark trebuie să ajungă acolo, lasă-l să distrugă „Leopard"-ul. Altcineva în afară de Quin ar putea să-l îndrepte pe direcţia corectă acolo.

Aubrey se trăgea de buza de jos, privind la diagrama submarinului, cu măruntaiele expuse, asemenea unei reprezentări de specimen biologic. Ţârâitul telefonului se auzi puternic în încăpere, iar Pyott se grăbi să răspundă de parcă s-ar fi temut că zgomotul l-ar putea trezi pe Quin. Imediat ce răspunse, se uită la Aubrey şi-i făcu semn să se apropie. Era Cunningham.

— „C", şopti Pyott în timp ce-i întindea receptorul.

— Richard?

— Kenneth… Ce face pacientul nostru?

— Nu e bine. Nu vrea să coopereze, nu te poţi baza pe el, e retras, bolnav de suspiciune cronică şi mort de frică.

— Înţeleg. Înseamnă că nu ţi-e de nici un folos?

— De ce? S-a dat aprobarea pentru operaţiune?

— Da, s-a dat. Ministrul de Externe a discutat cu premierul. Am impresia că doamna Thatcher e entuziastă în privinţa asta.

— De bună seamă că premierul n-a fost pus în temă cu dificultăţile operaţiunii, spuse Aubrey sarcastic.

Cunningham trebuise să discute operaţiunea propusă cu ministrul responsabil de activitatea SIS, ministrul de Externe, care la rândul lui îl consultase pe premier. Recrutarea unei persoane de altă naţionalitate, Clark fiind american, incursiunea în teritoriul sovietic şi circumstanţele speciale legate de

submarin scoseseră operaţiunea din sfera serviciilor secrete care acţionau singure şi sub acoperire.

— Ea a discutat operaţiunea cu preşedintele american, şi au fost de acord, cu condiţia ca tu s-o consideri fezabilă. Miniştrii NATO vor fi informaţi printr-un ordin de prioritate doi. Am reuşit să obţin ce-ai vrut, iar acum îmi dai de înţeles că mi-am irosit timpul?

— Sper că nu. *Am sperat* că nu. Pare lipsit de speranţă, Richard.

— E mare păcat. Asta înseamnă că americanul va trebui să se ducă acolo numai ca să distrugă „Leopard”-ul?

Aubrey ascultă liniştea de la celălalt capăt al firului. În spatele lui Cunningham se aflau entuziasmul şi aprobarea politicienilor. O şansă de a-i învineţi ochiul şi a-i da sângele pe nas Ursului Roşu, fără a se risca mai mult decât o viaţă de om. Răsturnarea situaţiei faţă de Kremlin. Nu dispreţuia şi nici nu desconsidera felul aproape naiv în care operaţiunea propusă de el fusese întâmpinată cu entuziasm în Downing Street sau la Casa Albă. Era păcat că gravitatea parametrilor operaţiunii şi a posibilelor sale repercusiuni făcuse necesară sancţiunea politică a celor doi lideri de stat. Miniştrii NATO, cu excepţia Norvegiei, vor fi informaţi după eveniment. Ei nu contau. Totuşi, această naivitate îl făcuse să pună la îndoială raţionalitatea stratagemei sale. Să fie elogiat de profani nu poate fi ţelul unui expert. Acum Aubrey punea la îndoială fezabilitatea operaţiunii.

Cunningham nu dădea semne că ar dori să mai adauge ceva la ce spusese sau să-şi repete întrebarea. Indiferent ce-ar fi spus acum Aubrey, el avea să transmită, cu entuziasm sau cu reţinere, la Foreign Office şi pe Downing Street.

— Nu, nu va fi aşa, se auzi Aubrey spunând.

Fraza rostită îi creă imediat o senzaţie de uşurare. Era un soi de autoafirmare şi nu-i mai păsa de argumentele pro şi contra, de îndoieli şi de probabilităţi. Căpitanul Clark va fi instruit să examineze şi, dacă e posibil, să repare sistemul „Leopard” şi să dea ordin comandantului şi echipajului lui *Proteus* să încerce o evadare din baza navală sovietică de la Pecenga.

Cunningham se mulţumi să spună:

— Voi transmite mai departe mesajul tău. Succes, Kenneth.

Aubrey puse jos rapid receptorul, parcă temându-se că Pyott sau Clark s-ar putea repezi să-i smulgă telefonul din mână şi să-i

contrazică afirmaţiile. Vorbise limpede, cu precizie şi destul de tare ca ei să-l fi auzit. Când se uită la ei, Pyott se juca din nou cu mustaţa lui, iar Clark stătea cocoţat pe marginea mesei pliante, cu braţele încrucişate la piept. Clătina din cap. Apoi, pe neaşteptate, zâmbi.

Pyott spuse, în timp ce Aubrey se apropia de ei:

— Îţi asumi un mare risc cu viaţa acestui tânăr, Kenneth. Şi probabil cu Quin. Crezi că merită?

— Bineînţeles că aşa crede, interveni Clark, care continua să zâmbească. Ştie că n-am să refuz, orice-ar fi. Nu-i aşa, domnule Aubrey?

— Posibil, Ethan, posibil. Îmi pare rău că va trebui să personifici escapada mea romantică, dar mi se pare că şi preşedintele tău se bazează pe tine.

— Asta a fost ultima oară când am votat pentru el.

Aubrey se uită la ceas: se făcuse nouă şi un sfert.

— Giles, trimite-i imediat pe Eastoe şi echipajul lui la Farnborough. Ethan, adu-l pe Quin aici. Avem la dispoziţie mai puţin de trei ore. Vreau să ajung la Farnborough, iar tu trebuie să fii deja pe drum în după-amiaza asta. (Pyott era deja la telefon.) Trece imediat avionul Harrier în stare de alertă şi transmite detaliile privind echipamentul lui Eastoe la Ministerul Apărării.

— Foarte bine, Kenneth.

În cameră nu mai domnea atmosfera sepulcrală. În schimb, o agitaţie febrilă părea să încarce aerul precum electricitatea statică care prevestea furtuna.

„Băcanul, se gândi Aubrey. Sarcina mea imediată e băcanul. În seara asta el trebuie să se întâlnească cu Clark cât mai aproape de Pecenga.”

Pe neaşteptate, ninsese uşor în timpul nopţii în Midlands, astfel că un strat fin de zăpadă acoperea pământul la Cannock Chase, unde s-au oprit la cererea Triciei Quin. Cerul era senin, cu petice de nori albi, împinşi de colo-colo pe întindereâ albastră de rafale de vânt rece. Mici băltoace, unele dintre ele formate în urmele de copite ale animalelor, erau acoperite de o peliculă de gheaţă, ca nişte ochi acoperiţi de cataractă. Merseră pe jos fără grabă, Hyde cu mâinile în buzunare, relaxat, deşi era frig. Fata părea preocupată să-i explice de ce-i ceruse să se oprească, de

ce-i ceruse să părăsească autostrada la Stafford şi să traverseze Chase, până când trecuseră printr-o zonă rezidenţială la periferia oraşului Rugeley şi se pomeniseră, în mod neaşteptat, dar plăcut, în mijlocul brazilor şi al unei păşuni. Era pe la începutul după-amiezei şi se aflau la nici douăzeci şi cinci de kilometri de mama fetei.

Trecerea unui camion pe drumul care traversa acea parte din Cannock Chase o făcu pe fată să ridice vocea:

— Nu ştiu de ce întotdeauna fac astfel încât problemele lor devin şi ale mele. Când eram mică, se certau ori de câte ori veneam aici, şi uram chestia asta în mod deosebit.

— Grosolan, fu singurul comentariu al lui Hyde, fiindcă nu-i venea în cap o replică potrivită.

Nu era în stare să se alăture fetei în analiza pe care o făcea părinţilor ei. Amintirile sale despre Quin erau prea recente şi prea amare pentru a-i mai putea acorda vreo importanţă individului. Îi îngădui totuşi fetei să se analizeze, fiindcă ea cel puţin se bucura de simpatia lui.

— Probabil că întotdeauna s-a întâmplat aşa, pentru că tata era mult mai deştept decât mama… şi decât mine, preciză ea, zâmbind uşor, spărgând pelicula de gheaţă care acoperea o urmă de copită, ascultându-i micul pocnet ascuţit cu o plăcere evidentă, încărcată de greutatea asociaţiilor. El era intolerant, concedă ea, şi nu cred că mama aprecia ceea ce făcea el, după ce firma s-a extins puţin şi ea nu-l mai ajuta în munca lui. Cred că au fost fericiţi în anii de început. Mama are nevoie să se simtă utilă. Probabil că semăn cu ea.

— Eşti o fată bună şi-ţi iroseşti timpul. E treaba lor, nu a ta. Nu poţi să fii altceva decât o minge de fotbal. Asta vrei să fii?

Faţa ei devenise palidă, şi nu numai din pricina frigului. El se insinuase în versiunea ei despre realitate, aruncând îndoială asupra veridicităţii sale.

— Eşti foarte dur, spuse ea.

— Probabil că da.

Îi plăcuse drumul cu maşina pe autostrada M6 aglomerată, după un popas peste noapte care-l revigorase şi de care fata păruse să aibă mare nevoie din clipa în care avionul tatălui ei plecase din Manchester. Sutton Coldfield pentru cină era o perspectivă amuzantă. Îşi imagină cum va reacţiona doamna Quin când îl va vedea.

— Îmi cer scuze. Am să tac.

— Nu trebuie să…

— E mai bine. Nu e treaba mea.

Ea se opri şi se uită înapoi. Ar fi vrut să vadă o căprioară, dar nu reuşi să vadă decât picioarele din spate dispărând printre copaci. În mod inexplicabil, avea credinţa că, dacă vedea căprioara, situaţia se va îmbunătăţi. Că asta ar putea să topească circuitele care existau între trecut şi prezent. Se uită la perspectiva drumului de ţară care ducea la parcul de maşini, în timp ce Hyde tremura lângă ea.

El auzi primul apropierea micului elicopter vopsit în roşu şi alb. Zgomotul se auzi mai întâi deranjant, apoi păru să devină o componentă naturală şi aşteptată a cerului palid. Tricia Quin se uită în sus, urmărind privirea lui Hyde, care-şi dusese mâna streaşină la ochi. Micul elicopter, în culorile sale vii, se legăna pe cer, ca şi cum ar fi fost suspendat de un cablu invizibil, şi deodată coborî spre ei.

Nervii lui Hyde se treziră lent. Scoase cealaltă mână din buzunar şi rămase în aşteptare, cu corpul uşor gârbovit. Elicopterul continua să se mişte spre ei, trecând acum pe deasupra copacilor, urmărind drumul de ţară. Şovăi o clipă deasupra parcării, apoi păru mai sigur de scopul urmărit, de parcă ar fi găsit ceea ce căuta. Hyde îl văzu cum accelerează spre ei şi apoi cum coboară agitând coroanele copacilor.

— Fugi! spuse el. (Faţa fetei fu cuprinsă de suferinţă în momentul în care el o împinse de pe potecă spre copaci.) Fugi!

Ea se împletici prin iarba îngheţată, apoi prin stratul subţire de zăpadă, printre ferigile moarte. În mod deliberat, o lăsă să se îndepărteze de el – n-aveau să tragă în ea, dar nu voia să fie ucisă atunci când încercau să-l lichideze – înainte ca şi el să înceapă să fugă.

Primele focuri de armă abia se auziră peste zgomotul rotorului. Curentul de aer îi răvăşea hainele, părul, şi-i încetinea mişcările. Cuprinsă de panică, fata fugea fără să se uite înapoi.

11

ZBORURI

Sacii flotori dispăruseră, cu excepţia celor de la babordul lui *Proteus*. Tancurile de balast de la tribord fuseseră reparate, iar aripa cârmei începea să arate ca rezultatul unei operaţii complexe de grefă, pe jumătate terminată. Vergile şi lonjeroanele erau acoperite în mare parte cu plăci metalice noi, strălucitoare. O parte din Lloyd, cel puţin, era încântată de operaţia chirurgicală. Păşea pe debarcaderul de beton al ţarcului pentru submarine, sub luminile puternice, însoţit de paznicul personal, făcându-şi plimbarea de după-amiază. Marina Roşie extinsese farsa până la punctul la care îi supusese pe toţi membrii echipajului la un control medical riguros. Fuseseră prescrise exerciţii fizice de rutină, în măsura permisă de restricţiile impuse de statutul de bază militară al Pecengăi. De asemenea, fusese acordată permisiunea de a se folosi cinematograful echipajului, primiseră şi alcool, în cantităţi acceptabile, precum şi alimente proaspete.

Lloyd îşi ţinea mâinile la spate, imitând fără să-şi dea seama mersul pe jos al unui membru al familiei regale. Deloc surprinzător, diplomatul pe care-l solicitase de la Moscova nu sosise. Lloyd înaintase protestele oficiale necesare fără entuziasm, dându-şi seama de inutilitatea lor. Veşti mai bune reieşiseră din zvonurile auzite de el şi de unii membri ai echipajului de la paznicii lor. Toată lumea aştepta sosirea unui expert sovietic, care fusese întârziat la Novosibirsk de vremea rea. El era cel care avea să supravegheze examinarea sistemului „Leopard”. Era singurul element de optimism în situaţia lui Lloyd.

Reparatorii şi sudorii îşi luau masa de prânz aşezaţi pe zidurile groase din beton ale ţarcului. Arătau ei înşişi ca nişte prizonieri, îmbrăcaţi în salopetele albastre, angrenaţi în conversaţii derizorii, mâncând bucăţi mari de pâine neagră şi murături cu carne rece. Se uitau la el cu o curiozitate evidentă, dar numai ca la ceva care aparţinea submarinului străin la care lucrau şi care constituia adevăratul obiect al interesului lor.

Lloyd se opri ca să privească la lungimea de şaptezeci şi şase de metri a lui *Proteus*. Submarinele cu propulsie nucleară din cadrul flotei aveau un aer ameninţător, care amintea de

înfăţişarea unui rechin. Erau lungi şi zvelte, şi totodată masive. Cântăreau peste trei mii cinci sute de tone, o greutate dublă faţă de strămoşul lor din cel de-al doilea război mondial. Cu spatele ca de balenă, dar o balenă ucigaşă. Mândria lui Lloyd suferea când îi vedea pe reparatorii ruşi căţărându-se şi târându-se pe carena submarinului al cărui căpitan era. Liliputani care făceau chirurgie pe un Gulliver neajutorat. Îşi întoarse privirea, uitându-se la porţile ţarcului, spre tunelul care dădea în port. Ora unu. În cercul de lumină putea distinge un distrugător care străbătea semeţ câmpul său vizual. Priveliştea semăna cu cea văzută printr-un periscop şi îşi dori, cuprins de o furie neputincioasă, să fi fost.

Un nor greu şi cenuşiu acoperea cerul de deasupra portului Pecenga şi el resimţea vremea ca un camuflaj suplimentar venit în ajutorul Marinei Roşii.

Se întoarse să se mai uite o dată la submarinul său şi se pomeni lângă el cu Ardeniev, zâmbitor, cu mâinile în şolduri. Lloyd observă că zâmbetul era menit să încurajeze, să îndepărteze neplăcerea şi nu să ironizeze. Cu un gest, Ardeniev îl îndepărtă pe paznicul înarmat. Mişcarea mâinii lui semăna cu cea a unui iluzionist: *Nu ai de ce să te temi, nu există paznici, suntem prieteni, abracadabra*...

Lloyd avu dintr-o dată faţă de el sentimente amestecate, de simpatie şi totodată de antipatie.

— Momentul triumfului? întrebă el.

Pentru o clipă, Ardeniev asimilă cuvântul, apoi clătină din cap.

— Nu.

Dădu jos de pe umăr micul sac pe care-l adusese şi-l desfăcu.

— Am adus mâncare şi vin, spuse el. Am sperat că veţi lua masa cu mine. Regret că nu vă pot invita la popota ofiţerilor sau la singurul restaurant decent din Pecenga. Nu este posibil. Nu vreţi să stăm jos?

Ardeniev arătă spre doi bolarzi şi imediat se aşeză. Fără tragere de inimă, Lloyd i se alătură, trăgând de pantalonii negri ca să nu-şi strice dunga, frecând materialul, ca şi cum ar fi vrut să îndepărteze o pată persistentă.

— Ce-avem de mâncare?

— Caviar, firește. Peşte afumat. Vin de Georgia. Clătite.

Deschise cutiile de plastic una câte una, întinzându-le ca nişte ofrande la picioarele lui Lloyd. Tăie câteva felii de pâine.

— Serveşte-te, spuse el. Îmi pare rău, dar n-avem unt. Chiar şi popotele ofiţerilor din Marina Roşie rămân uneori fără unt.

Lloyd mâncă cu poftă, ignorând privirile lacome ale câtorva muncitori din apropiere. Bău câteva înghiţituri de vin aspru ca să-şi dezlipească pâinea de cerul gurii, direct din sticla destupată de Ardeniev.

În cele din urmă, spuse:

— Oamenii tăi nu par deloc să se grăbească.

— Lucrătorii noştri sunt cei mai buni din lume, răspunse Ardeniev cu un zâmbet larg.

— M-am referit la interiorul carenei.

— Oh. (Ardeniev îl cercetă cu privirea o clipă, apoi săltă din umeri.) E evident că ai auzit zvonuri. Nici marinarii din Marina Roşie nu pot să ţină totul numai pentru ei înşişi. (Muşcă dintr-o felie de pâine unsă din belşug cu icre negre.) Din păcate, expertul nostru în contramăsuri electronice navale – omul însărcinat, să zicem aşa, să arunce o privire la jucăria voastră – întârzie pe drum, în Siberia. Nu, râse el, nu din pricina opiniilor sale politice, ci doar din cauza vremii. Trebuia să plece de la laboratorul lui din Novosibirsk acum trei zile. E înzăpezit.

— Eşti foarte sincer.

— Crezi c-ar avea vreun rost să fiu altfel? întrebă cu amabilitate Ardeniev.

— A fost un plan inteligent, opină Lloyd.

— A, încerci să mă tragi de limbă. Ei bine, nu-mi pasă ce aduni de pe urma acestei operaţii. A mers. E improbabil că vom repeta vreodată figura, nu crezi? (Avea o privire luminoasă, amuzată. Lloyd nu se putu împotrivi să reacţioneze la farmecul omului.) Da, a fost inteligentă. A avut nevoie de o mare doză de noroc, desigur… Dar a funcţionat.

— Dacă omul vostru din Siberia ajunge.

— A, da, tovarăşul profesor academician Panov. Nu am nici o îndoială că te vei întâlni şi cu amiralul Marinei Roşii Dolohov, în acelaşi timp. Trebuie să vină să-şi vadă trofeul.

— Pari lipsit de respect.

— Serios? A, probabil că mă simt un pic agasat de faptul că un bătrân ameţit de iluzia grandorii a putut să viseze o asemenea stratagemă în senilitatea sa. (Râse, recăpătându-şi

buna dispoziţie.) Bea. Mai am o sticlă.

— Înseamnă că intenţionează să-l scoată de acolo?

— Ce?

— Sunt obligat să nu pomenesc de echipamentul sensibil. Îmi dai voie să păstrez protocolul? Înălţimile lor vor fi foarte dornice să afle, la întoarcerea mea, că n-am pierdut nimic din dotare.

Lloyd zâmbi şi el când îşi termină declaraţia.

— A, desigur. (Ardeniev îşi frecă nasul. Îndepărtă cu limba micile urme de caviar de la colţul gurii.) Nu. Mă îndoiesc că va fi necesar. Nu sunt sigur, bineînţeles. Eu mi-am făcut treaba, partea mai dificilă a operaţiunii.

— Îmi pare rău pentru oamenii tăi.

Ardeniev se uită la Lloyd.

— Văd că-ţi pare rău. N-a fost vina ta. Şi eu aş fi procedat la fel în locul tău. Hai să dăm vina pe stăpânii noştri şi să lăsăm lucrurile aşa.

— Când ne vor permite să plecăm?

Ardeniev aruncă o privire rapidă la silueta lui *Proteus*, observând evoluţia lentă a reparaţiilor – sunetul sirenei se suprapusese peste întrebarea lui Lloyd, astfel încât fusese nevoit să strige, ceea ce făcuse să pară o rugăminte disperată şi nu o întrebare calmă.

— În douăzeci şi patru de ore, presupunând că încetează ninsoarea în Novosibirsk, spuse Ardeniev, întorcându-se din nou spre Lloyd.

„Patru zile, îşi spuse Aubrey. Sunt patru zile – mai puţin de o sută de ore – de când m-am implicat în această afacere. Am dormit poate vreo cincisprezece ore în tot acest timp. Am ieşit din încăperea aia blestemată de sub Amiralitate chiar mai puţine ore. Iar acum mă consemnez într-o altă celulă, şi mai incomodă, care seamănă foarte mult cu un mormânt.”

Apucă mâna întinsă de membrul echipajului şi se lăsă ajutat să urce ultimele trepte ale scării pentru pasageri care dădea în fuzelajul avionului AWACS Nimrod. În pofida reflecţiilor sale legate de vârstă, de mortalitate, de somn şi de habitat, nu se simţea deloc obosit. Sigur, adrenalina nu făcea decât să amâne astfel de lucruri, fără să-l fortifice cu adevărat, dar era oricum recunoscător în timp ce pătrundea cu capul aplecat prin uşa

echipajului de lângă coada avionului. Înăuntru, Eastoe îi aştepta pe el şi pe Quin.

— Bun venit, domnule Aubrey. Dumneavoastră şi domnul Quin veniţi aici, vă rog.

Le arătă două scaune, aşezate de o parte şi de alta a consolei de comunicaţii de la care porneau cabluri groase, care se întindeau pe podeaua avionului, printr-un canal care, după cum îi ţintuise privirea temătoare a lui Quin, ai fi zis că e o rigolă de abator. Alte scaune pivotante, prinse cu bolţuri de podea sau de pereţii curbaţi ai fuzelajului, se înşiruiau de-a lungul interiorului aglomerat şi dezordonat al aparatului Nimrod, spre cabina de pilotaj. Spre liniştirea lui Quin, Eastoe adăugă în timp ce Aubrey se aşeza:

— Sunteţi conectaţi la *toate* aparatele noastre de comunicaţii, sir, şi la senzorii principali. Vom face un test complet cu Clark când vom ajunge în aer. Echipamentul dumneavoastră operează prin intermediul consolei principale...

— Da, da, spuse nerăbdător Quin, asemenea cuiva care era interesat numai de grupul sanitar.

Eastoe se întunecă la faţă. Era clar că răbdarea lui era pe terminate. Uşa se închise brusc şi o mână închise zăvoarele de siguranţă. Quin păru surprins fizic, de parcă ar fi fost brusc trezit din somn, şi protestă:

— Nu vă pot fi de nici un folos! spuse el cu o voce piţigăiată. (Îşi întinse mâinile în faţa lui, arătând cum îi tremură incontrolabil.) Nu vă sunt de nici un folos!

— Quin! se răsti Aubrey la el. Quin, stai jos! Acum! Nimeni dintre cei de faţă nu se va menaja, mai ales tu. Toţi avem o sarcină de îndeplinit. Te rog să ai grijă să ţi-o îndeplineşti pe a ta, la momentul potrivit.

Eastoe îi studie pe cei doi civili, ca pe o specie stranie, nou descoperită. Gura lui exprima un dispreţ uşor, pe care Aubrey îl mai întâlnise la ofiţerii militari. Pyott era expert în privinţa asta, atunci când voia. Fără îndoială că Lloyd, în prizonieratul său, folosea acelaşi dispreţ cazon. Aubrey aproape că zâmbi. Francezii, bineînţeles, fuseseră dintotdeauna campioni mondiali. Şi-l aminti pe tânărul de Gaulle din vremea exilului londonez, când Aubrey lucra la SOE. Nasul îl ajutase, desigur.

Aubrey îndepărtă amintirea din minte, fără tragere de inimă, urmând să se confrunte cu Quin şi cu şeful escadrilei RAF care,

ştia prea bine, considera planul de salvare a lui *Proteus* sortit eşecului. Quin se lăsă moale în scaunul lui, rotindu-se în el imediat, ca un copil îmbufnat. Avu un moment de sfidare, care ajunse doar la mâinile pe care le strânse în nişte pumni firavi. Inventatorul sistemului „Leopard”, maşina construită din siliciu, material plastic şi metal, omul construit din paie. Era uşor să simţi dispreţ, era greu să înlături această emoţie. Pentru Eastoe, era evident imposibil să îndepărteze acea atitudine din calculele sale. Aubrey nu-şi mai pierdu timpul cu presupunerile legate de simţămintele mai personale ale lui Eastoe faţă de el pricinuite de Nimrod-ul prăbuşit şi echipajul său decedat.

— Domnule Eastoe, spuse Aubrey calm, cât mai avem până când vom fi gata de decolare?

— Cincisprezece minute, spuse Eastoe, uitându-se la ceas.

— Am să te rog să reduci intervalul la zece minute, spuse Aubrey, călcând cu o mişcare delicată dar aspră a călcâiului peste toate formulele de protocol civil-militar. (Ochii lui Eastoe se măriră de surpriză.) Cum îţi spuneam, domnule şef de escadrilă, zece minute. Ai grijă de asta.

— Domnule Aubrey, eu sunt comandantul acestui…

— Nu, nu eşti. Eşti pilotul avionului. În chestiuni legate de zbor, am să te consult, ba chiar am să mă subordonez ţie. Dar eu deţin comanda aici. Te rog, fă în aşa fel încât să înţelegi acest fapt.

Eastoe îşi muşcă buza şi îşi înăbuşi replica. În schimb, dădu din cap ca o marionetă şi plecă spre cabina de pilotaj. Aubrey, stăpânindu-şi tremurul provocat de slăbiciunea care-l cuprinsese, se aşeză din nou vizavi de Quin, care se uita la el cu un respect încărcat de teamă.

Aubrey îşi cântări următoarea replică şi abia pe urmă observă:

— Această operaţiune a fost iniţial compromisă de cei de la Ministerul Apărării, spuse el într-o doară, pe un ton confidenţial. Nu vreau să-i las să o zbârcească din nou. Nişte idioţi, care s-au jucat de-a războiul cu sistemul „Leopard”. Pur şi simplu, au arătat o totală lipsă de respect – sau de *înţelegere* – faţă de aparatul inventat de tine.

Aubrey urmări cum orgoliul lui Quin se umfla. Bănuise că în el zace un balon de autoadmiraţie, şi nu se înşelase. Rămânea însă de văzut dacă acel orgoliu îl va menţine în stare de

funcţionare şi îl va face destul de maleabil pentru o perioadă suficient de lungă. De câteva săptămâni, Quin nu mai vorbise cu nimeni în afară de fata lui. Avea nevoie de conversaţia şi de admiraţia bărbaţilor inteligenţi; a bărbaţilor, mai degrabă decât a femeilor, bănuia Aubrey. Era şi un pic de misoginism aici. Poate că doamna Quin se dovedise utilă în zilele de început, dar nu era o audienţă suficientă pentru intelectul şi realizările acestui om. Motivul pentru care Quin acceptase preluarea micii sale firme de către gigantul Plessey apărea astfel într-o nouă lumină. În felul acesta, cercul admiratorilor săi se mărise considerabil.

— Dumneata înţelegi? întrebă Quin, aproape cu surprindere.

— Bineînţeles. Nu ţi se pare că am obosit şi eu să am de-a face cu oamenii ăştia?

Aubrey se relaxă, oferindu-i lui Quin o ţigară. Omul avea degetul arătător pătat de nicotină. Luă din cutie o ţigară fără filtru, pe care o aprinse cu propria brichetă. Trase adânc fumul în piept şi expiră zgomotos. Încrederea îi modifica poziţia din scaun, care deveni mai relaxată.

— Înţeleg, spuse Quin. Le-am spus să nu folosească „Leopard”-ul atât de devreme şi să nu se bazeze în întregime pe el. N-au vrut să asculte.

— Aroganţi, murmură Aubrey. Toţi sunt nişte aroganţi. Totuşi, de data asta, vor face aşa cum le spunem *noi*, dragul meu Quin. Vor face exact aşa cum le vom ordona.

Şase minute mai târziu – Quin tocmai îşi stinsese a doua ţigară – Nimrod ajungea la capătul pistei secundare, întoarse şi porni cu viteză de-a lungul pistei de decolare de la Farnborough, înălţându-se pe cerul împestriţat de nori, pământul îndepărtându-se de ei cu o viteză surprinzătoare. În timp ce clădirile şi celelalte avioane se succedau rapid prin faţa hubloului său, Aubrey îşi reaminti de caracterul delicat şi fragil al controlului său asupra lui Quin. Linguşeala nu constituia un motiv de încredere, remarcă el pentru sine, urmărindu-l pe savant cum strângea cu mâinile cotierele scaunului său, stând cu ochii închişi. Nici un motiv de încredere.

Aparatul Harrier era un avion de antrenament T-4, cu două locuri, şi era lipsit de armament din cauza sarcinii pe care trebuia s-o transporte şi a rezervoarelor suplimentare, fiecare de

câte patru sute cincizeci de litri, prinse sub aripi. Nu se întrevedeau circumstanţe în care ar fi avut nevoie de tunuri, de bombe sau de rachete, pentru că misiunea sa urma să fie anulată dacă nu reuşea să evite orice contact cu aviaţia sau apărarea antiaeriană sovietică. Totuşi, deşi era un avion de antrenament, era dotat cu ultimul tip de echipament de căutare cu laser.

Ethan Clark se mişca cu dificultate în echipamentul presurizat pe care-l primise, din cauza costumului de imersie cu care era deja îmbrăcat. Îl făcea să se mişte cu stângăcie, cu casca de zbor la subsuoară, dându-i înfăţişarea unui clovn de circ care imita un pilot. Pilotul avionului Harrier, un şef de escadrilă experimentat, păşea în faţa lui pe pista bazei RAF Wittering din Lincolnshire. Pachetele lui Clark, conţinând echipamentul de comunicaţie, materialele explozive, senzorii, aparatele de măsură, piesele de rezervă şi uneltele necesare, fuseseră depozitate sub aripi în cele două compartimente în care în mod normal s-ar fi aflat bombele.

Clark fusese transportat cu elicopterul la Wittering şi îi făcuse instructajul pilotului, în prezenţa comandantului bazei şi a lui Giles Pyott, care asigura autoritatea adecvată din partea Ministerului Apărării, pentru comanda unui avion şi a pilotului său. Acum Pyott păşea alături de el, vântul răvăşindu-i părul des şi cărunt.

Pilotul urcă pe scară şi se aruncă imediat în cockpit, uitându-se în jos dindărătul vizierei căştii sale în momentul în care Clark se oprise. Pyott întinse mâna şi-i ură:

— Succes, Clark, rosti el pe un ton rigid, de parcă ar fi evitat adevăratul subiect al unei discuţii care era şi necesară, şi importantă.

— Mulţumesc, colonele, zâmbi larg Clark, în pofida gravităţii momentului.

— Dacă nu reuşeşti..., dacă nu poţi *să-l repari, trebuie* să abandonezi, îl avertiză cu solemnitate Pyott. Ţine minte acest lucru! Nici un act de eroism peste minimul necesar.

— Îţi apreciez preocuparea, domnule colonel.

— Bine. Poţi să pleci. Cred că-l facem pe pilot să aştepte.

— Sigur.

Clark începu să urce scara cu mişcări stângace. Îi veni greu să-şi deplaseze greutatea cu care nu era obişnuit peste

marginea cockpitului şi se munci din greu până când îşi făcu loc în scaunul din spatele pilotului. În cele din urmă, ajunse la un oarecare nivel de confort şi-şi reglă casca. Pilotul închise capacul carlingii.

Imediat nervii îi ridicară temperatura corporală şi simţi pe frunte o peliculă de transpiraţie. Se uită în jos şi văzu că scara este dusă de-acolo de un membru al echipajului de la sol. Pyott mergea cu paşi apăsaţi în urma acestuia, ca un director de şcoală care dojenea un elev pentru încălcarea regulamentului, bastonul însoţindu-i paşii ca un picior mai tânăr. Clark nu remarcase până atunci faptul că Pyott şchiopăta.

Când ajunse la marginea de iarbă a pistei secundare, Giles Pyott se întoarse, încât aveai impresia că pozează alături de micul grup al echipajului de la sol.

— Băgaţi degetele în urechi, sir! îl preveni un sergent.

— Cum? A, da.

Pyott făcu cum i se spuse. Harrier folosea pista în modul de decolare standard, în locul neobişnuitei sale ridicări verticale, din cauza greutăţii suplimentare a combustibilului cărat. Luminile clipeau la vârfurile aripilor şi pe burta aparatului, dintr-o dată mai luminoase în momentul în care vântul împinse în faţa soarelui de după-amiază un nor greu. Apoi avionul începu să se mişte, lent la început, apoi cu o mişcare accelerată de-a lungul pistei. Căldura emisă de singurul său motor cu reacţie Pegasus 103 îi deforma conturul, ca şi cum avionul trecuse în spatele unui văl, făcându-l să pară mai îndepărtat. Deodată, ţâşni spre cerul albastru, cotind spre est.

Pyott îşi luă mâinile de la urechi, dându-şi seama că echipajul de la sol începuse deja să se deplaseze spre hangar, lăsându-l izolat, într-o postură oarecum ridicolă, un ofiţer pensionat care ieşise să-şi facă plimbarea obişnuită şi nimerise din greşeală într-o instituţie militară. Se întoarse în loc şi porni în urma celorlalţi, imperativul său fiind acum să ajungă în camera subterană a Amiralităţii.

Avionul Harrier pătrunsese deja în norul cel mai jos şi dispăruse din vedere.

Cu cât alergau mai departe, siguranţa oferită de desişul plantaţiei ajunsese să pară un soi de închisoare privilegiată. Hyde văzuse trei siluete sărind din elicopter în momentul în care

se oprise la primii copaci şi-şi dădu seama că acum nu mai aveau cum să ajungă la maşină. Unul dintre ei o scosese deja din parcare, o ascunsese undeva şi-i scosese distribuitorul. Copacii îi ascundeau – auziră elicopterul rătăcind în căutarea lor – dar mărgineau un petic de teren lung şi pustiu, unde incendiile de vară ale unui an secetos lăsaseră solul şi mai golaş. Din punctul lor de vedere, era ca un teren minat.

Când făcură prima oprire, el o ţinu aproape pe fata care tremura de spaimă, dar, chiar înainte ca respiraţia să i se calmeze şi ea să-şi regăsească cât de cât liniştea în îmbrăţişarea lui, el o întrebă:

— Cât de bine cunoşti regiunea? Poţi să ţi-o reprezinţi în minte? Unde e drumul cel mai apropiat? Cât de departe? Poţi să fugi? Care e forma acestei plantaţii de copaci? Ce ştii? Ştii ceva?

Drumuri? Nu, nu ştia, nu-i putea explica forma regiunii Cannock Chase, nu văzuse niciodată o hartă a acesteia…

Chiar în timp ce se înfuria în tăcere, el înţelese că era vorba de un loc al copilăriei. Ea şi-l amintea ca pe o serie de instantanee: imaginea unei căprioare, cerul albastru deasupra unor peisaje albe, dealurile şi văile unui ţinut – numai ca un spectator care şi-ar fi dorit să aibă talentul să picteze ceea ce vedea. Nu le era de nici un folos în acele momente.

Merseră pe lângă marginea plantaţiei spre nord preţ de vreo trei kilometri, îndepărtându-se de drum, de parcare şi de oraşul Rugeley. Apoi fata îl anunţă că nu cunoştea acea parte din Cannock Chase. Se aflau la nord-est de poligonul de vânătoare, care era ascuns vederii lor de către copaci.

— Drumul de la Stafford la Lichfield, spuse fata care gâfâia din pricina efortului depus la ultima lor fugă.

— Ce? spuse el.

— Trece prin Chase.

Ea se uită la copacii întunecaţi, ca şi cum ar fi căutat acolo o sursă de inspiraţie. Încerca din răsputeri să-şi amintească cotiturile drumului, elemente de orientare din copilărie, semne rutiere.

— Pe lângă Shugborough Hall – Wolseley Bridge, coteşte la dreapta…

Fata clătină din cap, în timp ce el îşi plesnea coapsele cu palmele într-un gest de exasperare. Apoi se uită la el cu o expresie în care se citea eşecul, adăugând şovăielnic:

— Cred că, dacă vom continua spre nord, o să ajungem la drumul principal.

— Avem copaci tot drumul până acolo? replică el tăios, nereuşind să-şi reprime senzaţia de animal prins în capcana creată, şi care-i însoţea la fiecare pas.

Erau asemenea scumpei ei căprioare, obligaţi să rămână printre copaci.

Ea sălta din umeri, neajutorată.

— Nu ştiu.

— Of, Dumnezeule!

Fata arăta de parc-ar fi pocnit-o peste faţă. El adăugă pe un ton care aspira la mai multă blândeţe:

— E prin preajmă vreo casă de paznici, vreun canton?

Din nou, tânăra clătină din cap.

Dincolo de copaci, după-amiaza era senină, scăldând în lumină ultimul strat subţire de zăpadă de pe terenul mai înalt şi deschis. Un vânt rece sufla printre crengile de sus ale brazilor. Spre nord şi spre vest, norii erau mai deşi. Era o zi de lucru obişnuită şi, de când părăsiseră parcarea, în care se mai afla o singură maşină, nu mai văzuseră pe nimeni. La un moment dat, auziră un lătrat de câine, dar nu văzură nici animalul, nici pe proprietarul acestuia. Un motor îndepărtat de maşină se auzi dintr-o altă direcţie, dar nici de data asta nu văzură nimic. Hyde nu-şi dăduse seama până atunci cât de izolat se putea simţi într-o regiune a acestei insule aglomerate care devenise patria sa.

— Sunt gata, spuse Tricia Quin.

— În regulă, să mergem.

Călcară pe crenguţele căzute sau pe frunzişul îngheţat care acoperea solul. Coroanele brazilor filtrau o lumină stranie, de un verde subacvatic, care cădea pieziş pe trunchiurile acoperite de muşchi. Hyde o trase pe fată de pe poteca îngustă, umblată de căprioare, pe care mergeau, în spatele unui trunchi de brad. Îi puse mâna la gură, şoptindu-i să nu scoată o vorbă înainte de a-i da drumul. O trase lângă el. Ea îşi ridică faţa spre el şi-i şopti:

— Ce este? Nu mai aud nici elicopterul.

El îi indică cu o mişcare a capului poteca şi copacii în direcţia din care veniseră.

— Am auzit ceva, nu ştiu ce. Să sperăm că e o bătuţă ieşită la plimbare.

Fata încercă să zâmbească, vârându-se şi mai mult în el.

Hyde îi simţi corpul nemişcat. Ascultă cu atenţie.

Un pas. Un trosnet, urmat de linişte şi de încă un trosnet. Intervalul de timp dintre paşi nu era cel potrivit pentru o bătrânică, şi nici pentru un tânăr sau pentru un copil. Nu semănau cu paşii cuiva care ieşise la o plimbare. Erau prea precauţi, prea atenţi. De parcă ar fi urmărit pe cineva.

Inima începu să trimită semnale în urechi, în vreme ce încerca să-şi domolească respiraţia şi adrenalina începu să se reverse. Ar fi trebuit să se ascundă şi mai departe de potecă. Mişcările *lor* erau urmărite, lucru uşor de făcut pentru un om antrenat. Stratul de frunze era prea gros ca să nu reţină urmele paşilor lor, alături de cele ale căprioarelor, ale cailor, ale câinilor care trecuseră pe acolo.

Un trosnet, apoi o înjurătură spusă printre dinţi. Mai aproape, şi mai aproape. O împinse uşurel pe fată şi-şi duse mâna la spate, pipăind mânerul pistolului.

Tricia se rezemă de trunchiul de brad de lângă el. Copacul era îndeajuns de bătrân şi suficient de gros ca să-i ascundă pe amândoi. Când Hyde nu mai putu suporta aşteptarea, o împinse uşor şi fata făcu doi paşi mici pe după trunchi. El rămase pe loc, cu mâna în continuare la spate, de parcă i-ar fi sucit-o cineva.

O respiraţie mai grea decât a fetei, senzaţia unui corp masiv de bărbat care-şi schimba greutatea de pe un picior pe celălalt, imaginea înceţoşată a unei mâini care ţinea ceva închis la culoare, începuturile unui profil. Şi deodată se uitau unul la altul, fiecare având în mână o armă, la şapte paşi depărtare, fiecare dându-şi seama de impasul în care se aflau, fiecare înţelegând cât de bun ţintaş era celălalt, astfel încât nici unul dintre ei nu trase.

Un bărbat masiv, îmbrăcat în hanorac şi pantaloni negri. Încălţat în bocanci, cu pantalonii vârâţi în ciorapi groşi de lână. Un pistol Makarov, pentru că o puşcă nu putea fi ascunsă.

Ochii individului clipiră, dar nu se ridicară în sus, când amândoi auziră zgomotul elicopterului. Un zâmbet mic se aşternu pe chipul bărbatului. Nu avea să mai dureze mult. Situaţia de remiză avea să se sfârşească. Hyde se concentră asupra ochilor şi mâinilor necunoscutului. Transpiraţia i se prelingea pe la subsuoară şi îşi simţea gura uscată. Mâna începea să-i tremure de încordare, afectând stabilitatea pistolului. Zgomotul elicopterului deveni şi mai puternic, iar

copacii începură să se agite din pricina curentului. Nu putea ucide fără a fi ucis, nu exista nici un avantaj, nici o microsecundă…

Un zgomot de paşi elastici în tufişuri, şi deodată căprioara dădu buzna peste ei.

Hyde trase primul, pentru că mai trebuia să fie un urmăritor, chiar dacă subconştientul respingea deja ideea. Rusul trase şi el, surprins de faptul că nu era prietenul la care se aşteptase, încă un pistol îndreptat împotriva lui Hyde. Tricia Quin ţipă cu mult înainte ca timpul de reacţie să-i fi permis să facă asta, de parcă ar fi anticipat moartea animalului. Căprioara se împiedică şi se împletici, pete noi apărând pe blana ei cenuşie, apoi ajunse între cei doi, căzând cu o mişcare lentă, zvârcolindu-se pe humusul aspru şi dând din picioare o dată, de două ori…

„Timpul de reacţie, timpul de reacţie”, ţipă Hyde la el însuşi, chiar în momentul în care îşi simţi pieptul cuprins de un val de durere şi de vinovăţie. „Timpul de reacţie, timpul de reacţie”. Nu ignorase total căprioara, care dădu din picioare a treia, a patra oară, cutremurându-se în spatele rusului…

Pistolul lui Hyde trase cu o fracţiune de secundă înainte de cel al rusului. Bărbatul îşi pierdu echilibrul şi glonţul lui trecu vâjâind pe lângă umărul stâng al lui Hyde, înfigându-se într-un copac. Omul rămase nemişcat instantaneu, spre deosebire de căprioară, care continua să se zvârcolească, dar ţipătul ascuţit care se auzea nu venea de la ea, ci de la fată.

— Taci din gură! ţipă Hyde, fluturând pistolul de parcă ar fi ameninţat-o. Taci! Fugi, tâmpito… Fugi!

Se repezi la ea, în timp ce zgomotul elicopterului devenise asurzitor deasupra lor, şi fata se îndepărtă de el, fugind.

La nouă mii de metri sub ei, prin spărturile din covorul de nori albi, Aubrey putea să distingă conturul lanţului de stânci care alcătuiau insula Lofoten, la nord-vest de coasta Norvegiei. Probabil că americanul se afla acum la o sută de mile distanţă de ei, spre sud şi spre est, în apropiere de Bodas, stabilind contactul cu RAF Victor pentru realimentarea din aer a avionului Harrier. Până în acel moment, avioanele Nimrod şi Harrier menţinuseră o tăcere radio strictă. Acum însă Aubrey nu mai putea amâna testarea echipamentelor de comunicaţie care vor face legătura dintre Quin şi Clark atunci când americanul avea

să ajungă la bordul lui *Proteus*.

Quin transpira nervos din nou şi o undă de dispreţ la adresa individului trecu prin mintea lui Aubrey, lăsându-l satisfăcut. Emoţia înlocuia îndoiala, care tocmai îi atacase lui Aubrey sentimentul de autoritate în situaţia pe care el o crease. Totodată, Quin fuma ţigară de la ţigară, şi Aubrey, cu îndreptăţirea cuiva obligat din motive de sănătate să renunţe la acest viciu, îl dispreţuia cu atât mai mult pe savant din pricina norilor de fum albastru care pluteau perpetuu în jurul capetelor lor, în pofida sistemului de aer condiţionat de pe Nimrod.

— Foarte bine, locotenent de escadrilă, îi spuse Aubrey operatorului radio desemnat să monitorizeze consola de comunicaţii pe care urma s-o folosească Quin. Te rog să-l chemi pe prietenul nostru.

Aubrey simţea iritarea ofiţerilor RAF care alcătuiau echipajul avionului. Dar, dat fiind că începuse într-o manieră autoritară cu Eastoe, nu-şi mai putea schimba acum atitudinea într-una mai amabilă.

— Am înţeles, murmură tânărul ofiţer.

Comută un şir de întrerupătoare, deschizând canalul de comunicaţii. Nu se stabilise nici un apel de chemare. Receptorul lui Clark avea să fie pornit tot timpul, fără să mai fie nevoie de un alt semnal. Raza maximă de bătaie a transmiţătoarelor era de vreo sută şaptezeci de kilometri, fiind limitată de necesitatea de a codifica conversaţia sub o formă de transmisie de mare viteză. O casetă minusculă din echipamentul lui Clark îi înregistra cuvintele, le accelera, apoi acestea erau transmise la consola situată între Aubrey şi Quin. Cât despre echipamentul mai voluminos din încăperea de sub Amiralitate, benzile din receptorul lui Quin încetineau mesajul, apoi îl redau ca şi cum ar fi fost rostit normal – şoptit, se gândi Aubrey – de către american. Iar procedura reciprocă avea să se producă atunci când Quin, sau Aubrey, vorbea cu Clark. Era un sistem stângaci, cu o întârziere intrinsecă, dar era singura modalitate prin care semnalele nu puteau fi interceptate şi înţelese de ceilalţi, fapt ce ar fi dus la expunerea poziţiei lui Clark.

— Da? răspunse acesta cu o voce îndepărtată şi obosită, însoţită de paraziţi.

Clark era foarte departe şi singur.

— Testare, spuse Aubrey, aplecându-se înainte.

Vorbea foarte încet.

— Nu te-aud, replică americanul cu întârziere, ca şi cum vechile reflexe ale semnalului de apel şi de recunoaştere aşteptaseră să se declanşeze în mintea lui.

— Acesta e un test, spuse locotenentul de escadrilă cu o voce mai ridicată.

— E prea tare. Clark, vreau să-mi vorbeşti mai încet.

Era evident că operatorul radio de la RAF considera întreaga afacere de un amatorism de-a dreptul inacceptabil. Chiar şi Aubrey găsea conversaţia amuzantă, dar plină de puncte slabe. I-ar fi plăcut să-şi găsească refugiul în rutina obişnuită a comunicaţiilor, în nenumăratele semnale de apel repetate la nesfârşit, în jargonul tehnic încărcat de termeni de specialitate. Numai că reţeaua lui de comunicaţie abia reuşea să asigure transmiterea unor mesaje şoptite pe o distanţă de o sută de mile, cu Clark stând pe spate sau pe burtă într-un spaţiu restrâns, întunecos, transpirând şi abia respirând în costumul de imersie, lucrând pe un echipament incredibil de complicat, pe care nu-l cunoştea, încercând să depisteze defecţiunea şi s-o repare. Semnalele de apel nu-i vor fi de folos, chiar dacă, prin absenţa lor momentană, păreau să posede puterea unor vrăji şi a unor farmece.

— Cum? spuse Aubrey, aplecându-se deasupra consolei. N-am auzit ce-ai spus. (Pe faţa operatorului radio se citea dispreţul.) Da, te-am auzit bine acum. Acum am să ţi-l dau pe domnul Quin, cu care poţi să exersezi vocabularul tehnic pe care l-aţi stabilit amândoi. Ordine aleatorie, vă rog, grupuri de câte şase.

Quin arata ca un crainic radio care vorbea pentru prima oară la microfon. Îşi drese glasul şi se foi în scaun, având în faţa lui un blocnotes plin cu un scris mărunt. Apoi îşi şterse cu gesturi iuţi ochelarii şi începu să citească – iar Aubrey îi făcu semn să vorbească mai încet.

Timp de cinci minute, în vreme ce Nimrod îşi continua zborul spre Capul Nord şi punctul de staţionare din interiorul spaţiului aerian norvegian, în largul coastei din apropierea localităţii Kirkenes, Clark şi Quin schimbară un vocabular complex de terminologie tehnică. Aubrey îşi aminti de clipele de dinaintea extemporalelor la latină şi franceză, de felul cum el şi colegii lui recapitulau pentru ultima oară vocabularul, înainte de sosirea

profesorului, moment din care manualele trebuiau puse deoparte. Când Quin arătă că terminaseră, Aubrey deschise ochii. Quin părea vlăguit, şi Aubrey se îngrozi la gândul că va trebui să-l menţină pe linia de plutire.

— Mulţumesc, Clark. E suficient. Maximum de comunicaţie, minimum de zgomot. Succes. Terminat.

Aubrey închise canalul şi dădu din cap satisfăcut către Quin şi operatorul radio. Prin fereastra minusculă putea vedea o navă care naviga prin Andfjord, spre ţărmul interior al uneia dintre insulele Vesteralen. Nimrod era probabil la mai mult de o jumătate de oră de Capul Nord şi la acelaşi interval de timp de locul de staţionare de deasupra graniţei sovietice. Într-o oră, operaţiunea „Instalatorul” va începe cu adevărat.

După ce făcu joncţiunea cu avionul-cistemă Victor pentru realimentare, eveniment care dură nu mai mult de şapte minute, avionul Harrier survolă teritoriul muntos al Norvegiei, trecând peste fiorduri şi gheţari, apoi ajunse în Suedia şi în Finlanda.

Clark încercă să se odihnească, simţindu-se ca un om cu o rezervă drastic limitată de apă. Umbra avionului trecea peste zăpada situată la mai puţin de treizeci de metri mai jos, aparatul Harrier evitând astfel reţeaua radar.

O turmă de reni, speriată de zgomotul reactorului, se împrăştie în galop sub ei. Pătura de nori de deasupra carlingii era sfâşiată acum, iar luna strălucea. Erau atât de aproape de sol acum, încât aveai impresia că ar fi vorba de o cursă de ski, imposibil de rapidă, şi nu de un zbor cu avionul. Clark se uită la stânga şi la dreapta lui şi se gândi la cutiile din recipienţii de sub aripi. „La dreapta – bun, la stânga – rău”, îşi spuse el cu un zâmbet care nu veni cu uşurinţă. La dreapta, echipamentul de reparaţii, aparatele de măsură, piesele de schimb. La stânga, materialele explozive, detonatorii, sfârşitul sistemului „Leopard”. El credea că va fi forţat să folosească materialele din partea stângă. Nu se gândea la propria lui soartă. Fireşte, avea să fie arestat ca spion. Închisoare, interogatorii, schimbul cu un agent rus. Era o desfăşurare a evenimentelor previzibilă, la care nu trebuia să se gândească. Şmecheria era să nu fie prins chiar atunci când pătrundea – înot – în baza navală rusească. „Nu te lăsa prins.”

Exista întotdeauna o senzaţie persistentă de ireal în privinţa operaţiunilor de teren, până când ceasul începea să ticăie şi fluxul de adrenalină devenea incontrolabil, iar el ştia, din experienţă şi din antrenament, că nu exista alternativă decât să existi în interiorul acelei spaţioase nemuriri. Era o stare de spirit pe care CIA o denumea „alertă traumatică”, şi era starea de spirit a agentului de teren de succes.

Lacul Inari, lacul sacru al Laponiei finlandeze, apăru sub ei, scăldat în lumina lunii, apoi văzură pata de lumină a oraşului Ivalo, trecură printr-o ceaţă uşoară şi, în fine, nimic. Din când în când, luminile vreunei ambarcaţiuni, covorul de apă presărat cu sloiuri de gheaţă.

Înainte să ajungă la ţărmul nord-estic al lacului Inari, avionul Harrier coti spre tribord, modificându-şi cursul spre est şi trecând frontiera spre Norvegia, o prelungire spre sud a NATO dinspre Kirkenes şi coasta dintre Finlanda şi Uniunea Sovietică. Era un peisaj mai blând, mai ordonat – deşi se întrebau dacă nu cumva era doar o iluzie – presărat cu lumini, iar după circa o milă treceau pe deasupra coroanelor de copaci ale unui ţinut acoperit de păduri.

Pilotul acceleră şi peisajul neclar deveni o mişcare fluentă întunecată. Clark nu putea vedea propriu-zis copacii, şi nici măcar micile luminişuri din pădure, dar peisajul căpătase acum o viaţă proprie. Nu mai era o hartă în relief peste care treceau sau o machetă tridimensională din mucava.

Luminile de la tribord proveneau de la turnurile de pază şi de la şirurile de lămpi amplasate de-a lungul gardului care marca frontiera dintre Norvegia şi Uniunea Sovietică. Clark înghiţi în sec, apoi respiră în mod conştient într-un ritm relaxat, stabilind precis şi exact intervalele dintre fiecare inspiraţie şi expiraţie. „La dreapta – bun, la stânga – rău”, repeta el în minte.

Văzu luminile unui şir de cătunuri de-a lungul singurului drum practicabil de la nord de Kirkenes. Kirkenes însuşi se vedea în faţa lor, la orizont, ca o strălucire palidă. Apoi avionul Harrier coti brusc spre dreapta, modificându-şi cursul spre est, pentru a se deplasa de-a lungul frontierei norvegiene. Pecenga se afla la treisprezece kilometri de graniţă, iar ei se aflau acum la circa cincisprezece kilometri de frontiera care cotea spre nord, către coastă. Aparatul Harrier avea acum circa o treime din viteza maximă de zbor şi zbura mult sub nivelul reţelei

radar. Şase kilometri şi jumătate pe minut. Trei minute. Nu, deja două minute şi cincizeci de secunde. Peisajul părea să capete mai multă vioiciune, de parcă l-ar fi studiat cu scopul de a şi-l reaminti.

Pătrunsese în interiorul Uniunii Sovietice.

Pilotul deconectă pilotul automat şi radarul care urmărea relieful şi preluă controlul manual al aparatului. Viteza avionului scăzu. Pecenga era un glob luminos, înceţoşat, în faţa lor. Uniunea Sovietică. Fortăreaţa Rusia. Clark nu mai participase la nici o operaţiune de penetrare.

— Gata?

Se apropie la babord. Văzu apa unui lac şi un peisaj nelocuit, acoperit de păduri şi întinderi deschise de zăpadă. Avionul încetini şi mai mult, aproape oprindu-se în loc, deasupra unui mic spaţiu alb, înconjurat de copaci. Lui Clark îi veni în minte imaginea unui elicopter. Sunetul motorului Pegasus scăzu în intensitate, iar pilotul modulă frâna de aer. Apoi crescu din nou acceleraţia motorului, orientând aparatul în jos prin intermediul celor patru duze din partea inferioară a fuzelajului.

Zăpada fu răscolită în jurul carlingii, aproape că nu se mai vedea nimic afară şi, în sfârşit, avionul coborî la sol.

— Gata. Acum te descurci singur. Nu pierde vremea.

— Vezi ceva?

— Nu.

Clark deschise capacul carlingii şi zăpada îi pudră faţa îndreptată în sus. Se ridică şi-şi trecu corpul cu stângăcie peste marginea înaltă a fuzelajului, începându-şi intruziunea în Uniunea Sovietică. Se uită în jurul lui, iar frigul brusc al nopţii şi vântul care bătea îi făcură dinţii să clănţăne. Cercetă copacii din jurul luminişului de trei ori, până când zări sclipirea palidă, greu de detectat, a unei lanterne care semnaliza.

— E-n regulă. Tipul e aici, îi spuse el pilotului.

— Succes.

— Mulţumesc.

Coborî din avion şi începu să descarce cele două pachete, de la babord şi de la tribord, ascunse sub aripi.

Luă cele două pachete şi se îndepărtă de Harrier, târându-şi greutăţile prin zăpada care era mai adâncă, în afara cercului în care aceasta aproape că se topise din pricina jetului orientat în jos al motorului Pegasus. Când îşi ridică privirea, văzu un tip

scurt şi îndesat grăbindu-se spre el. Urmă momentul inevitabil, electric, al îndoielii: era omul lor, era KGB-ul? Apoi bărbatul vorbi:

— Bine ai venit, prietene…

Restul cuvintelor sale – Clark îi vedea buzele mişcându-se- fu înecat de vaietul tot mai intens al motorului. Clark, care strângea în continuare mâna bărbatului, se întoarse să se uite la Harrier cum se înalţă deasupra copacilor şi apoi accelerează uşor. Se afla în interiorul Uniunii Sovietice, la circa trei kilometri de Pecenga, de unul singur, dacă făcea abstracţie de ajutorul unui băcan. Era greu să nu se lase cuprins de o senzaţie de neajutorare.

Băcanul apucă unul dintre pachete şi-l săltă pe umeri.

— Haide, spuse el. Haide.

Lepră. Fata ar fi vrut să se ridice şi să vorbească cu cei doi oameni care treceau la douăzeci de paşi de ei, dar o reţinu, punându-şi mâna peste gura ei. Din fericire, cei doi nu aveau un câine cu ei. Bărbatul purta un hanorac şi avea atârnat de gât un aparat de fotografiat, iar femeia purta o haină de blană din petice albe şi negre. Hyde îi ascultă vorbind, îl văzu pe bărbat cum îşi petrece braţul în jurul femeii, pentru că ea pomenise de frigul înserării, şi în sfârşit îşi dădu seama că se îndreptau spre parcare.

Două motive. Nu-i cunoştea şi, prin urmare, nu avea încredere în ei. Iar pe de altă parte nu putea risca să înroleze pe nimeni de partea lui. Ucisese, şi oricine intra în contact cu el din acest moment era în pericol. Lepră.

Îi dădu drumul fetei care se târî de lângă el, frecându-şi braţele, pipăindu-şi gura în locul unde fusese mâna lui mai devreme.

— De ce? întrebă ea aproape văitându-se. De ce nu?

— Pentru că asta ar însemna ca ei să fie ucişi, sau noi să fim ucişi. Cum preferi?

Umezeala ferigilor îi pătrundea în haine. Îi era foame, stomacul lui dând semne de nelinişte. Îi era sete. Luă un pumn de zăpadă şi-l duse la gură. Apoi îşi frecă mâna udă de faţă, într-o tentativă de înviorare. Nici fata nu arăta mai vioaie.

— Erau nişte oameni care ieşiseră la plimbare, spuse ea posomorâtă.

— Posibil. Uite ce e, las-o baltă, te rog. Trebuie să ne descurcăm singuri, şi cu asta basta.

— De ce – de ce ne urmăresc? întrebă fata agitată.

Hyde se uită la ea neîncrezător.

— Cum?

— Tata e în siguranţă… De ce ne vor pe noi?

— Of, Dumnezeule, chiar nu înţelegi nici cele mai simple mişcări ale jocului? (Hyde clătină din cap.) Probabil că nu înţelegi. E evident că Petrunin a primit ordine noi. Pentru ei, eşti în acest moment tot atât de preţioasă ca şi înainte. Dacă te au pe tine, ar putea să te negocieze în schimbul tatălui tău. Pricepi?

— Cum? Acum îl aveţi voi, pentru numele lui Dumnezeu!

— Nu e la închisoare. Dacă el ar şti că au pus mâna pe tine, ar profita de prima şansă să plece ca să fie alături de tine. Cu avionul la Moscova.

Fata păru gata să pună o altă întrebare, dar tăcu şi se uită la mâinile ei de parcă ar fi aparţinut altcuiva.

— Eşti gata?

Ea îl privi neajutorată, cu o privire obosită, apoi se ridică încet în picioare.

— Da.

— Atunci, haide.

După moartea căprioarei şi a rusului, merseseră spre est, traversând regiunea Chase, făcându-şi socoteala că urmăritorii lor, cei pedeştri şi cei din elicopter, îi vor căuta spre nord, spre drumul către Stafford. Elicopterul, mascat de perdeaua de brazi prin care tocmai treceau, se îndepărtă spre nord, zgomotul pierzându-i-se în depărtare. Nu mai văzură nici un alt rus.

Hyde aşteptase ca mai întâi să se întunece înainte de a ajunge în parcare şi la drumul unde se opriseră prima oară. Poligonul de vânătoare se afla acum în spatele lor, spre nord.

Coborâră cu grijă pe panta acoperită de ferigi moarte şi apoi urcară încet pe o potecă bătătorită de căprioare. Era aproape întuneric. Ar fi putut risca s-o ia pe panta asta descoperită…

Strigătul era alarmant, dat aproape la fel de neobservat, exceptând subconştientul lui Hyde, ca şi un lătrat de câine. Un al doilea strigăt îl scoase din amorţeala mentală. O siluetă pe culme, la vreo două sute de paşi de ei, fluturând ceea ce ar fi putut să fie un băţ. Era vorba de puşti acum. Gata cu pistoalele uşor de ascuns! Acum situaţia era inegală. Fata se ciocni de el,

de parc-ar fi fost oarbă sau bolnavă. O luă de mână. O a doua siluetă apăru pe culme. Norii coborau apăsători deasupra văii în care se lăsaseră prinşi în capcană.

Elicopterul. Era prea întuneric ca să mai fie văzuţi, dar şi ca să-l poată vedea, până când apăru brusc peste culme şi coborî spre ei, asurzindu-i cu zgomotul neaşteptat. Nu mai fu nevoie să-i spună Triciei să fugă. Poteca nu era destul de largă pentru amândoi şi el începu să alerge în urma fetei.

Împuşcături, acoperite de zgomotul rotorului şi de bubuitul sângelui în tâmplele sale. Focuri trase la întâmplare. Elicopterul începu să se rotească în jurul lor.

— Acolo!

Terenul se adâncea într-o vale mai adâncă. Căprioarele fugeau din calea lor, speriate de elicopter. Trăiră un moment halucinant când siluetele mici şi cenuşii îi înconjurară, şi Hyde îşi aminti ochii acoperiţi de durere în care se uitase mai devreme, când apăsase pe trăgaci. Apoi căprioarele dispărură şi valea se continua cu un şanţ îngust pe care-l urmară. Ducea spre nord, înapoi spre terenul mai înalt şi spre poligonul de vânătoare, dar nu aveau altă alternativă decât să-l urmeze. Mergeau aplecaţi, menţinându-se sub nivelul solului, şi deodată şanţul se termină, lăsându-i aproape de culmea dealului.

Hyde se aruncă la pământ şi se uită peste marginea culmii. Nimic. Lumina dispăruse. În doar câtèva minute, nu mai rămăsese nimic. Zgomotul elicopterului se auzea ca un zumzet furios, îndepărtat, de parcă s-ar fi aflat deja la câţiva kilometri distanţă.

Era posibil?… Se întoarse pe spate şi gemu. Mai rău decât crezuse. Îşi imaginase o rană superficială, o zgârietură, dar deja palpita. Întregul braţ îi palpita. Încercă să se ridice în capul oaselor, dar nu reuşi, şi căzu la loc, lăsând să-i scape încă un geamăt.

— Ce este?

— Nimic…

— Ce s-a-ntâmplat?

Ea îi atinse umărul şi imediat simţi o durere intensă, aproape insuportabilă, după care nu-i mai putu desluşi expresia şi nici măcar să-i vadă conturul feţei. Totul dispăru din faţa ochilor lui cu mare viteză, de-a lungul unui tunel întunecat.

12
ACCES

— Pe poziţie.

Între Eastoe şi Aubrey se stabilise o comunicare lapidară, cu buzele strânse, ofiţerul RAF asigurând doar o asistenţă în silă. Aubrey, ştiind că asta nu-i va afecta eficienţa ca pilot, era pregătit să-l lase în apele lui.

Nimrod începuse să zboare pe conturul unui dreptunghi deasupra ţărmului Mării Barents, fapt ce-l aducea la câţiva kilometri de graniţa sovietică, la extremitatea estică a conturului. Deplasându-se spre vest, Nimrod trecea peste Varangerfjord, apoi cotea spre nord, survolând porţiunea de uscat cunoscută sub numele de Varangerhalvöya, după care se îndrepta spre est, ajungând din nou deasupra Mării Barents. În orice punct al acestui dreptunghi aerian, Nimrod nu se afla la o distanţă mai mare de o sută zece kilometri de emiţătorul lui Clark din Pecenga.

Aubrey se mai uită o dată prin fereastră la fuzelaj. O lumină clipitoare la babordul lui Nimrod, ceva mai în spate şi mai jos. Un aparat Northrop F-5 al Royal Norwegian Air Force, unul din cele trei avioane de vânătoare cam învechite care le asigurau ecranajul. Aubrey considera această măsură de precauţie inutilă, deoarece nu anticipa probleme cu aviaţia sovietică. Şi, chiar dacă s-ar fi ivit astfel de probleme, avioanele F-5 ar fi fost imediat chemate de la aerodromul militar din Kirkenes.

— Mulţumesc, domnule locotenent, îi răspunse Aubrey lui Eastoe.

— Domnule Aubrey, vreţi să veniţi până la cabina de comandă? adăugă Eastoe.

Aubrey fu imediat frapat de tonul conspirativ al vocii sale. Îşi scoase căştile şi se ridică în picioare, fără să se uite la Quin.

Se duse la cabina de comandă şi se opri între fotoliile celor doi piloţi, iar Eastoe se întoarse spre el. Avea faţa gravă a unui mesager care avea de transmis o veste proastă.

— Ce s-a-ntâmplat, domnule locotenent?

— Asta, îi replică Eastoe, întinzându-i o foaie de hârtie cu un mesaj imprimat. E pentru dumneavoastră, strict personal. Nu e indicat să-l lăsăm pe Quin să audă vestea proastă.

Mesajul era de la Shelley şi îl informa pe Aubrey că Hyde şi fata dispăruseră fără urmă undeva între Manchester şi Birmingham. Shelley organizase căutarea celor doi, care începea chiar în acel moment. Aubrey ridică ochii de pe foaia de hârtie şi observă că Eastoe îl privea fix, aşteptând parcă o reacţie de slăbiciune din partea lui.

— Vă mulţumesc, domnule comandant de escadrilă, spuse Aubrey cu răceală. Aţi făcut bine că nu i-aţi pomenit domnului Quin despre acest lucru şi va trebui să procedaţi la fel şi în continuare.

— Asta complică lucrurile, nu? spuse Eastoe ironic. Vreun răspuns?

— Orice aş spune eu n-ar avea nici o importanţă, se răsti Aubrey.

Se răsuci pe călcâie, făcând cale întoarsă prin tunelul aeronavei, controlându-şi expresia feţei şi potolindu-şi vârtejul de gânduri şi imagini din minte. Esenţial era acum că savantul funcţiona ca o maşinărie, la momentul potrivit.

Se aşeză la loc pe scaun. Quin părea indiferent la reapariţia lui. Aubrey îl studie în tăcere.

Simţindu-se observat, Quin deveni agitat, într-o manieră rapidă şi vicleană. Avea o atitudine de totală autoprotecţie. Încercă apoi să recurgă la vechiul vicleşug de a distrage atenţia celuilalt, ştergându-şi cu nădejde lentilele ochelarilor. Chipul lui Aubrey era încordat de nerăbdare, iar acest lucru părea să-l încurajeze şi mai mult pe Quin.

— N-am auzit încă nici o veste de la omul dumitale, cel puţin de când a părăsit aeronava, spuse el.

Aceasta îl irită pe Aubrey.

— Îl cheamă Clark, remarcă el cu răceală.

— Da, dar cum rămâne cu factorul timp? insistă Quin.

Aubrey îşi dădu seama că tăcerea pe care savantul o păstrase timp de o oră dusese la acumularea unei spaime feroce în sufletul lui. Îşi controlase, se pare, furia până ce sosiseră la bază. Cu fiecare minut în care Clark nu îşi anunţa prezenţa, Quin era tot mai mulţumit la gândul că misiunea lui la bordul lui Nimrod se apropia de sfârşit, şi încă destul de repede. De fapt, din cauza razei scurte de acţiune a aparatului său de emisie-recepţie, Clark nu mai luase legătura cu ei după test. Pilotul de pe Harrier, în timp ce se îndrepta spre Barduffos pentru

alimentare, trimisese un semnal scurt şi cifrat, prin care îl informase pe Aubrey că americanul aterizase în siguranţă. Acest lucru se petrecuse cu patruzeci de minute în urmă.

Aubrey îşi privi ceasul. Era opt şi jumătate.

Ştia că în două, cel mult trei ore, urma să anuleze operaţiunea. Dacă nu primeau vreo veste de la Clark în acel interval, operaţiunea „Instalatorul” urma să ia sfârşit. Ar fi însemnat că acesta fusese ori capturat, ori ucis. Aubrey se resemnă să aştepte, dorindu-şi să poată face acest lucru undeva unde nu trebuia să-l înfrunte pe Quin, de cealaltă parte a unei console de emisie-recepţie, în fuzelajul scheletiform şi murdar al unui aparat Nimrod. I se părea că seamănă prea mult cu un televizor. Ecranele, reţeaua de cabluri şi de circuite integrate, ca şi senzorii lui cel puţin, creau aceeaşi impresie ca şi piesele televizorului său, atunci când inginerul de la compania de cablu trebuia să vină la el acasă pentru a repara ceva.

Dar cel mai mult îl mânia şi îi crea suspiciuni Quin. Clark trebuia să se bazeze pe acest individ indiferent, laş, încrezut, şi acest lucru i se părea nedrept.

„Scoate-ţi din minte prostiile astea, îşi zise Aubrey. Va trebui ca, la momentul potrivit, să-l faci pe individ folositor.” Simţi cum avionul Nimrod, la şase mii de metri altitudine, vira spre extremitatea estică a direcţiei sale de zbor, pe deasupra ţinutului Barents şi înspre graniţa sovietică. Undeva, la nord de ei, probabil la nu mai mult de patruzeci de kilometri, se aflau punctul unde se desfăşurase atacul asupra lui *Proteus* şi platforma unde acesta aşteptase să se ridice la suprafaţă. Îşi dădu seama că începuse să bată darabana pe marginea consolei. Cu un sentiment de vinovăţie, puse imediat capăt zgomotului. În schimb, Quin părea cuprins de automulţumire. Era, în mod evident, sigur că americanul avea să dea greş, că dăduse deja greş în încercarea de a ajunge la Pecenga. Avea aerul unui om ce se adăpostea de ploaie, ploaie ce urma să se oprească în curând, iar el putea merge acasă.

— Cum rămâne cu tuburile de oxigen?

— Pe acelea ţi le-am lăsat în grija unui prieten. Nu, nu unul dintre noi, dar e demn de încredere. A fost un noroc că le-am mai avut: Nu mi s-a cerut să execut o… cum îi ziceţi voi?… recunoaştere?

Clark aprobă zâmbind, cu o mişcare a capului.

— Da, o recunoaştere a portului de mult timp. Vechiul meu costum de scafandru s-a dus, adio. Dar tuburile de oxigen sunt bune, prietene, te asigur.

— Te cred.

Stăteau în încăperea mică, înghesuită, de deasupra băcăniei.

Agentul SIS de la faţa locului, pentru Pecenga, era un bărbat scund, rotofei, cu bărbia uşor nerasă. Avea nişte ochi mici şi negri, ca două boabe de strugure prinşi în carnea lui lividă. Când zâmbea, lăsa să se vadă o dantură de un alb remarcabil. Lui Clark îi stârnea încredere stilul său aşezat, pedant. Îl chema Pasvik. Cu multe generaţii în urmă, familia lui venise din Norvegia. Nici Pasvik nu ştia dacă acest lucru se petrecuse înainte de primul război mondial sau înainte de revoluţie.

Băcănia îi aparţinea chiar lui Pasvik. Tatăl lui obţinuse contractul de livrare a ouălor şi a făinii către baza navală, urmând a fi folosite la prepararea meselor pentru ofiţeri. Clientela lui regulată îl ajutase să-şi menţină controlul asupra prăvăliei, să adune informaţiile maritime de care aveau nevoie cei de la Londra şi care îi dădea, de asemenea, şi libertate de mişcare şi de acces. Totodată, îl adusese în contact cu ceea ce Clark bănuia a fi o înfloritoare afacere de contrabandă, ce implica transportul din Scandinavia până la baza navală şi la oficialităţile din Pecenga a unor bunuri de lux, nu prea scumpe, dar avantajoase.

Pasvik adusese numai în treacăt vorba despre aceste activităţi, ca şi cum ar fi avut impresia că ele stăteau mărturie pentru statutul său de agent împuternicit al Londrei, dar pentru american ele nu făceau decât să-i dovedească şi mai puternic inteligenţa şi dinamismul individului.

Clark studie harta la scară mare, pe care Pasvik o întinsese pe masa de lemn dintre ei. Lângă mâna lui dreaptă se afla un pahar mare cu coniac. Mirosul băuturii se amesteca cu cel de şuncă, de făină şi de detergent – una dintre mărfurile de calitate, presupuse Clark, văzând marca Persil pe un raft al debaralei din spatele prăvăliei.

Mare parte din hartă avea multe spaţii albe, dar zonele de maximă importanţă ale oraşului şi ale bazei navale fuseseră îngroşate şi inscripţionate de Pasvik. Pecenga se întindea la

intrarea unui golfuleţ strâmt, pe ţărmul unde râul Pecenga atingea Marea Barents. Era un port prosper de pescari şi totodată o importantă bază pentru Murmansk, cartierul general al celei mai importante flote a Uniunii Sovietice. Portul de pescari se întindea la periferia nordică a oraşului – Clark simţise mirosul, purtat de vânt, chiar şi din spatele dubei de aprovizionare a lui Pasvik, unde se afla – în vreme ce baza navală, parcă pentru a fi ascunsă de portul comercial, părea, pe hartă, a fi extinsă de-a curmezişul gâtului golfului, în spatele zidului său portuar, masiv. Adăposturile submarinelor, care reprezentau ţinta lui principală, erau aranjate şi camuflate de-a lungul flancului sudic al bazei, în cel mai îndepărtat punct faţă de portul de pescari.

Lui Clark îi era limpede faptul că Pasvik se considera, fără prea multă tragere de inimă, dar şi fără să şovăie, „pionul de sacrificiu” în afacerea „Instalatorul”. Cu toate acestea, îşi dădea seama că nu-l putea exploata în mod eficient până la a-i pune viaţa în pericol, şi era mulţumit de acest lucru. Ar fi fost un pretext transparent ca Pasvik să facă o livrare către bază, noaptea târziu, pentru că fără îndoială ar fi fost percheziţionat. Clark trebuia să intre pe calea apei, şi nu sub pretextul livrării unor alimente.

— Ne-ar fi foarte uşor s-o facem, spuse Pasvik şovăitor, de parcă i-ar fi citit gândurile lui Clark.

Acesta scutură din cap.

— Nu, nu, am fi prinşi fără doar şi poate. Numai prin apă putem.

De-abia atunci îşi dădu Pasvik la iveală atât frica, cât şi satisfacţia, într-o clipită, dezvelindu-şi dantura, încreţindu-şi ridurile din jurul ochilor, iar fruntea i se umplu de broboane de sudoare pe care şi le şterse cu o batistă roşie.

— Mulţumesc, spuse el.

— Nici o problemă. Aici e plasa? adăugă el, indicând un punct de pe hartă.

Pasvik aprobă cu o mişcare a capului.

— Şi aici, tot aşa?

— Da. Va trebui să treci pe deasupra sau pe dedesubtul a două plase.

— Mine?

Pasvik scoase din buzunar un carneţel subţire, legat în piele,

care nu se potrivea deloc cu ţinuta lui. Ar fi stat mai bine în buzunarul de la piept al unui director de firmă. Izbucni în râs când văzu expresia lui Clark.

— Un chilipir, pe care l-am păstrat pentru mine, explică el. Sunt foarte la modă printre tinerii ofiţeri. Vă daţi, cred, seama că acestea sunt nişte notiţe bazate pe zvonuri şi observaţii, adunate în decursul a câţiva ani.

Se căută în buzunarul de la piept al costumului său şi îşi puse pe nas o pereche de ochelari cu rame subţiri. Apoi îşi drese glasul.

— Minele se împart în mai multe categorii – detonate de la distanţă, dotate cu fire-capcană, acustice sau magnetice. Sunt montate la adâncimi variate, iar schema lor este foarte complicată. Nu am nici un fel de detaliu. Numai până aici merge indiscreţia în rândul ofiţerilor din Marina Roşie, înţelegeţi?

— Nu-mi fac prea multe griji în privinţa minelor, în afara celor de contact. Sunt marcate? Ai vreo informaţie despre forma şi mărimea lor?

— Ah, în privinţa asta cred că vă pot ajuta.

Îi arătă lui Clark o pagină din carneţel. Mâneca vechiului halat pe care îl împrumutase de la Pasvik atinse paharul de coniac, vărsând ce mai rămăsese pe toată harta şi făcând o pată de culoarea tutunului.

— La dracu’! exclamă Clark, îndepărtând lichidul cu manşeta.

O parte din inscripţiile meticulos realizate de pe hartă se mânjiseră.

— Nu-i nimic.

Clark studie desenul. O mină de mici dimensiuni, probabil activată prin contactul direct cu antenele. Menită a opri şi distruge mici ambarcaţiuni ce s-ar aventura în zona interzisă a portului interior, ba chiar şi pentru a ucide un înotător. Îi dădu înapoi carneţelul lui Pasvik. Harta mânjită îi atrăgea atenţia, ca un semn de rău augur.

— Bun, unde se află *Proteus*?

— Aici sunt locurile de păstrare a submarinelor. În acesta ar fi, după cum cred eu. Vă daţi seama că au circulat tot felul de zvonuri.

Bătu uşor cu degetul pe unul dintre adăposturile numerotate. Erau două duzini în total, iar *Proteus* se afla

probabil în cel de-al cincilea, de la capătul estic al şirului.

— Multe dintre ele sunt goale, desigur.

— Tu unde vei fi? întrebă Clark.

— A, aici, răspunse Pasvik. Vedeţi, într-o linie directă. Este sau a fost un loc de picnic foarte popular pe timpul verii.

Oftă. Clark îşi privi ceasul.

— Zece fără douăzeci. E timpul să mergem?

— Da.

— Vei fi oprit pe drum?

— Da, dar e puţin probabil să fiu percheziţionat. Nu merg în direcţia portului de pescari. Oricine mă cunoaşte va crede că am fost să ridic nişte mărfuri de contrabandă de pe un vas comercial. La întoarcere, s-ar putea să fie mai curioşi. Aşa că voi avea la îndemână câteva dintre lucrurile cele mai căutate – ciorapi de damă, parfumuri, ciocolată, ţigări, chiar şi cărţi erotice din Suedia. Am obiceiul să mai fac câte un cadou gratis, din când în când. Eşti gata?

Clark realiză că Pasvik îl studia. Ochii lui ca stafidele erau adânciţi între pleoape, însă străluceau de concentrare şi curiozitate. În cele din urmă, Pasvik dădu aprobator din cap şi se ridică.

— Vei reuşi, sunt sigur de asta, spuse el încrezător.

— Mulţumesc.

Clark îşi scoase halatul şi îl puse pe patul strâmt şi aparent incomod al lui Pasvik. Apoi se îmbrăcă iarăşi cu costumul de scafandru, trăgându-şi-l în sus pentru a-şi acoperi întreg corpul, în cele din urmă punându-şi şi casca.

— Încă un coniac?

— Nu, mulţumesc.

În timp ce coborau pe scările simple, din lemn, către debara şi apoi către curtea mică, gălăgioasă, unde îşi parcase dubiţa, băcanul spuse:

— Deci, domnul Aubrey nu se află prea departe în această clipă, sus în văzduh, mm?

— Da. Cel puţin, aşa ar trebui. Voi intra în legătură cu el înainte să mă îndrept spre apă.

— Pot face şi eu asta.

— Mai bine o fac eu.

La adăpostul întunericului, Clark îşi ciocăni uşor capul în lateral, apoi făcu la fel cu micul microfon de sub bărbie.

— Chestia asta trebuie să funcţioneze. Nu vreau să mă trezesc că nu funcţionează după ce ajung la bordul lui *Proteus*.

Pasvik desfăcu zăvorul de la uşă şi ieşiră în vântul care şuiera şi biciuia curtea. Clark îşi ridică privirea spre cer. Câţiva norişori, cenuşii, mari zone înstelate. Norii păreau încremeniţi. Lună plină aproape, spre regretul său. Totuşi, îmbunătăţirea vremii însemna o mare mai liniştită în port, şi era posibil să trebuiască să-şi economisească aerul din tuburile lui Pasvik. Acesta, observă el când omul se duse la dubă pentru a deschide uşile din spate, avea un mers târşâit, legănat. Probabil că şchiopătatul era explicaţia faptului că nu mai efectua misiuni de observaţie asupra portului direct din apă.

Clark se sui în spatele dubei, iar uşa se închise cu zgomot în urma lui. Se ghemui foarte jos, pe vine, în dosul stivelor de lăzi din lemn, lângă peretele despărţitor dintre şofer şi restul maşinii. Îl privi pe Pasvik, care se sui la volan, trânti uşa şi apoi se întoarse spre el.

— În regulă?

— În regulă.

Pasvik porni motorul şi schimbă vitezele. O clipă mai târziu, ieşeau de pe aleea strâmtă, în spatele şirului de prăvălii, pe o stradă slab luminată, pe care circulau doar câteva maşini şi unul sau două camioane. Clark simţi un nod în gât, ca o senzaţie de greaţă, provocat de emoţie, şi înghiţi în sec cu greutate. Îşi strânse braţele în jurul genunchilor adunaţi sub bărbie. Cele două pachete ale sale – cel bun în dreapta, cel rău în stânga – erau aşezate la picioare. Aproape inconştient, se întinse şi desfăcu unul dintre ele. Căută într-unul din micile buzunare laterale şi scoase de acolo un pacheţel învelit în polietilenă, desfăcu elasticurile şi scoase la iveală pistolul. Un Heckler & Koch mic, uşor, de 22 mm, cu zece cartuşe în încărcător, eficient de la mai puţin de treizeci de metri. Desfăcu fermoarul costumului la gât şi vârî înăuntru pistolul reambalat. Dacă avea vreodată nevoie de pistol, însemna că oricum era aproape terminat.

Dubiţa băcăniei se ţinu după un camion învelit în prelată pe şoseaua care ducea spre nord, printr-o suburbie mizeră industrializată a Pecengăi. Pasvik nu părea să aibă chef de conversaţie. Se gândea probabil că discuţia n-ar fi făcut decât să-i sporească tensiunea pasagerului său. După lăsarea

întunericului, Pecenga se asemăna în mare măsură cu un oraş fantomă. Erau mai puţini trecători, mai puţine vehicule. Părea oprimat, terorizat de măsurile de securitate ce înconjurau baza navală. Avea un aspect războinic, o senzaţie şi un aspect de oraş asediat, aflat în stare de alertă, care îi sporea şi mai mult încordarea lui Clark.

Pe deasupra acoperişurilor joase ale fabricilor de la baza navală, se putea vedea o lumină albă, o lucire ca a luminilor de la graniţă, aşa cum le văzuse el din avionul Harrier. Apoi simţi cum duba încetineşte. Lămpile de poziţie ale camionului din faţa lor erau acum de un roşu aprins. Se auzi un scrâşnet de frâne pneumatice.

— Un punct de verificare – în afara postului comercial. Lasă-te în jos, îl sfătui Pasvik. Acoperă-te cu prelata.

Camionul era învăluit de un halou alb-luminos. Clark auzi voci şi zgomotul făcut de nişte cizme grele, cazone, deşi nu vedea pe nimeni. Se întinse pe jos şi trase peste el prelata care mirosea a varză şi făină. O dată acoperit, îşi descheie din nou fermoarul de la gât, dar se abţinu să scoată pistolul. Cu toate acestea, degetul său se îndoi pe jumătate în jurul trăgaciului, prin ambalajul de polietilenă. Degetul mare i se odihnea pe piedică. Nu-şi putea opri degetele de a nu strânge preventiv pistolul.

Se auzi o voce, foarte aproape. Clark vorbea bine ruseşte, dar reacţionă mai mult la auzul tonului interogativ. O santinelă se aplecă peste geamul şoferului. Vocea lui Pasvik părea voioasă, încrezătoare.

— Salut, Pasvik. Eşti pus pe treabă iarăşi?

Pasvik zâmbi, dezvelindu-şi dinţii, luând mâinile de pe volan într-un gest de neputinţă.

— Ştii cum sunt afacerile, Grigori.

— Vorbeşte mai încet, Pasvik, să nu te audă ofiţerul.

— Şi atunci ai da de bucluc, ai, amice?

— Vrei să-ţi percheziţionez duba, să scot toată marfa în stradă, şi acum, şi la întoarcere, ai, Pasvik?

— Nu te enerva, prietene.

— Doar ţi-am spus, nu sunt prietenul tău. Vorbeşte mai încet.

— Vrei să-mi vezi actele?

— Da, repede, uite-l pe ofiţerul meu. Ticălosul!

Grigori rosti ultimul cuvânt aproape fără voce.

— Ce se petrece aici? întrebă ofiţerul, în pofida zgomotului făcut de camionul care se îndrepta spre docuri.

În spatele siluetei scunde a acestuia, Pasvik putea vedea contururile macaralelor, ale vaselor de transport comercial şi de pescuit.

— Sunt în regulă actele acestui om?

— Da, tovarăşe comandant.

Ofiţerul le luă de la Grigori, le examină rapid, plin de automulţumire şi de infatuare. Se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă cu paşi ţanţoşi. Grigori se strâmbă în spatele lui, apoi îi înapoie actele lui Pasvik, cu un gest repezit. Se aplecă din nou lângă geam.

— Mai vreau, şopti el.

— Ce?

— Din cărţile acelea.

— Le vinzi mai departe, nu, Grigori?

— Nu!

Grigori se schimbă la faţă.

— Să văd ce pot să fac. Opreşte-mă la întoarcere şi urcă-te în spatele dubei. O să-ţi las acolo câte ceva, sub prelată, bine?

— În regulă. Dar să ştii că la miezul nopţii ies din tură.

— Mă întorc până atunci.

Grigori se dădu înapoi şi îi făcu semn să pornească. Bârna colorată în roşu şi alb, dintre cele două gherete ale santinelelor, se ridică, iar Pasvik conduse duba înspre portul civil. Îl putea vedea în oglinda retrovizoare pe ofiţer, care vorbea cu Grigori. Poziţia corpului şi felul în care îşi aplecase capul indicau o mustrare mai degrabă decât o întrebare legată de Pasvik. Trebuia să fie atent când Grigori urma să-şi ia cărţile erotice din spatele dubei, la întoarcere. Poate îi trebuia ceva şi pentru ofiţer?

Ieşi din înşiruirea de felinare aflate de-a lungul pasajului principal al docurilor, intrând pe aleea strâmtă, neluminată, între două depozite lungi şi joase. Apoi viră pe un debarcader slab luminat, trecând încet cu duba pe lângă un vas de marfă suedez, de pe care se auzeau cântece de beţie. Cineva privea peste parapet. Două santinele înarmate patrulau, discutând pentru a-şi alunga plictiseala. Pasvik opri maşina în umbra unui depozit, sub scheletul întunecat al unei macarale.

— Excelent, prietene. Acum poţi ieşi.

Pasvik coborî din maşină şi deschise uşile din spate. Cele două santinele, indiferente la zogomotul motorului său, se îndepărtau de el, depăşind o porţiune iluminată. Clark se aşeză pe marginea dubei, dezmorţindu-şi oasele. Apoi depuse cele două pachete pe cimentul debarcaderului.

— Mulţumesc, spuse el.

— Ai totul clar în minte?

Clark confirmă cu o mişcare a capului.

— Da. Cum facem cu rezervoarele de aer?

— Un moment.

Pasvik se îndreptă repede, şchiopătând, spre uşa depozitului. Se părea că avea o cheie, căci Clark auzi uşa deschizându-se cu un scârţâit, apoi, înainte ca ea să scârţâie din nou, ajunse la el cântecul unui beţivan suedez, care devenise de-a dreptul melancolic. După ce uşa se închise la loc, Clark auzi sunetul metalic, liniştitor, făcut de tubul de oxigen la contactul cu cimentul. Apoi, Pasvik se întoarse, ieşind repede din umbră, cu cele două tuburi pe umăr. Le puse la picioarele lui Clark, ca pe o pradă. Americanul le inspectă, le testă şi conchise mulţumit:

— Bun.

— Patrula se va întoarce în cinci minute. Până atunci, eu trebuie să fiu la bordul vasului de marfă, iar tu trebuie să intri în apă. Haide!

Pasvik îl ajută pe Clark să-şi fixeze tuburile de oxigen la spate. Apoi traversară debarcaderul cu coletele, strecurându-se cu repeziciune prin singura zonă uşor luminată, spre umbra vasului de marfă. Sub ei, apa era încă liniştită şi uleioasă, lovindu-se de partea laterală a vasului. Clark simţea mirosul de peşte, adus de vânt. De pe fiecare colet desfăcu câte o bucată de frânghie din nailon şi le prinse de centură. Pentru o clipă, se simţi cuprins de o senzaţie de oboseală, de care se descotorosi imediat. Va reuşi, chiar dacă va fi nevoit să remorcheze sau să împingă acea greutate, din moment ce coletele urmau să plutească pe apă.

— În regulă, spuse el, gata să-şi pună la gură muştiucul aparatului de respirat. Mulţumesc.

— Nu uita de punctele de reper pe care ţi le-am descris, nu uita de bărcile de patrulare sau de minele de contact, unele

dintre ele sunt destul de mici, dar şi destul de sensibile…

— Bine, bine, spuse Clark cu un zâmbet. O să am grijă, mămico!

Pasvik îşi înăbuşi un hohot de râs satisfăcut.

— La revedere, prietene. Mult noroc.

Ridică unul dintre colete, în vreme ce Clark începea să coboare cu spatele la cala vasului de marfă, ţinând celălalt colet. Se opri apoi, cu capul puţin deasupra nivelului debarcaderului, iar Pasvik îi înmână cel de-al doilea colet. Clark dădu impresia că se va răsturna, apoi coborî ultimele două trepte, împleticindu-se, şi alunecă în apă. Îi făcu un semn de adio lui Pasvik, care se uita la el în jos, îşi aranjă muştiucul şi masca, după care începu să ocolească încet prora vasului, împingând cele două colete în faţa lui, cu încetineală şi stângăcie.

Pasvik privi până ce înotătorul dispăru după vasul suedez, apoi fluieră uşor şi clătină din cap. Îşi lovi palmele una de alta, rupând astfel orice contact cu Clark, şi se îndreptă spre scara de abordaj ce ducea spre puntea vasului.

Clark înota fără dificultate, ţinând coletele cu ambele mâini. Uşurinţa cu care pluteau îi înlesnea misiunea. După câteva minute, călcă apa şi deschise canalul aparatului de emisie-recepţie. Ascultă un timp zumzetul semnalelor din eter.

— Totul este în regulă, spuse el.

Vocea lui Aubrey, întârziată din cauza pârâielilor din aparatul său, îi răspunse după câteva clipe:

— Mult noroc.

Clark închise aparatul şi îşi continuă înaintarea prin apă. În faţa lui se afla un colier unduios de lumină, de-a lungul zidului portului. Apa era încă liniştită, cu suprafaţa doar uşor agitată, precum paginile unei cărţi răsfoite repede de vânt. Se îndreptă spre punctul neluminat din faţa lui, astfel încât să aibă fasciculul de lumină al micului far în stânga, iar luminile de navigaţie ale micului vas de transport, în dreapta. Până la zidul portului avea cam cinci sute de metri, sau cel puţin aşa estimase citind harta. Înainta lovind aproape leneş apa cu picioarele, folosind coletele plutitoare precum un copil care ar folosi aripioarele pentru înot.

Muştiucul se afla pe colete, chiar în faţa lui. De-abia după douăzeci de minute ajunse în zona apelor mai agitate ale golfului, dincolo de portul de pescari şi de marfă. Dintr-o dată, în

timp ce trecea printre reflectoare, apa, în loc să-i înlesnească înaintarea, începu să-i pună probleme. Coletele începură să se legene şi să se mişte, încercând parcă să se îndepărteze de el. Îşi verifică busola, cercetă cu privirea reflectoarele de deasupra celor două turnuri de pază de la intrarea în baza navală şi se odihni câteva clipe, obişnuindu-şi trupul şi respiraţia cu marea agitată. Apoi porni din nou.

Zidul portului se curba în jurul său, încercuindu-l parcă, apoi se ridică, iar luminile amplasate pe toată lungimea lui deveneau mai puternice şi mai apropiate. Era paralel cu zidul bazei navale din Pecenga. Vigilenţa lui, în ciuda experienţei şi a dorinţei ca acest lucru să nu se întâmple, începu să dispară, înghiţită de elementele imediate care îl înconjurau – coletele din spatele lui acţionând ca nişte frâne, mişcându-se greoi în apă, micile valuri care îi loveau masca, braţele pe care şi le mişca înainte şi înapoi, chiar şi casca părea să-i limiteze simţurile şi raţiunea. Astfel că percepu mai întâi lumina şalupei de patrulare şi abia apoi zgomotul acesteia, şi pentru o clipă nu putu înţelege semnificaţia acelei lumini.

Fasciculul unui reflector mătură suprafaţa apei. Şalupa, ceva mai mare decât un iaht motorizat, era o ambarcaţiune cu aripi imerse. Clark, zărind silueta înaltă a prorei de dincolo de fasciculul reflectorului, trezit fiind din starea lui de visare, văzu micile turele ale tunurilor de la prora şi de la pupa, ca şi şina ei zimţată, pentru atac la adâncime. Înainta paralel cu zidul portului, paralel cu traiectoria lui. Lumina reflectorului aluneca de colo-colo, se apropia de perete, mătura din nou suprafaţa apei şi iarăşi se apropia…

Panica îl trezi brusc la realitate. Bâjbâi după cele două colete, apucându-le strâns cu ambele mâini. Trase stângaci de valva primului – fasciculul se apropie iarăşi de el – şi nu reuşi să o răsucească la prima încercare, iar mâna i se întinse nesigură spre valva celui de-al doilea colet – lumina se îndepărtă, apoi începu să se apropie din nou. Şalupa de patrulare aluneca pe lângă el, la şaizeci de metri distanţă, apoi răsuci febril prima valvă, auzindu-i şuieratul, în ciuda respiraţiei sale agitate şi a sângelui ce-i pocnea în urechi. Sacul se scufundă mai mult, iar el înşfăcă cea de-a doua valvă, spunându-şi inutil că trebuie să-şi încetinească mişcările – fasciculul luminos se apropia tot mai mult, precum o lavă ce plutea pe apa agitată, aproape luminând

coletul care nu apucase încă să se scufunde – răsuci valva, auzi şuieratul, văzu cum lumina se îndepărta, apoi revenea la loc, după care forma un arc de cerc care se apropia de capul lui. Coletul se scufundă, iar el plonjă în adânc – lumina aluneca peste suprafaţa învolburată a apei unde fusese el, ezită, apoi îşi continuă căutarea mai departe.

Clark îşi înfipse muştiucul între dinţi, muşcându-l cu putere, în timp ce trăgea aer în piept, şi se îndreptă în jos, spre cele două colete, din care nu eliberase destul aer. Îi încetineau mişcările, ca două paraşute. Prin apa neagră se putea auzi duduitul dublului motor Diesel al şalupei, după care zgomotul şi vibraţia sa se îndepărtară uşor. Clark reveni la suprafaţă, folosindu-se de cele două colete plutitoare, care îl traseră în sus. Când scoase capul din apă, văzu şalupa la câteva sute de metri depărtare, cu reflectorul mişcându-se la baza zidului portuar.

Rămase în apă, cu coletele mişcându-se în sus şi în jos sub el, de o parte şi de alta a sa, până ce respiraţia şi bătăile inimii îi reveniră la normal. Apoi apucă fiecare colet cu ambele mâini, apăsând butonul de pe fiecare tub de oxigen, aducându-le iarăşi la suprafaţă. Dacă ar fi fost nevoit să le tragă prin apă, ar fi fost epuizat cu mult înainte de a ajunge la *Proteus*. Continuă să înoate, odihnindu-şi trupul pe cele două colete pe care le ţinea strâns. Zece minute mai târziu, ajunse la intrarea în port. Turnurile de pază de pe fiecare zid erau prevăzute cu reflectoare puternice, care măturau spaţiul întunecat dintre ele şi alunecau, de asemenea, şi peste apele portului şi bazinului de dincolo de acesta. Începu să calce apa, atent la traseul regulat pe care îl urmau reflectoarele. Văzu siluetele santinelelor, ţevile tunurilor antiaeriene ridicându-se pe cerul nopţii. Îi era frig, răceala apei pătrunzând prin costumul de scafandru. Mintea părea să-i lucreze mai încet, dar nu din cauza frigului, ci pentru că ştia la ce riscuri se expunea şi nu avea nevoie să analizeze pericolul în care se afla. Plasa pentru submarine bara intrarea în port, la aproximativ patru-cinci metri deasupra apei. Trebuia să o ecaladeze.

Se strecură pe lângă baza zidului portuar, ajungând la plasa de oţel aflată chiar sub unul dintre turnurile de pază. Avea impresia că pachetele începuseră să-i opună rezistenţă, ca şi cum nu mai pluteau la suprafaţă. Le lăsă în voia apei în spatele său, în vreme ce se agăţa de plasă, privind atent luminile.

Treizeci de secunde. Aceasta era perioada de întuneric dintre momentele în care fiecare dintre cele două fascicule ajungea la intrarea în port. Avea treizeci de secunde ca să escaladeze plasa, să se suie pe ea precum un călăreţ, să tragă coletele după el şi să coboare din nou în apă. Nu putea aştepta până ce avea norocul ca plasa să fie deschisă la tongon, pentru a face loc vreunei ambarcaţiuni.

Lumina reflectorului de pe zidul opus alunecă în josul suprafeţei de beton şi se îndepărtă în direcţia babordului. Avea labele înotătoare atârnate în jurul gâtului, iar muştiucul se balansa în mijlocul acelui ciudat colier. Se simţea stânjenit în mişcări, împovărat. Se întinse în sus şi începu să se caţere. Coardele grele, din oţel, ale plasei subacvatice nici măcar nu vibrau la apăsarea lui.

Şapte, opt, nouă, zece, unsprezece...

Secundele se împuţinau vertiginos. Avea mintea oarbă la înaintarea fasciculului luminos, auzind numai cifrele care i se derulau în creier. Păreau să alerge prea repede, aşa cum şi respiraţia lui părea prea accelerată. *Treisprezece, paisprezece*. Simţi cum greutatea coletelor le făcea să se lovească uşor de plasa de oţel. Ajunse în vârf. Un picior, *şaisprezece*, celălalt picior, coletele îl împiedicau, *şaptesprezece*, trecu celălalt picior peste plasă, pentru a contrabalansa greutatea celor două colete, *optsprezece*, stomacul îi era întins şi presat dureros de tongonul din oţel, *nouăsprezece*, se ridică, *douăzeci*, avea deja o întârziere de douăzeci de secunde, ridică coletele, îl trecu pe primul peste plasă, îi dădu drumul, *douăzeci şi trei*, aşteptă, aşteptă, căci inerţia coletului era cât pe ce să-l dea jos de pe plasă, iar mâinile îl dureau din cauza efortului de a se împotrivi, *douăzeci şi cinci*, celălalt colet acum, mai uşor, îi dădu drumul, făcu o pauză, simţi din nou durerea, *douăzeci şi şapte*, acum trebuia să plece, acum...

Coborî în grabă de pe plasă, cu trupul încordat ca un arc, vulnerabil precum cel al unei insecte. Văzu lumina din partea opusă a intrării îndepărtându-se ca un halou tulbure în colţul câmpului său vizual.

Treizeci şi unu. Lumina alunecă în josul plasei, deschizând conul de umbră de sub zidul portului, alunecând peste suprafeţele micilor bulboane produse la intrarea lui în apă.

Clark se agăţă de plasă, forţând muştiucul să-i intre la loc

între dinţi, încercând să-şi domolească respiraţia, simţind cum coletele îl trăgeau treptat înapoi la suprafaţă. Se ţinea de plasă cu o mână şi cu cealaltă menţinea coletele la adâncime, în mod mecanic. Se mişcau în sus şi în jos lângă el, în întuneric, înghiontindu-l, ca pentru a-i aminti de prezenţa lor, sau pentru a-şi cere scuze pentru faptul că aproape îl trădaseră.

Se ţinu de plasă până ce globul ezitant de lumină produs de reflector trecu pe deasupra capului său de patru ori. Apoi reglă iarăşi aerul din tuburi, încât ele începură să-l tragă în jos. Îşi fixă labele înotătoare, dădu drumul plasei, scufundându-se lin în bezna de dedesubt.

Acum urmau minele: cu contact magnetic sau electronic. Pasvik nu putuse să-i ofere o schemă a acestora. Ministerul Apărării îi dăduse câteva detalii, dar nu erau suficiente. Nu părea să existe canale de trecere prin câmpurile de mine, din moment ce minele erau amorsate sau dezamorsate de la distanţă. Dacă o navă sovietică intra în port, minele erau dezamorsate. Simplu şi eficient. Clark se gândi că trebuie să înoate la adâncime, pentru a evita minele de contact ce erau detonate la o atingere şi care desigur că erau plasate la adâncimi diferite. Se scufundă oprindu-se când aparatul îi indică treizeci de metri. Decompresia devenea un factor determinant, astfel că timpul începea să-l preseze. Îşi aprinse lanterna. În timp ce călca apa, coletele pluteau leneş lângă el. O dată verificată direcţia, cu ajutorul busolei, laolaltă cu timpul şi adâncimea, începu să înoate, mişcându-se repede acum, ignorând sentimentul de izolare în propriu-i sistem, care-l încerca, ca un antidot la adrenalină, şi care îl asalta pentru prima oară de când părăsise carlinga avionului Harrier. Lucirea slabă a lanternei ilumina sclipirea neclară a peştilor şi ciudata pădure de cabluri ce creştea în sus de pe fundul apei. Deasupra lui, invizibile, minele se aflau la nivelul prestabilit. Se lovi de un cablu, apoi de altul şi din când în când coletele se încâlceau în el, acţionând ca nişte frâne. Ghicise corect. Era la o adâncime prea mare, chiar şi pentru mine.

Mişca totuşi lanterna, dintr-o parte în alta, preventiv. Mina care apăru brusc din beznă îl surprinse totuşi. Se dădu la o parte, aducându-şi aminte de cele două colete, abia după ce făcu acest lucru. Se opri. Senzaţia de frig îl părăsi. Îndreptă lanterna în spate. Unul dintre colete se frecă de cablu. Părea să

alunece în sus, spre antenele demodate, dar ucigaşe, ale minei. O mină de contact de mici dimensiuni, prea mică aproape pentru a produce vreo pagubă, dar îndeajuns pentru a sfârteca un trup omenesc. Clark înainta încet.

Mina părea să se mişte şi să penduleze ca un animal gata de luptă, care îl privea atent. Apa se unduia în jurul coletului, împingându-l în sus. Era la numai câţiva centimetri de mină. Întinse mâna înainte, încercând să menţină lanterna în echilibru. Mina pendulă, coletul făcând întocmai. Câţiva centimetri. Întinse mâna în faţă, aproape fără a-şi mişca labele înotătoare, simţind cum trupul i se scufundă, îndepărtându-se de mină şi de colet. Nu mai putea să calce violent apa. Se întinse în faţă, de-a lungul firului scurt care îl lega de colet. O atingere. Coletul plutitor se îndoi, apoi îşi reluă forma la atingerea lui. Câţiva centimetri. Întinse repede braţul spre el, înclinând capul, pe lângă antenele minei, în direcţia coletului. Acesta se îndepărtă, pendulând ca o minge şutată, iar el îl trase înapoi cu ajutorul firului, strângându-l la piept, ca un copil care a evitat un accident rutier, simţindu-şi trupul cuprins de oboseală.

În cele din urmă, înaintă iarăşi, ţinând pachetele cu ajutorul firelor, mai aproape de el, mişcându-se mai încet, dar simţind cum îşi recăpăta treptat curajul. Dădu peste plasa interioară, care separa bazinul exterior al portului de lăcaşurile submarinelor, aproape înainte de a o vedea, în lumina lanternei. Se agăţă de ea cu un fel de uşurare disperată, care îl surprinse. Îşi dădu seama cât de încordat era. Dădu drumul în sfârşit plasei, coborând spre fundul apei şi trăgând după el coletele îndărătnice. Lanterna examina terenul din faţa lui. Fragmentele mai uşoare de nămol, ridicate de mişcarea lui, îi veniră în întâmpinare şi îi ascunseră aproape vederii ceea ce căuta. Plasa se termina cam la un metru şi jumătate de fund. Se prinse de ea şi alunecă pe dedesubt, trăgând pachetele după el. Imediat după ce îşi verifică poziţia şi timpul parcurs, porni din nou. În curând, deveniră tot mai răzleţe. Apa se încălzi oarecum şi părea mai uşoară. Îşi verifică ceasul, apoi urcă şase metri. Se simţea tot mai nervos, din cauza nevoii de acţiune, de a ajunge la destinaţie.

Scoase capul la suprafaţă. Coletele pluteau sub el, la capetele firelor. Şirul de lăcaşuri din beton pentru submarine se afla în faţa lui. Le numără. Erau cinci. Lumini, zgomot – nu,

zgomot nu, doar multă lumină. Porţile adăposturilor submarinelor erau închise. *Proteus* era înăuntru. Ajunsese la mai puţin de cinci sute de metri de destinaţie.

Pasvik băcanul studia portul prin binoclul de vedere nocturnă. Se ghemuise pe o pătură care îi proteja şezutul de răceala pământului umed. Sub pătură întinsese o prelată. Avea lângă el un coş de mâncare şi se sprijinea de un copac înalt, bătrân.

Ridică binoclul, iar imaginile opace, nocturne, i se formară, tulburi şi ceţoase, până se luminară de strălucirea lăcaşurilor pentru submarine. Îndreptă binoclul în altă parte şi văzu, destul de clar, luminile din cel de-al cincilea lăcaş şi o siluetă întunecată, dincolo de ele, ce trebuia să fie submarinul britanic, înconjurat de porţile înalte. Bun.

Coborî binoclul. Nimeni nu putea veni acolo, pe o vreme aşa de rea, dar îşi luase o pătură în plus pentru a acoperi cu ea micile antene parabolice pe care le montase lângă el. Clark nu putea să comunice cu Nimrod din lăcaşurile de beton, fără mesajele lui şi cele de pe Nimrod care erau retransmise de cele două antene situate pe un mic dâmb deasupra portului Pecenga, cel cu bandă îngustă de emisie – îndreptat spre Clark, celălalt, capabil să vehiculeze semnale de bandă largă – direcţionat spre Nimrod.

Pasvik nu se temea deloc, stând acolo, în aşteptarea primei transmisiuni. Era înarmat cu răbdare, cu haine groase şi se afla angajat într-o acţiune importantă de spionaj, fapt care îl măgulea. Cu toate acestea, o undă uşoară şi firavă de regret păru să-i cuprindă leneş gândurile, ca un val ce se apropia încet. Îşi dădu seama că ea îl va însoţi cât timp va rămâne pe dâmb, la adăpostul copacilor. Îşi exprimă cu voce tare sentimentele:

— Ah, Ivan, Ivan, murmură el. Îţi aminteşti de vremurile când obişnuiam să venim aici? Îţi aminteşti?

Vântul rece purtă suspinele lui peste bezna care învăluia portul.

Clark se lăsa legănat de apă, sub elicea reparată a lui *Proteus*. După ce escaladase poarta spre adăpostul submarinului, se simţea vlăguit, epuizat într-un mod mai subtil, din cauza tensiunii provocate de aşteptare, de atenţia cu care

observase rutina santinelelor ce patrulau în jurul submarinului, de alegerea momentului în care să treacă peste poartă şi apoi să intre în apă. Norocul pe care îl avea, legat de faptul că, aparent, nimeni nu lucra în acel moment pe submarin, nu prea reuşea să-i îndepărteze oboseala.

În ciuda faptului că pluteau, coletele păreau ca de plumb sub suprafaţa apei. Îl dureau braţele din cauza lor şi din cauza propriei sale greutăţi. Acum trebuia să se urce pe pupa lui *Proteus*, către trapa de evacuare. Nici măcar nu voia să încerce să ia în calcul posibilitatea de a o lua de la început. Îşi lăsase în jos tuburile de aer şi centura. Cu toate acestea, ceea ce îl obosea era greutatea coletelor.

Reparaţiile păreau aproape terminate. Unele dintre plăcile carcasei erau zgâriate şi îndoite, dar elicea avea lame noi, paletele cârmei şi profundoarele străluceau şi ele ca noi. Ridică privirea. *Proteus* îl domina cu volumul lui. Îi venea să geamă. Picioarele, din nou lipsite de labele înotătoare, i se odihneau pe o traversă, sub apă, iar cu mâinile se ţinea de o altă traversă, cea a palierului de inspecţie dinspre cârmă. Privi în jur. O santinelă plicitisită se întoarse la capătul zonei sale de patrulare şi porni înapoi, de-a lungul adăpostului, ieşind din raza sa vizuală. Clark ieşi din apă şi începu să urce într-un ritm neregulat. Picioarele ude îi alunecau, mâinile îi erau gata să renunţe, dar el se sui spre cârmă, până în dreptul uriaşei elice cu optsprezece palete, până ce reuşi să se caţere cu greu pe trunchiul submarinului, trăgând după el cele două colete. Acolo se opri. Pe toată lungimea netedă a submarinului, pe spatele „balenei”, se afla urma trapei de evacuare, un cerc tăiat pe fundul cenuşiu, o porţiune strălucitoare... Era la optsprezece metri de locul în care el stătea ghemuit.

Se ridică, proptindu-se de paleta înaltă a cârmei, folosindu-se de umbra acesteia pentru a scăpa de lumina strălucitoare ce venea dinspre acoperişul adăpostului. Santinela pe care o văzuse la tribordul lui *Proteus* se afla la jumătatea lungimii acestuia, cu spatele la el. Cealaltă santinelă, la babord, ajunsese aproape de capătul zonei de patrulare, în partea cealaltă a adăpostului, slab luminată. Nu avea cum să ajungă la trapă, s-o deschidă şi s-o închidă după el, fără ca acea santinelă să se întoarcă şi să îl vadă. Aşteptă, tensiunea apăsându-l nemiloasă, cu putere. Simţea că presiunea la care îi erau supuse rezistenţa

lui fizică şi sistemul nervos era prea mare. Se auzi o voce, iar el crezu pentru o clipă destul de lungă că o a treia santinelă, una pe care nu o zărise, îl descoperise şi i se adresase. Dar vocea venea de departe. Privi, cu inima bătându-i mai-mai să-i iasă din piept, cum santinela de la babord ieşea din raza lui vizuală, mascată de *Proteus*, fiind probabil chemat de camarazii lui de pe partea bocaportului. Era şansa lui, poate singura. Cântări cele două colete, câte unul în fiecare mână. O cursă cu obstacole. Îşi aduse aminte de pregătirea de bază, făcută cu mult timp în urmă. Comenzi, pedepse, disciplină, toate cu o crustă subţire care să acopere sadismul. Scrâşni din dinţi. Pe vremurile acelea putea urca în fugă dune de nisip, cu două colete în braţe.

Începu apoi să alerge, adus de spate din cauza fricii şi a greutăţii coletelor, picioarele ameninţând să-i alunece pe metalul neted al carcasei.

Cincisprezece metri, treisprezece metri, zece metri…

Coletele începură să atingă carcasa din fugă, împiedicându-i mişcările. Respira tot mai greu, inima îi bătea teribil. Apoi se aruncă precum un jucător de base-ball, cu picioarele întinse şi ajunse la trapă. Răsuci febril roata, deschizând-o. Două răsuciri, trei, patru. Capul i se mişca în sus şi în jos precum cel al unei păsări când se hrăneşte. Nimeni. Ridică trapa şi se aşeză pe marginea ei. Bâjbâi după scară cu picioarele şi coborî prin trapă, împingând mai întâi coletele, care aproape că îl târau după ele; apoi închise trapa în urma lui, respirând zgomotos, aproape şuierând, în bezna totală şi bruscă. Alunecă de pe scară şi ateriză pe trapa inferioară a încăperii. Îşi scoase braţele iar trupul îi rămase îndoit, ca într-o rugăciune. De-abia după alte cinci minute reuşi să se pună din nou în mişcare. Desfăcu unul dintre colete – cel din dreapta, cel „bun” – şi scotoci într-unul din buzunarele acestuia. Scoase de acolo un pacheţel şi îşi aprinse lanterna pentru a-l inspecta. O salopetă albastră, un albastru deschis. Se ridică, desfăcând pachetul, luând din el şosetele şi cizmele şi punându-şi-le în picioare. Apoi îşi puse salopeta. Costumul său de scafandru era încă umed, dar, cu puţin noroc, putea părea doar transpirat. Îşi pipăi buzunarul de la piept, verificând dacă mai avea acolo actele. Dacă echipa de întreţinere şi de reparaţii avea permise speciale pentru munca pe care o făcea şi pentru acel adăpost al submarinului, el tot nu

ar fi avut vreo problemă imediat ce era verificat. Nu cu actele pe care le avea el.

Puse bine cele două colete, dezumflându-l şi pe al doilea, şi fixându-le pe ambele de scara din zid. Dacă cineva folosea trapa, le găsea. Cu toate acestea, nu îndrăznea să se lase văzut cărându-le prin interiorul submarinului. Ceasul lui arăta unu fără zece. Stinse lanterna şi o puse lângă colete. Avea de gând să se întoarcă într-o oră. Normal era, deci, ca ele să fie în siguranţă acolo.

Răsuci cu mare precauţie roata trapei inferioare, apoi o ridică câţiva centimetri. Trase cu ochiul în sala motoarelor electrice. Părea goală. Deschise trapa şi păşi pe scară, închizând apoi trapa şi zăvorând-o. Privi de jur-împrejurul sălii motoarelor, trecându-şi cu un gest obosit mâinile prin părul scurt, aranjându-şi ţinuta. Îşi privi mâinile. Aveau acel aspect cadaveric produs de regulă ca urmare a statului sub apă. Şi le vârî în buzunare, privind în jos, spre tija turbinei principale ce se desfăşura pe toată lungimea sălii. Păreau să nu existe decât foarte puţine defecţiuni sau chiar deloc. *Proteus* era aproape gata de pornire. Putea fi scos din Pecenga în Marea Barents cu ajutorul turbinelor, chiar şi cu cel al motoarelor electrice, care îl înconjurau. Dacă sistemul „Leopard” funcţiona…

Deschise grijuliu uşa despărţitoare înspre camera turbinelor. Era goală. Submarinul era tăcut, imens, ca o catedrală, lipsit parcă de vlagă. Clark bănuia că matrozii erau ţinuţi în camerele lor, sub pază, iar ofiţerii – la popotă. Lloyd se afla probabil în cabina de comandă, mai probabil în cabina lui, tot sub pază. Îşi privi salopeta boţită. Ar fi fost imposibil să transporte o uniformă, pentru deghizare, într-unul din colete. Păcat.

Intră în cabina de comandă, în spatele reactorului nuclear. Avu pentru o clipă impresia că şi aceasta era goală. Apoi, de după o secţiune a şirului de computere, îşi făcu apariţia o siluetă. Era un bărbat scund, aproape chel, îmbrăcat într-un halat alb, de laborator. Avea în mână o planşetă cu clemă, pentru hârtii, şi când îl văzu pe Clark îşi aranjă ochelarii şi îl studie.

— Ce doriţi?

— Cine eşti? răspunse Clark în ruseşte.

În spatele lentilelor groase se putea zări o prudenţă subită, bine însuşită. Clark continuă:

— Ce faci aici?

Bărbatul era gata să-i întindă planşeta cu hârtii, dar apoi se împotrivi fricii instinctive. Nu-l recunoştea pe Clark şi probabil că pe cei de care trebuia să se teamă îi cunoştea. Poate că americanul avea alură de ofiţer, dar nu aducea a agent KGB. Îi lipsea acea trufie înnăscută.

— Cine eşti dumneata? insistă bărbatul cu halat alb.

Clark scoase la iveală o legitimaţie roşie, pe care o luase cu el numai la insistenţele lui Aubrey. O flutură cu aroganţă prin faţa celuilalt.

— În regulă, spuse el. Sau vrei să-mi vezi şi certificatul de naştere? Ei, acum să nu-mi spui că nu crezi că am aşa ceva!

— Nici nu aveam de gând, spuse bărbatul.

Clark luă planşeta. Înţelegea îndeajuns ca să-şi dea seama că tehnicianul era dintr-un laborator naval sau de la un centru de testare. Răsfoi filele de hârtie milimetrică. Voia să se asigure că nici unul dintre motoarele din cabina de comandă nu era esenţial şi că nu făcea parte din sistemul „Leopard”. Poate că – aici, Clark îşi înăbuşi un zâmbet – încerca chiar să localizeze sistemul de susţinere. Îi dădu tehnicianului planşeta înapoi.

— Nu înţeleg toată aiureala asta, tovarăşe doctor, spuse el pe un ton belicos, lipsit de inteligenţă.

Tehnicianul reuşi să-şi înfrângă expresia ironică ce i se contura pe chip.

— La revedere.

Clark, cu mâinile în buzunare, încerca să adopte un mers leneş, legănat şi încrezător, la ieşirea din cabina de comandă şi intrarea în tunelul ce străbătea reactorul. Aşa cum se şi aşteptase, nu era gol. Nu se zărea nici urmă de Lloyd sau de oricare dintre ofiţerii britanici, dar oameni în halate albe şi o mână de gărzi înarmate ocupaseră cabina de control, ca nişte terorişti într-o ambasadă străină. De bună seamă că fiecare instalaţie şi fiecare echipament erau testate şi examinate în timpul în care acestea erau ţinute în încăpere. La sfârşit, *Proteus* avea să devină un obiect cunoscut, familiar. O carte prea des citită, o femeie ştearsă, lipsită de mister. Urmau să pună mâna pe fiecare secret şi element de proiectare, de informaţie şi de dotare posibil. Computerele urmau să fie secate de informaţie, sonarele – analizate, sistemul de navigaţie inerţială – studiat, sistemele de comunicare şi codurile – învăţate pe de rost.

Clark era de părere că Aubrey nu realizase cât de numeroase şi valoroase erau informaţiile obţinute prin sechestrarea temporară a lui *Proteus*. Cu toate acestea, Aubrey avea dreptate să creadă că „Leopard” era cireaşa de pe tort. Acesta era prezentul, „Leopard” era viitorul. Înaintă cu un mers greoi, până la cabina de control. Cei care îi dădură atenţie se mulţumiră să se uite la el şi apoi să coboare privirea. Îşi fabricase aerul trufaş necesar. „Exagerează-l”, îi spusese Aubrey, indicându-i legitimaţia roşie. „Oricât de radical sau de comic ţi se va părea, va funcţiona. Trebuie să te crezi nemuritor.” Aubrey zâmbise apoi cu viclenie şi cu mult venin. Legitimaţia roşie îl prezenta ca ofiţer KGB.

Clark ieşi din camera de control pe coridor. Era doar o singură santinelă, în faţa uşii, la câţiva metri de el. Aceasta se întoarse spre el. Îi arătă legitimaţia roşie, iar santinela se linişti pe loc. Era un infanterist marin, tânăr şi naiv.

— Vreau să discut cu onorabilul nostru căpitan britanic, spuse el tărăgănând. Aşa că să nu ne deranjeze nimeni, s-a înţeles?

Infanteristul marin înclină din cap afirmativ. Probabil că nu întâlnise pe cineva de la KGB, indiferent de grad, toată viaţa lui. Avea un respect total şi încrezător faţă de legitimaţia roşie. Aubrey avusese dreptate. Clark deschise uşa fără a ciocăni şi o închise în urma lui.

Lloyd adormise citind, cu lumina de deasupra patului aprinsă. Se trezi speriat, cu ochii cârpiţi de somn.

— Cine eşti?…

Când se ridică, cartea pe care o avea pe piept alunecă la podea. Clark zăvori uşa, apoi se sprijini de ea.

— Cine eşti? repetă Lloyd, mai mult enervat decât deranjat.

— Blindate, Detaşamentul 7, spuse Clark încet, apoi duse un deget la buze.

— Ce? Eşti american…

Lloyd îl studie pe Clark, gesturile sale, trăsăturile şi hainele. Pe chip i se puteau citi, pe rând, sentimente de şoc, speranţă, neîncredere.

— Ce mai e şi asta? întrebă el cu o surprinzătoare amărăciune în glas.

Lui Clark, omul i se părea obosit, amorţit, doborât de captivitate.

— Nu te mint.

Se aşează la capul patului lui Lloyd. Căpitanul lui *Proteus* se trase înapoi. Clark spuse, mai tare şi cu un accent englezesc foarte puternic:

— Doar câteva întrebări simple despre ordinele tale de navigaţie.

Lloyd păru convins de dovada dată de Clark.

— Mă aflu aici pentru a repara sistemul „Leopard” şi pentru a te ajuta să ieşi de aici.

Lloyd părea stupefiat.

— Pe naiba…

— E-adevărat. Uite ce e, aş avea nevoie de ore întregi ca să te conving cine sunt. Ce zici de ceva foarte simplu, cu care să-ţi câştig încrederea?

Făcu o pauză, dar chipul lui Lloyd rămase împietrit.

— Fiica ta are o pisică tărcată, pe care o cheamă Penelope, şi un iepure alb, pe nume Dylan.

Lloyd rămase cu gura căscată, apoi zâmbi şi ochii i se umplură de lacrimi de uşurare şi de dor de casă. Îl luă de mână pe Clark.

— Cine eşti? întrebă el.

— Ethan Clark, Serviciul de Informaţii al Marinei.

— Delegat la „Chessboard Counter”?

— Exact.

— Nu ne-am cunoscut.

— Nu prea cred că contează, nu?

— Aşa e. Cum naiba crezi c-ai să poţi repara sistemul „Leopard”? Singur? În acest loc?

— Întâi vorbesc eu şi tu asculţi. Apoi îmi spui tot ce s-a întâmplat şi tot ce cred oamenii tăi că n-a mers cum trebuia. Bine?

— De acord. Începe dumneata, deci.

— O clipă, numai.

Clark ridică tonul şi folosi din nou accentul puternic:

— Ordinele tale de navigaţie. Ştim deja foarte multe. Mai dă-ne câteva detalii, bine?

Zâmbi şi arătă cu capul spre uşa încuiată.

— Acum, ascultă-mă!

— Vom veni la tine înaintea zorilor, Valeri. Vreau ca tu să mă

conduci la trofeul care ne aşteaptă.

Dolohov era într-o stare cu care Ardeniev nu se putea acomoda şi care nici nu îl interesa. În spatele lui, vizibili prin uşile de sticlă ale popotei, Balan, Teplov şi ceilalţi cântau, cu glasuri dogite, cântece obscene şi trecuseră la o nouă ladă de votcă. Băutura şi zarva îi vuiau în cap, astfel că vocea amiralului avu efectul unui şoc electric.

— Da, să trăiţi! spuse el pe un ton cât mai entuziast.

— Panov are parte de vreme mai bună acum. A ajuns la Moscova. Va ajunge în câteva ore. Vom veni apoi la tine, cu elicopterul.

Bătrânul ar fi putut foarte bine să fie o rudă care turuia despre planurile sale de călătorie. Ardeniev chicoti la acest gând şi la imaginea pe care i-o sugera. Picioare subţiri, bătrâne, învelite într-o pătură, cu spatele încovoiat de greutatea unei valize, şi amiralul făcându-şi griji în privinţa toaletelor publice, întrebându-se dacă putea găsi de mâncare pe drum şi dacă el va fi acolo pentru a-l aştepta cu maşina.

— Ce e cu zarva aia?

— O… mică petrecere, tovarăşe amiral.

— Excelent, excelent. Votcă poloneză, presupun.

— Da, să trăiţi!

Vocea bătrânului suna plictisită, încărcată de nostalgie. Ardeniev spera să nu fie aşa.

— Bun, bun.

Dolohov părea jignit. Ardeniev îşi blestemă tonul indiferent, lipsa de control arătată. Chiar şi pe jumătate beat, ar fi trebuit să fie în stare să dea impresia de respect.

— Ai grijă să te trezeşti până sosesc, Valeri. Ai înţeles?

Întrebarea era ca o palmă peste faţă.

— Da, tovarăşe amiral.

Receptorul pârâi în urechea lui Ardeniev. Îşi pierduse brusc şi inexplicabil cheful. Se simţea treaz şi avea gura uscată, îşi privi ceasul. Ora unu. Dolohov şi savantul lui din Novosibirsk urmau să sosească până în opt. Ridicând din umeri, deschise uşa spre popota ofiţerilor, fiind întâmpinat de un vuiet de bun venit şi de insulte.

Cele două colete se aflau încă în cabina de evacuare de la pupa. Îşi scoase salopeta, o făcu ghem şi o puse în coletul cu

explozibil, pe care îl luă cu el când coborî, prin trapă, înapoi în camera de dedesubt. Ascunse coletul într-un sertar din oţel, ce conţinea unelte pentru reparaţii. Apoi rămase încă o dată singur în bezna încăperii. Îşi aprinse lanterna şi verifică cel de-al doilea colet. Scoase o trusă de scule fixată dinainte pe o curea şi două pachete voluminoase pe care şi le fixă pe coapse. Pentru o clipă, ce aspect ridicol avea, dacă era văzut şi prins sus, pe *Proteus*, dar apoi imaginea dispăru într-un amestec de emoţie şi tensiune.

Răsuci roata trapei şi o ridică. Lumina puternică a adăpostului pentru submarine năvăli înăuntru, iar el se simţi expus şi vulnerabil. Îşi simţea picioarele moi, în ciuda înghiţiturii revigorante de rom, pe care i-o dăduse Lloyd, şi a cafelei pe care o comandase, ca ofiţeri KGB, de la cambuză. Aşteptă, dar nervozitatea nu părea să-l părăseâscă. Îşi înjură, pe tăcute, emoţiile, vroia să sară de pe scară pe podeaua încăperii. Se ţinea bine, scrâşnind zgomotos din dinţi, cu ochii strâns închişi. Parcă ar fi avut malarie. Îi tremura întreg corpul, împotrivindu-se ideii de a părăsi întunericul pentru a se urca în adăpostul pentru submarine, puternic iluminat. Starea proastă îi dispăru, iar el fu în stare să-şi înghită saliva adunată în gât, simţind cum picioarele îşi recapătă vigoarea. Ridică din nou trapa şi întinse capul deasupra ei. Nu reuşi să vadă vreo santinelă din cauza formei curbate a lui *Proteus*, aşa că aşteptă. Două minute mai târziu, îşi făcu apariţia santinela de la babord, capul ivindu-i-se în timp ce înainta de-a lungul carcasei submarinului. Fuma o ţigară. Clark aşteptă până ce aceasta îşi reluă patrularea, fără a arunca vreo privire către submarin, iar santinela de la tribord îşi făcu apariţia în câmpul său vizual, îndreptându-se spre capătul dinspre mare al adăpostului. Tot numai două santinele erau. Era în stare să le facă faţă. Erau doi contra unul, asta era tot. Se simţea mai liniştit.

Aşteptă ca şi cei doi bărbaţi să-i iasă din raza vizuală şi să se întoarcă, însă fără a mai fi copleşit de acel val de tensiune.

Fiecare patrulă, de la punctul opus trapei de evacuare, până spre prora submarinului şi înapoi la trapa de evacuare, dura trei minute şi câteva secunde. Cu toate acestea, intervalul în care amândoi erau întorşi cu spatele la el era mai mic, din moment ce nu urmau acelaşi traseu. Avea la dispoziţie două minute şi jumătate.

Îi privi cum mergeau amândoi cu capetele plecate, unul dintre ei fluierând fără noimă, iar celălalt păşind legănat, cu ambele mâini în buzunare, cu Kalaşnikov-ul atârnat pe umăr, până ce ieşiră din raza lui vizuală, în direcţia lui *Proteus*.

Apoi ieşi prin trapă pe suprafaţa netedă a carcasei, ghemuindu-se o clipă ca un alergător pe picioarele lui puternice, în timp ce privea peste umăr. Nici unul dintre ei nu îşi făcuse apariţia, iar el se ridică şi alergă înspre paleta cârmei, aflată la douăzeci de metri distanţă.

Se adăposti în umbra acesteia, respirând doar puţin mai repede ca de obicei, apoi coborî repede pe pilonii fixaţi pe suprafaţa reparată a cârmei, până în apă. Se ţinea de una dintre paletele elicei şi călca apa.

Lloyd îi vorbise de evaluarea făcută de Hayter asupra defecţiunilor suferite de „Leopard”. Ofiţerul de pe submarin spusese, într-un mod mai simplu şi mai clar, ceea ce Quin presupusese imediat ce auzise despre evaluarea stricăciunilor pe care trebuie să le fi suferit submarinul. Clark văzuse cu ochii lui reparaţiile şi, auzind relatarea lui Lloyd despre ce avusese de îndurat şi despre discuţiile lui cu Ardeniev, căzu de acord cu Hayter şi Quin. Cel puţin unul dintre senzorii carcasei trebuie să se fi avariat, dacă nu chiar trei sau patru. Cu un nod în stomac, Clark îşi dădu seama că, deşi defectarea propriu-zisă a senzorilor nu putea fi cauza felului în care se manifesta avaria sistemului „Leopard”, fără repararea lor instalaţiile n-ar fi putut niciodată să funcţioneze corect şi eficient.

Înainte de a inspecta sistemul de susţinere, care nu se întrerupsese deloc, trebuia să verifice şi să repare senzorii de pe carcasa exterioară.

Clark le privi pe cele două santinele apropiindu-se din nou de capătul dinspre mare al submarinului. Cel care fluiera îşi găsise acum un partener în camaradul său, care adăugase o încercare de acompaniere. Râdeau amândoi de clovneriile lor muzicale, zgomotul rezonând în acoperişul puternic iluminat. Lloyd îi confirmase că munca de pe *Proteus* se sfârşise devreme cu o seară înainte, ca o tactică de întârziere. Echipa care se ocupa cu reparaţiile se putea întoarce în orice clipă, la fel de bine cum dintr-o clipă într-alta putea să sosească bărbatul din Novosibirsk. Clark se simţi iarăşi cuprins de slăbiciune, ca o reacţie cauzată de o infecţie la stomac, şi realiză că ceea ce îl

îngrijorase mai mult decât orice era relatarea lui Lloyd despre aşteptata sosire a lui Panov, lucru aflat de la Ardeniev. Totul, absolut totul depindea de starea vremii din Siberia. Ceea ce îl descurajase era acel element întâmplător, inconsolabil.

Una dintre santinele începu să spună un banc. Cei doi bărbaţi se îndreptară cu paşi leneşi spre capătul dinspre mare al adăpostului, chicotind. Clark se ghemui şi mai mult în umbra elicei, scoţând numai capul din apă. Începuse să-şi piardă răbdarea. Deodată, povestitorul dădu semne că s-ar teme de apariţia pe neaşteptate prin preajmă a unui miciman sau chiar a unui ofiţer, aşa că cei doi îşi reluară traseul de patrulare.

Clark se cufundă în apă şi îşi aprinse lanterna. Fasciculul ei nu avea cum să fie văzut decât la o privire atentă în direcţia sa. Înotă de-a lungul învelişului exterior, la doar un metru adâncime, având în minte claritatea unei lame de microscop proiectată pe ecran, o diagramă a carcasei ce indica amplasarea numeroaselor plăci cu senzori. Cu mâna stângă pipăia carcasa, iar cu lanterna parcurgea suprafaţa ei metalică. În sfârşit, când respiraţia începuse să i se transforme într-un şuierat, iar timpanele păreau să i se umfle, dădu peste unul dintre senzori. Un căpăcel scobit, oval, din metal, proteja senzorul aflat sub el. Era intact, fără nici o stricăciune.

Ieşi la suprafaţă, trase adânc aer în piept de trei ori, apoi dispăru iarăşi sub apă. Senzorii erau mai uşor de găsit acum, de parcă descoperise firul care îl călăuzea prin labirint. În mod surprinzător, şi spre uşurarea lui, calotele subţiri, din titaniu, ce acopereau senzorii, păreau să fi rezistat atacului ambelor torpile. Sub fiecare capac se aflau detectori de semnale termice, magnetice sau sonore şi, în interiorul capacelor, dispozitive de filtrare dirijau şi canalizau orice semnale, fie de la sonarul inamic, fie de la alte echipamente de detecţie, spre un convertizor. Apoi semnalele erau transmise, prin intermediul firelor optice, spre „Leopard”, unde erau analizate şi reorientate spre convertizor. Procesul era practic instantaneu. Efectul consta în anularea sau devierea oricăror sisteme de detecţie inamice. Semnalele se întorceau la vasul inamic neschimbate, confirmând astfel că nu fuseseră deviate dintr-un alt vas. În plus, o parte din senzorii exteriori amortizau zgomotul emis de elice şi profundoarele lui *Proteus*, făcând astfel ca submarinul să fie în proporţie de nouăzeci şi opt la sută imun la sistemele de

detecţie. Clark presupunea totuşi că cel puţin o parte din senzori trebuia să fie avariaţi.

Patru dintre ei – neavariaţi, apoi şi al cincilea. Îi luaseră aproape treizeci de minute, timp în care lucrase pe partea de la tribord şi evitase să fie descoperit de santinelă, care acum avea un mic radio cu tranzistori ataşat la ureche. Clark auzise la un moment dat un fragment de muzică pop, în timp ce se ascundea sub apă. După ce bărbatul dispăru iarăşi, Clark se scufundă, urmărind curbura carcasei, până ce ieşi la suprafaţă pe partea dinspre port. Avu nevoie de douăzeci de minute ca să verifice senzorii de pe acea parte. Lucră cu mai multă încredere şi viteză. Înaintă spre prora submarinului, unde stricăciunile erau mai vizibile în lumina lanternei şi mai uşor de găsit cu vârfurile degetelor. Deodată, găsi prima calotă de senzor avariată. Stratul de titaniu fusese spart, fie în timpul atacului, fie în timpul reparaţiilor ulterioare acestuia, iar sub el, delicatul convertizor fusese rupt, distrus. În lumina lanternei văzu încâlceala de fire dinăuntru. Arăta ca un ochi lovit. Înjură, ieşi la suprafaţă, expiră şi trase din nou aer în piept, apoi plonja iar în adânc, mişcând fasciculul lanternei pe cimentul pătat de rugină şi de ulei, până ce văzu, în stânga lui, rezervoarele de aer, puse grămadă unul peste celălalt. Îşi fixă centura, apoi tuburile de aer şi începu să înoate spre suprafaţă. Imediat ce scurta antenă spiralată fixată pe partea laterală a capului său ieşi la suprafaţă, vorbi în microfon. Descrise avariile senzorului exterior şi localizarea acestuia, şi după numai câteva clipe Quin începu să-i vorbească febril, părând foarte îndepărtat şi bruiat de semnalele radio.

— Va trebui, desigur, să înlocuieşti convertizorul de urgenţă. Ai la tine trei asemenea dispozitive. În privinţa capacului de protecţie, va trebui să te descurci fără el. Ar trebui să fie în regulă. Calotele sunt de obicei umplute cu apă.

Clark confirmă că înţelesese instrucţiunile şi porni din nou înot spre senzorul avariat. Începu imediat să îndepărteze masa de cabluri, circuite, metal şi sticlă spartă din orificiu, care nu avea mai mult de treizeci de centimetri diametru. O mică gaură de proiectil.

Scobitura curăţată din carcasă părea golită, lipsită de orice utilitate. Dădu drumul inelului de siguranţă şi smulse convertizorul din locul lui. La un moment dat, fusese nevoit să urce la suprafaţă pentru a-i cere lui Quin să repete o parte din

procedură, dar lucră repede şi cu o satisfacţie pură. Noul dispozitiv intra direct în cutia convertizorului de semnal. Nu-i luă mai mult de zece minute pentru a termina totul. Se întoarse înot la prora lui *Proteus* şi se ridică la suprafaţă, din nou în umbra elicei.

Santinela privea chiar în direcţia lui, n-avea cum să nu-l vadă. Clark aşteptă, cu mâna pe fermoarul costumului de scafandru, gata să scoată pistolul Heckler & Koch, cu calibrul de 0,22. Apoi santinela îşi umflă obrajii şi scuipă în apă. Sunetul fu de ajuns pentru ca americanul să apuce strâns mânerul micului pistol. Santinela păru să privească atent mica băşică de scuipat, apoi îşi reluă plimbarea dezordonată, spre celălalt capăt al adăpostului. Nu-l văzuse, fiindcă se uitase atent la un punct de pe carcasă. Clark îşi trase la loc fermoarul costumului, apoi îşi desprinse tuburile de aer de la spate. Acestea scoaseră un uşor zăngănit, ca de clopoţel, la contactul cu una dintre paletele elicei, şi Clark îşi ţinu respiraţia. Din direcţia santinelelor nu se auzi nici un sunet, aşa că agăţă curelele tuburilor de aer pe una dintre paletele elicei.

Se uită în sus apoi la ceas. Era trei fără trei minute. Se scutură de oboseala ce părea să i se fi insinuat în spatele ochilor, în timp ce-şi privea ceasul – un moment de concentrare care părea hipnotic, aducător de somn – şi începu iar să se urce pe carcasă, escaladând paleta cârmei, până ce putu zări ambele santinele întoarse cu spatele la el. Avea probabil circa un minut la dispoziţie până ce santinela de pe partea portului să ajungă la capătul traseului de patrulare. Înaintă în viteză de-a lungul carcasei, desfăşurând din jurul mijlocului un fir de nailon subţire. Trebuia să verifice toţi senzorii de pe prora, complet expus. Era de ajuns să întoarcă cineva capul, să apară cineva din măruntaiele lui *Proteus*, să intre în adăpost un ofiţer sau un miciman, să sosească Panov, nerăbdător să inspecteze sistemul „Leopard”…

Puse placa magnetică pe carcasă, la capătul firului de nailon, smuci cu putere firul, apoi coborî pe carcasa curbată, fără să scape din priviri santinela de la babord. Senzorul se afla sub unul din picioarele lui, apoi ajunse la nivelul ochilor. Îşi trecu mâna peste calota ovală din titaniu. Era neavariată. Privi în direcţia santinelei, aproape ieşită din raza sa vizuală, apoi se opinti înapoi, de-a lungul firului, până la carcasă. Unul.

Văzu santinela de la tribord puţin dincolo de jumătatea lungimii adăpostului, picioarele mişcându-i-se inconştient pe ritmul dat de micul aparat de radio. Se lăsă în jos pe partea de la tribord, până ce ajunse la acelaşi nivel cu calota ovală. Era desprinsă, şi Clark trase o înjurătură. Scoase o şurubelniţă din trusă şi forţă stratul subţire de titaniu. Dedesubt, senzorul părea neavariat. Jonglă cu lanterna din mâna lui şi o aprinse. Începu să verifice, simţind cum braţul care ţinea strâns firul începuse să tremure – santinelele ajunseseră aproape de capătul adăpostului, intrând în umbra de dincolo de luminile puternice – iar trupul îi ardea de încordare. Neavariat – da, neavariat. Îşi slăbi strânsoarea asupra lanternei şi aceasta se bălăngăni din nou pe încheietura lui, de care era agăţată cu o curea groasă. Încercă să-şi vâre şurubelniţa la curea, dar aceasta îi alunecă printre degete şi căzu lângă carcasă cu un zgomot puternic, ce păru asurzitor în liniştea apăsătoare din jur. Căzu în apă cu un pleoscăit, ca un peşte mare. Se opinti, picioarele îi alunecară, reuşi apoi să se prindă, îndoit de spate, aproape ţâşnind pe fir în sus, de parcă ar fi fost un peşte prins în cârlig, aşteptând provocarea şi din clipă-n clipă strigătul santinelei.

Îşi lipi trupul de carcasă, adunând sub el firul de nailon şi tremurând din toate mădularele. Încă o criză de malarie. Nu se putea opri din tremurat.

„Raportează care e situaţia”, auzi el în cască.

Santinela de la babord era din nou vizibilă, îndreptându-se cu un mers leneş spre el. Apoi îşi făcu apariţia şi cealaltă santinelă, mestecând gumă şi mişcându-şi capul în ritmul muzicii.

„Raportează care e situaţia”, îl auzi el din nou pe Aubrey în cască, de data asta cu mai multă asprime. Lui Clark îi venea să-i urle bătrânului nebun să tacă naibii din gură.

Santinela trecu pe sub el pe la babord, apoi santinela de la tribord ajunse în dreptul lui.

— Împrumută-ne şi nouă radioul ăla împuţit! strigă spre el santinela de la babord, într-o manieră nu lipsită de amabilitate.

— Nu vi-l dau, îi răspunse camaradul său, întorcându-se cu faţa la el. Voi, împuţiţii de ucraineni sunteţi cu toţii nişte milogi.

„Clark… raportează care e situaţia!”

Taci din gură, taci din gură…

— Du-te-n mă-ta!

Clark întinse gâtul. Santinela de la babord, cel mai înalt dintre cei doi, cu părul tăiat scurt şi umerii îndoiţi, îşi scosese puşca de la umăr şi o îndreptase spre cel de la tribord.

— Dă-mi radioul sau trag, îi ceru el.

Santinela de la tribord izbucni în râs. Purta ochelari şi avea o mustaţă subţire, firavă, şi nu părea să aibă mai mult de cincisprezece ani. Îşi scosese şi el arma de pe umăr şi o ţinea acum îndreptată spre celălalt.

— Pac, pac! spuse, zguduindu-se de râs.

— Mai du-te-n mă-ta!

„Raportează care-e situaţia, Clark. Clark?”

Taci, taci…

Clark ştia ce avea să se întâmple şi mai ştia că avea să fie auzit. Sunete scurte, ascuţite, ca acelea ale unui cod Morse, pentru a-i atrage atenţia, apoi un sunet continuu ca tonul de telefon care a fost deconectat din cauză că abonatul şi-a schimbat adresa. Se lipi şi mai strâns de carcasa superioară a submarinului, rugându-se ca linia lui curbată să fie de ajuns pentru a-l ascunde, precum un dâmb sau linia de orizont.

— Ce-i asta?

— Habar n-am. Radioul ăsta împuţit. Ai noştri încearcă să-l bruieze.

Santinela de la tribord izbucni din nou în râs, un chicotit ascuţit, de voce în formare.

— Hai să ne întrecem până în capătul celălalt, ucrainean slăbănog şi împuţit ce eşti!

— Dar cum rămâne cu…

— Fiţi gata, pe locuri… start!

Zgomotul bocancilor rezona la impactul cu pereţii şi acoperişul adăpostului. Sunetul din cască încetă pentru o clipă, apoi începu din nou să-i urle în cap. Clark vorbi şoptit şi apăsat în microfon:

— Pentru numele lui Dumnezeu, dă-mi pace, Aubrey!

Continuă să tremure, trupul părând să-i tresară o dată cu bubuiturile paşilor santinelelor pe plafon, apoi Aubrey răspunse:

— Clark… ce s-a întâmplat?

— Stau întins pe blestemata asta de carcasă, omule, şi chiar sub mine doi măscărici se antrenează pentru Jocurile Olimpice. Nu pot să vorbesc cu tine!

După câteva secunde, Aubrey răspunse rece şi formal:

— Foarte bine. Raportează-mi imediat ce poţi.

— Bine, bine.

— Îmi dai revanşa? strigă cel mai scund, supărat.

— S-a făcut. Pe zece ruble de data asta?

— Pe douăzeci, măi, papagal ucrainean!

— Pe locuri, fiţi gata… start! Hei, n-ai aşteptat semnalul, trişorule!

Apoi sunetul bocancilor traversă iarăşi plafonul, înspre capătul de lângă mare al adăpostului. Clark stătea întins, complet nemişcat, încordarea fiindu-i însoţită de mânie, percepând numai trecerea lentă a secundelor pe ceasul pe care îl ţinea în faţa ochilor.

Santinela de la tribord câştigă, ajutat de startul furat, şi începu să ţopăie şi să urle de bucurie. Camaradul său, devenit acum adversarul lui încrâncenat, îl provocă la o nouă revanşă. Îşi traseră sufletul, se priviră ca doi adversari ce luptau pentru cine ştie ce premiu uriaş, se ghemuiră în poziţie de start şi începură să alerge, la semnalul dat de cel mai înalt dintre ei. Clark se ridică în genunchi. Cineva urma fără doar şi poate să vină, atras de zarva lor. Înaintă repede pe carcasă, neluând în seamă zgomotul pe care îl făcea, montă suportul şi coborî febril pe firul de nailon, verifică senzorul neavariat, se urcă iarăşi pe frânghie, imaginându-şi-i pe cei doi alergători gâfâind din greu, aşteptă până ce îi auzi certându-se, apoi coborî pe partea de la babord a submarinului. Comportamentul idiot şi prostia celor două tinere santinele îl amuzau; erau atât de încrezători, încât nu îşi mai luau nici o măsură de prevedere. Neavariat. Se urcă din nou pe firul de nailon.

Îi auzea încă certându-se, în capătul îndepărtat al adăpostului. Nu îi putea distinge prea bine, aşa cum erau, ca nişte umbre pe fundalul întunecat. Se retrase de-a lungul carcasei, coborî din nou pe partea dinspre babord şi verifică un alt senzor. Calota de titaniu era ciobită, dar numai atât. Ajunse apoi la tribord, unde mai verifică doi senzori, bafta lui începând să devină mai degrabă o sursă de nelinişte, depăşind limitele acceptabile. Aproape că terminase…

Încă o voce, o voce iritată şi piţigăiată a unui ofiţer, şi tăcere din partea celor două santinele. O voce dojenitoare, puternică, mânioasă. Criticaţi violent, contestându-li-se în cele din urmă şi

statutul de bărbaţi, nu le mai rămase altceva decât umilinţa totală şi pedepsele. Trebuiau să fie înlocuiţi, noile santinele urmând să fie mai vigilente, de spaimă. Mustrarea nemiloasă continua.

Clark se lăsă iarăşi în jos, pe partea dinspre babord a carcasei. Plăcile erau zgâriate, de parcă metalul fusese lovit cu un bici uriaş. Ştia ce urma să găsească. De-a lungul carcasei se întindea o adâncitură ca o brazdă de plug, şi indiferent ce o cauzase, strivise senzorul de sub calota subţire de titaniu. Se scotoci în centură, mişcându-se acum cu o grabă febrilă, căci micimanul ridicase iarăşi tonul, poate pentru a-şi încheia discursul. Scoase o şurubelniţă mai scurtă şi o înfipse în fanta de pe inelul de închidere, apoi forţă. Acesta se mişcă, după care se răsuci. Îl ridică şi îl agăţă de un cârlig pe centura lui. Desfăcând convertizorul, văzu limpede stricăciunea. Din convertizor căzură câteva fragmente zdrelite, lovindu-se cu zgomot şi alunecând pe carcasă în jos, până în apă.

Sârme dezgolite. Izolaţia era desprinsă şi jumătate din sârme erau retezate. La capăt, atârna un ştecher multiplu ABS. Jumătate de ştecher, şi acela zdrobit. Îl trecu în revistă cu o furie neajutorată. Tăcere. Micimanul terminase. Slavă Domnului…

O uşă se închise cu putere, după care se aşternu din nou liniştea, o linişte apăsătoare, aproape stridentă. Rămăsese singur pentru cel mult câteva minute. Era leoarcă de sudoare. Se şterse cu dosul palmei peste faţă.

— Am probleme, anunţă el. Senzorul 14 de la prora, unul dintre anihilatorii de semnal sonar. Sârmele din spatele convertizorului sunt făcute praf.

În timp ce îl aştepta pe Quin să-i răspundă, continuă să tragă de sârme cu şurubelniţa.

— Cât de gravă e stricăciunea?

Restul convertizorului alunecă la o parte, cu un zgomot precum al cleştilor unui rac la contactul cu metalul. Apoi căzu cu un pleoscăit în apă. Clark trase lanterna mai aproape şi o îndreptă spre gaură.

— E grav. Majoritatea sârmelor au fost tăiate. Dar nu e numai asta. Conectorul e spart.

— Poţi să te uiţi în spatele spărturilor?

— Încerc.

— Vezi duza şi cutia?

— Da.

Clark se uită în gaură. Dădu la o parte sârmele tăiate şi privi din nou. Sârmele ajungeau la cutia convertizorului cu fibre optice pe partea de dedesubt a carcasei exterioare.

— Scoate-o de tot, îl sfătui Quin. Montează una nouă. Şi, Clark...

— Da?

— Mai e un ştecher, pentru fibrele optice. O garnitură tip baionetă. Ai grijă. Priza are patruzeci de picioruşe şi se montează numai într-un singur fel.

— În regulă.

Clark se uită la ceas. Trecuse un minut de când se închisese uşa. Întinse mâna înăuntru, lipindu-şi obrazul de carcasă, simţind uşoara vibraţie cauzată de activitatea din submarin. Îndoi degetele în spaţiul strâmt, degajă şi tăie firele expuse, retezate, apoi atinse, cu vârfurile degetelor, partea superioară a cutiei. Trase. Nu se întâmplă nimic. Trase din nou, cuprins de mirare. Cutia convertizorului nu se urnea deloc.

— E blocată, spuse el. Blocată.

Se auzi iarăşi uşa. Apoi un zgomot de cizme, în marş rapid, şi vocea micimanului dirijându-i cu asprime pe cei doi înlocuitori ai santinelelor. Clark se agăţă de firul de nailon şi de cutia convertizorului, rugându-se ca acele cincizeci la sută şanse pe care le avea să fie de partea lui.

Cizmele răsunară în josul părţii de la tribord. Mai avea încă o clipă sau două.

— Ai rezolvat-o? Poţi să vezi ce are?

Quin era înspăimântat.

Clark trase de ea, cu degetele îndoite pe marginea cutiei convertizorului. Nu se clinti nimic. Cu un deget atinse cataramele – uitase de acestea şi de cureaua ce fixau cutia – deschise clichetul cu degetul mare, simţi cureaua slăbită şi apucă din nou cutia. Strânse din dinţi şi se încordă. Braţul îi ţâşni afară din gaură şi îi tremură pe firul de nailon, în timp ce se ţinea de sârmele suspendate şi de cutie, din cauza vitezei cu care le scotea afară şi care ameninţa să-l facă să le scape. Se auzi vocea micimanului care lătra noi ordine către santinele. Urmau să apară într-o clipă la babord...

Smulse ambalajul de pe unul dintre cele două colete groase şi scoase o cutie de convertor nouă, gata cablată la convertizor.

Introduse, cât mai grijuliu cu putinţă, întregul set în spărtură. Îl împinse înainte. Apoi dădu drumul funiei, lăsând-o să atârne în voie, şi aprinse lanterna. Micimanul se oprise din urlat. Le privea pe cele două santinele cum treceau în pas alergător. Clark împinse – nu, o mică ajustare – împinse, o fixă în catarame – o împinse la locul ei, căută capetele curelei, da – le fixă, închise clichetul. Montă ştecherul de fibre optice, apoi montă convertizorul la locul lui şi fixă inelul de închidere. Micimanul le ordonase să înceteze pasul alergător.

Clark îşi simţea braţele vlăguite. Trase de firul de nailon, dar trupul nu i se mişcă aproape deloc. Picioarele îi derapaseră pe carcasa netedă. Micimanul îi ordonă celei de-a doua santinele nou-venite să-l urmeze. Clark se opinti din nou pe fir în sus. Până la trapă mai avea vreo patru metri şi ceva. Doar câteva secunde.

Începu să alerge. Deschise trapa, fără să-i mai pese dacă fusese văzut sau nu, şi sări în beznă, trapa închizându-se în urma lui cu o bufnitură uşoară. Zăcea gâfâind, cu muşchii îndureraţi de efort, în bezna protectoare, caldă, a cabinei de evacuare, cu trupul complet epuizat.

— Bună treabă, Quin, recunoscu Aubrey şi văzu cum pe chipul bărbatului înflorea o expresie de automulţumire.

Era un tip cam antipatic, dar Aubrey nu-l mai dispreţuia. Quin se întorsese în lumea reală, a celor vii. Laudele, linguşelile, chiar şi ameninţările, toate jucaseră un rol important în revenirea lui. Cu toate acestea, în cele din urmă, Aubrey văzuse cum pericolul ce-i ameninţa invenţia, proiectul, îşi făcuse efectul asupra lui Quin, stimulându-l. Nu avea de gând să renunţe la „Leopard” stând cu mâinile încrucişate.

— Mulţumesc, răspunse Quin.

Apoi chipul i se umbri şi clătină din cap.

— E aproape imposibil, adăugă el. Nu ştiu dacă americanul are concentrarea necesară pentru a duce totul până la capăt.

— Îmi dau seama în ce tensiunea se află, dar nu există altă soluţie.

— Îmi… îmi cer scuze… m-am comportat prosteşte, îmi cer scuze.

Fiecare cuvânt părea smuls cu forţa. Aubrey respecta efortul pe care trebuia să-l facă bărbatul cel rece şi egoist pentru a-şi

explica comportamentul.

— Nu-i nimic.

— Doar că, ei bine, nu vreau să pună ei mâna pe el, înţelegi…

— Desigur.

— E singurul lucru care contează pentru mine, vezi tu.

Îşi privi mâinile.

— N-ar trebui să spun asta, dar mă tem că e adevărat.

Îşi ridică din nou privirea, cu ochii scânteind de mânie.

— Dracu’ să-i ia, nu trebuie să pună mâna pe el.

— Domnule Aubrey?

În tonul rezervat şi glacial din vocea lui Eastoe se putea ghici ceva extrem de forţat.

— Da, domnule comandant.

— Avem nişte semnale pe radar. Patru la număr.

— Da?

— Se apropie în viteză dinspre unul dintre aerodromurile de pe peninsula Kola. Nu sunt rachete, după traiectorie. Sunt patru avioane.

— Înţeleg. Distanţa?

— Nu mai mult de cincizeci de kilometri. Vor ajunge aici în trei minute sau chiar mai repede!

— Aici? Nu înţeleg.

— Au intrat deja în spaţiul aerian norvegian, domnule Aubrey. Nici măcar n-au ezitat.

13
CAMUFLAJ

Erau patru avioane MIG-23, denumite codificat „Biciul-B”, cu un singur loc, şi funcţionau pe orice vreme. Chiar şi Aubrey le putea recunoaşte, văzându-le doar pentru o clipă şi fiind transportat cu mai mult de patruzeci de ani în urmă, la testele de bază, pentru recunoaşterea avioanelor, la începutul războiului. Un fulger puternic la nord şi lumina sclipitoare ce

umplea cerul nopţii definiră conturul celui mai apropiat dintre MIG-uri. Suplu, cenuşiu, cu o stea roşie pe lateral. Vârful unei aripi se ridică în clipa în care avionul viră uşor, iar Aubrey putu zări rachetele aer-aer dedesubtul aripii mobile, mult retrasă.

În clipa următoare, Eastoe i se adresă:

— Domnule Aubrey, sunt avioane de vânătoare MIG-23. Comandantul formaţiunii ne cere să-i spunem ce misiune avem şi motivul pentru care am violat un spaţiu aerian atât de sensibil.

— Ce zici, ce intenţii au?

Quin privea pe geamul aparatului Nimrod, urmărind silueta suplă, asemănătoare cu a unui rechin, care începea să-i acopere.

— Să ne gonească de aici.

— În ce fel propui să…

— Numai puţin, domnule Aubrey. Comandantul escadrilei norvegiene mă sună. Vreţi să ascultaţi convorbirea?

— Nu prea, răspunse Aubrey cu lehamite. Sunt sigur că ştiu deja ce vrea să spună.

— Foarte bine.

Zgomotul din căşti se stinse, şi Aubrey şi le scoase de pe cap. Îl strângeau la tâmple şi la urechi, şi păreau să-i limiteze capacitatea de gândire. Nu-i plăcea să le poarte. Quin nu părea dezamăgit de hotărârea lui.

Urmă încă un fulger care se năpusti precum o ploaie strălucitoare, înspre mare. Lucirea ireală scoase la iveală pe cel mai apropiat dintre vasele NORTHROP F-5 întorcându-se în port la mare distanţă de Nimrod. Escorta lor de război norvegiană fusese rechemată la Kirkenes. Înţelegerea nescrisă a Norvegiei, ca membră a NATO, cu Uniunea Sovietică, spunea că nici un exerciţiu militar sau manevre militare provocatoare nu trebuiau făcute la mai puţin de o sută şaizeci de kilometri de graniţele sovietice. Era evident că ruşii protestaseră împotriva prezenţei vasului, şi protestul le fusese ascultat.

Aubrey îşi puse la loc căştile.

— A plecat escorta noastră norvegiană?

— Da, domnule Aubrey. Suntem singuri.

— Foarte bine. În ceea ce-l priveşte pe Clark, semnalele noastre nu pot fi interceptare şi nici sursa lor descoperită?

— Nu. Domnule Aubrey, cât mai avem de stat pe aici?

— Câteva ore.

— Foarte bine.

Eastoe părea morocănos, dar hotărât.

— Vom face ce se poate. Voi încerca să nu mă îndepărtez din greşeală.

— Te rog, chiar.

Aubrey privea consola de pe masa care îl despărţea de Quin. Senzorii exteriori fuseseră inspectaţi şi reparaţi, dar îndeplinirea acelei misiuni fusese cel mai uşor şi cel mai puţin periculos pas. Clark trebuia acum să inspecteze şi, în caz de nevoie, să repare sistemul de sprijin de pe „Leopard”. Aubrey se simţi brusc singur şi nepriceput.

Eastoe îi vorbi din nou în cască.

— Ne cer să părăsim zona. Ne vor conduce ei.

— În momentul acesta te afli pe partea noastră estică?

— Da, dar nu se vor lăsa păcăliţi de asta. Ne urmăresc de mult timp pe radar. Ştiu că zburăm în formaţie specială.

— Dar, deocamdată, suntem în siguranţă?

— Da…

MIG-ul 23 părea să acopere în întregime fereastra. Imaginea dispăru într-o clipă, şi ar fi putut să pară o iluzie, doar că botul Nimrod-ului coborî violent când Eastoe lansă avionul în picaj.

— La dracu’! auzi Aubrey strigătul copilotului.

Nimrod-ul se echilibră.

— N-au deloc chef să piardă vremea, comentă Eastoe. Ai văzut asta?

Aubrey îşi amintea de partea inferioară a avionului, aproape la fel de albă ca cea a unui uriaş peşte răpitor, şi chiar şi rachetele vopsite în roşu, de sub aripi.

— Da, spuse el. Ce s-a întâmplat?

Ignoră chipul îngrijorat al lui Quin, omul era înspăimântat, dar avea în el ceva hotărât, care luase locul vicleniei anterioare, axată numai pe evadare.

— Unul dintre ei a trecut chiar pe lângă noi şi nu glumesc. Ticălos nebun!

Aubrey se opri o clipă:

— Avionul este în mâinile tale, domnule comandant de escadrilă. Tot ce mă interesează este să nu ieşim din raza de acoperire a emiţătorului lui Clark. Restul depinde de tine.

— *Vă mulţumesc*, domnule Aubrey.

MIG-ul – probabil cel care îi ameninţase – reveni în stânga lor, puţin mai sus şi ceva mai în spate. Îi domina cu prezenţa sa. Era, se gândi Aubrey, la fel de imprevizibil ca o fiară sălbatică.

Tricia se împletici sub greutatea lui Hyde, alunecă şi căzu peste dâmbul lung şi înalt. Respira gâfâit şi zgomotos. Hyde, inconştient, se rostogoli şi alunecă până ce se opri la picioarele ei, cu ochii îndreptaţi spre ea, fără însă să o vadă, şi rămase nemişcat. Tricia era pur şi simplu uşurată că nu mai căra greutatea lui pe o parte şi pe ceafă. În acel moment, îl ura pe Hyde, şi se temea chiar de el, ca şi cum acesta s-ar fi putut trezi dintr-o dată s-o atace. Îl învinuia pentru fiecare fragment şi element al calvarului ei.

Trupul îi era leoarcă de sudoare, iar mădularele îi tremurau de oboseală. Hyde continua să geamă, ca un murmur de protest faţă de durerea lui.

— OK, taci din gură, spuse ea în şoaptă, cu asprime. Taci!

A doua oară o spuse mai încet, admiţând parcă faptul că nu era el de vină.

Îl ajutase pe Hyde, suportându-i adesea greutatea când aluneca, iarăşi şi iarăşi, din durere în leşin, în timp ce se îndreptau spre nord, apoi spre sud. Nu fuseseră cu adevărat urmăriţi. După ce pe jumătate îl târâse, pe jumătate îl sprijinise cu umărul, de la dâmbul unde leşinase prima oară, până la o mică dumbravă, elicopterul îi pierduse din raza vizuală. O vâlcea micuţă, unde ferigile moarte erau lungi şi curbate, precum nişte acoperişuri de bordeie, le oferise adăpost. Îngrozită, auzise paşi ce foşneau prin buruieni şi ferigi, voci mai îndepărtate sau mai apropiate, pârâitul aparatelor de emisie-recepţie. Îi acoperise lui Hyde gura cu mâna, ca să nu înceapă să vorbească în delirul lui.

Rana fusese urâtă, iar ea nu ştia nimic despre primul ajutor în astfel de cazuri. Sângerase mult. Se părea că glonţul nu se oprise în umărul sau pieptul lui Hyde, căci lângă omoplat se afla o gaură mică şi una mai mare lângă claviculă. Văzuse destule răni la televizor, aşa că presupuse că glonţul ieşise pe partea cealaltă. Cunoştinţele ei de anatomie erau sumare şi se aştepta să vadă sângele adunându-i-se în jurul buzelor. Când văzu că acest lucru nu se întâmplase, presupuse că plămânii erau neatinşi. Nu ştia ce alte oase, muşchi sau organe se găseau în zona rănii. Legă plaga cu o fâşie ruptă din cămaşa lui Hyde.

Acum, sub umbra ameninţătoare a dâmbului cel înalt, îşi dădea seama că nu va mai putea să înainteze.

Greutatea lui devenise de nesuportat. Nu îl mai putea ajuta deloc. I se făcuse foame, îi era frig şi starea de neputinţă a lui Hyde o enerva. Gemetele lui de durere repetate o înfuriau.

Văzând că nu mai încetează, îngenunche lângă el. Îi clătină cu atenţie capul, ca şi cum stătea foarte slab prins de umeri, ţinându-i bărbia cu degetele. Ochii i se deschiseră, apoi se închiseră la loc, încercând parcă s-o îndepărteze de pe retină pe ea şi tot ceea ce reprezenta ea. Fata îi scutură capul cu mai multă putere. Era doborâtă de oboseală şi se aşeză, în loc să stea pe vine.

— Pentru numele lui Dumnezeu, trezeşte-te! îl imploră ea.

— Uuh, bâigui el.

Ea îl privi. Hyde deschisese ochii.

— Eşti treaz.

— Oh, Doamne! ţipă el cu o voce gâtuită, cu respiraţia întretăiată. Blestematul ăsta de umăr!

Gemu iarăşi.

— Nu delirezi?

— Nici asta n-aş putea, cu umărul ăsta blestemat. Unde… unde suntem?

— În spatele poligonului de tragere. Rămânem aici?

— Eu nu merg nicăieri.

Hyde privi stelele.

— Nu pot merge nicăieri, Tricia.

— Ştiu.

— Uită-te repede în jur. Vezi dacă găseşti nişte tufişuri, un şanţ, o groapă, ceva. Orice… Dacă ne putem adăposti…

Gemu din nou.

— Unde e poliţia? întrebă ea cu disperare în glas.

— Ne caută prin Cheshire, probabil, răspunse el, tuşind.

În timp ce-şi ştergea buzele, ea se uită încordată să vadă urme de sânge. Nu văzu nimic.

— Problema e că suntem în Staffordshire. Nu pot decât să sper că vor ajunge la noi.

— Dar desigur că ne caută, nu?

— Îmi doresc al dracului de tare să fie aşa, draga mea. Îmi plătesc impozitele cu conştiinciozitate, aşa că ar putea măcar să mă scoată din rahatul ăsta. Dacă nu vin, o să le trimit o

reclamaţie celor de la Poliţia Metropolitană.

Ea aproape că izbucni în râs când îi auzi accentul cu care îşi exprimase sentimentele. Se simţea mai uşurată. Nu scăpase de oboseală, ci de o parte a senzaţiei de izolare. Hyde redevenea o fiinţă omenească, începând să-i mai fie o povară.

— Mă duc să văd, spuse ea şi se ridică.

El întoarse încet capul şi o privi. Ochi i se umplură de lacrimi, care ar fi putut foarte bine să fie rezultatul durerii şi oboselii. Nu şi le putea explica, şi pentru câteva clipe nici nu şi le putu reţine. Acum, că se odihnea, durerea din umăr îl mai lăsase, dar simţea că nu mai putea face nici un efort, nici măcar pentru a-şi apăra pielea sau pe fată. Trebuia să se ascundă.

Ea se întoarse repede, aproape în fugă.

— Nu…, protestă el, crezând că era urmărită.

— Ce? Nu, e în regulă. Am găsit o scobitură în dâmb. E aproape ascunsă de un tufiş. Poţi să vii?

El se ridică în capul oaselor, se clătină, apoi îşi găsi echilibrul.

— Dă-mi o mână de ajutor.

Împleticindu-se, reuşi totuşi să-l ridice în picioare. Îi trecu din nou mâna peste umerii ei îndureraţi şi îl târî pe lângă vâlceaua din spatele dâmbului, care se ridica la vreo nouă metri deasupra lor. Erau mai puţin de cincizeci de metri, dar când ajunseră la tufişul crescut pe dâmb, ea se clătină de oboseală. Hyde pipăi crengile rigide, ţepene, vârfurile ascuţite ale spinilor bătrâni.

— Cât de departe crezi că ajunge? spuse fata, înfiorându-se la gândul că va trebui să cerceteze chiar ea acest lucru.

— E în regulă. Nu mai sunt urşi şi nici lupi. Şi nici şerpi nenorociţi, cum avem în Australia, care te muşcă de fund când intri. Haide, du-te înăuntru.

Părea foarte nerăbdător.

Ea se luptă cu crengile tufişului desfrunzit, apoi intră în gaură, cu capul înainte.

— Miroase ceva aici, spuse ea cu o voce înfundată.

Chicotitul lui Hyde se transformă într-un acces de tuse.

— Sunt iepurii ăia nenorociţi din Watership Down. Cât de mare e?

— E la fix pentru doi inşi, dacă nu te deranjează înghesuiala.

— Va trebui să mă împingi înăuntru.

Ea ieşi, agăţându-şi geaca în spini, apoi îl ajută să ajungă la

tufiş, dădu la o parte crengile care le biciuiau feţele, ca pe o cortină, apoi se aplecă cu umerii sub fesele lui.

— Gata?

— Da.

Ajutat de opinteala ei, Hyde dispăru în ascunziş.

— Eşti bine?

— Da, răspunse el cu o voce vlăguită. Când intri, să aranjezi la loc crengile.

Ea se strecură cu destulă greutate înăuntru, apoi, la fel de dificil, se răsuci, lovindu-l la un moment dat cu piciorul, şi se întinse ca să rearanjeze crengile la locul lor. Apoi se lăsă pe spate până ce ajunse lângă el.

— Stai puţin, spuse ea şi scotoci în buzunarele gecii.

Găsi cutia de chibrituri şi, pe bâjbâite, aprinse un chibrit.

— Uite, e mai bine aşa.

Chipul lui Hyde avea un aspect pământiu şi bolnăvicios, dar reuşi să spună:

— Acum sunt, în sfârşit, singur cu tine şi un blestemat de rus mi-a înfipt un anticoncepţional în umăr.

— Da, spuse ea gânditoare, găsind deja lumina chibritului prea puternică şi dorindu-şi să închidă ochii.

Îl stinse şi îl aruncă.

— Te simţi bine? întrebă ea nesigur.

Se simţea bine aşa, înconjurată de întuneric. Nu ştia sigur dacă răspunsul lui fusese pozitiv sau negativ, şi nici nu i se părea foarte important. Înainte de a adormi, îl mai auzi o dată gemând.

Clark trase mica trapă dintre carcasa exterioară şi cea interioară, lăsând antena spiralată ataşată de suprafaţa carcasei exterioare. În contact cu lumina puternică ce venea dinspre plafonul adăpostului, bezna părea acum bruscă şi intensă. Nu putea sta drept, ci cu corpul îndoit şi cu spatele gârbovit, aşteptând ca respiraţia să-i revină la normal sau măcar să se apropie de normal.

Ieşi din camera de evacuare de la pupa, ştiind că noile santinele de pe fiecare parte a submarinului erau stăpânite de o vigilenţă temătoare şi nu intraseră în tură decât de douăzeci de minute. Trebuia totuşi să rişte.

Când îşi reveni, în camera de evacuare, cu braţele cuprinse

de cârcei şi de durere, cu întregul trup epuizat de efortul de a coborî de pe carcasă şi de a o escalada iarăşi, luă mai întâi cel de-al doilea colet – cel „rău”, din mâna stângă – din sala motoarelor electrice şi îl duse în camera de evacuare. Era nevoit să ia cu el ambele colete întregi. Era pe punctul de a se încarcera singur, între carcasele gemene ale lui *Proteus*, până ce fie repara sistemul de susţinere, fie era nevoit să renunţe şi să planteze explozibilul care l-ar fi transformat într-o grămadă de fier vechi.

Trapa ce permitea accesul în carcasa interioară, unde se afla calota ce conţinea sistemul de susţinere, era la nouă metri de trapa de evacuare de la pupa. Întredeschise trapa numai cu câţiva centimetri, ascultând încordat. Când paşii santinelei se îndepărtară, precişi şi echilibraţi ca un mecanism de ceasornic, el îl deschise complet, ieşi, îl închise la loc şi merse pe lungimea carcasei. Deschisese cealaltă trapă şi coborâse prin ea primul colet. Apoi o închisese şi revenise, aşteptând până când cele două santinele ajungeau, în patrularea lor, la prora, înainte de a transporta cel de-al doilea colet pe partea superioară a carcasei, târându-l după el în timp ce înainta pe burtă. Învăluite în întuneric, cele două colete se odihneau acum la picioarele lui.

Cu respiraţia revenită la normal, îşi dădu seama că interiorul carcasei se curba pe ambele părţi. Se afla pe un pervaz strâmt, o punte metalică deasupra unui hău, şi trebuia să reţină acest lucru. Se opri pentru o clipă, nesigur de locul în care se afla, apoi îşi reveni şi ridică cele două colete, astfel încât să nu le mai târască, şi-şi începu înaintarea. Îşi împinse picioarele în faţă, ignorând pentru o clipă lanterna, căci avea mâinile ocupate şi pentru că i se părea necesar să se acomodeze întrucâtva cu noul său spaţiu. Conectă, în spate, cablul radio-transmiţătorului la antena de pe partea exterioară a carcasei. Simţi cum carcasa se curba uşor în sus, într-un şir de striaţii. Spre deosebire de carcasa exterioară care era netedă, cea interioară nu avea peste tot aceeaşi formă. Îşi îndoi umerii mai jos, pe măsură ce distanţa dintre cele două carcase se micşora. Încă trei paşi şi se lăsă încet în genunchi. Carcasa exterioară părea să-l apese, iar cea interioară, de sub genunchii lui, părea subţire, nesigură şi strâmtă. Hăul îl pândea de pe ambele părţi.

Aprinse lanterna. În faţa lui, acolo unde spaţiul dintre cele două carcase se strâmta precum un puţ de mină, subţire şi

adânc, putea vedea, ca pe nişte stâlpi de susţinere, montanţii de parapet înălţându-se ca nişte copaci metalici, între cele două carcase, separându-le şi unindu-le. Mişcă lanterna în jurul său, risipind bezna apăsătoare. Mirosea a ceva vechi şi umed.

Zbârnâitul uşor şi neregulat ce se auzea în carcasa interioară, murmurul maşinilor, al pompelor de aer şi al vocilor, al instalaţiilor electrice, al cuptoarelor şi al toaletelor părea să vină de la mare depărtare şi să nu aibă o origine umană.

Carcasa interioară se curba de ambele părţi, ca acoperişul unei catedrale, ieşind abrupt din raza vizuală. Îndreptă încet fasciculul subţire al lanternei în faţa lui. În umbra din spatele montanţilor de parapet se putea zări o formă asemănătoare cu carapacea unei broaşte ţestoase. Acel lucru îl linişti. Îşi fixă din nou coletele de centură şi se întinse la pământ. Începu să împingă coletele în faţa lui, târându-se cu stângăcie înainte, speriat de zgomotul pe care-l făcea.

Începu să se strecoare printre montanţii de parapet, împingând coletele pe rând înainte. Ori de câte ori aprindea lanterna, spatele cenuşiu şi cocoşat al carapacei de broască ţestoasă rămânea în faţa lui, în zona întunecată de la marginea fasciculului luminos.

Îşi continuă înaintarea anevoioasă. Lanterna atinse cu un zăngănit carcasa interioară. Blestemă zgomotul, atenţia fiindu-i pe moment distrasă, iar coletul din mâna stângă alunecă şi se îndepărtă de el. Simţea cum îl trage în lateral. Coletul se prăbuşi în hău. Apucă montantul cu mâna dreaptă şi braţul aproape că-i fu smuls din umăr. Îşi înăbuşi strigătul de durere şi rezistă, trăgând în sus coletul cu mâna stângă. Îl trase aproape de el, tremurând.

După ce spaima prin care trecuse îi mai slăbi şi picioarele părură să-şi fi recăpătat măcar parţial vigoarea, îşi continuă înaintarea, trecând pe lângă cel din urmă montant, ajungând în cele din urmă la carapacea metalică cenuşie.

Reuşi să se aşeze în genunchi, aplecat de spate, şi lumină acea porţiune cu lanterna. Primul lucru pe care îl avea de făcut era să o scoată. Puse grijuliu coletele în spatele carapacei, unde nu putea să le mişte din greşeală, şi începu să scoată şuruburile de fixare ale calotei. Îşi dădea seama că se afla deasupra sălii turbinelor, făcând primii paşi pentru a vindeca o boală pe care era puţin probabil să o poată diagnostica. Din ceea ce văzuse

când se aflase la bordul lui *Proteus*, era foarte probabil ca, sub el, inginerii şi tehnicienii de la baza navală să inspecteze turbinele uriaşe. Trebuia să presupună că erau acolo, să nu piardă din vedere că cel mai mic zgomot făcut din neatenţie avea să-i trădeze prezenţa.

— Sunt în tunel, spuse el în şoaptă, identificând punctul de pe harta în relief pe care îl evidenţiase Pasvik şi în care se afla el acum.

Pasvik se afla în vâlcea, cu antenele lui parabolice, unica şi fragila legătură între el şi Quin, aflat la bordul Nimrod-ului.

— Bine, se auzi vocea lui Aubrey.

— Încep să scot calota.

Se scotoci într-unul din buzunarele costumului de scafandru şi scoase o ventuză de cauciuc. O montă pe lanternă şi lipi celălalt capăt de carcasa exterioară. Zgâlţâi uşor lanterna, dar aceasta rămase fixă. Fasciculul de lumină cădea asupra carapacei cenuşii.

Desfăcu şi cel din urmă şurub, îl puse în buzunar şi ridică calota. În interiorul acesteia se aflau dispozitivele gemene din fibră de carbon menite a rezista presiunii la adâncime. Sub calotă se aflau o serie de alte despărţituri ca nişte cutii, cu sigiliu de neopren. Răsuci pe jumătate o trapă cu arc, apoi ridică primul capac interior. Ceea ce văzu, aşa cum şi bănuise de pe diagramă, dar care totuşi îl surprinse şi îl descurajă, se asemăna cu o cutie telefonică mascată, aşa cum văzuse cândva sub un trotuar din Washington. Inginerii telefonişti scoseseră la iveală o masă de fire încâlcite, care ar fi derutat pe oricine. Clătină din cap şi începu să cerceteze ceea ce vedea, amintindu-şi de vocea lui Quin care îl dirija prin diagramele reţelei de sârme şi prin manualul lui „Leopard”. Circuite integrate, capacitoare electrice, rezistoare, diode şi microprocesoare.

Misterul se risipise. Erau acum doar nişte componente. Răsuflă uşurat, satisfăcut. Masa brută de conexiuni electrice îl împiedica totuşi să se lase în voia sentimentului de automulţumire; toate erau divizate pe culori, legate strâns, în mănunchiuri, cu cabluri fine. Fiecare placă de circuit integrat avea un număr de serie, pe care urma să i-l spună lui Quin, sau pe care Quin urma să-i indice să-l testeze, şi fiecare componentă, oricât de mică, era însoţită de un număr de referinţă.

Mângâie cu degetul trunchiul voluminoaselor transformatoare de putere, fixate pe blocuri din metal şi folosite pentru a disipa căldura din sistem. Apoi privirea i se opri asupra comutatoarelor miniaturale etichetate „Dispozitiv de autotestare” şi canalele cu mai multe picioruşe, etichetate „Consolă de alimentare pentru testare, tip 27 P3D”.

Asta era ceea ce căuta, miezul problemei.

Ridică şi împinse calota la distanţă de el, laolaltă cu învelişul interior, şi le puse cu băgare de seamă în carcasa interioară, în spatele coletelor, menţinându-le în echilibru până ce consideră că nici unul dintre ele nu va cădea în hău. Apoi îşi scoase trusa specială de testare din colet şi o prinse de centură. Pe obraz i se prelinse o picătură de sudoare. Numai verificarea urma să-i ia ore întregi. Gândul îi amorţi aproape mâinile şi îi încordă dureros spatele încovoiat şi gâtul.

— În regulă, spuse el în şoaptă.

În vocea lui Quin, care răspunse aproape imediat, se citea nerăbdarea:

— Începe cu convertorul opto-electric, spuse el. Poţi să-l găseşti?

Clark studie plăcile expuse.

— Da, l-am găsit.

— Mută primul comutator pe „închis” şi al doilea pe „deschis”.

— Da.

— Uită-te la cele două şiruri de LED-uri – descrie-mi modul în care s-au aprins.

Clark privi cele două şiruri de LED-uri. Cele din şirul de sus se aprinseră unul câte unul, însoţite de un zumzet uşor. În clipa în care se aprinse ultimul, prima luminiţă din şirul inferior se aprinse, urmată imediat de cea de lângă ea, şirul superior stingându-se aproape imediat. Când cel de-al doilea şir se aprinse complet, luminiţele sale se stinseră, iar LED-urile din primul şir se aprinseră din nou, în aceeaşi manieră.

Când Clark termină de descris modul de aprindere al LED-urilor, Quin îi spuse:

— Deconectează. Totul funcţionează cum trebuie acolo.

— Aha, mormăi Clark, cuprins de o dezamăgire copilărească, nerăbdătoare.

Totul era în regulă. Oftă uşurat.

Avionul Nimrod viră mult la dreapta. Eastoe încercă să ocolească pe latura nordică, peste Varangenhauluöya, şi două dintre MIG-uri îi tăiaseră calea imediat ce începuse să schimbe traiectoria. Aubrey se ţinu strâns de scaun, dar expresia feţei sale nu trădă nici o schimbare. Îl auzea pe comandantul de formaţie rus vorbind într-o engleză corectă, fără inflexiuni, şi cerându-i lui Eastoe să-şi menţină traiectoria şi să înainteze la vest de ţărmul norvegian, spre Capul Nord. Eastoe nu răspunse.

Cu toate acestea, Nimrod îşi declară intenţia. Coborî vijelios, în timp ce cele două MIG-uri virară în sus şi se îndepărtară, săgetând bezna cu agilitatea unor muşte, beznă iluminată de un fulger, de-abia când se aflau la mai mult de un kilometru şi jumătate distanţă, şi apoi se lansară într-un viraj care să le aducă înapoi, în flancurile Nimrod-ului.

— E toată lumea teafără? Dumneavoastră, domnule Aubrey?

— Da, mulţumesc. Doar puţin tulburat.

Pe consola din faţa lui Aubrey se auzi un pârâit şi ceva ce părea o voce încercă, fără succes, să le comunice ceva. Quin dăduse volumul la maximum şi se aplecase în faţă.

— Ce ai spus, Clark? Clark, nu te aud.

— Ce s-a întâmplat? izbucni, speriat, Aubrey. Ce se întâmplă?

Quin clătină din cap şi ridică neputincios din umeri.

— Eastoe... nu-l putem auzi pe Clark.

— Sunt la limită, domnule Aubrey. La peste o sută cincizeci de kilometri depărtare. Îmi pare rău, dar încerc să ocolesc înspre nord. Va trebui să aveţi răbdare.

Nu se citea nici o urmă de satisfacţie în vocea lui. Eastoe îşi încheiase gâlceava personală cu Aubrey.

— Bine, vezi ce poţi să faci.

Furtuna umplea eterul gol, amplificat de consolă. Un MIG apăru brusc în raza vizuală a lui Aubrey, chiar sub aripa stângă, aproape. Ajunsese până acolo, precum un dop aruncat pe o apă agitată. Era însă numai unul. Aubrey se aplecă şi privi prin hubloul din dreapta, în partea opusă. Văzu alte două avioane de vânătoare ruseşti. Erau foarte aproape, disputându-şi parcă o poziţie mai bună pentru a se realimenta de la Nimrod. Erau periculos de aproape.

Atras de ceea ce bănuia el că se petrecea, Aubrey îşi părăsi

scaunul şi merse în dreapta avionului, care alunecă într-un viraj, înclinându-se uşor într-o parte şi în faţă, astfel încât podeaua metalică se înclinase şi ea. Cel mai apropiat dintre MIG-uri venea spre Nimrod ca un animal mai mic ce încearcă să se gudure. Avea aceeaşi viteză ca Nimrod şi Aubrey putea vedea casca de pe capul pilotului aflat în carlingă. Manevra de pilotaj a acestuia era pe cât de ameninţătoare, pe atât de măiastră. Nimrod era deviat de la traiectoria sa, ca o turmă de oi dirijată de un câine ciobănesc. Traiectoriile lor se intersectau şi o coliziune părea inevitabilă. Aubrey privea neputincios, cu o spaimă amestecată cu fascinaţie. Trupul lui costeliv tremura, simţindu-se brusc muritor. Auzi cum cele patru motoare ale Nimrod-ului îşi măreau turaţia şi simţi cum partea din faţă se înalţă. Se ţinu de un braţ al fotoliului ca un pasager aflat în picioare în metrou, pentru a nu se prăbuşi spre coada avionului. MIG-ul 23 îşi făcu apariţia, după care se îndepărtă brusc, ca o muscă gonită cu pliciul. Nimrod-ul luă altitudine şi începu să vireze în acelaşi timp la dreapta, împingându-l pe Aubrey în fuzelaj şi lipindu-l cu faţa de geamul dublu din partea stângă a avionului. MIG-ul se afla sub ei, iar celălalt avion rusesc de vânătoare era deasupra, la o distanţă ce sugera respect sau sânge rece. Aubrey se simţea suspendat deasupra unui hău de nouă mii de metri, îşi imagină stâncile şi relieful de sub acestea. Auzi în spatele lui vocea dogită a lui Clark raportând o etapă a verificării lui. Apoi două mâini îi mişcară trupul firav şi fu nevoit să dea drumul braţului fotoliului. Îşi întoarse privirea spre chipul tânărului locotenent de zbor care se ocupa de transmisiuni.

— Vă rog să nu vă mai părăsiţi locul, domnule Aubrey.

Aubrey îşi aranjă ţinuta.

— Mă scuzaţi, spuse el. Quin, ce voia Clark?

Aubrey se aşeză cu greutate pe scaun. Quin clătină din cap.

— Nimic, deocamdată.

— Face corect verificarea?

— Da.

În depărtare sclipi un fulger. Furtuna rămăsese în urma lor, înspre nord.

— Domnule Aubrey?

În cască se auzi vocea lui Eastoe.

— Da?

— Mă scuzaţi, domnule Aubrey. Nu mă vor lăsa să zbor în

partea estică.

— Ce putem face? întrebă Aubrey exasperat.

— Să încerc în mod repetat să o iau spre nord, poate aşa o să meargă.

— Nu pari prea încrezător.

— Nu, nu sunt. Mă tem că avem prea puţin timp la dispoziţie. Ăştia sunt hotărâţi să scape de noi, într-un fel sau altul.

— Am terminat verificarea sectorului. Toate semnalele sunt favorabile, spuse Clark.

— La dracu', şopti Aubrey. La dracu'!

Se îmbătaseră cu toţii acum, zbierau, cântau şi răcneau. Erau grosolani şi puşi pe harţă. Lui Ardeniev îi plăceau zgomotul, vârtejul şi vibraţia votcii în sângele lui, în vreme ce partea trează a conştiinţei sale realiza unde duceau râsetele şi zeflemeaua lor şi anticipa esenţa rolului său de conducător şi ce avea acum de făcut pentru a nu le înşela aşteptările şi a-şi păstra afecţiunea şi respectul lor.

Şi, totodată, conchise el, beţia trebuia să se termine cu mult circ, cu jocurile orgoliului şi ale dovezilor de vitejie superficială, de care aveau nevoie pentru a-şi îndeplini sarcinile. După moartea celor din Echipa Albastră şi a celorlalţi din propria lui echipă, cei trei supravieţuitori se încadraseră în grup, muncind şi bând în tovărăşia celor de pe vasul de salvare *Karpatî*. Aşa că provocarea pe care i-o lansa Balan acum, aceea de a-i arăta cum urcase la bordul lui *Proteus*, era aceea a unui beţivan în ultimul stadiu. Oamenii lui o cereau, ca pe o lăudăroşenie şi o formă de rămas-bun. El era cel care supravieţuise şi devenise mai mult decât oricând lider de opinie, chiar şi pentru echipa de salvare.

Era totuşi beat. Îşi dăduse seama de acest lucru imediat ce se ridică şi începu să se clatine de parcă votca îl lovise în tâmplă. Îl văzu pe Teplov care îl privea, parcă gândindu-se dacă să-şi lase ofiţerul să continue dezmăţul bahic. Viktor Teplov părea la fel de treaz ca întotdeauna.

Ardeniev îşi ridică privirea, imaginea dublă a plafonului şi a tavanului lungindu-se, ca la reglajul lent al unui binoclu. Făcea un efort de concentrare pentru a menţine o imagine nouă şi limpede. Îl văzu pe Teplov cu coada ochiului, dând aprobator din

cap. Era pregătit să-şi salveze ofiţerul din orice situaţie s-ar fi aflat.

— Haide, atunci, răcni Lev Balan, arătând spre grilajul de aerisire. De acolo, în jurul încăperii, până în partea cealaltă!

Cu un gest descrise întreaga popotă a ofiţerilor, devenită acum primitoare pentru grupul lor zgomotos. Cele două grilaje se aflau pe pereţii opuşi. Îl provocau pe Ardeniev să se târască prin conductă până când reuşea să iasă cu bine. Doi inşi din echipa lui Balan erau ocupaţi cu demontarea celor două grilaje. Ardeniev îi privi pe rând pe Balan, Teplov şi Vanilov, adică tot ce mai rămăsese din Unitatea de Operaţiuni Speciale Subacvatice. Chipul lui Teplov părea cel al unui ţăran nepăsător, iar în ochi îi scânteia o veselie ciudată, poate chiar şi o nuanţă de aprobare. Vanilov dădea semne că întrecuse măsura cu băutura, tocmai pentru ca să uite totul. Vroia ca Ardeniev să dovedească ceva, poate numai să fie adultul care intră în dormitorul copilului său, alungând umbrele care se adunaseră în jurul pătuţului.

— În regulă, s-a făcut. Pe două sute de ruble.

— O sută!… protestă Balan.

— Două.

— Bine, două. Asta înseamnă o limită de timp, corect?

Ardeniev ezită o clipă, apoi aprobă cu o mişcare a capului. Omul lui Balan coborî de pe scaun, cu grilajul în mână. Ardeniev dădu pe gât restul de băutură din pahar, apoi se înălţă pe vârfuri şi se prinse de marginile aspre de ipsos ale găurii pătrate care fusese acoperită de grilaj. Degetele sale dădură peste nişte excremente de şoarece.

— Un minut, strigă Balan. Ai un minut ca să scoţi măcar capul pe cealaltă ieşire. Cinci, patru, trei, doi, unu… start!

Uralele erau asurzitoare. Ardeniev se opinti până în dreptul găurii, îşi vârî capul înăuntru, apoi intră pe jumătate în conductă, care cotea imediat la stânga. Umerii i se frecau de tencuială şi îşi dădu seama că trebuie să-şi îndoaie trupul pentru a se putea mişca câtuşi de puţin. Uralele din spatele lui erau amortizate de volumul trupului său şi de pereţii de ipsos şi de metal. Se propti în picioare, apoi şi le trase în conductă, după el. Imediat, Balan începu să numere.

— … unsprezece, doisprezece, treisprezece…

Ardeniev începu să se târască sprijinit pe partea stângă, trupul frecându-i-se de canalul metalic. Uralele abia se mai

auzeau acum. Ajunse în colţul camerei. Conducta făcea un unghi drept. Îşi strecură cu greu capul şi umerii prin unghiul format şi se pomeni blocat într-o poziţie incomodă. Cuprins de panică, se zbătu şi se făcu lac de sudoare. Răcni o înjurătură, apoi rămase nemişcat. În josul conductei apăru capul lui Balan, într-un fascicul tulbure de lumină. Din spatele lui venea un zgomot care nu-l interesa.

— Patruzeci şi şapte, patruzeci şi opt, patruzeci şi nouă…

— Du-te-n mă-ta! urlă Ardeniev, fără să mai încerce să se mişte. Sunt înţepenit aici, dar-ar dracii!

Capul lui Balan se făcu nevăzut, cu un hohot de râs, înlocuit apoi de capul lui Teplov. În aceeaşi clipă, nişte urale sălbatice anunţară scurgerea minutului.

— Sunteţi teafăr, tovarăşe comandant?

— Da, îţi mulţumesc, Viktor.

— Un joc al dracului de prostesc, tovarăşe comandant.

— Da, Viktor.

— O să intru pe partea cealaltă ca să vă împing.

— Mulţumesc, Viktor.

Ardeniev zâmbi, apoi se relaxă. Nu conta. Nimic nu conta. Conducta de aerisire îl înlănţuia mai strâns decât camera de evacuare de la pupa lui *Proteus*, dar ceea ce îl apăsa erau bezna şi izolarea similare. Făcu loc amintirii autoapreciative să se insinueze în starea lui de semibeţie. Reuşise, reuşise… „Nimeni altul, îşi spuse el, n-ar fi reuşit să o facă.” Apoi, cu mai multă limpezime, se gândi: „Dacă eu am putut, şi altcineva ar fi putut. Cea mai mare parte a echipei, cei morţi…”

Gândurile îi zburară către un orizont melancolic, învăluit în aburii alcoolului. Îl auzi pe Teplov cum înainta prin conductă, în urma lui, icnind din pricina efortului. Chicoti ca un beţiv. „Oricine ar fi putut s-o facă”, îşi spuse el cuprins subit de un sentiment de autoînvinuire, gândindu-se la cei care muriseră. Nu făcuse nimic deosebit. Apoi, printr-o asociaţie de idei de care nu-şi dădu seama, se întrebă: „De ce zăboveşte atâta Nimrod-ul acela? Ce face?”

Simţi pe gambă mâna lui Teplov şi strigă către el:

— Ce face acolo Nimrod-ul acela, Viktor?

— Ordonaţi?

— Nimrod-ul acela… Despre el vorbeam mai devreme.

— A, ăla, spuse Teplov pe un ton înţelegător. Nu am de unde

să ştiu, tovarăşe comandant.

„Dacă eu am putut s-o fac, oricine ar putea. Nimrod-ul acela…”

Avea toate simţurile încordate. Auzise paşii dinspre prora, pe lungimea carcasei. Cizmele se opriseră chiar deasupra trapei prin care intrase. Stinsese imediat lanterna, ca şi cum carcasa exterioară ar fi fost la fel de transparentă ca o draperie, şi se răsucise pe spate. Se simţea mai puţin vulnerabil, aşezat cu faţa spre sursa zgomotului. „Probe? Probe? se întrebă în mod repetat. De ce? De ce acum? Zgomot, bănuieli, probe?”

Îşi ridică privirea spre carcasa exterioară, ca şi cum ar fi putut să-l vadă pe bărbatul înarmat ale cărui cizme bocăniseră deasupra lui. Ascultă. Zgomote firave, precum cele scoase de un şoarece. Nişte paşi nehotărâţi, hârşâiţi, mai degrabă un râcâit ca de gheară. Bezna devenea tot mai apăsătoare, aducând cu ea senzaţia neplăcută de claustrofobie. Întinse mâna şi aprinse lanterna. Lumina îi venea drept în ochi. Îşi privi ceasul. Aproape şase. Lucra la sistemul de susţinere de peste două ore. Fiecare circuit, fiecare rezistor, fiecare microprocesor funcţiona…

Nu era nimic în neregulă cu el, cel puţin cu şaizeci şi cinci la sută din sistemul de susţinere, cât apucase el să verifice. Altceva era în neregulă, ceva mai mult sau mai puţin misterios, legat de complexa grămadă de aparatură defectă de lângă capul lui, mai degrabă decât cu Nimrod-ul. Desigur, Aubrey îi tot dădea asigurări, dar întreruperile de transmisiuni şi semnalul slab pe care-l recepţiona îi spuneau totul.

Pe carcasa exterioară, paşii se auziră din nou. În acel moment se aflau deasupra feţei lui, la numai o jumătate de metru distanţă.

Nimrod se afla la limita şi uneori chiar dincolo de aria de comunicaţie. Ceea ce însemna că avionul nu mai era singur, fiind probabil însoţit de avioane sovietice, care-i impuneau traiectoria…

Repetând încă o dată concluzia în minte, se simţi cuprins de un fior rece. Îi bănuiau prezenţa, poate chiar ştiau de el. Paşii de pe carcasă şi tăcerea care se instalase în sala turbinelor, în urma lui. Toţi stăteau cu auzul încordat, aşteptând ca şoarecele să se mişte în ascunzătoare. Îşi ţinu respiraţia, o parte a minţii lui explicându-i răbdător că se comporta ridicol, cealaltă parte

fiind încredinţată că toată carcasa care-l înconjura nu era decât o placă de rezonanţă, gata să-i trădeze prezenţa.

Paşii se îndepărtară. Imediat aproape, îl auzi pe Lloyd vorbind prin intermediul micului aparat lăsat de Clark. Se simţi uşurat şi transpiraţia i se răci imediat pe piele, înteţindu-i senzaţia de frig.

Scoase radio-emâţătorul din buzunar şi-l lipi de obraz.

— Da?

— I-am văzut pe Hayter şi Thurston. Ştiu ce să facă.

— Bun.

— Ai găsit ceva?

— Nimic.

— E ora şase acum.

— La opt fix.

— L-am auzit pe paznicul meu vorbind cu altcineva. Omul din Novosibirsk a ajuns la Murmansk.

— Fir-ar să fie! Vine acolo?

— Nu ştiu.

— Bine, te contactez eu.

Clark puse radio-emiţătorul la loc şi-şi trase fermoarul cu furie. Se răsuci pe burtă şi se uită la carapacea de broască ţestoasă cu ciudă, fără să reuşească să-i dezlege misterul.

— Ai auzit? spuse el în şoaptă.

Din camera turbinelor se auzeau acum zgomote. Tăcerea de dinainte fusese doar produsul imaginaţiei lui.

— Da, răspunse Aubrey.

Vocea i se auzea slab, ceea ce însemna că ajunseseră din nou la limita zonei de recepţie.

— Ce probleme aveţi?

— Nici una.

— Spune-mi.

— Patru MIG-uri 23. Ne ţin cât mai departe de spaţiul aerian sovietic.

Vocea se stinse, apoi Clark auzi după câteva secunde încă un sunet slab, pe care nu reuşi să-l descifreze. Apoi încă două serii de sunete pe care casetofonul le derulă cu viteză redusă şi le difuză din nou. Nu putea înţelege nimic. Partea limpede a minţii sale îi sugera că o furtună s-ar fi putut adăuga la problemele pe care le aveau deja cei de pe Nimrod, însă restul era cuprins de o furie disperată şi neajutorată. Se lăsă în

genunchi în faţa sistemului de susţinere a lui „Leopard”. Îi venea să spargă, să distrugă, să arunce cu ceva. Partea raţională a gândirii sale înţelegea şi chiar lua în derâdere emoţiile care îl încercau şi tendinţa lui de a şi le exprima, şi treptat se calmă. Apoi, pe neaşteptate, vocea lui Aubrey se auzi din nou limpede.

— Mă auzi bine acum?

— Da.

— Eastoe i-a păcălit, a coborât sub ei, spuse Aubrey. Quin spune că ruşii ar fi avut nevoie de numai două ore pentru a dezasambla sistemul „Leopard”, dacă asta au de gând, şi tot de două ore pentru o analiză completă, cu resursele pe care le au la îndemână. O dată ce încep lucrul, vor căuta sistemul de susţinere. Când se va întâmpla acest lucru, va trebui să nu te mai afli acolo. Când expertul lor soseşte la bord, „Leopard” nu trebuie să mai fie intact. M-am exprimat clar?

— Da.

— Din Murmansk se ajunge într-o oră cu elicopterul.

— Bine, bine. Altceva?

— Bun. Ai la tine ambele colete?

— Da, pe amândouă.

— Să mă ţii la curent.

— Clark.

Aceasta era vocea lui Quin, mai puţin enervantă şi ceva mai optimistă. Ca şi Aubrey, Quin ştia să dea iluzia reuşitei.

— Ar trebui să te ocupi acum de analizorul de spectru, de generatorul de bruiaj şi de unitatea de inversare a fazei.

— Bine.

— Ai nevoie de trusa specială de testare.

— Sigur.

Clark îşi desprinse trusa de la centură. Un disc, mai multe aparate de măsură, un comutator rabatabil, butoane, un mic grilaj. Quin era nevoit să-i dirijeze fiecare pas, fiecare comutator, fiecare luminţă care se aprindea, fiecare afişaj.

— În regulă, sunt gata.

Studie labirintul de conexiuni, microprocesoare şi circuite din faţa lui. Pentru o clipă, se simţi total dezorientat, iar sistemul pe care îl avea înaintea ochilor părea un puzzle pentru care nu avea nici o soluţie. Apoi, oftând, se scutură de şovăială cu o mişcare a umerilor şi întinse mâna, aşteptând instrucţiunile lui Quin.

Era ora şase şi cinci.

— Este aproape şase, tovarăşe amiral. Poate că vom putea porni acum spre Pecenga. Am pierdut deja prea mult timp.

— Tovarăşe academician, spui că nu-ţi va lua mai mult de trei-patru ore pentru a-ţi încheia lucrul la „Leopard”? De ce te grăbeşti? Ai aşteptat aproape trei zile pe aeroportul din Novosibirsk.

Dolohov era foarte volubil şi zeflemitor. Panov îşi dădu seama că era aproape beat şi îşi abandonase cea mai mare parte a demnităţii. Panov nu-i suferea pe militari, mai ales pe cei mai în vârstă, din casta ofiţerilor. Ca reprezentant respectat al altei elite, una care nu se mânjea prin imitarea celor ce existaseră înainte de revoluţie, Panov nu-i înghiţea pe membrii ierarhiei superioare a armatei.

Panov îşi privi din nou ceasul elveţian din aur. Îl cumpărase la Paris, cu prilejul participării la un congres ştiinţific. Limba mare a marelui ceas de perete din spatele lui Dolohov, pe care Panov abia dacă l-ar fi acceptat în bucătăria soţiei sale din Novosibirsk, mai marcă trecerea unui minut. Nebunul bătrân şi beţiv nu se ridică de pe scaun.

— Tovarăşe amiral, insist să pornim imediat spre Pecenga. Colegii mă aşteaptă. Trebuie să studiez rezultatele lor preliminare, înainte de a putea preciza ce trebuie făcut.

Panov se opri, simţind că asprimea vocii sale depăşea limitele acceptabilităţii. Îşi dispreţuia vocea mult prea ascuţită. Amiralul mormăia ca un urs.

— Înţeleg. Insişti?

Panov îşi drese glasul.

— Da.

Dolohov se întinse şi apăsă butonul interfonului.

— Adu-mi imediat maşina la uşă şi anunţă turnul că vreau să mi se pregătească un avion pentru decolare imediată.

Se ridică în picioare, cu braţele desfăcute ca într-o îmbrăţişare drăgăstoasă. Imaginea îl făcu pe Panov să-şi reprime un fior şi expresia de dezgust de pe chipul său bonom.

— Haide, tovarăşe academician Panov, caleaşca te aşteaptă.

Apoi Dolohov izbucni în râs. Panov trebui să suporte o mână uriaşă care îl bătu pe umăr şi un braţ care îi înlănţui gâtul cu forţa unui buştean, în timp ce era împins spre uşă. Dolohov

adăugă:

— Crezi că nu ard şi eu de nerăbdare să văd premiul câştigat?

Apoi izbucni din nou în râs. Limba ceasornicului de pe perete ticăi iarăşi. Şase şi cinci.

Clark răsuci pentru ultima oară comutatorul de pe trusa de testare, acul de pe ecran se îndepărtă de cifra zero şi, înjurând, desprinse sondele din trusă de pe ultimele baghete de testare de pe unităţile de alimentare electrică. Absolut toate funcţionau perfect.

— Bun, asta a fost, spuse el, aruncând o privire la ceas. Şapte şi două minute.

Mai trecuse o oră, iar el se afla încă în acelaşi punct ca şi la început.

— Foarte bine, Clark, acum ar fi cazul să verifici liniile electrice, de la TP 17, 18 şi 24, folosind adaptorul de cablu cu bucşa galbenă, marcată BFP6016…

— E clar, se răsti Clark, ştergându-şi fruntea, după care îşi masă ochii obosiţi.

Îi ţinu închişi strâns, apoi îi deschise. Voia să audă şi altă opinie.

— Stai puţin, vreau să vorbesc iarăşi cu Lloyd.

Scoase radio-emiţătorul din buzunar şi apăsă pe butonul de apel.

— Da? spuse Lloyd o clipă mai târziu.

Clark îşi lipi aparatul de obraz.

— Ce se întâmplă?

— Tocmai mi-am făcut rondul.

Lloyd chicotea. Se simţea în el o exaltare electrică. Depăşise depresia neajutorată a prizonierului. Acum era şcolarul poznaş.

— Am reuşit chiar să discut cu unul dintre subofiţerii mei între timp.

— Cum e cu porţile?

— În exterior există o pază minimă, mereu a fost aşa. Echipa de reparaţii nu va ajunge aici mai devreme de opt. Porţile pot fi deschise de doi oameni, unul care să se ocupe de comutatoare, celălalt să-l păzească. Am să le explic oamenilor mei imediat ce eliberăm popota. Apoi ei pot distruge comutatoarele, astfel încât porţile să nu mai poată fi închise la loc.

— De acord.

— Clark..., mi-l poţi da pe „Leopard”? Dacă nu mi-l dai, nu-mi pot risca oamenii şi vasul.

— Poţi ucide prima santinelă, Lloyd, cea din faţa uşii tale? veni replica lui Clark. Pentru că, dacă nu poţi, atunci *Proteus* nu pleacă nicăieri!

În tăcerea care urmă, Clark şi-l închipui pe Lloyd întinzând mâna sub pernă, în căutarea micului pistol Astra pe care i-l lăsase. Totul depindea de Lloyd, dacă era în stare să ucidă santinela din faţa cabinei, să-i ia Kalaşnikov-ul şi să-şi elibereze ofiţerii din popotă.

— Cred... că da, răspunse într-un târziu Lloyd. Va trebui s-o fac, nu-i aşa?

— Iar eu trebuie să repar sistemul „Leopard”, nu-i aşa?

— În regulă. Se zvoneşte că din clipă în clipă trebuie să sosească Panov, savantul. Tehnicienii de la bord au fost informaţi de acest lucru.

— Suntem cam înghesuiţi, este?

Când văzu că Lloyd nu răspunde, Clark se mulţumi să adauge.

— Te voi contacta eu.

Îşi puse radio-emiţătorul la loc în buzunar. În aceeaşi clipă auzi vocea lui Aubrey:

— Clark, trebuie să începi să te pregăteşti de scoaterea din funcţiune a sistemului „Leopard”. Îţi va lua cel puţin o jumătate de oră pentru a plasa explozibilul. Trebuie să începi imediat.

— Nu, la dracu’!

— Clark, fă cum ţi se ordonă!

— Domnul Quin mi-a dat o însărcinare... Poate după aia.

— Acum!

— Nici nu mă gândesc.

Fixă rapid adaptorul de cablu la prima dintre liniile electrice pe care i le indicase Quin. În regulă. Înjură în şoaptă. Oftă zgomotos, plin de mânie şi de frustrare.

— Pune încărcăturile explozibile, Clark, te rog să începi imediat, îi ordonă Aubrey cu asprime în glas.

Ardeniev privea cum elicopterul de transport MIL-8 cobora spre rampa de aterizare. Suflul elicei, mai puternic decât vântul, învolbură praful de pe suprafaţa de beton. În spate, cerul

începea să se lumineze. Ardeniev se uită la ceas. Şapte şi zece. Amiralul şi Panov soseau cu aproape o oră mai devreme. Viktor Teplov aflase de la cineva că Dolohov se îndrepta spre ei şi îşi trezea ofiţerul cu cafea şi cu o votcă mare, pe care Ardeniev o simţea ca pe un ulei încins. Apoi ceruse o maşină oficială şi un şofer şi îl însoţise pe Ardeniev la baza de elicoptere.

Elicopterul MIL-8 pendulă ca o viespe greoaie, apoi aterizã pe roţi. Imediat, echipa de la sol aşeză piedicile la fiecare roată, în vreme ce zgomotul elicei se potolea treptat.

Imediat ce i se pregăti scara, Dolohov începu să coboare cu un pas uşor, ferm, aproape maiestuos. Bărbaţii luară poziţie de drepţi şi salutară. În spatele lui, cobora o siluetă mai scundă, mai plinuţă, cu un palton cu guler îmblănit, păşind mai timid: Panov. Dolohov îl aşteptă pe omul de ştiinţă şi apoi îl conduse spre Ardeniev.

Acesta îşi umezi gâtul uscat. Salută rigid, apoi Dolohov întinse mâna şi i-o strânse cu căldură.

— Vă rog să faceţi cunoştinţă cu căpitanul Valeri Ardeniev.

Savantul părea nedumerit, cu chipul palid în lumina rece. Îi strânse fără vlagă mâna lui Ardeniev.

— Ah… Eroul Uniunii Sovietice, spuse el cu o ironie evidentă.

Chipul lui Dolohov se întunecă la auzul unei asemenea insulte.

— Mulţumesc, tovarăşe profesor academician Panov, răspunse Ardeniev, neclintit. N-a fost mare lucru.

Îi plăcea să-i împlinească prejudecăţile profesorului Panov, să se potrivească cu unul dintre stereotipurile acestuia. Dolohov părea foarte mirat.

— Eu zic să mergem, spuse el. Direct la submarin, nu?

— Vă rog, spuse Panov cu afectare.

— Pe aici, tovarăşe amiral, tovarăşe profesor. Maşina ne aşteaptă.

— Îmi pare rău că ai pierdut atât de mulţi oameni, şopti Dolohov confidenţial, în timp ce mergeau spre maşină.

Panov, căruia îi fusese de fapt adresată remarca, părea dezorientat, chiar stânjenit.

— Şi mie îmi pare rău, tovarăşe amiral… Şi mie.

Teplov luă poziţie de drepţi, apoi deschise uşa din spate a maşinii. Ardeniev zâmbi obosit:

— Avem de mers doar zece minute cu maşina, şi îl veţi

putea vedea. Submarinul Maiestăţii Sale, *Proteus*, mândria flotei!

Dolohov izbucni într-un râs zgomotos, bătându-l pe Ardeniev pe spate înainte de a se urca în maşină.

14
URMĂRIREA

Hyde se trezi şi reacţionă instantaneu la aerul rece care se strecurase în adăpostul lor. Era umed. Ştia că afară era ceaţă, una densă probabil, deşi nu putea să vadă dincolo de tufiş. Totul era cenuşiu afară, ceea ce putea să se datoreze ivirii zorilor. Încercând să-şi maseze braţele reci, simţi un junghi de durere şi îşi înăbuşi un geamăt, aducându-şi aminte de ce se trezise. Din cauza paşilor grăbiţi ai unei căprioare pe poteca din spatele poligonului de tragere, pe lângă intrarea în adăpostul lor. Se uită imediat la fată. Dormea profund.

Îşi încordă auzul şi îşi încercă umărul, mişcându-şi degetele, încheieturile, cotul – era ceva mai bine. Atinse bandajul grosolan şi murdar. Era umed şi ţeapăn.

Îşi simţea trupul firav, vlăguit, însă nu la fel de greoi ca în urmă cu o noapte. Capul şi-l simţea mai limpede şi parcă gândea mai rapid. Trebuia să se mulţumească cu atât. Tropăitul copitelor celor trei sau patru căprioare care alergaseră pe lângă ascunzătoarea lor se stinse, înghiţit de ceaţa groasă. Ascultă tăcerea din jur. Îşi întinse grijuliu picioarele, ca să n-o trezească pe fată, simţi junghiul, aşteptă să-i treacă, îşi răsuci bazinul cât de bine putea, stând aşezat şi încovoiat. Îl durea spatele. Îşi îndoi din nou degetele, simţind încă locul din ceafă unde se aflase pistolul. Terminându-şi inventarierea, se declară neputincios. În timpul celor câtorva ore de somn, îi revenise într-o oarecare măsură tenacitatea.

Zgomote. Paşi lenţi, regulaţi, precauţi. Întinse mâna şi îşi lipi palma de plafonul adăpostului. Nisipul era umed. Se ridică cu greutate şi păşi peste genunchii îndoiţi ai fetei. Se aplecă şi se

strecură spre ieşire. Crengile tufişului se vedeau cu claritate, de parcă le-ar fi privit printr-o lentilă, iar ceaţa de dincolo de acestea era cenuşie şi impenetrabilă. O singură şansă. „Nu te trezi, dragă…”

Din ceaţă se ivi silueta unui bărbat care se aplecă mult pentru a cerceta poteca. Se distingea ţeava puştii pe care o avea la spate. Deodată, omul zări tufişul şi o clipă e posibil să-l fi privit chiar pe Hyde în ochi, deşi nu se trădă nicicum. Când îndepărtă arma de corp, Hyde o recunoscu ca fiind un Kalaşnikov. Automatul butucănos i-ar fi fost foarte necesar, la fel ca şi micul radio-transmiţător prins la buzunanil ud al hanoracului individului.

Îşi ţinu respiraţia, simţind cum unul dintre picioarele fetei îi atingea tibia. „De nu s-ar trezi în clipa asta…” Bărbatul se apropie de tufiş, cu Kalaşnikov-ul îndreptat în faţă. Hyde îşi trosni degetele, ţinându-şi capul cât mai aproape de ieşirea din adăpost. Piciorul fetei se mişcă din nou, iar Hyde se ruga ca ea să nu scoată cumva vreun sunet în ultimele clipe de somn. Îi simţea piciorul tremurând. Frigul începea să o trezească.

Ţeava butucănoasă a armei trecu printre crengile desfrunzite. Se lipi de nisipul umed. Piciorul fetei îi dădu de ştire că aceasta se trezea din somn, apoi o auzi căscând. Imediat, bărbatul ridică uşor capul, vigilent, aplecându-şi-l apoi într-o parte, încercând să ghicească direcţia din care venise sunetul, aşteptând ca acesta să se repete. Privi pe deasupra dâmbului, ţeava armei se mişcă în tufiş, îndreptată în sus, peste adăpostul lor. Fata gemu, dezmorţindu-şi oasele. Hyde se întinse brusc şi apucă arma scurtă, cu o mână pe ţeavă şi cu cealaltă pe încărcător. Individul se smuci înapoi, surprins şi încercând să se apere, iar Hyde se ridică iute în picioare şi se folosi de reacţia bărbatului pentru a ieşi din adăpost şi din tufiş. Scoase un strigăt, simţind durerea sfâşietoare din braţ şi din umăr. Dar nu-i dădu drumul. Trase de ţeavă, încercând să smulgă arma din mâinile necunoscutului, rostogolindu-se pe nisip până la potecă, mişcare care îl dezechilibră pe individ.

Acesta aproape că se răsturnă, apoi se repezi spre puşcă. Hyde fu nevoit să slăbească strânsoarea mâinii stângi, din cauza durerii intense, dar se rostogolise până aproape de picioarele adversarului său. Lovi cu picioarele, folosindu-se de armă ca de un pivot, şi bărbatul se dezechilibră. Rusul nu dădu drumul

armei, iar Hyde simţi căldura puternică înainte de a auzi sunetul exploziei, în clipa în care se descărcă. Se folosi de ea ca de un baston, ca să se ridice, şi, cum celălalt dădea să se întoarcă pe o parte şi să se echilibreze, Hyde îl lovi în cap, la tâmplă. Cuprins de furie când văzu că tot nu dădea drumul armei, Hyde îl lovi cu toată puterea de care era în stare. Bărbatul se rostogoli mai încolo şi rămase nemişcat. Hyde îi văzu pieptul respirând agitat. Apoi se întinse să ridice radio-transmiţătorul, şi mâna celuilalt încercă iar să-l deposedeze de armă. Se descotorosi de mâna individului şi se îndepărtă, împleticindu-se. Era grav, dacă nu reuşise să-l ucidă cu o lovitură de picior, însemna că nu mai avea vlagă deloc.

Bărbatul se ridică în capul oaselor. O auzi pe Tricia Quin icnind zgomotos. Îndreptă cu mişcări şovăielnice arma spre rus, care tocmai scosese din buzunarul hanoracului un pistol mare şi negru. Hyde trase de două ori. Ceaţa înghiţi lacomă zgomotul împuşcăturilor. Pistolul bărbatului se descărcă în pământ, iar el se chirci ca un iepure în laţ. Hyde, furios şi grăbit, se apropie de cadavru. Un glonţ trecuse prin transmiţător, sfărâmându-l. Geamătul înspăimântat al Triciei Quin era inutil, lipsit de importanţă.

Hyde îngenunche lângă cadavru, percheziţionându-l rapid cu o mână. Fusese nevoit să lase jos arma. Braţul stâng îl ardea şi nu şi-l putea folosi. Şi-l lipi de trup, de parcă aşa ar fi putut să-l protejeze cumva. Descheie fermoarul hanoracului. Nici un act. Tipul nici măcar nu părea de origine slavă. Pipăi buzunarele hanoracului. Da…

Victorios, scoase un termos şi un pachet de sandvişuri.

— Mâncare, anunţă el. Mâncare, fir-ar să fie!

De pe chipul fetei dispărură orice resentiment, orice frică şi reţinere. Apucă pachetul cu lăcomie. Muşcă cu poftă din sandvişul cu cârnat şi încercă să vorbească cu gura plină.

— Ce?…

Hyde se uită în jur.

— Ajută-mă să-l duc pe amărâtul ăsta în vizuină! Poate nu va fi descoperit prea repede. Haide, nu te mai ghiftui, fetiţo!

Tricia se despărţi cu mult regret de sandvişuri şi îl ajută să-l târască pe individ în ascunziş.

— Piciorul, anunţă fata, arătând spre cizma care ieşea din adăpost.

— Ocupă-te tu!

Fără prea multă tragere de inimă, ea se întinse şi îi împinse piciorul. Genunchiul îi părea înţepenit de un *rigor mortis* instantaneu. Fata alese o cizmă şi împinse cu putere. Piciorul nu se urnea. Scoase un strigăt de exasperare, apoi împinse mai zdravăn şi, în sfârşit, piciorul dispăru în adăpost.

— La dracu' cu chestia asta!

Din adăpost se auzi un pârâit. Îşi duse mâna la gură, speriată. Se uită la Hyde cu o privire acuzatoare.

— Toţi putem fi neîndemânatici, când ne străduim foarte tare, spuse el în timp ce înfuleca dintr-un sandviş.

Apoi adăugă:

— Bine, bine, ia-le tu pe celelalte.

Îşi vârî pistolul Makarov la curea şi apucă arma cu braţul teafăr. Fata îşi băgă sandvişurile în buzunare, privindu-l pe Hyde cu coada ochiului în timp ce-l mânca pe al doilea.

— Haide, atunci!

El se uită în jur.

— Şi ghinion, şi noroc. Nimeni nu ne va găsi aici.

Porniră pe poteca din spatele dâmbului. Fata privi încă o dată înapoi, nesigură, mestecând încă ultima îmbucătură din cel de-al doilea sandviş.

Clark strânse dezamăgit din dinţi şi îşi îndoi degetele de mai multe ori, încercând parcă să scape de un cârcel puternic. Când vedea ce făcuse până atunci, îl apucau furia şi deprimarea. Încărcăturile de explozibil „plastic" erau lipite şi aranjate pe sistemul de susţinere, dispuse pe suprafaţa conexiunilor şi a circuitelor ca nişte gloanţe, firele detonatorului asemuindu-se cu o plasă cu ajutorul căreia echipamentul tocmai fusese scos de pe fundul mării. Făcuse ceea ce îi ceruse Aubrey – ceea ce îi ordonase, de fapt – şi apoi îi solicitase lui Quin să îi dea altă însărcinare, cuprins de un elan nou. Alte circuite electrice verificate, şi tot nimic.

— Clark?

Pentru o clipă îi veni să-l înjure în gura mare pe Aubrey. Ceva din el, totuşi, recunoştea corectitudinea deciziei acestuia.

— Da?

— E timpul să te ocupi de sistemul principal al lui „Leopard". Baftă!

Nu avea nici un rost să-l contrazică sau să nu se supună. Aubrey presupunea că se va comporta exact ca robotul pe care ei şi-l doreau.

Radio-emiţătorul din buzunar sună. Îl scoase şi apăsă pe butonul de recepţie.

— Da?

— Clark? Cred că Panov e pe cale să sosească. Cei din echipa tehnică ies din *Proteus*, aliniaţi ca o gardă de onoare. Tocmai i-am văzut.

— Unde eşti?

— Grăbeşte-te, Clark. Nu mai ai prea mult timp, îi spuse Aubrey.

— Sunt în toaleta ofiţerilor.

— Cu santinela ta cum e?

— Clark, ascultă-mă…

— E afară.

— În ce dispoziţie?

— Cam neatent. Aşteaptă să iasă din tură la opt.

— Clark, anulează operaţiunea „Instalatorul” imediat şi distruge fără întârziere sistemul „Leopard”. S-a înţeles?

— Ei bine? întrebă Lloyd cu iritare în glas.

— Apropie-te de el cât poţi, de preferat la tâmplă sau sub bărbie, şi apasă pe trăgaci de două ori.

— Clark, vei anula imediat acest ordin dat lui Lloyd.

— Ce e cu „Leopard”-ul? întrebă Lloyd.

— Ai răbdare, la dracu’! se răsti Clark. Unde e Thurston, unde e Hayter?

— Locotenentul major este în cabina vecină cu a mea. Hayter este în popotă, cu ceilalţi.

— Atunci…

— Clark!

— E timpul ca Quin să ne arate ce poate! mai-mai că strigă Clark, plin de nervi. Ajută-mă să pun în funcţiune afurisitul ăsta de sistem de susţinere, Quin!

— Clark… Clark!

— Deci am „foc verde” sau nu? întrebă Lloyd.

— Da, da! Ucide-l pe nemernic!

— Ţinem legătura.

— Clark…, eşti nebun. Nu vei ieşi niciodată din Pecenga fără „Leopard”. Nu ai reuşit şi nu vei reuşi să-l repari. Tocmai i-ai

condamnat pe comandantul Lloyd şi pe membrii echipajului lui la detenţie, poate chiar la moarte.

Ultimul cuvânt ajunse la urechea lui Clark ca un şuierat veninos. Simţi o uşurare revigoratoare, periculoasă şi o nelinişte apăsătoare, violentă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Quin, ajută-mă să aduc chestia asta în stare de funcţionare! Ajută-mă!

Aubrey se uită fix la Quin. Nu-i venea să creadă ce declanşase Clark, nu putea înţelege motivaţiile ascunse, violente şi periculoase care îl animau. În faza sa finală, afacerea *Proteus* îi scăpa din nou din mână, pornind pe propria ei traiectorie, care nu avea nimic comun cu raţiunea, prudenţa sau bunul-simţ. Într-o fracţiune de secundă, asupra căreia el nu avusese nici un control, Clark luase hotărârea de a nu anula misiunea. Acum urmau cu toţii să înfrunte consecinţele acestei hotărâri.

— Quin? Quin? se răsti el la însoţitorul lui.

Savantul ridică uşor capul, de parcă ar fi fost trezit din somn.

— Ce?

— Îl poţi ajuta?

Quin ridică din umeri.

— Am încercat tot ce era posibil. Nu e nimic în neregulă…

— Trebuie să fie aşa, la dracu’!

— Nu ştiu ce e stricat! aproape că se văicări Quin.

— Afurisitul ăla de american nu ne lasă nici o altă variantă, Quin. Lloyd fie va ucide santinela, fie va fi ucis. În primul caz, vor mai ucide şi pe alţii, adunându-le armele, până ce vor putea deschide porţile şi îl vor scoate pe *Proteus* din Pecenga. Dar, dacă „Leopard” nu e în stare de funcţionare, ei vor fi o ţintă uşoară pentru toate unităţile navale din port. Refuz să mă gândesc că ruşii se vor mulţumi pur şi simplu să-i lase să scape! Ce poţi face? Găseşte o soluţie!

Quin începu să răsfoiască manualul tehnic al sistemului „Leopard”, din care mare parte fusese scrisă chiar de el. Aubrey văzu în asta un gest disperat, al unui om cuprins de derută. Quin ştia ce scria acolo, nu avea cum să găsească ceva nou. Mâinile îi tremurau. Se ciocnise de realitatea dură. Aubrey scutură absent din cap. Singura senzaţie care îi rămăsese părea a fi cea a epuizării complete. Clark renunţase la raţiune, la respectarea ordinelor. Înţelegea cum se petrecuse acest lucru. Americanul,

pur şi simplu, refuzase să se recunoască înfrânt.

Vocea lui Eastoe se auzi cu o tonalitate metalică în căştile atârnate în jurul gâtului. Şi le puse la urechi. Microfonul îi vibra în dreptul gurii.

— Da, domnule comandant?

— Domnule Aubrey, am ieşit iarăşi din raza de comunicare. Pot să încerc să revin, dar nu pentru mult timp. Vă pot da câteva minute, probabil.

Aubrey fu cât pe-aci să-l repeadă pe pilot, dar îşi dădu seama de oboseala din vocea acestuia. MIG-urile – unul dintre ele ajunsese iarăşi în dreptul aripii stângi, căpătând o nuanţă argintie în lumina zorilor – făceau imposibil zborul normal. Nimrod era împins tot mai departe de graniţele sovietice.

— Fă ce poţi, domnule comandant! Ne bazăm pe tine.

— În regulă, domnule Aubrey. Am să trag de timp cât am să pot.

Botul avionului se înclină şi deodată, când Eastoe consideră că pierduse destulă altitudine, vira la maximum, spre răsărit. Hubloul din fuzelaj deveni o flacără aurie, orbindu-l pe Aubrey. Se simţea bătrân, firav şi alungit ca o fantomă, transparentă în lumina soarelui.

— Quin, haide, omule, dă-ne o sugestie. Nu avem mult timp.

Savantul gemu zgomotos şi îşi frecă faţa cu mâinile, lepădându-se de situaţia de moment. Îl privi cu ochi tulburi pe Aubrey şi clătină din cap.

— Nu găsesc nimic.

— Trebuie să fie ceva. Vreun sistem imperfect, ceva asupra căruia te-ai contrazis cu Plessey, ceva ce ai suspectat întotdeauna, cu care nu ai fost de acord… orice!

Aubrey desfăcu braţele în jurul consolei de comunicaţie, dinspre care venea un şuierat. Dădea impresia că are de gând să o arunce peste bord, ca pe o greutate inutilă. Un MIG, de un auriu strălucitor, apăru în raza lui vizuală, chiar în dreptul aripii stângi. Întinzând gâtul, Aubrey văzu marea cenuşie, ţărmul învăluit de ceaţă de sub ei. MIG-ul înaintă dedesubtul avionului, iar Aubrey îl văzu ivindu-se în hubloul din dreapta, vizavi de el.

— Ceva, te rog!

Consola pârâi. Vocea lui Clark se auzea slab. Ţărmul şi marea de dedesubt se mişcară, iar Aubrey auzi mai tare motoarele Spey. Eastoe gonea spre graniţa Uniunii Sovietice în

linie dreaptă, pe o traiectorie a disperării.

— Trebuie să-l ajutaţi… pe…

— Pentru numele lui Dumnezeu, Quin… Spune ceva! urlă Clark în receptor.

Chipul lui Quin era chinuit de îndoieli.

— Haide, Quin, haide, haide! se trezi Aubrey că repeta întruna.

— Aud împuşcături! strigă Clark.

Aubrey ştia că era o minciună, dar una isteaţă. Şi poate că era vorba de evenimente care se petrecuseră deja. Lloyd ucis, o santinelă, două, trei… ucise?

— Comutare, comutare.

— Ce-i aia? se răsti Clark.

La aripa dreaptă se aflau acum două MIG-uri, unul deasupra celuilalt, intenţionând să-i devieze de la traiectoria lor. La aripa din stânga se putea vedea o umbră subţire, care-şi schimba forma. Unul dintre MIG-uri se afla deasupra lor, dând aproape impresia că va coborî pe aripă, ca pentru a o rupe în două. Eastoe coborî iarăşi botul avionului, îndreptându-l spre mare şi spre ţărmul stâncos care părea să se înalţe în aşteptarea lor. Pentru o clipă, în dreptul aripii stângi şi a geamului din dreapta, nu se mai zări nimic. Aubrey simţea cum Eastoe începuse să întoarcă avionul! Renunţase, ieşind din raza de comunicaţii cu Clark.

— Comutarea automată de la sistemul principal la cel de susţinere. M-am contrazis tot timpul cu Amiralitatea. N-am încredere în sistemele complet autonome. Dar au insistat…

— Spune-i!

Quin se aplecă spre consolă.

— Clark, trebuie să verifici comutarea automată pe alimentarea electrică din sistemul principal în cel de susţinere. Găseşte cutia de alimentare…

Aubrey nu îl mai asculta. Nimrod-ul se răsucise, în lumina orbitoare a soarelui, şi se înapoia acum spre vest. Eastoe reduse viteza avionului, dar era o chestiune de câteva minute până ce comunicarea lor cu Clark devenea imposibilă.

Iar în Pecenga, indiferent de rezultat, lupta începuse. Unul dintre MIG-uri apăru din nou, lângă aripa stângă. Avionul de vânătoare rusesc părea să zboare puţin mai departe, dat fiind că şi pilotul său ştia că jocul se încheiase.

Lloyd ezită o clipă, pe pragul toaletei, stând în picioare deasupra cadavrului santinelei, care nu avusese timp decât să se întoarcă pe jumătate înainte ca micul pistol Astra lipit de coastele lui să se descarce de două ori. Fusese nevoit să-l prindă în braţe, simţindu-i ultimele zvârcoliri, şi să-l lase jos pe punte. Numai o santinelă era pe coridor. Lloyd fusese surprins de sunetul slab, înăbuşit, pe care îl scosese arma când o lipise de stratul de grăsime al individului. De parcă ar fi fost prevăzută cu amortizor.

Văzu santinela din faţa popotei la capătul coridorului şi, studiind mişcările omului şi văzând Kalaşnikov-ul pe care îl răsucea în mâini şi care îl făcu şi pe el să simtă broboane de sudoare, speră că Thurston nu va face greşeala să iasă în linia de tragere din cabina vecină cu a lui. Apoi se rugă ca mâinile să-i ducă mai repede pistolul în dreptul trupului santinelei. Nu-i venea să creadă că se va mişca mai iute ca antrenatul infanterist marin, dar, dându-şi seama că secundele care zburau erau preţioase numai pentru el, trase fără ezitare. Reacţia lui fusese cu câteva milisecunde mai rapidă, căci el avea o motivaţie mai puternică. Santinela căzu cu spatele în uşa de la popota ofiţerilor şi alunecă jos. Pistolul făcea mult mai mult zgomot acum şi ar fi atras atenţia.

— Haide, haide! urlă bătând la uşa lui Thurston.

Apoi se aplecă să ia Kalaşnikov-ul. Trânti de perete uşa popotei. Şase inşi stăteau adunaţi în jurul mesei, având în faţă cafea aburindă. Thurston se afla acum în spatele lui. Îi dădu pistolul Astra locotenentului său.

— Scoateţi-i pe ceilalţi, imediat! le strigă el, simţindu-şi corpul inundat de adrenalină.

Ora şapte şi douăzeci şi unu. Clark recunoscuse, aproape în mod inconştient, cele două împuşcături, apoi pe cea de-a treia, după o mică întârziere. Îşi închipuia că acelaşi pistolet Astra fusese sursa celor trei împuşcături, deşi nu-i venea să creadă acest lucru, până ce vocea lui Lloyd putu fi auzită mai clar de pe radio-emiţătorul fixat pe pieptul costumului său de scafandru, ordonându-le ofiţerilor săi să rămână în popotă până ce recapturau cabina de comandă. Urmă apoi răpăitul îngrozitor al Kalaşnikov-ului, dat pe foc automat – Clark îşi închipui cu

ardoare că era cel pe care Lloyd îl luase de la santinela popotei. Aşa şi era. Lloyd îi strigă lui Hayter să ia arma omului pe care tocmai îl ucisese. El avea să meargă mai departe, până la epuizare sau până când îl va împuşca cineva. Era ca şi drogat la gândul evadării.

Clark ridică uşor capacul cutiei de alimentare electrică, aşa cum îl învăţase Quin.

— Clark?

— Da. Cutia e deschisă, îi spuse el lui Quin.

O dată cu ieşirea Nimrod-ului din aria de acoperire a semnalului radio, comunicaţiile începuseră să slăbească. Aubrey îi spusese ce se întâmpla, apoi îi făcuse legătura cu Eastoe. Pilotul nu era deloc încântat să-şi recunoască oboseala, descurajarea şi sentimentul eşecului, dar o făcuse. Nimrod nu mai intra în calcule. Eastoe redusese cât mai mult posibil viteza de zbor, dar avionul ieşea încet-încet din aria de acoperire a comunicaţiilor, luându-l cu el pe Quin, cartea tehnică, diagramele şi cunoştinţele acestuia. La viteza actuală de zbor a avionului, nu mai avea decât vreo cinci minute. Ora şapte şi douăzeci şi două de minute.

— Comutatorul SW-8-R ar trebui să fie închis.

Clark urmă instrucţiunile lui Quin. De pe radio-transmiţătorul de la pieptul comandantului de submarin, prin bezna străpunsă de lumina lanternei, putea auzi respiraţia lui Lloyd. Alerga?... Strigăte, răcnete... „Haide, Quin...”

— În regulă.

— Apasă pe butonul galben inscripţionat A SE APĂSA PENTRU TESTARE. Ai făcut-o?

Vocea i se auzea slab, precum cea a unui muribund dintr-o cameră învecinată.

— În regulă.

Focuri de armă...

— Lloyd, ce se întâmplă acolo?

Ştia că n-ar fi trebuit să i se adreseze comandantului de submarin, căci îi putea fi fatal acestuia. Totuşi, zgomotele auzite îl chinuiau, creându-i o senzaţie incontrolabilă de tensiune şi nelinişte.

Împuşcături.

Nu reuşi să înţeleagă ultimele cuvinte ale lui Quin şi se rugă să fie numai din pricina neatenţiei sale.

— ... prin partea superioară... învelişul?

— Repetă, te rog, îi strigă el, ţinându-şi respiraţia.

Prin intermediul aparatului de la piept îl auzea pe Lloyd respirând zgomotos, ca şi cum ar fi suferit de o boală.

— ... mişcă contactele... partea superioară...?

— Repetă, repetă! urlă Clark, aproape ca o eliberare după orele de tăcere şi de vorbire şoptită pe care le îndurase şi poate şi din cauză că intrase în panică.

Începuse ireversibilul. Lloyd ucisese, ofiţerii lui erau înarmaţi cu două Kalaşnikov-uri ruseşti şi se aflau în cabina de control a lui *Proteus*. El declanşase totul – el şi numai el.

— Repetă, repetă mesajul.

Ceea ce spunea era inutil, vocea pierzându-şi tot mai mult în intensitate.

— Bun. Ţineţi-i acolo – ba nu, daţi-i jos de pe vasul meu, imediat!

Entuziasmul lui Lloyd răsuna în spaţiul înghesuit dintre cele două carcase.

— Clark?

— Da?

— Ce se întâmplă?

Chiar şi în exaltarea lui, Lloyd recepta tonul, nuanţa.

— Nimic.

— Bine...

Clark se opri. Se auzi un pârâit, dar nu se putea desluşi nimic. Prin eter, o voce tristă, îndepărtată, bolborosea ceva. Dumnezeule, ce-am făcut?

— Afară?

— S-a dus Thurston să se uite. Am trimis trei oameni, din care doi înarmaţi, la ghereta de control a porţii. Două minute?...

Afirmaţia se sfârşi cu o interogaţie. Alt pârâit, inima lui Clark bătea gata-gata să-i iasă din piept, şi vocea lui Quin se auzi întretăiată şi distorsionată de interferenţe.

— Poţi vedea... prin partea superioară... mişcându-se?

„Contactele, contactele”, îşi aminti el.

— Poţi vedea contactele mişcându-se prin învelişul transparent?

— M-am prins!

Apoi imediat strigă:

— Nu se mişcă!

— Clark, ce dracu’ e în neregulă?

— Nu pot!… strigă Clark disperat. Nu ştiu ce e în neregulă!

— Pentru numele lui Dumnezeu, gâfâi Lloyd. Oh, Doamne!

Clark privea exasperat la contacte, care rămâneau nemişcate. Apoi apăsă de mai multe ori butonul de testare.

Auzi un pârâit în căşti. „Ce e în neregulă? Ce se petrece?”

— Verifică releele, îl auzi el pe Quin, cu destulă claritate, vorbind pe un ton calm, detaşat, după care pauza ce urmă fu umplută brusc de interferenţe.

„Relee, relee…”

— Ce fac acum? întrebă Lloyd pe un ton ferm, dar şi cu o undă de dezorientare în glas.

— Deschide porţile alea blestemate! îl repezi Clark. Nu ai unde să mergi!

„Relee, relee…”

„Unul dintre ele este desprins; unul din ele e desprins!”

— Ofiţer secund, du-i pe oameni la locurile lor, imediat. Sala motoarelor?

— Domnule comandant, aici totul e OK!

— Dă drumul la curentul electric. Bună treabă, ofiţer secund.

— Mulţumesc, domnule.

— Sandy, eliberează vasul de întregul personal sovietic – absolut toţi, ai grijă!

— Unul dintre ele e desprins! urlă Clark în microfon.

— Ce? întrebă Lloyd.

— Tu vezi-ţi de treaba ta, Lloyd, eu îmi văd de treaba mea.

— Avem „foc verde”?

— Aveţi deja de mult! Hai să ieşim de-aici odată!

— Cum rămâne cu „Leopard”?

— Ţi-l voi da, fir-ar să fie!

— Dar dumneavoastră, domnule Clark? Nu puteţi rămâne în afara carcasei interioare de presiune când ne scufundăm.

— Tu fă-ţi treaba ta, am eu grijă de mine!

— Foarte bine. Thurston, deschide porţile, imediat!

— Daţi-i bătaie.

„Montare greşită”, îşi spuse. Un releu, un singur releu blestemat, aşezat pe fundul cutiei. Se întinse după el, cu degetele tremurânde, şi atinse aproape cu evlavie, cu teamă. Degetele lui îl mângâiară şi apoi îl scoaseră din cutie. Vibraţia cauzată de explozia torpilei îl smulsese de la locul lui, scoţând

din funcţiune sistemul de susţinere şi împiedicând funcţionarea sistemului de comutare automată.

Clark puse la loc releul desprins, îl fixă cu clema de siguranţă, apoi luă foarte încet mâna de pe el. Motoarele electrice ale lui *Proteus* duduiau prin carcasa de presiune. Îl durea spatele. Deveni brusc conştient de trupul său încordat şi răsucit, ca şi de şiroaiele de transpiraţie care îi curgeau în jos pe tot corpul.

Şuvoiul de ordine pe care le dădea Lloyd continua, auzindu-se ca un murmur din receptorul de pe pieptul lui Clark, ca o bătaie regulată a inimii lui, mai lentă, mai calmă şi mai tinerească decât îşi simţea el inima.

— Încet, înapoi.

— Am înţeles, încet, înapoi!

Vocea lui Thurston venea de departe, dar Clark îl putea totuşi auzi repetând ordinele căpitanului. Reuşiseră să deschidă porţile adăpostului pentru submarine, aruncaseră cablurile de ancorare de la pupa şi de la prora. Câţi oameni pierduseră, numai pentru acest lucru?

— Clark?

— Da.

— Ai terminat?

— Da. Eu aşa sper, Doamne-ajută!

— Întoarce-te aici. Imediat.

— Am înţeles, să trăiţi.

Încă îngenuncheat, Clark întoarse capul. Auzea sunetul unei sirene prin carcasa exterioară a lui *Proteus*. „Leopard” trebuia să funcţioneze. Se întoarse ca să se uite la sistemul de susţinere – carapacea cenuşie se întindea în spatele acestuia. Înşfăcă conexiunile electrice şi încărcăturile explozibile, strângându-le la piept şi vârându-le înapoi în colet, cuprins de un entuziasm fără margini. Apoi ridică încet capacul cenuşiu metalic, îl fixă, se scotoci prin buzunare după şuruburi şi începu să le fixeze unul câte unul, simţind cum submarinul dădea încet înapoi, ieşind din adăpost. Da, da!

Coletul, coletul – cel „prost” în mâna stângă. Celălalt putea să rămână acolo. Orice s-ar fi întâmplat, el nu urma să se mai înapoieze acolo. Luă coletul şi se întoarse pentru a se duce la trapă, urmând firul antenei sale.

Manevră pachetul şi lanterna în faţa lui, grăbindu-se de data

asta, strecurându-se cu agilitate printre montanţii de parapet, ca într-o cursă cu obstacole.

Submarinul zvâcni înainte, eliberat parcă din chingi. Clark se dezechilibră şi începu să alunece în abisul întunecat. Lanterna îi scăpă din mână, îndreptându-şi încă o dată fasciculul luminos spre el, înainte de a-l lăsa într-o beznă totală, iar trupul său, împovărat de pachetul din mâna dreaptă – cel „prost”, din mâna stângă – o lua încet pe urmele lanternei. Se agăţă de un montant, oprindu-se din cădere cu un ultim efort, cu toţi muşchii vibrând. Îi era rău; se simţea epuizat.

— Clark, Clark, unde eşti, omule?

Clark gemu. Balansă pachetul până reuşi să-l pună pe puntea superioară a carcasei de presiune, apoi apucă montantul cu mâna dreaptă, prinzându-se astfel cu două mâini. Îşi opinti trupul epuizat, simţind cum motoarele îşi măresc turaţia. *Proteus* probabil că era pe punctul să iasă din adăpost. Se ridică, ajutându-se de labele picioarelor şi de genunchi şi reuşi cu mare greutate să ajungă pe puntea superioară a carcasei, pentru ca apoi să deschidă trapa. Trecu explozibilii prin trapă şi îi lăsă să se rostogolească pe lângă carcasa exterioară. Apoi coborî şi el, anevoios, în urma acestora, închizând trapa şi zăvorând-o în urma lui.

Prora submarinului intrase deja în tunelul din beton care ducea spre port. Pe platforma de andocare, *Proteus* aluneca prin tunel, îndreptându-se spre mare.

Privi cum submarinul intra în bezna tunelului. În ciuda urletului sirenei, auzea în depărtare focuri de armă, ca nişte muşte care bâzâiau pe un parbriz. Porni în fugă de-a lungul carcasei, fiind cât pe ce să alunece de două ori, până ce ajunse la trapa de evacuare de la pupa, o ridică, păşi pe scară, închise trapa şi o zăvori. Picioarele i se înmuiară şi se poticni până la fundul cabinei de evacuare, încovoiat din pricina efortului, dar simţindu-se uşurat.

— Pregătiţi-vă de scufundare, îl auzi el pe Lloyd, care adăugă: Clark, Clark, unde eşti?

— Înăuntru.

— Slavă Domnului! Ei, cum e, funcţionează?

— Porneşte-l şi roagă-te la Dumnezeu.

— Nu pari prea încrezător…

— Porneşte o dată blestemăţia aia! urlă Clark înfuriat.

Valeri Ardeniev se aşează instinctiv în faţa lui Dolohov şi a lui Panov. Scena din adăpostul pentru submarine nu avea o ţintă clară şi nici nu era caracterizată de prea multă mişcare, oricum nu destulă încât să sugereze panica. Cu toate acestea, Ardeniev ştia ce se întâmpla. O santinelă trăgea cu puşca, tehnicienii care ar fi trebuit să se alinieze ca o gardă de onoare în întâmpinarea lui Panov fugeau în toate direcţiile. De asemenea, cineva se căţăra pe partea laterală a aripii lui *Proteus*, intrând în submarin. Ardeniev avu brusca senzaţie că toate acestea se derulau deja de minute bune, chiar dacă siluetele în halate albe păreau să reacţioneze abia acum. Da. Porţile erau larg deschise, iar pe jos zăceau două cadavre în uniformă, lângă submarin.

Îl auzi pe Dolohov spunând cu o voce gâtuită „Nu!” şi apoi îi conduse spre uşa prin care intraseră, împingându-i înapoi pe ofiţerii care îi însoţiseră, după care se dădură respectuoşi la o parte, astfel încât ei trei să fie primii care să vadă vasul britanic capturat.

— Închideţi uşa, daţi alarma! se dezlănţui el, apoi îşi făcu loc printre tehnicienii care mişunau de colo-colo, îndreptându-se spre submarin.

Proteus se îndepărta tot mai mult. Când trecu pe lângă cadavrele de jos, i se păru că recunoaşte chipul santinelei de la cabina lui Lloyd, cel care îl urmase îndeaproape pe acesta când el îi adusese prânzul şi îi spusese despre Panov.

Îşi iuţi alergarea. Submarinul atinse uşor partea laterală a adăpostului, apoi fu liber. În timp ce alerga să-l ajungă din urmă, prora continua să se îndepărteze de el. Nu-i venea să creadă cât de „zgomotoasă” fusese evadarea. De bună seamă că primiseră ajutor, dar şi încurajări. Lloyd sau altcineva primise, nu se ştia de la cine, o armă. Era sigur că „Leopard”-ul fusese reparat. Lloyd n-ar fi riscat atâtea vieţi şi nici chiar propriul submarin, fără a fi sigur că se putea bizui pe protecţia oferită de echipamentul antisonar.

Prora se afla acum în urma lui. Se apropie în fugă de carcasă, care se înălţa deasupra lui. Era la jumătatea lungimii adăpostului şi era singura siluetă în mişcare acolo. În spatele lui, se auzeau împuşcături, inutile, dar zgomotoase. În dreptul lui, se înălţau pilonii unei scări. Întinse mâna spre cel mai de jos dintre ei, îşi simţi picioarele ridicate şi târâte, fiind nevoit să iuţească

paşii, iar braţele sale făceau cu greu faţă efortului. Apoi se lipi de partea laterală a submarinului, văzând cum zidul din beton al tunelului se apropia. Avea senzaţia că era blocat pe jumătate în uşa metroului, văzând cum se apropia vertiginos de capătul platformei.

Se căţără anevoie pe carcasă, până pe secţiunea ei superioară. Se urcă pe ultimii piloni şi rămase în picioare sus, pe submarin, care se strecura în tunel. Alergă până la trapa de evacuare din faţă, o deschise şi coborî până în cabină, închizând trapa după el.

— Te-a auzit, omule? Te-a auzit?

Quin clătină din cap.

— Nu ştiu, recunoscu el. Habar n-am.

Aubrey se uită la ceas. Şapte şi douăzeci şi şapte. Ieşiseră din raza semnalului radio. Legătura dintre Clark şi Nimrod fusese întreruptă, la fel de ireversibil ca şi cum Pasvik ar fi fost împuşcat, iar antenele lui parabolice – distruse. Nu se mai putea face nimic. Citindu-i parcă gândurile lui Aubrey, vocea lui Eastoe se auzi în căşti:

— Asta este, domnule Aubrey. Îmi pare rău.

Aubrey privi prin hublou, în depărtare, dincolo de aripa stângă, înălţată spre soare. În faţa avionului, cerul era mai întunecat, iar prin beznă, pământul de dedesubt era ca o întindere de neregularităţi şi falii. Norii şi ceaţa se unduiau ca nişte râuri albe printre culmile muntoase şi fiorduri. Avionul de vânătoare din stânga lor oscilă, ca o insectă atletică, coborându-şi pe rând aripile, pentru ca apoi să plonjeze ieşind din raza lor vizuală. Avionul se afla la peste două sute patruzeci de kilometri de graniţa sovietică, îndreptându-se spre Capul Nord.

Aubrey oftă dezamăgit.

— Îmi pare rău, zise Quin.

— Crezi că a găsit ceva?

— Nu văd unde ar mai fi putut să caute.

Quin scutură din cap şi privi cartea tehnică încă deschisă din mâna sa. Închise cartea legată cu sârmă.

— Nu ştiu ce să zic. N-am putut găsi nimic altceva.

În urma lor, *Proteus* şi echipajul său evadau, probabil, dar cu ce scop însă? Cu ce costuri? Se vărsase sânge acum, în loc să se folosească diplomaţia sau un joc al serviciilor secrete. Fuseseră

uciși oameni, cetățeni sovietici. Nici nu voia să se mai gândească. În schimb, Aubrey se lăsă cuprins de o totală epuizare fizică și mentală.

Șapte și douăzeci și nouă.

Deodată, se auzi limpede semnalul, pe care nu-l mai credea posibil.

— Domnule Aubrey?

— Da?

— Un semnal de la *Proteus*, domnule.

— Nu…

— Spune așa: „După încă un pas, urmează întunericul” – aici se încheie mesajul. Înțelegeți ce-a vrut să spună? Să le zic să-l repete?

— Nu, mulțumesc, domnule comandant de escadrilă. Hai să mergem acasă.

Chipul lui Aubrey se lumină cu un zâmbet de încântare, umflându-i obrajii vineți, rotunjindu-i buzele și ochii. Parola pe care îi spusese lui Clark s-o folosească, într-un moment în care căuta o parolă potrivită, care să-i atragă atenția, când și dacă urma să repare sistemul „Leopard”. Într-un fel sau altul, reușise.

— Ce e? întrebă Quin.

— E bine, e bine, repetă Aubrey, deschizând ochii și lăsându-se comod în scaun. Clark a reușit.

— Slavă Domnului!

— Fiica lui Quin, își spuse Aubrey cuprins brusc de un fior de gheață.

Tricia Quin și Hyde. Ce se întâmplase cu ei? Erau vii sau morți? Dacă erau morți, cum îi va spune lui Quin?

— Tovarășe amiral, nu avem unități capabile să detecteze și să oprească submarinul britanic – nu în portul interior, îi explica lui Dolohov ofițerul care conducea sistemul de apărare al Pecengăi, stând emoționat în poziție de drepți în fața bărbatului mai vârstnic și superior în grad.

Undeva în sufletul său își dorea să se fi aflat la o mare depărtare de centrul de comandă al apărării, amplasat sub un strat gros din beton și iluminat de reflectoare, dar se forță să-și păstreze o aparență de demnitate și o expresie impasibilă pe chip. Era evident că Dolohov turbase de furie.

— Nimic, nimic?

Întorcându-se, Dolohov gesticulă în direcţia foliei de plexiglas împărţită în mai multe carouri, pe care se puteau vedea luminiţe colorate şi însemnările unui aparat. Cele două plase antisubmarin erau simbolizate de şiruri de mărgele de un roşu aprins, minele, reprezentate prin culori, în funcţie de tipul lor, se asemănau cu nodurile dintr-un şirag fin, gata pentru a fi ridicate în jurul lui *Proteus*. Dincolo de prima plasă, unităţile Marinei Roşii, aflate în Pecenga în acel moment, se prezentau ca o mulţime de lumini puternice.

— Toate sunt oprite, tovarăşe amiral – reactoare, motoare Diesel, turbinele, toate au nevoie de timp pentru a fi mai întâi rulate până să devină complet operaţionale. Am fost prinşi total nepregătiţi.

Îşi întrerupse explicaţia în clipa în care Dolohov se întoarse din nou spre el.

— Unde e? Unde e submarinul? răcni el.

— A dispărut de pe ecranele noastre acum două minute – aici.

Comandantul sistemului de apărare se îndreptă grăbit spre ecranul de plexiglas din centrul cabinei de comandă şi luă un indicator. Ecranul din plexiglas se arcui şi se curbă când el îl ciocăni, entuziasmat, cu indicatorul. O linie punctată se întindea de la cel de-al cincilea adăpost pentru submarine până la un punct marcat cu o cruce încercuită, în portul interior.

— Noi credem că în acest punct îşi schimbă deja direcţia…

Un ofiţer mai mic în grad, aflat lângă ecran, înclină capul afirmativ.

— Ce ai de gând să faci în privinţa asta?

— În portul interior se află două şalupe de patrulare – minele, desigur, sunt toate activate. Cu toate acestea, sistemul de navigaţie inerţială de la bordul submarinului s-ar putea să le fi identificat traseul când au intrat în port, în caz că fusese pus în funcţiune. Chiar şi aşa, foarte puţin probabil că va avea vreo şansă să evite minele…

— Dezactivaţi-le! Dezactivaţi imediat toate minele!

— Dar, tovarăşe amiral…

— Fă cum îţi ordon! Submarinul acela trebuie oprit, nu distrus. Nu putem risca să îl avariem ireversibil!

Dolohov se gândi la consecinţele politice care urmau să fie enorme şi, probabil, violente. Când făcu acest calcul, nu se

gândi deloc la Londra, la Washington sau la Bruxelles, ci numai la Kremlin. Superiorii săi politici nu i-ar ierta niciodată repercusiunile internaţionale ale distrugerii unui submarin britanic în apele teritoriale sovietice. Acest lucru i se pusese foarte clar în vedere din capul locului.

Comandantul înclină din cap către unul dintre subordonaţii săi şi ordinul fu dat. Aproape imediat, şiragul fin de lumini se stinse, lăsând zone întinse, din plexiglasul ecranului, cenuşii şi golaşe. Toate minele din portul interior şi din golful exterior erau acum dezactivate. Ambarcaţiunile flotei sclipeau singuratice, nişte puncte luminoase izolate, nemişcate. Dolohov ura zonele albe de pe ecran, asemănătoare cu zonele de pe o hartă care încă nu au fost explorate.

— Acum, spuse el îngândurat, vreau ca toate unităţile din golful exterior să fie pregătite. Aveţi un vas puitor de mine în port?

— Da, tovarăşe amiral.

— Cu mine de mică putere?

— Da, tovarăşe amiral.

— Atunci transmite-le ordinul să plaseze alte mine de-a lungul laturii dinspre mare a plasei exterioare, cu fitile scurte sau magnetice. Dar trebuie să aibă destulă putere pentru a-l avaria doar, nu a-l distruge. Ai înţeles?

— Plasa interioară nu va fi deschisă, tovarăşe amiral?

Era limpede că omul nu înţelegea.

— Vei lăsa minele din avion, dacă e nevoie, şi asta imediat, spuse Dolohov cu un calm autoritar. Căpitanul britanic are la dispoziţie torpile teleghidate prin camere de luat vederi. Poate face o gaură în plasa interioară. Dacă dă de mine când iese prin această gaură, va coborî la fund sau va fi obligat să iasă la suprafaţă. Acum ai înţeles?

— Da, tovarăşe amiral. Voi da imediat ordinele necesare.

— Bun.

Dolohov se gândi pentru o fracţiune de secundă că Ardeniev se afla la bordul lui *Proteus*, iar apoi îşi îndepărtă din minte imaginea acestuia în favoarea sentimentului de automulţumire. În mijlocul furiei sale şi al dezamăgirii găsi totuşi loc pentru satisfacţie. Anticipase ce urma să întreprindă căpitanul britanic pentru a scăpa şi era posibil ca el să fi făcut deja mişcarea care să-i zădărnicească acestuia eforturile.

Studie concentrat ecranul din plexiglas.

— Camera de lansare a torpilelor – fiţi pe poziţie.

— Înţeles, să trăiţi. Suntem pe poziţie.

Lloyd studia ecranul sonarului din faţa lui. Indicatorul acestuia parcurgea circular ecranul, trecând peste schema de lumini din spatele acestuia, iar punctele şi liniile luminoase ale plasei antisubmarin îşi făcură apariţia pe ecran. Era singura cale de ieşire, prin ambele plase, aşa cum îi spusese Clark de la bun început.

— Distanţa? întrebă el.

— Opt sute, domnule.

— Cabina de lansare a torpilelor – încărcaţi tubul numărul unu.

— Tubul numărul unu, încărcat, domnule.

Torpila teleghidată Tigerfish era gata de lansare. Lloyd se uită la ceas. Trecuseră patru minute şi treizeci şi şase de secunde de când părăsiseră adăpostul pentru submarine. Viteza era cel mai important lucru, spusese Clark. La fel ca şi în cazul uciderii celor două santinele, îşi aduse aminte de acest lucru, cu o senzaţie de greaţă în stomac. Viteza, surpriza. Şi şansa pe care contau, aceea ca ruşii să dezactiveze minele pentru a nu distruge sistemul „Leopard”.

— Distanţa – şapte sute cincizeci, domnule!

— Lansaţi prima torpilă!

— Am înţeles, am lansat prima torpilă.

Lloyd traversă încăperea, îndreptându-se spre locul în care Thurston studia micul ecran gol de televizor amplasat lângă celelalte ecrane şi plăci luminoase ale consolei de monitorizare a tubului. Ecranul pâlpâi şi prinse viaţă. Ignorau amândoi vocea de pe interfon care anunţa distanţa, viteza şi parametrii torpilei teleghidate Tigerfish. Păreau fermecaţi de învolburarea cenuşie a apei iluminate slab de lumina de pe torpilă. Încheietura mâinii lui Lloyd se afla la marginea câmpului vizual al acestuia. Văzu, concomitent cu imaginea de pe ecran, cum minutarul ceasului înainta pe cadranul acestuia, ca un picioruş roşu de păianjen.

Sclipirea unui obiect, ca o cortină sau o plasă apărută pe ceas, nu putea fi decât o iluzie creată de mişcarea apei. Apoi ecranul rămase gol, operatorul torpilei consemnând distanţa corectă şi aleasă până la ţintă şi detonând focarul torpilei. Unda

de şoc fu resimţită ca o vibraţie uşoară, însoţită de un zbârnâit, de-a lungul carcasei exterioare, câteva clipe mai târziu. Lloyd îi zâmbi lui Thurston.

— Hai să vedem dacă poţi găsi gaura, John, ce zici?

— Înţeles, să trăiţi.

Ceaţa se ridicase, persistând încă în vălătuci mici, subţiri, numai în scorburi şi în denivelările pământului. Soarele se conturase mai clar, ca un cerc solid, strălucitor, iar cerul era de un albastru deschis. Hyde asuda de efort şi din cauza încălzirii aerului, în timp ce o trăgea pe fată după el, pe dâmbul abrupt. Când ajunseră amândoi sus pe dâmb, Hyde putea vedea panta dealului Chase şerpuind până jos. O trase pe fată în jos, lângă el, şi se întinseră pe ferigile umede, privind în jos printre ramurile argintii, golaşe, ale mestecenilor, înspre siluetele minuscule care urcau în direcţia lor. Poligonul de tragere era în spatele lor, înşiruirea de ţinte uriaşe numerotate aflându-se probabil la cinci sute de metri distanţă.

Erau trei la număr – ba nu, patru. Ceva îi spunea lui Hyde că ăştia erau toţi. Verifică încărcătorul, cântărindu-l în mâini. Din cele treizeci de cartuşe pe care le conţinuse iniţial, dacă mai erau vreo zece. Îşi propti pe umărul teafăr patul rabatabil cu două picioare de sprijin şi privi prin cătarea posterioară tangenţială şi prin cătarea protejată din faţă. Acţiunea îi dădea încredere. Ceaţa îi ocrotise, pentru ca mai apoi să-i trădeze. Acum, aerul curat şi soarele cald se aflau de partea lor. Raza de eficacitate a puştii automate AK-47 era de trei sute de metri. Cei patru bărbaţi se aflau la o distanţă de două ori mai mare. Era nevoit să aştepte.

— Te simţi bine?

— Da.

Situaţia devenea tot mai ireală pe măsură ce se gândea la ea, pe măsură ce se apropiau ruşii. Se afla în mijlocul ţinutului Staffordshire, oamenii ăia erau fie diplomaţi acreditaţi la ambasada sovietică, fie nişte simpli angajaţi scoşi de la naftalină pentru a-l ajuta pe Petrunin. Ei erau cei aflaţi pe pământ străin, şi de-abia acum, în timp ce se uita la ei, în jos, înarmat cu una dintre puştile lor şi cu ceaţa risipindu-se în jurul lui, putea percepe situaţia în acest mod. Câştigase deja. Bărbaţii de acolo, de jos, împingeau alţi oameni sub roţile autobuzelor, îi otrăveau

cu mici vârfuri metalice fixate la capătul umbrelelor, îi îmbrânceau pe şinele metroului. Poate că în nordul Scoţiei puteau să joace în continuare acest joc de-a vânătoarea, dar nu aici. Din clipă-n clipă putea să-şi facă apariţia vreo cucoană corpolentă ieşită cu căţelul la plimbare sau cineva de la Comisia Silvică, venit cu Land Rover-ul în inspecţie.

„Opreşte-te, opreşte-te”, îşi impuse el. Erau totuşi patru contra unu, iar poliţia urma să se desfăşoare în număr mare pe M6, dar nu neapărat şi pe Cannock Chase. Probabil că îl mai despărţeau doar trei-patru sute de metri de urmăritori. Cei patru se împrăştiaseră, dar rămaseră complet descoperiţi până ajungeau la copacii de pe panta de mai jos. Înaintau cu mai multă prudenţă acum, fiind probabil înspăimântaţi.

— Nu mai e mult, îi spuse Triciei Quin.

— Ce anume? Până la ce? întrebă ea pe un ton morocănos, obosit. Doamne, ce obosită şi speriată sunt! Ca să nu mai vorbim de foame.

— Şi eu.

Îşi deschise ochiul până atunci închis, iar cu celălalt renunţă să mai privească prin cătarea Kalaşnikov-ului.

O studie. Devenise iarăşi copilăroasă, iar atitudinea lui faţă de ea se înăspri. Restul, tot ce i-ar fi putut apropia, aparţinea vizuinei în care se ascunsese şi imaginaţiei lui din timpul somnului. Acum nici măcar nu putea spune că o plăcea prea mult. Ea, evident, nu-l putea suferi deloc. Atitudinile lor anterioare reveniseră, ca şi cum ar fi înţeles că se aflau de partea cealaltă a experienţei lor.

— Acum suntem în avantaj.

Ea scutură din cap, uitându-se fix la armă, care o îndepărta de el. El îi acceptase atitudinea distantă. Fata era pe cale să intre din nou în carapacea inutilă de care el o forţase să se lepede. Ura deja schimbarea pe care o traversase în ultimele zile.

El întoarse privirea. Cei patru bărbaţi se opinteau cu greu printre ferigile ude şi buruieni. Un Land Rover trecea pe o potecă largă în spatele lor, iar Hyde zâmbi. Lăsă jos arma şi îşi duse mâinile la gură.

— Petrunin! Mă auzi, Petrunin? strigă el.

Bărbaţii se opriră imediat.

— Da, veni răspunsul, încet.

Petrunin rămase exact în afara razei de eficacitate a Kalaşnikov-ului.

— Am câştigat, măscăriciule!

— Încă nu.

— Recunoaşte. Eşti terminat. Mai bine ţi-ai face aranjamentele de plecare, înainte să fii prins. Eşti terminat în Anglia, amice.

Cei patru bărbaţi rămaseră în picioare, ca un grup de alpinişti nehotărâţi, la ceva mai mult de trei sute de metri. Nu puteau face nimic, nu era nici o posibilitate ca ei să înainteze în zona împădurită, fără a intra în bătaia armei. Punct mort. Fundătură.

— Eu nu cred. Suntem patru contra unu.

Vocea lui Petrunin era moale, neamenințătoare. Land Roverul Comisiei Silvice virase, ieşind pe o porţiune însorită, şi acum se îndepărta. Starea de normalitate pe care acesta o reprezenta nu se diminuă cu toate acestea. Petrunin încerca să blufeze, ce spunea el nu avea nici o valoare.

— Mai taci dracu' din gură! strigă Hyde, cuprins de o încântare subită. Eşti învins şi ştii asta. Du-te acasă la Maica…

Scâncetul fetei era prea încet pentru a fi auzit, nereuşind să-i atragă decât fugitiv atenţia, fiind mult prea slab faţă de volumul propriei lui voci, dar prăbuşirea corpului ei, pe care o percepu cu coada ochiului, îi atrase atenţia, făcându-l să întindă instinctiv mâna după armă. O lovitură de picior o îndepărtă de el, iar apoi o a doua lovitură îl nimeri în umărul rănit. Abia avu timp să vadă că Tricia Quin fusese lovită de către agresor cu patul puştii în tâmplă. Îşi auzi propriul ţipăt de durere, simţindu-şi întreg trupul învăluit în focul care îi ardea umărul. Ridică fără vlagă o mână când bărbatul îl lovi din nou, apoi încercă să-l lovească în faţă cu patul puştii sale, o acţiune la fel de lipsită de emoţie ca şi strivirea unei insecte. Hyde încercă să se rostogolească într-o parte, dar patul puştii îl lovi între omoplaţi, făcându-l să se chircească, scoţându-i tot aerul din plămâni, astfel că se prăbuşi, încremenit, la pământ.

Continuă să se rostogolească, iar bărbatul, care făcuse de bună seamă o manevră de învăluire prin spatele lor, veni după el, cu patul armei încă îndreptat spre australian.

Pe chipul său se citea un zâmbet fix, rigid. Nu avea de gând să-l împuşte, ci să-l stâlcească în bătaie, până murea. Petrunin

şi ceilalţi desigur că începuseră deja să alerge, ajungând la baza versantului, ca să înceapă urcuşul până în vârf, printre mesteceni.

Hyde lovi cu piciorul, dar izbi arma, nu şi pe adversarul lui, care se feri cu agilitate, după care înaintă iarăşi. Încercă să se ridice în genunchi, conştient că-şi expune spatele altor lovituri, urmând în cele din urmă să fie ucis.

Nu îşi putea regla respiraţia, ceea ce îl făcea să scoată un sunet înfundat, respingător, din gât. Puşca pendulă în lateral, apoi patul reveni la loc. Hyde căzu, dar reuşi să evite lovitura, apoi lovi cu piciorul, izbindu-l pe individ în gambă şi făcându-l să ţipe din cauza durerii neaşteptate. Hyde se ridică pe jumătate, sprijinindu-se într-un braţ şi se aplecă pentru a evita o nouă lovitură cu patul puştii. Îşi repezi capul în vintrele bărbatului, făcându-l să geamă zgomotos, iar trupul să i se împleticească, fără vlagă, în spate. Hyde îi prinse picioarele, strângându-le laolaltă, conştient de faptul că spatele îi era expus următoarei lovituri. „Spatele fracturat! îi strigă propria imaginaţie. O să rămâi invalid pe viaţă, într-un scaun pe rotile.” Se opinti cu umărul în coapsele individului, care se clătină până când simţi că-i fuge pământul de sub picioare şi, dezechilibrat, căzu pe spate. Hyde se târî pe lângă trupul acestuia, văzând cu coada ochiului cum braţul rusului se apropie de puşcă. Îl apucă de centură, de cămaşă, apoi de gât, ca şi cum s-ar fi căţărat pe o pantă abruptă. Se ridică deasupra adversarului său, blocând mişcarea puţin cu umărul şi cu spatele, apăsându-l în jos şi presându-i traheea. Apoi îi dădu drumul şi îl lovi cu pumnul în gât. Bărbatului îi ieşi limba din gură, ochii i se dădură peste cap, iar din gura deschisă îi ieşi un sunet înfundat. Trupul i se contorsionă, cuprins parcă de o durere extraordinară.

Hyde se împletici până la marginea versantului, târând AK-ul după el. Cu gesturi nesigure, luă arma în mâini şi o potrivi pe foc automat. Abia reuşi să se ridice în genunchi şi apăsă pe trăgaci. Zgomotul îl asurzi. Bucăţi de scoarţă ţâşniră din mestecenii juliţi de gloanţe, ferigile fură culcate la pământ şi un bărbat se prăbuşi în clipa în care ieşea de după copaci, la douăzeci de metri de Hyde. Un al doilea bărbat fu obligat să se oprească, apoi să se îndepărteze.

Hyde luă degetul de pe trăgaci şi trase aer în piept. Respira greoi, spasmodic, dar aerul îi intra în plămâni, le mărea volumul,

făcându-l să tuşească. Îşi înghiţi saliva şi se lăsă pe vine, respirând repede, încercând parcă să se asigure că mecanismul respirator funcţiona eficient. Când îşi reveni, îi strigă lui Petrunin, care între timp se ascunsese.

— Eşti tare, colega! Bună încercare!

Tăcere. Aşteptă. Bărbatul din spatele lui scotea un sunet înfiorător, asemănător întrucâtva cu sforăitul sau cu plescăitul cuiva care mănâncă. Altminteri, tăcere. Se uită la fată şi i se păru că-i vede sânii ridicându-se şi coborând într-un ritm regulat. Spera să nu fie o iluzie, dar pe moment nu putea găsi puterea sau detaşarea de a verifica acest lucru. Tăcere.

În cele din urmă, ridică uşor capul. În spatele copacilor, trei siluete se îndepărtau. Una dintre ele o transporta pe alta. Hyde presupuse că cel din frunte era Petrunin, mintea fiindu-i deja invadată de imagini ale fugii acestuia din ţară, menită a-i salva pielea. Un mic aeroport din Kent, după ce ar fi aranjat în prealabil să fie luat cu maşina şi dus la M1. Un „salt” peste canal, apoi cu Aeroflot-ul, direct la Moscova.

Epuizat, Hyde se întinse pe spate, privind la soarele strălucitor de pe cerul aproape lipsit de nori. Începu să râdă, la început mai uşor, apoi un râs dezlănţuit, până ce ochii i se umplură de lacrimi, iar spatele şi coatele îl dureau, la fel ca şi umărul.

Auzi un sunet şi se ridică în capul oaselor. Fata îşi ştergea capul cu o batistă murdară, făcând grimase de durere, părând surprinsă de sângele care păta batista. Hyde îşi şterse ochii şi se lăsă din nou pe spate. Cerul era complet senin, doar soarele fiind prezent. Aşteptă… Se decise să aştepte până ce va auzi un câine lătrând, şi apoi să ridice capul şi să se convingă dacă era într-adevăr o cucoană corpolentă ieşită la plimbare cu un câine pipernicit, cu fundiţă roz, îmbrăcată cu un palton ecosez.

Clark îşi ridică privirea spre tavanul cămării de la popotă, cu o recţie involuntară. O furculiţă plină de ouă-jumări se afla la un centimetru de buzele sale. Bucătarului nu-i plăcuse insistenţa lui de a mânca în cămară şi nu în popota propriu-zisă, dar matrozul părea acum aproape încântat de compania lui. Ce spusese Copeland? „Vor trebui să fie atenţi, ca nişte puştani care se strecoară pe sub un gard de sârmă ghimpată, într-o livadă. Lloyd riscă să-şi piardă nădragii în ţepi.” Clark zâmbi. Era

evident că găsiseră gaura produsă chiar de ei în plasă, dar nu centrul exact al acesteia. Partea de la tribord a submarinului se târâse preţ de vreo trei metri peste un obstacol, probabil o rămăşiţă îndoită, ascuţită, a plasei, iar apoi cârma zăngănise înfundat la contactul cu plasa, zdruncinând submarinul, care îşi schimbase tactica şi se strecurase pe sub obstacol.

Clark îşi aminti de jumări şi deschise gura. Mâncarea era gustoasă şi îi absorbea complet atenţia şi energia. Luă cana de cafea şi sorbi o înghiţitură după porţia de ouă. Mânca repede şi cu lăcomie, satisfăcut de faptul că scăpase de responsabilităţi. „Leopard” funcţiona. Foarte repede, încordarea lui intensă îl părăsise, în timp ce zăcea vlăguit în cabina de evacuare de la pupa, şi lăsase loc unei indiferenţe pasive, încremenite. Îşi dădea seama cât era de murdar, cât de tare mirosea în costumul de scafandru, cât de înfometat şi de însetat era, cât era de obosit. Un subofiţer îl însoţise până la popotă. În acel moment, hrana devenise prioritatea absolută, după aceea de a-şi scoate costumul de scafandru. Până făcuse un duş, îi dăduseră salopeta.

Ceea ce se petrecea în cabina de comandă şi în afara submarinului nu îl mai interesa. Nici nu-şi mai amintea exact ordinele pe care i le dăduse lui Lloyd când pusese prima oară piciorul pe *Proteus*. Parcă fusese ştearsă o bandă de casetofon din mintea lui. Acum nu ar mai fi putut vedea releul desprins din sistemul de susţinere fără ca cineva să i-l arate.

— Mai vreţi, domnule? îl îmbie bucătarul, întinzându-i tigaia.

Clark zâmbi, apoi se bătu pe burtă.

— E de ajuns, cred, ce zici? A fost foarte bun.

— Mulţumesc, domnule. Mai vreţi cafea, domnule?

— Te rog.

Matrozul cu grad superior veni cu ibricul de cafea spre masa la care era aşezat Clark. Apoi păru să se împleticească într-o parte şi să se prăvălească spre sobă. Un şuvoi de cafea neagră ţâşni din ibric, vărsându-se pe un perete. Clark intuia că aşa se va întâmpla, căci luminile se stinseseră înainte ca el să poată efectiv observa acest lucru, iar el însuşi fu aruncat din scaun şi proiectat într-un colţ al cămării. Se lovi la cap, foarte puternic, de o protuberanţă a mobilierului, şi se rostogoli de acolo gemând. Se ridică în capul oaselor, masându-şi capul. Urechile îi ţiuiau din cauza şocului şi a zgomotului care însoţise tremurul

submarinului, în timp ce luminile de urgenţă se aprinseră, apoi luminile principale se reaprinseră aproape imediat.

— Ai păţit ceva? întrebă el.

Bucătarul îşi ştergea şorţul de cafea şi îşi masa braţul. Încă mai ţinea în mână ibricul gol.

— Ce s-a întâmplat, domnule?

Submarinul îşi menţinea direcţia şi viteza, din câte îşi putea da seama Clark.

— O mină.

Cineva din Pecenga judecase foarte rapid. Se ridică în genunchi, cu capul încă durându-l. A doua mină îl proiectă înainte, în timp ce submarinul se înclină spre tribord, din cauza impactului exploziei. Beznă, obiecte care se rostogoleau, zăngănitul tacâmurilor, geamătul carcasei, vuietul groaznic din urechile lui, apoi trupul bucătarului prăbuşindu-se peste el, încovoindu-l, după care luminile se reaprinseră. Simţea, prin vârfurile degetelor şi prin restul trupului său aplecat, cum *Proteus* îşi revenea la normal. Prin interfon, Lloyd ceru imediat un raport de avarie de la toate punctele. Matrozul cu grad superior se dădu jos de pe Clark şi îşi ceru scuze.

— Bine, bine, o să mă duc acum să văd ce se întâmplă.

Bucătarul părea dezamăgit de plecarea lui.

— Sigur eşti în regulă?

— Da, domnule, mulţumesc.

Clark părăsi camera popotei, cu trupul încordat, în aşteptarea unei noi explozii. Intră în cabina de comandă de la capătul scurtului coridor dintre cabinele ofiţerilor şi simţi imediat pornirea de a-i felicita pe cei de acolo. *Proteus* nu fusese avariat grav, în mod ireversibil.

— Contactul de la trei-şase verde se închide, domnule.

Cineva pusese în mişcare vasele sovietice într-un timp record.

— Măreşte viteza – nouă noduri, îl auzi el pe Lloyd.

— Nouă noduri, domnule comandant.

— Plasă la două mii de metri.

— Contactul de la şapte-zero roşu se mişcă şi el. Distanţa – o mie.

— Contactul tot mai aproape la opt-doi verde, comandante.

Cuibul de viespi fusese trezit la viaţă. Clark îşi dădea seama că ruşii aveau nevoie de mai puţin noroc în spaţiul înghesuit al

portului decât aveau ei nevoie în largul Mării Barents, şi apoi ei găsiseră un *Proteus* avariat.

— Contactul de la şapte-zero roşu se îndreaptă spre plasă, domnule.

— Contactul de la trei-şase verde tot mai aproape, domnule. Distanţa – şapte sute.

Lloyd îl zări pe Clark cu coada ochiului. Clark îi făcu un semn cu mâna şi îi zâmbi. Lloyd îşi îndreptă imediat atenţia spre aglomerarea de ecrane de sonar din faţa lui. Condus de impulsul de a vedea la lucru sistemul pe care îl reparase, Clark traversă pe tăcute cabina de comandă şi ieşi pe uşa de la pupa. Camera sistemului „Leopard” se afla chiar în spatele cabinei de control.

În timp ce închidea uşa, îl auzi pe Lloyd vorbind cu sala torpilelor, după ce ordonase o mărire a vitezei.

— Camera torpilelor – încărcaţi tubul numărul doi.

Vor reuşi. La limită, dar vor reuşi.

Uşa de la mica şi înghesuita cameră a sistemului „Leopard” era închisă. Ajungând în cadrul uşii, Clark zări imediat matrozul întins pe spate şi ofiţerul prăbuşit peste una dintre cutiile ce conţineau sistemul principal. Şi îl recunoscu pe bărbatul în jerseu închis la culoare, care se întoarse în direcţia zgomotului pe care îl făcuse, lovind uşor tocul uşii în clipa anterioară înregistrării priveliştii din încăpere.

Valeri Ardeniev. El era. Clark era sigur că îi ucisese pe Hayter şi pe matroz.

Şapte şi patruzeci şi trei. Văzu ceasul de deasupra capului lui Ardeniev în clipa în care păşi în cameră, iar rusul se întoarse spre el, cu un zâmbet întipărit pe chip, cauzat de recunoaşterea americanului. Ardeniev întinse mâna şi aruncă comutatorul pe care îl căutase până atunci. O dată cu mişcarea comutatorului, Clark înţelese că „Leopard” fusese dezactivat. *Proteus* înainta prin portul exterior din Pecenga, fiind detectat de toate sonarele vaselor şi submarinelor sovietice.

— Ştiam că numai tu puteai să fii, spuse Clark pe un ton surprinzător de calm, ocolind, precaut, cadavrul matrozului de lângă uşă.

Aparent, Ardeniev îi ucisese pe amândoi fără nici o armă.

— Eu nu am ajuns la aceeaşi concluzie în privinţa ta.

Ardeniev stătea cu spatele la consola de comandă a sistemului „Leopard”, protejând comutatorul pe care îl

aruncase.

— Poate ar fi trebuit totuşi să mă gândesc la tine.

Rusul ridică dn umeri, apoi rânji.

— Nu va dura mult. Trebuie doar să ţin chestia asta – şi arătă cu capul în direcţia sistemului „Leopard” – în stare de nefuncţionare câteva minute.

— Desigur.

Clark scutură din cap, zâmbind.

— Eşti învins. Noi ieşim de aici, tu eşti singur pe un submarin inamic. Ce şanse ai?

— Toate şansele. Nu uita că, la câteva sute de metri în spatele tău, e Uniunea Sovietică…

Clark se repezi la Ardeniev, care păşi cu agilitate într-o parte, lovindu-l puternic în spate cu antebraţul. Americanul gemu şi se prăbuşi peste consolă, întinzând instinctiv mâna spre comutatorul de deasupra lui. Ardeniev îl lovi pe Clark în încheietură cu muchia palmei, paralizându-i-o, făcând-o să atârne neputincioasă. Apoi Ardeniev îl lovi în rinichi, făcându-l să cadă pe spate şi la distanţă de consola de comandă. Rusul se sprijini calm de perete, privindu-l pe Clark cum se ridica ameţit în genunchi, cu respiraţia întretăiată.

— Eşti obosit, prietene, remarcă Ardeniev.

Cu ochii împăienjeniţi, Clark văzu minutarul roşu al ceasului coborând vertiginos. Trecuseră paisprezece secunde de când Ardeniev aruncase comutatorul. Se clătină, apoi încercă să se lase cu toată greutatea pe rus şi să se agaţe de el. Ardeniev îl izbi cu genunchiul în vintre şi apoi îi trase un pumn în faţă. Clark căzu iarăşi pe spate, gemând. Nu voia să se ridice şi nici nu mai simţea că ar fi avut puterea să o facă. Ceasul de deasupra capului lui Ardeniev îl obseda. Douăzeci şi două de secunde. *Proteus* trebuie că ajunsese aproape de plasă.

I se păru că simte submarinul ezitând şi văzu concentrarea de pe chipul lui Ardeniev. Auzi un scrâşnet sub carcasă. Plasa…

Mina explodă sub carcasă, zdruncinând submarinul şi stingând luminile. Pe întuneric, Clark se chinui să se ridice în picioare şi bâjbâi după rus, pipăindu-i jerseul de lână, apucându-l, lovind cu pumnul acolo unde bănuia că era faţa acestuia. Simţi cum muchia palmei loveşte nasul adversarului sub rădăcină, îl simţi pe rus expirând o dată cu strigătul de durere pe care îl scoase, şi îl înşfăcă mai strâns. Încăperea se echilibră. Ardeniev

se aruncă într-una din cutiile metalice, trăgându-l şi pe Clark după el. Un mâner ascuţit se afundă în spatele lui Clark, dar îşi agăţă piciorul de pulpa lui Ardeniev şi împinse.

În timp ce se rostogoleau amândoi pe podea, lumina se aprinse. Americanul îl lovi pe rus cu capul în faţă, dar acesta nu-şi slăbi strânsoarea asupra gâtului lui Clark, care nu mai putea respira. Încercă să se desprindă din strânsoare, dar aceasta nu slăbea deloc. În gura şi pe bărbia lui Ardeniev şiroia sângele, dar nu renunţa. Cârma submarinului se frecă de plasa exterioară, găurită, submarinul se smuci ca un peşte în undiţă, cutremurându-se, iar apoi *Proteus* fu liber.

Mintea lui Clark se înceţoşa. Ardeniev nu era interesat decât să-l ucidă. Nimic altceva nu mai conta pentru el. Îl lovi pe rus în faţă, la gât şi la umeri, loviturile sale fiind însă slabe, imprecise şi disperate. Simţea că este tot mai mult pe cale de a-şi pierde cunoştinţa, apoi strânsoarea lui Ardeniev asupra gâtului său păru să slăbească. Clark se desprinse, iar mâinile lui Ardeniev căzură la loc pe pieptul acestuia, încovoiate.

Clark îşi privi mâinile tremurânde, pline de sânge şi de vânătăi. Într-una din ele ţinea ceva pe care privirea lui înceţoşată cu greu reuşi să-l distingă: aparatul de emisie-recepţie din buzunarul salopetei, cel prin intermediul căruia comunicase cu Lloyd. Se aplecă la pieptul lui Ardeniev, ascultând. Evită să se uite la chipul lui stâlcit. Îl lovise de mai multe ori, cu toată vlaga rămasă.

Ardeniev era mort.

Clark se agăţă de cutia metalică, apoi se repezi la consola de comandă, mutând comutatorul pe „Deschis”. Sistemul „Leopard” era activat. Era şapte şi patruzeci şi cinci de minute. „Leopard” fusese deconectat preţ de aproape două minute. Îndeajuns pentru ca *Proteus* să fie detectat, dar prea puţin pentru a fi şi atacat.

Simţi, prin punte, viteza mărită a lui *Proteus*, care se îndrepta spre largul mării. Evita să se uite la cadavrul lui Ardeniev. Dădu drumul aparatului de emisie-recepţie, plin de sânge, şi se aplecă peste consolă, având o senzaţie de greaţă din cauza epuizării, a dezgustului şi a sentimentului de uşurare. Îşi masă gâtul cu o mână, pentru a-şi alina durerea. Închise ochii. Acum nu mai voia decât să doarmă, pentru multă vreme.

CUPRINS

PARTEA I – JOCUL DE ŞAH
1 MOMEALA 5
2 CONTACT 28
3 INTRUSUL 53
4 CERCUL SE STRÂNGE 74
5 INVALID 93

PARTEA A II-A – CĂUTARE ŞI SALVARE
6 PIERDUŢI 111
7 GĂSIŢI 131
8 SECHESTRAREA 158
9 RECUPERAREA 191

PARTEA A III-A – „INSTALATORUL”
10 SALVARE? 219
11 ZBORURI 243
12 ACCES 264
13 CAMUFLAJ 300
14 URMĂRIREA 322

EDITURA Z

O miză formidabilă: cel mai sofisticat echipament militar din lume, purtând numele de cod „Leopard".

Acest echipament ultra secret se află la bordul submarinului nuclear britanic *Proteus,* plecat într-o misiune periculoasă de cartografiere a sistemului defensiv submarin al sovieticilor; o misiune care eşuează pentru că ruşii pun la cale o capcană mortală, hotărâţi să obţină cu orice preţ miza cea mare.

Cinci oameni cheie se confruntă în acest joc care ar putea determina viitorul lumii libere: Aubrey şi Hyde de la SIS, rusul Ardeniev, Clark de la US Intelligence şi un bizar dar genial cercetător, Quin, cel care a inventat sistemul „Leopard". Acesta din urmă dispăruse într-un mod misterios, dar îşi va face apariţia spectaculos pentru a juca un rol crucial în dejucarea planurilor ruşilor.

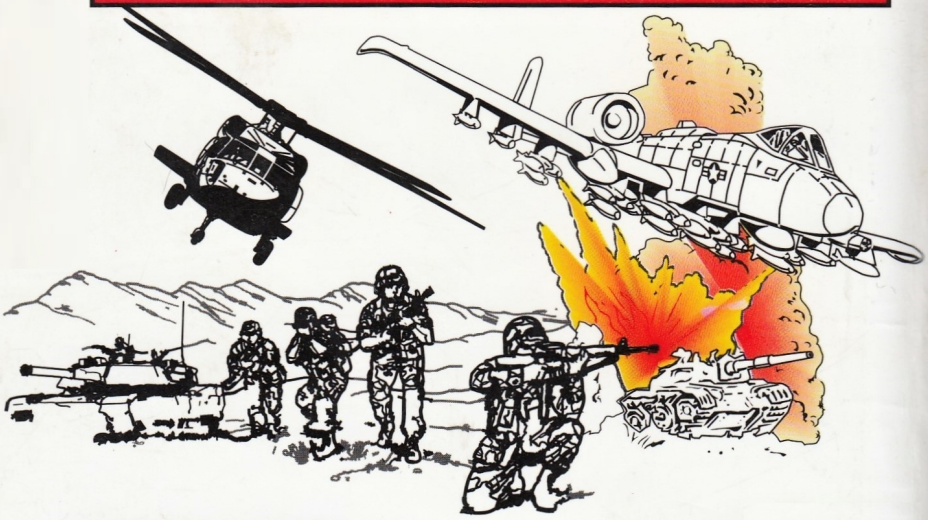

ISBN 973-9127-96-X